STEPHANIE GARBER

B&S

LEGEND

BİR

CARAVAL

ROMANI

DEX

B&S

The New York Times'ın çok satan yazarından

Kendisini Caraval'ın dünyasına kaptıran Donatella Dragna, en sonunda babasından kurtulmuş ve ablasının istemediği bir adamla evlenmesine engel olmayı başarmıştı. Kızların bunu kutlaması gerekiyordu belki ama Tella tam olarak özgür sayılmazdı. Gizemli bir suçluyla yaptığı anlaşma sonucu, yerine getirmesi gereken görevi ondan başka kimse başaramazdı: Caraval'ın efendisinin gerçek kimliğini ortaya çıkarmalıydı.

Legend'ın gerçek kimliğini bulmanın tek yolu Caraval'ı kazanmak olduğundan, Tella bir kez daha kendisini bu efsanevi oyunun içinde buldu. Yolu tahtın cani varisiyle, lanetlenmeye mahkûm bir aşk hikâyesiyle ve sırlarla örülmüş örümcek ağlarıyla kesişecekti... Buna kız kardeşinin sırları da dahildi. Caraval'ı oynamak her zaman cesaret, beceri ve fedakârlık gerektirirdi. Ama oyun bu sefer daha fazlasını istiyordu. Tella, Legend'ın ismini öğrenemezse önemsediği her şeyi kaybedebilirdi – belki kendi hayatını bile. Kazanması durumunda ise Legend ve Caraval sonsuza kadar ortadan kaybolacaktı.

Caraval'ın dünyasına hoş geldiniz.
Asıl oyun şimdi başlıyor.

DEX
www.dexkitap.com
/DEXpub

ISBN 978-605-09-5836-2

sertifika no: 11940

Tavsiye Edilen Satış Fiyatı

₺ 35

LEGEND

BİR

CARAVAL

ROMANI

Legendary

Yazan: Stephanie Garber
© 2018 Stephanie Garber

Çeviri: İlke Afacan
Yayına hazırlayan: Onur Kaya
Kapak tasarım: Eda Ayhangil
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
The Bent Agency ve Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla yayınlanmıştır.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2019
ISBN: 978-605-09-5836-2
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

STEPHANIE
GARBER

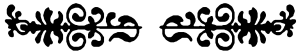
LEGEND

BİR
CARAVAL
ROMANI

DEX

Sabuntaşı fikrini bulan Matthew'a,
Dashiell isminin yanlış seçim olduğu
konusunda uyaran Allison'a
Ve olağanüstü kardeşler olduğunuz için
her ikinize birden ithafen...

YEDİ YIL ÖNCE

Konuttaki bazı odalarda yatak altında saklanan canavarlar olsa da Tella, annesinin süitinde sihrin gizlendiğine yemin edebilirdi. Annesi odadan ne zaman çıksa sanki periler orada oynamaya geliyormuş gibi, zümrüt rengi ışık zerreleri havaya serpiliyordu. Oda gizli bahçelerden koparılmış çiçekler gibi kokuyor, havada kıpırtı dahi olmadığında bile cibinlik tülleri görkemli yatağın etrafında uçuşuyordu. Odanın tepesinde asılı duran limon sarısı avize, birbirine çarpan camların müzikal sesiyle Tella'yı karşılıyor, süitin başka bir âleme açılan sihirli bir geçit olduğunu düşlemesini kolaylaştırıyordu.

Fildişi renkli kalın halıların üzerinde annesinin gardırobuna doğru parmak ucunda ilerlerken Tella'nın minik ayakları çıt dahi çıkarmadı. Omzunun üstünden çabucak etrafa bir göz attı ve ardından annesinin mücevher kutu-

sunu hızla kaptı. Tella'nın ellerinde çarpıcı ve ağır duran kutu, sedeften yapılmıştı ve örümcek ağı örgülü altın filigranla kaplıydı. Parmakları kir içine olmasına rağmen kutu üstünde neyse ki hiç parmak izi kalmadığı için, bu kutunun da sihirli olduğunu düşünmek Tella'nın hoşuna gidiyordu.

Tella'nın annesi, kızlarının onun elbiseleriyle oynamalarına ya da süslü ayakkabılarını denemelerine aldırmıyordu ama bu kutuya dokunmamalarını istemişti ki, bu da kutuyu Tella için daha da cazip kılmıştı.

Scarlett, öğleden sonralarını Caraval gibi gezgin gösterilerin hayaliyle geçirebilirdi ama Tella *gerçek* maceralar yaşamak istiyordu.

O günkü oyununda kötü bir kraliçe, genç bir peri prensini tutsak etmişti ve onu kurtarmak için Tella, annesinin mücevherleri arasında en sevdiği parça olan opal yüzüğü çalmak zorundaydı. Beyazımsı renkteki taş işlenmemiş ve pürüzlüydü, şekli çok uçlu bir yıldıza benziyordu ve zaman zaman Tella'nın parmaklarına batan keskin uçları vardı. Ama Tella opali ışığa tuttuğunda taş ışıldıyor, odayı sihirli lanetleri ve havalanan peri tozlarını andıran ışıltılı kiraz kırmızısı, altın ve lavanta renklerinde korlarla kaplıyordu.

Ne yazık ki yüzüğün pirinçten halkası Tella'nın parmaklarına çok büyük geliyordu ama yine de kutuyu her açışında parmakları yeterince büyümüştür belki diye yüzüğü deniyordu. Ancak o gün Tella, yüzüğü tam parmağına geçirdiği sırada başka bir şeyi fark etti.

Tavandaki avize bile sanki gafil avlanmış gibi hareketsiz kalmıştı.

Tella annesinin mücevher kutusundaki her parçayı ezbere biliyordu: Kenarları altın işlemeli dikkatle katlanmış kadifeden bir kurdele, kan kırmızı küpeler, annesinin içinde meleklerin gözyaşları olduğunu iddia ettiği paslı ve gümüşten bir şişe, kapağı açılmayan fildişi renkli bir madalyon, annesinin zarif bileğinden ziyade bir cadının koluna yaraşır duran kapkara bir bileklik.

Tella'mn hiç dokunmadığı tek obje, küflü yapraklar ve leş gibi ölüm kokan kirli gri renkteki keseydi. Bir keresinde annesi, *goblinleri uzak tutar,* diyerek şaka yollu takılmıştı. Tella da ondan uzak durmuştu.

Ancak o gün, o çirkin küçük kese, Tella'yı kendine çekerek ışıldadı. Önce, çürümüş ve kokuşmuş bir çarık yığını gibi gözükürken, durduğu yerde aniden zarif bir saten kurdeleyle bağlanmış, parıldayan bir iskambil destesi belirivermişti. Sonra, göz açıp kapayıncaya dek tekrar o pis keseye, hemen ardından ise tekrar kart destesine dönüşmüştü.

Görev oyununu bir kenara bırakan Tella, ipek gibi yumuşacık bağı hızla kaptığı gibi desteyi kutudan çekip aldı. Ansızın, karttan keseye dönüşüm duruverdi.

Kartlar öylesine güzeldi ki. Öyle koyu bir patlıcan tonundalardı ki neredeyse siyah sayılırlardı; üzerlerinde Tella'ya çiğ düşmüş çiçekleri, cadıların kanını ve *sihri* düşündüren, ışıkta parıldayan altın zerrecikler ve helezonlar oluşturan koyu kızıl kabartmalı işlemeler vardı.

Babasının korumalarının ona bahis oyunları öğretirken kullandıkları uyduruk siyah-beyaz kartlarla bunların zerre kadar ilgisi yoktu. Tella halıya oturdu. Tatlı bir ürpertiyle dolan hünerli parmaklarıyla kurdeleyi çözdü ve ilk kartı çevirip açtı.

Karttaki genç kadın resmi Tella'ya tutsak bir prensesi anımsatmıştı. Kadının güzel beyaz elbisesi paramparça olmuştu, damla biçimli gözleriyse parlak deniz camları kadar güzeldi. Ama bakışları öyle hüzünlüydü ki, bakmak bile insanın içini acıtıyordu. Bunun temel nedeni, kafasının incilerden yapılmış bir küreye hapsedilmiş olmasıydı.

Kartın en altında *Ölüm Bakiresi* yazıyordu.

Tella ürperdi. Bu isimden hoşlanmamıştı ve kafeslere, hatta incili olanlarına bile meraklı değildi. Ansızın, bu kartları görmesini annesinin istemeyeceğini hissediverdi ama bu, Tella'nın bir kart daha açmasına engel olmadı.

Bu kartın altındaki isim *Kupa Prensi*'ydi.

Kartta köşeli bir suratı ve iki bıçak kadar keskin dudakları olan genç bir adam resmi vardı. Adamın sivri çenesinin yanındaki tek eli, bir hançerin kabzasını kavramıştı ve gözlerinden ince dudaklarının köşesine renk veren kanla aynı renkte kırmızı gözyaşları dökülüyordu.

Prens resmi aniden kırpışınca Tella ürktü. Tıpkı o pis kesenin de daha önce titreştiği gibi, bir an oradayken bir an sonra ortadan kayboluvermişti.

Tella'nın o zaman durması gerekirdi. Bu kartlar kesinlikle oyuncak değildi. Yine de içinden bir ses onları bulmanın kaderinde olduğunu söylüyordu. Hayal ettiği kötü kraliçeden ya da peri prensinden daha gerçektiler ve Tella bu kartların onu hakiki bir maceraya sürükleyebileceğini düşünmeden edemiyordu. Açtığı sonraki kart, Tella'nın parmaklarında bilhassa sıcak bir his bırakmıştı.

Kâhin.

Tella bu tuhaf ismin ne anlama geldiğini bilmiyordu ve diğerlerinin aksine bu kart pek de şiddet dolu görün-

müyordu. Kartın kenarları eritilmiş altından süslü püslü sarmallarla kaplanmış, ortasıysa ayna benzeri gümüştendi... hayır, ortası *gerçekten* aynaydı. Parlak orta kısım Tella'nın bal sarısı buklelerini ve yuvarlak ela gözlerini yansıtıyordu. Ancak, Tella yakından baktığında görüntünün hatalı olduğunu fark etti. Tella'nın pembe dudakları titriyor, yanaklarından kocaman gözyaşları süzülüyordu.

Tella hiç ağlamamıştı. Babasının en ağır sözleri karşısında, hatta Felipe onu görmezden gelip ablasıyla ilgilendiğinde bile.

"Ben de seni acaba burada bulur muyum diye düşünüyordum, minik aşkım." Odaya giriveren annesinin yumuşak soprano sesi her yanı doldurmuştu. "Bugün hangi maceralar peşindesin bakalım?"

Annesi Tella'nın oturduğu halıya doğru eğilirken saçları o çokbilmiş suratını zarif nehirler misali sarmıştı. Annesinin bukleleri tıpkı Scarlett'inkiler gibi koyu kahverengi olsa da, yıldızlardan bir öpücük kondurulmuş gibi ışıldayan aynı yanık teni paylaştığı kişi Tella'ydı. Tam o sırada Tella, annesinin gözlerinin baş aşağı duran Ölüm Bakiresi ile Kupa Prensi'nin resimlerine kilitlendiğini ve kadının renginin aytaşı gibi attığını gördü.

"Nereden buldun bunları?" Annesinin sesi hâlâ tatlı olsa da, kartları son sürat kapıvermiş ve Tella'da yanlış bir şey yaptığı izlenimini uyandırmıştı. Genelde Tella yapmaması gereken bir şeyler yaptığında annesi pek umursamazdı. Kızını nazikçe uyarır ya da zaman zaman ufak tefek kabahatlerinde ona paçayı nasıl sıyırabileceğini söylerdi. Öfkeyle birden alevleniveren kişi Tella'nın babasıydı. Onun ateşini tutuşmadan söndüren kişi ise

rahatlatıcı havasıyla annesi olurdu. Ancak şimdi, annesi alevlenmek üzere gibi görünüyor ve ateşini o kartlarla tutuşturacak gibi duruyordu.

"Onları mücevher kutunda buldum," dedi Tella. "Özür dilerim. Kötü şeyler olduklarını bilmiyordum."

"Sorun değil." Annesi Tella'nın dalgalı saçlarını okşadı. "Seni korkutmak istememiştim. Ama ben bile bu kartlara dokunmayı sevmiyorum."

"O zaman neden sende duruyorlar?"

Annesi kartları elbisesinin eteğine sokarak gizledi ve ardından kutuyu yatağın yanındaki yüksekçe bir rafa, Tella'nın ulaşamayacağı bir yere yerleştirdi.

Tella bu konuşmanın sona erdiğinden endişe ediyordu; tıpkı babasıyla konuşuyor olsa hiç şüphesiz öyle sonuçlanacağı gibi. Annesi kutuyu emniyetli bir şekilde gizler gizlemez, halıda Tella'nın yanına kıvrıldı.

"Keşke o kartları hiç bulmasaydım," diye fısıldadı. "Ama bu desteye ya da bunun gibi başkasına bir daha asla dokunmayacağına yemin edersen, sana onlardan bahsederim."

"Scarlett'le bana asla yemin etmememiz gerektiğini söyledin sanıyordum."

"Bu farklı." Sanki Tella'ya son derece gizli bir sır açıklanıyormuş gibi, annesinin gülümsemesi bir açıdan geri dönmüştü. Hep böyle olurdu: Annesi göz alıcı ilgisini sadece Tella'ya yöneltmeyi seçtiğinde, Tella'ya kendisini bir yıldızmış da dünya sadece onun etrafında dönüyormuş gibi hissettirirdi. "Sana gelecek hakkında daima ne derim?"

Tella, "Herkes kendi geleceğini yazma gücüne sahiptir," diye karşılık verdi.

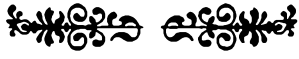
"Doğru," dedi annesi. "Geleceğin, ne dilersen o olabilir. Hepimiz kendi kaderimizi seçme gücüne sahibiz. Ama tatlım, bu kartlarla oynayacak olursan, kartlarda resimleri olan Kader Tanrıçası Mirelere senin yaşam şeklini değiştirme fırsatı verirsin. İnsanlar tıpkı az önce dokunduğuna benzer Kader Destelerini geleceği öngörmek için kullanırlar ve gelecek bir kez belirlendi mi, o gelecek hayat bulur ve kendini gerçekleştirmek için sonuna kadar mücadele eder. Bu kartlara bir daha asla dokunmamana işte bu yüzden ihtiyacım var. Anlıyor musun?"

Tella anladığını belli edercesine başını salladı ama tam olarak anlamış değildi. Geleceğin gerçek olamayacak denli uzak göründüğü o körpe yaşlardaydı hâlâ. Şu da dikkatinden kaçmamıştı ki annesi bu kartların nereden çıktıklarına dair tek kelime etmemişti. Ve bu da Tella'nın parmaklarının hâlâ elinde tuttuğu karta biraz daha sıkıca yapışmasına neden oluyordu.

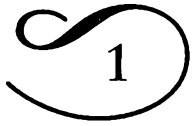
Annesi, kart destesini telaşla topladığı sırada, Tella'nın açtığı üçüncü kartı fark etmemişti. O kart hâlâ Tella'nın elindeydi. Kâhin. Bağdaş kurarak oturan Tella kartı bacaklarının altına dikkatle saklarken, "Böyle bir kart destesine bir daha asla dokunmayacağıma yemin ederim," dedi.

ISLA DE LOS SUEÑOS*

* İspanyolca, *Düşler Adası*.

Tella artık sürüklenip durmuyordu.

Nemli zeminin üzerinde yatarken, kendini önceki akşamki halinden; o parlak, ışıltılı şeyden çok ama çok uzakta hissediyordu. Önceki akşam Legend'ın özel adası, etrafa sihir ve mucizenin yanı sıra bir parça da hile yayan, kehribar rengine bulanmış ışıklar saçmıştı. Ne nefis bir karışımdı. Ve Tella buna bayılmıştı. Caraval'ın kapanış kutlaması için düzenlenen partide pabuçları çimen lekeleriyle kaplanıncaya dek dans etmiş ve resmen havada süzülünceye dek şampanya kadehlerini yudumlamaya devam etmişti.

Fakat şimdi soğuk ve katı orman zemininde yüzüstü yatıyordu.

Gözlerini açmaya cesaret edemeden sızlanıp önceki gecenin kimi kalıntılarından kolayca kurtulmayı umarak

saçlarındaki toprak parçalarını temizledi. Etrafı bayat içki, çam iğneleri ve hataların kötü kokusu sarmıştı. Cildi kaşınıp karıncalanıyordu ve yaşadığı feci baş dönmesinden daha feci tek şey, sırtındaki ve boynundaki fena ağrıydı. Açık havada uyumanın harika bir fikir olduğunu nereden çıkarmıştı ki?

"Aahh." Uyku sersemi birinin çıkaracağı türden memnuniyetsiz bir homurtu duyuldu.

Tella gözlerini açıp sağa sola göz gezdirdikten sonra gözlerini hızla kapattı. *Kör olasıca azizler!*

Yalnız değildi.

Upuzun ağaçların ve orman zemininin yabani otlarının arasında Tella'nın gözlerini bir çırpıda açıp kapaması kara saçlı bir kafa, bronz bir ten, yara izli bir bilek ve siyah gül dövmeli bir oğlan eli görmesine yetmişti. *Dante.*

Hayal meyal hatıralar bir anda zihnine akın etti. Dante'nin deneyimli ellerinin kalçasına dolanma hissi. Tella'nın boynuna, çenesine, sonra da samimiyeti arttırdıkça dudaklarına kondurduğu öpücükler.

Tella'nın kahrolasıca aklından ne geçmişti yani?

Caraval sanatkârlarının geçen geceki partisinde, Tella aklından tam olarak neler geçtiğini biliyordu elbette. Tüm dünya sihir ve yıldız parıltısı tadındaydı, tıpkı tutulan dilekler ve gerçekleşen düşler gibi; yine de, tüm bunların ardında, Tella'nın dili ölüme bulanmıştı. Ne kadar şampanya içerse içsin, dansların ısısıyla hava ne kadar ısınırsa ısınsın, ölüm hissinin soğuk hatırası Tella'yı ürpertmeye devam etmişti.

Legend'ın balkonundan atlaması bir çaresizlik hamlesi değil, bir inanç sıçramasıydı. Ama Tella, bir gece olsun,

bunu ya da bunun neden önemli olduğunu düşünmek istemiyordu. Başarısını kutlamak, diğer her şeyi aklından silip atmak istiyordu. Ve bunların her ikisini de yapabilmek için Dante mükemmel bir seçenek gibi görünmüştü. Çekiciydi, cazibeli olabiliyordu ve biri Tella'yı doğru dürüst öpmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ve, azizler aşkına, Dante nasıl öpüşeceğini gayet iyi biliyordu.

Dante, tekrar inleyerek kızın yanında gerindi. Geniş eli Tella'nın beline yerleşti; dokunuşu sıcak, sağlam ve olması gerekenden çok daha kışkırtıcıydı.

Tella, o uyanmadan kaçması gerektiğini söyledi kendine. Ama Dante'nin elleri uyurken bile çok iyi iş çıkarıyordu. Parmaklarını, onu kamburlaştırmaya yetecek kadar başıboş hareketlerle Tella'nın boyun omurlarında dolaştırıp saçlarının arasına soktu.

Derken parmakları duruverdi.

Dante'nin soluk alıp verişleri, onun da artık uyandığını belli eder şekilde aniden sessizleşti.

İçin için lanet okuyan Tella telaşla yerden kalkıp onun durgun, becerikli parmaklarından uzaklaştı. Gizlice kaçtığını Dante'nin fark etmesi umurunda değildi. Böylesi, ikisinden biri acilen gitmesi gerektiğine dair bir bahane uyduracak cesareti göstermeden önce zoraki hoşbeşlere girmekten çok daha az rahatsız edici olacaktı. Tella, oğlanların öpüşmeden hemen önce ya da öpüştükten hemen sonra söyledikleri herhangi bir söze asla inanılmayacağını bilecek kadar çok erkekle öpüşmüştü. Ve şimdi gerçekten de gitmesi gerekiyordu.

Tella'nın hatırladıkları bulanık olsa da, işler Dante'yle ilginçleşmeye başlamadan önce aldığı o mektubu unut-

mayı her nasılsa becerememişti. Bir yabancı, gecenin ardına gizlenmiş bir yüz, o notu cebine sokmuş ve Tella onu takip edemeden ortadan kaybolmuştu. Mesajı hemen tekrar okumak istiyordu ama onu gönderen *dostuna* borçlu olduğu şeyi düşününce, bunun pek de akıllıca olacağını sanmıyordu. Odasına geri dönmeliydi.

Sinsice sürünmeye koyulduğunda nemli toprak ve iğne yapraklar ayak parmaklarının arasına girdi. Ayakkabılarını bir yerlerde kaybetmiş olmalıydı ama onları aramakla da vakit kaybetmek istemiyordu. Orman, tatlı miskin bir ışığa boyanmıştı ve yıldızların altında uyuyakalan kişilerin sadece kendisiyle Dante olmadığını Tella'ya duyuran ağır horultu ve mırıltılar duyuluyordu. Yakışıklı oğlandan gizlice uzaklaştığını herhangi birinin görmesine aldırış etmiyor ama kimsenin de bunu ablasına duyurmasını istemiyordu.

Dante, Caraval süresince Scarlett'e biraz fazlaca tatsız davranmıştı. Legend için çalışıyordu, bu yüzden de yaptıkları yalnızca rolden ibaretti. Ama Caraval sona ermiş olmasına rağmen, gerçeğin kırıntılarını kurgudan ayıklamak her nasılsa hâlâ zor geliyordu. Ve Tella, oyun boyunca Scarlett'e zulmetmiş bir oğlanla eğlenmeyi seçtiği için ablasının daha fazla üzülmesini istemiyordu.

Neyse ki, dünya hâlâ uykudayken Tella orman sınırına, sonra da Legend'ın kuleli evine vardı.

Şimdi, Caraval resmen sona ermişken ve içerideki tüm mum ve fenerler sönükken bile, baştan çıkarıcı kor rengi ışık huzmeleri, Tella'ya sırasını bekleyen daha nice dalavere olduğunu hatırlatarak malikâneye yayılıyordu.

Düne kadar bu konut, Caraval'ın koca dünyasını ba-

rındırıyor, büyük ahşap kapıları zarif balkonlara uzanıyordu. Cafcaflı kırmızı perdelerle donatılan bu balkonlar, başına buyruk sokaklarla kanallardan ve sihirli zevklerle dolu tekinsiz dükkânlardan oluşan bir şehri sarmalıyordu. Ancak, oyun sona erdiğinden bu yana geçen kısacık zamanda, kuleli evin boyutu küçülmüş ve duvarlarının ardında gizlenen kısacık ömürlü o harikalar diyarı ortadan kaybolmuştu. Geride, bir malikânenin içinde olması beklenecek türden parçalar kalmıştı sadece.

Tella hızla en yakın merdivene ilerledi. Odası ikinci kattaydı. Camgöbeği mavisi ve yuvarlak kapısıyla onu bulması kolaydı. Kapının hemen yanında, nasıl veda edildiğini unutmuşçasına sarmaş dolaş olmuş Scarlett'le Julian'ı da gözden kaçırmak imkânsızdı.

Ablası nihayet kendini biraz olsun mutluluğa kaptırdığı için Tella memnundu. Scarlett, İmparatorluk'un tüm mutluluklarını hak ediyordu ve Tella onun mutluluğunun hep devam etmesini umuyordu. Julian kızlarla gönül eğlendiren biri olarak anılmıyordu, hiçbir ilişkisini Caraval sonrasına taşımamıştı ve hatta Scarlett'i Legend'ın adasına getirdikten sonra onunla birlikte kalması da rolüne dâhil edilmemişti. Ama geçimini yalandan kazanıyordu ki bu da Tella'nın ona güvenmesini zorlaştırıyordu. Yine de, kolları birbirlerine dolanmış ve başları birbirine eğilmiş halde orada dururlarken, aynı yüreğin iki yarısı gibi görünüyorlardı.

Tella onların yanından sessizce geçip odasına doğru devam ederken, ikilinin gözleri birbirinden ayrılmadı.

"Bu evet mi demek?" diye mırıldandı Julian.

Scarlett, "Kız kardeşimle konuşmalıyım," diye karşılık verdi.

Tella kapının önünde duruverdi. Cebindeki mektubun ansızın ağırlaştığına yemin edebilirdi; tekrar okunmak için sabırsızlanıyordu sanki. Fakat Julian şayet Scarlett'e, Tella'mn umduğu şeyi sorduysa, o zaman Tella'nın da bu sohbete dâhil olması gerekiyordu.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" diyerek araya girdi Tella.

Ablası hemen Julian'dan uzaklaştıysa da oğlanın elleri, Scarlett'in elbisesindeki kızaran kurdelelere sarınarak kızın beline dolanmış halde kalmıştı; belli ki onu bırakmaya hazır değildi. "Ablandan, ikinizin bizimle birlikte İmparatoriçe Elantine'ın yetmiş beşinci doğum günü kutlamalarına gelmenizi istedim. Bir Caraval daha yapılacak ve elimde iki bilet var," diye Julian göz kırptı.

Tella ablasına bakıp sırıttı. Umduğu şey de tam olarak buydu. Gerçi bir yanı, geçen hafta boyunca duyduğu söylentilerin gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordu. Caraval yalnızca yılda bir kez düzenleniyordu ve iki oyunun bu kadar kısa aralıklarla gerçekleştirildiğine daha önce hiç şahit olmamıştı. Ama Legend bile İmparatoriçe için bir istisna yapar diye düşünüyordu.

Tella ablasına umut dolu gözlerle bakmaya devam etti. "Hayret bir şey! Bu da soru mu yani?"

"Doğum gününü gölgede bıraktığı için Elantine Günü'nü sevmediğini sanıyordum."

Tella vereceği cevabı ölçüp tartarken kafasını hafifçe salladı. Gitmek istemesinin asıl nedeni, Elantine Günü'yle zerre kadar alakalı değildi ama ablası da haklıydı. Elantine'ın Meridyen İmparatorluğu'nun başına geçip İmparatoriçe olmasından bu yana doğum günü bay-

ram ilan edilmiş; parti ve danslarla, esneyen kurallarla ve çiğnenen kanunlarla dolu bir haftayla devam eden Elantine Günü olarak kutlanıyordu. Kızların memleketi olan Trisda Adası'nda bu bayram yalnızca tek bir gün –Yeşerme Mevsimi'nin otuz altıncı günü– kutlanırdı. Ama yine de Tella'nın doğum gününü gölgede bırakırdı çünkü ne talihsizlik ki doğum günü, bayramdan hemen sonraki güne denk geliyordu.

"Valenda'yı görmek buna değer," dedi Tella. "Ne zaman gidiyoruz?"

Julian, "Üç güne kadar," diye cevap verdi.

Scarlett dudağını büktü. "Tella, bunu önce bir konuşmamız gerek."

"Her zaman başkente gitmek istediğini sanıyordum; şehrin tüm şatolarını ve gökyüzünde süzülen faytonlarını görmek istediğini filan. Hem, bu yüzyılın partisi olacak! Daha konuşacak ne var ki?"

"Kont."

Julian'ın kahverengi teni griye dönüverdi.

Tella'nın suratı da aynı hali almış olmalıydı.

"Kont, Valenda'da yaşıyor ve seni görmesine müsaade edemeyiz," dedi Scarlett.

Scarlett aşırı temkinli bir abla olsa da Tella bu tereddüdü yüzünden onu suçlayamazdı.

Kont Nicolas d'Arcy, Scarlett'in evlenmesi için babasının ayarladığı eski nişanlısıydı. Caraval'dan önce Scarlett onunla yalnızca mektuplaşmış olsa da ona âşık olduğuna kendini inandırmıştı. Kont'un, kendisiyle Tella'yı güvende tutacağını da sanmıştı. Ta ki onunla Caraval sırasmda karşılaşıp onun ne alçak bir adam olduğunu öğreninceye dek.

Scarlett, Kont konusunda endişelenmekte haklıydı. Eski nişanlısı eğer Tella'nın hayatta olduğunu öğrenecek olursa hemen –Tella'nın öldüğüne inanan– babasına haber uçururdu ve bu da her şeyi mahvederdi.

Ancak, Tella şayet Legend ve sanatkârlarıyla İmparatorluk'un başkenti Valenda'ya gitmeyecek olursa da işler sarpa saracaktı. Dostundan gelen mektubu tekrar okuma fırsatı bulamamış olabilirdi ama onun ne istediğini gayet iyi biliyordu ve Legend'la sanatkârlarından ayrı düşerse onun isteğini asla yerine getiremezdi.

Caraval sırasında Tella kimin Legend için çalıştığından, kimin çalışmadığından tam olarak emin olamamıştı. Ama sanatkârlarının hepsi Valenda'ya giden teknede olacaklardı, hatta Legend bile o teknede olabilir, dostunun istediği şeyi nihayet halledebilmesi için gereken fırsatı Tella'ya sunabilirdi.

"Kont kendiyle öyle meşgul ki muhtemelen üstüne yürüyüp suratına bir tokat indirsem bile beni tanımaz," dedi Tella. "Kısacık bir süre gördük birbirimizi; hem pek de harika görünmüyordum yani."

"Tella..."

Tella onun sözünü keserek, "Biliyorum, biliyorum; ciddi olmamı istiyorsun," dedi. "Seninle dalga geçmeye çalışmıyorum. Tehlikenin son derece farkındayım ama bundan korkmamız gerektiğini de sanmıyorum. Bir deniz kazasında da kolayca ölüp gidebiliriz ama o korkunun bize engel olmasına izin verirsek, bu adadan asla ayrılamayız."

Scarlett yüzünü buruşturarak Julian'a döndü. "Kız kardeşimle beni bir dakika yalnız bırakabilir misin?"

Julian, Scarlett'in kulağına eğilip Tella'nın duyamayacağı kadar kısık sesle bir şeyler fısıldadı. Her ne dediyse, Scarlett'in yanaklarının kızarmasına neden olmuştu. Ardından, Julian yanlarından ayrıldı. İki kardeş Tella'nın odasına kapanırken Scarlett'in dudakları kaskatı kesilmişti.

Odanın her yanı iç çamaşırı doluydu. Üstüne bonelerin yığıldığı bir şifonyerin çekmecelerinden çoraplar sarkıyor, türlü pelerinler, elbiseler ve jüponlarsa Tella'mn yatağına uzanan bir yol oluşturuyordu. Yatak da Tella'nın bir kart oyununda kazandığı kürklerden oluşan ve devrilmek üzereymiş gibi duran bir yığınla kaplıydı.

Tella, Scarlett'in onu tembel bulduğunu biliyordu. Ama Tella'nın bir teorisi vardı: Derli toplu odaları karıştırıp kimseye fark ettirmeden aramak kolaydı, çünkü eşyaları kaldırdıktan sonra tam olarak daha önce bulundukları yere dikkatlice yerleştirmek yeterliydi. Ancak diğer yandan, dağınıklıkların bulundukları gibi bırakılmaları zordu. Tella, etrafa hızlıca bir göz gezdirerek, yarattığı bu şahsi felakete kimsenin bulaşacak cesareti göstermediğini anlayabiliyordu. Hiçbir şeye dokunulmamış gibi görünüyordu; hem de odaya bir yatak daha eklenmiş olmasına rağmen. Yatak sihirli bir şekilde belirivermiş olmalı diye düşündü Tella. Veya daha büyük ihtimalle, ablası için üst kata taşınmıştı.

Tella adada daha ne kadar kalmalarına izin verileceğini bilmiyordu. Hemen adadan atılmadıkları için rahatlamıştı. Gerçi adadan gönderilseler belki Scarlett de Valenda'ya gitme konusunda daha hevesli olurdu. Ama Tella ablasının herhangi bir şeye zorlanmasını istemiyordu aslında; Scarlett'in kendi seçimini kendisinin yapaca-

ğını umuyordu. Ablasının tereddüdünü de anlıyordu. Son oyun sırasında Tella ölmüştü. Fakat bu, Tella'nın kendi kararı olmuştu, iyi bir amaç uğrunaydı ve tekrar ölmeyi planlamıyordu. Bu deneyim Scarlett için olduğu kadar Tella için de dehşet verici olmuştu. Ve Tella'nın yapmak istediği *–ve yapması gereken–* daha bir dolu şey vardı.

"Scar, dışarıda ciddiyetsiz davrandığımı sandın, biliyorum. Ama bence ciddi olmak yerine mutlu olmaya başlamamız gerek artık. Caraval'da ayrılmamız lazım filan demiyorum. Fakat en azından, Julian ve diğerleriyle birlikte Valenda'ya gitmeliyiz bence. Keyfini çıkaramayacaksak bu olağanüstü özgürlüğün ne anlamı var? Hâlâ babamızın o ağır yumrukları altında kapana kısılmış gibi yaşamaya devam edersek, babamız kazanır."

"Haklısın."

Tella yanlış duymuş olmalıydı. "Haklı olduğumu mu söyledin sen?"

Scarlett başıyla onayladı. "Sürekli korkup durmaktan bıktım." Ses tonu hâlâ gergin olsa da çenesini, kararlılığı andıran bir tavırla kaldırmıştı. "Oyuna tekrar katılmamayı tercih ederim ama Julian'la birlikte Valenda'ya gitmek istiyorum. Babamızın bizi Trisda'ya kapattığı gibi kendimi buraya kapatmak istemiyorum."

Tella'nın içi gururla doluverdi. Trisda'dayken Scarlett korkularına öyle kapılmıştı ki kendini ancak öyle güvende hisseder gibiydi. Fakat Tella ablasının bu duygudan kurtulmak için mücadele ettiğini görebiliyordu. Scarlett, Caraval sırasında gerçekten de değişmişti.

"Önceki gece, Julian'a bir şans daha vermem konusunda beni yüreklendirirken haklıydın. Partiye gittiğim için

çok memnunum. Ve şimdi de onunla birlikte gitmezsek buna pişman olacağımı biliyorum," diye ekledi Scarlett. "Ama Valenda'ya gidersek, dikkatli olacağına söz vermelisin. Seni tekrar kaybedemem."

"Endişelenme. Söz veriyorum." Tella ablasının ellerini ciddiyetle tutup sıktı. "Özgürlüğümü ondan vazgeçmeyecek kadar çok seviyorum. Ve başkentteyken inanılmaz derece parlak elbiseler giyeceğim ki gözden kaybolmam asla mümkün olmasın."

Scarlett'in dudakları bir tebessümle kıvrıldı. Tella ablasının gülmemek için direndiğini görebiliyordu ama derken, Scarlett'in tebessümü tatlı bir kahkahaya dönüştü. Mutluluk Scarlett'i daha da güzelleştirmişti.

Sanki endişeler başka insanların derdiymişçesine ikisi de aynı şekilde gülünceye dek Tella da onunla birlikte kıkırdadı. Yine de, ödenmesi gereken bir borcu ve kurtarılması gereken bir anneyi hatırlatan, cebindeki o mektubu aklından çıkaramıyordu.

Tella'yla Scarlett'in anneleri Paloma ortadan kaybolalı yedi yıl geçmişti.

Anneleri gittikten bir yıl kadar sonra, Tella'nın Paloma'nın öldüğü fikrini kabullenmeyi tercih ettiği bir dönem olmuştu. Tella şöyle bir mantık yürütmüştü: Hâlâ hayattayken kızlarının yanına geri dönmemeyi seçtiyse bu, onları gerçekten sevmediği anlamına gelirdi. Ama Paloma eğer öldüyse, o zaman belki dönmeye niyetlenmiş ama bu şansı asla ele geçirememiş olabilirdi. Eğer öldüyse, Scarlett'le Tella'yı sevdiği gerçeği hâlâ mümkündü.

Bu nedenle yıllar boyunca Tella, annesinin ölümle karşı karşıya geldiği umuduna sıkı sıkıya sarıldı. Çünkü Tella ne denli çabalarsa çabalasın, annesini sevmekten vazgeçemiyordu ve annesinin bu sevgiye karşılık vermediğini düşünmek bile içini çok acıtıyordu.

Dostundan gelen mektubu cebinden çıkardı. Scarlett, onunla birlikte Valenda'ya gideceklerini söylemek için Julian'ın yanına gitmişti. Fakat Tella onun ne zaman döneceğini bilmiyordu, bu yüzden mektubu süratle okudu.

Sevgili Donatella,

Babandan kaçışını ve Caraval'dan sağ salim kurtuluşunu tebrik ederim. Planımızın işlediğini görmekten mutluluk duyuyorum; zaten senin, oyunun altından kalkabileceğinden hiç şüphe etmemiştim.

Annenin seninle gurur duyacağına eminim. İnanıyorum ki onu kısa süre sonra görebileceksin. Ama önce, anlaşmamızda sana düşen görevi yerine getirmelisin. Seninle paylaştığım onca şeye karşılık bana olan borcunu unutmadığını umuyorum.

Ödememi kısa süre içinde almayı planlıyorum.

En derin saygılarımla,
Bir dost

Tella'nın baş ağrısı tekrar başlamıştı ve bu kez ağrının sebebi önceki gece içtiği içkiler değildi. Mektupta bir şeylerin eksik olduğu hissini üzerinden atamıyordu. Partide okuduğunda mektupta daha fazlasının yazdığına yemin edebilirdi.

Mesajı, penceresinden içeri süzülen karamel rengi ışığa doğru tuttu. Mektupta gizli saklı herhangi bir metin belirmedi. Gözlerinin önünde hiçbir kelime değişmedi. Tella'nın dostu, Legend'ın aksine, mektuplarını sihir numaralarıyla süslemezdi ama Tella genellikle bunu yap-

masını dilerdi. Belki de o zaman dostunun kimliğini saptayabilirdi.

Onunla ilk defa, ablasıyla kendisinin babasından kaçmasına yardım etmesi için, bir yılı biraz aşkın bir zaman önce iletişime geçmişti. Ama dostunun kim olduğuna dair hâlâ en ufak fikri bile yoktu. Bir süre boyunca karşısındaki kişinin aslında Legend olup olmadığım merak etmişti. Fakat dostu ile Legend'ın aynı kişi olmaları mümkün değildi; dostunun bahsettiği ödeme Tella'nın fikrini netleştirmişti.

Yapacağı ödemeyi hâlâ toparlaması gerekiyordu. Ama şimdi, Scarlett'le ikisi Legend'ın oyuncularıyla birlikte Valenda'ya gittiklerinde, Tella bunu başarabileceği konusunda kendini daha emin hissediyordu. Başarmak zorundaydı.

Dostunun mektubunu saklayıp en ufak bavulunu – oyuncuların Caraval sırasında altüst etmesine izin vermediği bavulu– açarken kalp atışlarının ritmi daha da hızlandı. Bavulu babasından aşırdığı paralarla doldurmuştu. Ama bavulun sakladığı tek hazine bu değildi. Koyu turuncu ve küf yeşili tonlarında zevksiz bir brokardan iç astarı vardı; çoğu kişi bu astara kenarındaki yırtığı fark edecek kadar yakından asla bakmazdı. Bu da Tella'nın tüm bu durumu başlatan şeyi oraya saklamasına imkân vermişti. Yani... *Kâhin*'i.

O şeytani küçük kartı eline her aldığında olduğu gibi Tella'nın parmakları tatlı bir şekilde ürperdi. Annesi kaybolduktan sonra babası öfkeden deliye dönmüştü. Aslında önceden saldırgan bir adam değildi ama karısımn onu terk etmesiyle neredeyse birdenbire değişivermişti.

Kadının kıyafetlerini sulara atmış, yatağını çıraya çevirmiş ve geri kalan her şeyi de küle döndürmüştü. Yalnızca Paloma'nın Scarlett'e verdiği kırmızı küpeler, Tella'nın çaldığı işlenmemiş ateş opali taşlı yüzük ve Tella'nın elindeki esrarengiz kart kurtulmuştu. Annesi gitmeden hemen önce bu kartı ve yüzüğü almamış olsa, elinde ona annesini hatırlatan hiçbir şey kalmayacaktı.

Opal yüzük annesinin kayboluşundan kısa süre sonra renk değiştirip alevli bir kızıl ve mor rengine bürünmüştü. Kâhin kartının kenarları hâlâ dökme altındandı, ışıltılı merkezindeki görsel sayısız kereler değişmişti. Tella, annesinin Kader Destesi'nden ilk çaldığında kartın ne olduğundan habersizdi. Günler sonra, aynaya bakıp da yanaklarından kocaman yaşların süzüldüğünü –Kâhin'in gösterdiği ilk görüntüyü canlandırdığını– gördüğünde bile parçaları birleştirememişti. Kâhin bir görüntü gösterdiğinde o görüntünün daima gerçekleştiğini ancak çok sonraları idrak etti.

Başta, görüntüler pek anlam ifade etmiyordu: Tella'mn en sevdiği elbiseyi deneyen bir hizmetçi, iskambil oyununda hile yapan babası. Sonra, geleceğe dair görüntüler daha üzücü bir hâl almaya başladı; bir gün, Scarlett'in Kont'la nişanından hemen sonrasında Tella o güne kadarki en rahatsız edici imgeyi gördü.

Scarlett yakutlar ve taç yapraklarıyla süslü, incecik dantelden kar beyazı gelinliği içindeydi. Bunun güzel bir görüntü olması gerekirdi. Ama Kâhin'in sunduğu görüntüde, elbise çamur, kan ve gözyaşına bulanmıştı ve bu sırada Scarlett de elleriyle yüzünü kapamış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Bu korkunç görüntü aylar boyunca aynı kaldı. Kart adeta Tella'dan ablasının anlaşmalı evliliğini engellemesini ve geleceği değiştirmesini istiyordu; sanki Tella'nın daha fazla teşvike ihtiyacı varmış gibi! Ablasıyla birlikte kontrol meraklısı babalarından kaçma planını, hani şu Legend ve Caraval'lı planı, çoktan şekillendirmeye başlamıştı bile. Risk almaktan çekinen ablası başka bir hayat yaşama fırsatını değerlendirecekse, bunun Caraval olacağını Tella çok iyi biliyordu. Fakat Legend, Tella'nın mektuplarından hiçbirine cevap vermemişti; tıpkı Scarlett'inkilere de asla cevap vermediği gibi.

Kâhin'deki görüntü, Tella'yı Legend'a dair daha fazla bilgi toplamaya teşvik etti. Legend'ın yıllar önceki bir oyunda birini öldürdüğüne dair hararetli söylentiler dolaşıyordu ve Tella bu konuda daha fazla bilgi edinmenin Legend'ı kendisine ilgi göstermeye ikna edeceğini umuyordu.

Araştırmasını geliştirmek için, ona iyilik borcu olanlardan yardımlarının karşılığını istemeye girişti; Elantine'ın En Arananı isimli bir şirkete yazmasını söylediler. Bu şirket Meridyen İmparatorluğu'nun başkenti Valenda'da bulunuyordu. Meridyen İmparatorluğu'nun başkenti Valenda'da. Bunun tam olarak ne tür bir işletme olduğunu kimse Tella'ya anlatmamıştı. Ama Tella'nın Legend hakkında bilgi istemesinden sonra şirketten şöyle bir mesajla karşılık geldi:

Size yardımcı olmayı kabul eden bir adam bulduk. Ama kendisinin genelde paradan daha fazlasını gerektiren ödemeler talep ettiği hususunda sizi uyarırız.

Tella bu adamın adını sormak için cevap yazdığında, doğrudan adamın kendisinden mesaj almıştı:

Bilmemen senin için daha hayırlı.
Bir dost.

Tella bu cevabın, *dostunun* bir suçlu olduğu anlamına geldiğini düşünmüştü hep. Ama o güne dek sadık ve akıllı bir mektup arkadaşı da olmuştu. Legend'a dair temin ettiği bilgiler Tella'nın umduğu türden çıkmamıştı ama Tella onları kullanarak Legend'a tekrar yazmış ve yardım etmesi için yalvarmıştı.

Ve bu kez başarmıştı. Legend, Tella'ya cevap vermiş ve onunla ablasının babalarından kaçmalarına yardım etmeyi kabul eder etmez, Kâhin'in görüntüsü paçavraya dönmüş bir gelinlik içindeki Scarlett'ten, yanından geçtiği her talibin gözünü alan yakutlarla süslü bir gece elbisesi içinde, her yönüyle aşırıya kaçmış bir baloya katılan Scarlett'e dönüşmüştü. Tella'nın ablası için arzuladığı gelecek işte *buydu*; ihtişam, kutlamalar ve seçeneklerle dolu bir gelecek.

Ne yazık ki, sonraki gün o görüntünün yerini, pek de değişmeyen bir geleceğin başka bir imgesi almıştı.

Tella, Caraval sırasında olan onca şeyin ardından, büyülü kartın bugün de aynı korkunç resmi gösterip göstermeyeceğini bilmiyor, imgenin değişmiş olmasını umuyordu.

Ama görüntü değişmemişti.

Tella'nın ciğerlerini dolduran hava ve umut ansızın boşalıverdi.

Kart hâlâ annesini gösteriyordu. Kader Destesi'nde kanlar içinde, ağır demir parmaklıkların ardındaki loş bir hücreye hapsedilmiş olarak tasvir edilen Mahkûm Kadın'ın harap bir versiyonunu andırıyordu.

Bu, Tella'yı dostundan bir talepte daha bulunmaya ve annesini bulmasına da yardım etmesini istemeye iten gelecekti. Tella'nın Paloma'yı bulmak için önceden yaptığı araştırmalar bir yere varmamıştı ama Tella gibi tenha bir adayla sınırlı kalmayan dostu, nasıl araştırma yapacağı konusunda belli ki çok daha iyi fikirlere ve yöntemlere sahipti.

Tella, talebine gelen cevabı aklına kazımıştı.

Sevgili Donatella,

Annenle ilgili talebin doğrultusunda araştırmaya başladım ve şimdiden sağlam ipuçlarına ulaştım. Onu daha önce bulamamanın nedeni Paloma'nın onun gerçek ismi olmamasıydı sanırım. Ancak, Caraval Ustası Legend'la ilgili gönderdiğim bilgilerin karşılığını bana ödemeden seni onunla bir araya getirmem mümkün değil.

Unuttuysan hatırlatayım; Legend'ın gerçek ismine ihtiyacım var. Bu işle görevlendirdiğim diğer herkes başarısız oldu. Fakat sen onun özel adasında vakit geçireceğinden ötürü, eminim başarıya ulaşacaksın. Adını öğrendiğin anda, anneni bulmam karşılığında ne istediğimi görüşebiliriz.

Sevgiler,
Bir dost.

Paloma'nın ismiyle ilgili bu haber, annesinin yedi yıl önceki gidişinden bu yana Tella'nın ona dair öğrendiği tek bilgiydi. Tella'ya gerçekten umut vermişti. Dostunun Legend'ın ismini neden öğrenmek istediğini, kendisi için mi yoksa kazanmaya çalıştığı başka bir müşteri için mi olup olmadığını bilmiyordu. Gerçi umurunda da değildi; Legend'ın adını ortaya çıkarmak için ne gerekirse yapardı. Bunu başarabilirse, annesini sonunda tekrar göreceğine inanıyordu. Dostu onu daha önce yüzüstü bırakmamıştı.

"Tanrım!"

Tella başını kaldırıp baktığında, odaya geri dönen ablasının kocaman gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördü. "Bunca parayı nereden buldun?" Scarlett, Tella'nın açık duran bavulunu gösteriyordu.

Ama *para* sözünü duyduğu sırada Tella'nın aklı ansızın başka yere gitti. Dostu, son mektubuyla birlikte tuhaf bir madeni para sarıp göndermişti. Mektupta eksik olan şey buydu işte! Dante'yle birlikte orman zemininde yuvarlanırken cebinden kayıp düşmüş olmalıydı.

Tella'nın ormana dönüp onu bulması gerekiyordu. Hızla kapıya doğru yönelirken Kâhin'i cebine sakladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Scarlett. "Tüm bu parayı çaldığını söyleme sakın!"

Tella, "Merak etme," diye cevap verdi. "Hepsini babamızdan aldım ve o da benim öldüğümü sanıyor."

Daha Scarlett karşılık bile veremeden, Tella hızla odadan çıktı.

Öyle hızlı hareket etmişti ki, ayaklarında hiçbir şey olmadığını fark ettiğinde neredeyse kuleli evin dışına,

şapka kutusu şekilli dükkânların sıralandığı bir sokağa çıkmıştı bile. Hata ettiğini hemen anladı.

"Hay bin diş!" diye cıyakladı. Ormana giden yolun henüz yarısına gelmişti ama ayak parmağını üçüncü vuruşuydu. Bu kez parke taşlı sokaktan bir kayanın zıplayıp çıplak ayağına kasten saldırdığına yemin edebilirdi. "İçinizden biri daha ayak parmaklarımı ısıracak olursa, yemin ederim sizi okyanusta boğarım, denizkızları da sizi bir taraflarını silmek için kulla..."

Derken derinden, kısık ve sinir bozucu şekilde aşina gelen bir kıkırdama işitti.

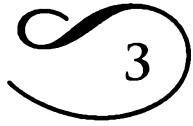
Kendi kendine arkasına dönmemesini tembihledi. Merakına yenik düşmemesini hatırlattı. Ama –kendi kendine bile olsa– böyle bir tembih, Tella'yı yalnızca aksini yapmaya yöneltmişti.

Dikkatlice, omzunun üzerinden geriye doğru hızlı bir bakış attı ve yaptığına anında pişman oldu.

Dante sessiz sokağın diğer tarafından, keyifli bakışlarını ona kilitlemiş bir halde kasıla kasıla yürüyerek yaklaşıyordu.

Tella, onu görmezden gelirse bir kayaya bağırdığını görmemiş gibi davranacağını ve yolun karşı tarafında kalacağını umarak bakışlarını çevirdi.

Ancak Dante, inanılmaz derecede uzun bacaklarıyla ona doğru kasten ilerleyerek caddeyi geçmişti ve bir sırrı varmışçasına genişçe gülümsüyordu.

Tella o sabah hiçbir şey yemediği için içinin bulandığını söyledi kendine. Dante orman zemininde uyumuş olabilirdi ama cilalı botlarına tek bir ot parçası bile yapışmamıştı. Gevşek bir boyunbağı bile takmadan, kapkara giysilere bürünmüş, cennetten atılsa da sonrasında şansı yaver gitmiş karanlık ve kanatsız bir meleğe benziyordu.

Tella'nın aklına önceki gece partide Dante'nin kendisine nasıl yaklaştığı geldi ve içi tekrar pır pır etti. Tella ilk kez selam verdiğinde Dante, onu görmezden gelecek kadar kayıtsız bir tavırla karşılık vermişti. Ama sonra Tella, partinin öteki ucundan onu kendisini izlerken – sağda, solda ufak tefek bakışlarını– yakalamıştı. Derken, birdenbire Dante kızın yanında belirmiş ve Tella'nın dizlerinin bağı çözülünceye dek onu öpmüştü.

Dante, "Lütfen böylesine ilginç bir konuşmaya benim yüzümden son verme," diyerek Tella'yı içinde bulunduğu ana döndürdü. "Daha önce çok daha renkli küfürler duyduğuma eminim."

"Sen benim ağzı bozukluğuma hakaret mi ettin şimdi?"

"Oysa ben daha edepsiz sözler duymak için sataşmıştım." Sesi o kadar derinden çıkmıştı ki Tella, elbisesinin arkasını saran kurdelelerin bu ses tonuyla bükülüp kaldığına yemin edebilirdi.

Ama bu, Dante'ydi. Tüm kızlarla böyle konuşurdu; bluzlarının düğmelerini çözünceye ya da eteklerini kaldırıncaya dek o çekici tebessümünü takınır, hınzır ve baştan çıkarıcı şeyler söylerdi. Sonra da onlar yokmuş gibi davranırdı. Caraval sırasında Tella'nın kulağına kimi hikâyeler gelmişti. Bu yüzden Tella, yerinde bir yaklaşımla, önceki geceden sonra bu oğlanın kendisiyle bir daha asla konuşmayacağını varsaymıştı ki kendisinin de istediği buydu.

Öpüşüp koklaşmalar Tella'nın hoşuna gitmişti ve vakti zamanında daha fazlasının düşüncesiyle baştan çıkabilirdi bile. Ama daha fazlası konusunda sorun şuydu ki, daha fazla duyguyu beraberinde getiriyordu. Tella'nın aşkla hiç işi yoktu; uzun zaman önce kaderinde aşk olmadığını öğrenmişti. Kendine dilediğince çok oğlanı öpme özgürlüğü vermişti ama hiçbirini bir kereden fazla öpmeyecekti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Tella.

Dante'nin gözleri, kızın sert ses tonu karşısında yaşadığı şaşkınlığı ele verecek kadar açılıverdi ama konuşurken ses tonunu keyifli tutmayı başardı. "Dün gece bunu ormanda düşürmüşsün." Kocaman avucunu ona uzatarak, bir yüzün yarısını anımsatan anlaşılmaz bir resim

kabartmasıyla süslenmiş, kalın, pirinçten bir madeni para gösterdi.

Parası Dante'deydi! Tella az daha kendini tutamayıp madeni parayı kapıverecekti ki, fazla hevesli davranmanın akıllıca olmayacağını düşündü.

Aldırmaz bir tavırla, "Aldığın için sağ ol," diye karşılık verdi. "Değerli bir şey değil ama onu yanımda şans tılsımı gibi taşımayı seviyorum."

Paraya doğru uzandı.

Dante elini geri çekti ve tekrar yakalamadan önce pirinç yuvarlağı havaya fırlattı. "İlginç bir tılsım seçimi." Kömür karası gözlerinin üstündeki kalın kaşları çatılan Dante ansızın çok daha ciddi bir hâl alırken, elindeki parayı da dövmeli parmaklarının arasında döndürerek havaya atıp tutuyordu. "Caraval sırasında türlü tuhaf şey gördüm ama bunlardan birini şans getirsin diye yanında taşıyan biriyle hiç karşılaşmamıştım."

"Özgün olmayı sevdiğimden herhalde."

"Ya da bunun ne olduğuna dair en ufak bir fikrin yok." Nükteli sesi öncekinden de keyifli çıkmıştı.

"Peki, sen onun ne olduğunu düşünüyorsun?"

Dante parayı bir kez daha havaya fırlatıp çevirdi. "Bunların demirini Mirelerin dövdüğü söylenir. İnsanlar onlara 'bahtsız sikkeler' der."

"E, neden işe yaramadığına şaşmamalı." Tella gülmeyi başardıysa da bu objeyi tanımamanın verdiği bir his –aptallık belki– içini kemiriyordu.

Tella, annesinin Kader Destesi'ni bulduğundan beri Mireleri saplantı haline getirmişti. Otuz iki Mire vardı: On altı ölümsüzden oluşan bir meclis, sekiz mekân ve se-

kiz obje. Her Mire belirli bir güce sahip olmasıyla tanınırdı ama asırlar önce dünyanın büyük kısmına hükmetmelerinin nedeni yalnızca bu değildi. Ölümlüler tarafından öldürülemedikleri, onlardan çok daha hızlı ve kuvvetli oldukları da söyleniyordu.

Asırlar önce, henüz ortadan kaybolmadıkları zamanlarda Mireler, Kader Destesi'nde dünyanın büyük kısmına hükmeden tanrılar gibi resmediliyorlardı; fakat zalim tanrılar gibi. Tella onlara dair bulabildiği her şeyi okumuştu, bu yüzden bahtsız sikkelerden elbette haberdardı ama bunu şimdi itiraf etmenin küçük düşürücü olacağını hissediyordu.

"İnsanlar onlara talihsiz diyor çünkü bunlardan birini bulmak daima talihsizlik işaretidir," dedi Dante. "Denilene göre, bu sikkelerin sihirli gücü sayesinden birinin nerede olduğunu bulabilirsin. Mireler bunları insan hizmetkârlarının, âşıklarının ya da izlemek, yakından takip etmek veya kontrol etmek istedikleri herhangi birinin cebine atarlarmış. Bugüne dek bunlardan birini elime hiç almamıştım ama bir bahtsız sikkeyi döndürdüğünde onun hangi Mire'ye ait olduğunu anlayabileceğini duymuştum."

Dante, sikkeyi yanlarındaki bir bankın kenarına koydu.

Tella'nın bedenini boylu boyunca huzursuz edici bir ürperti sarmıştı. Dante bilinmeyen tarihe dair birçok şeyden haberdar gibi görünse de, Tella onun Mirelerin gücüne inamp inanmadığına emin olamamıştı. Ne var ki kendisi Mirelere inanıyordu.

Ölüm Bakiresi, sevilen birinin ya da bir aile üyesinin

kaybını beklemek anlamına geliyordu. Ve Tella kartı açıp da kafası incili kafese hapsedilmiş bakireyi gördükten birkaç gün sonra annesi ortadan kaybolmuştu. Bu kayboluşa o kartı açmasının neden olduğuna inanmak çocukçaydı, Tella bunu biliyordu. Ama çocukça inanışlarının hepsi de yanlış değildi ya. Annesi, Mirelerin geleceği çarpıttığı konusunda onu uyarmıştı. Ve Tella, Kâhin'in ileride meydana gelecek olayları öngörüşüne tekrar tekrar şahit olmuştu.

Dante'nin sikkeyi sert bir şekilde çevirmesiyle Tella'mn soluğu kesiliverdi.

Fırrr, fırrr, fırrr.

Sikke, her iki tarafı da net bir şekil almaya başlayıp fena halde aşina bir resim oluşturmak için sihirli bir şekilde iç içe geçer gibi oluncaya dek döndü. Hunhar gülüşlü, havalı bir delikanlı ile Tella'ya kalpleri ısıran dişleri ve delik deşik damarlara yapışan dudakları düşündüren kahredici bir sırıtış belirmişti.

Resim küçük olmasına rağmen Tella onu net bir biçimde görebiliyordu. Zalim genç adam, bir hançerin kabzasını kavradığı elini sivri çenesinin yanına dayamıştı ve gözlerinden dudaklarının köşesine renk veren kanla aynı renkte kırmızı gözyaşları dökülüyordu.

Kupa Prensi.

Karşılıksız sevginin ve telafisi mümkün olmayan hataların sembolü; Tella'nın içini sonu gelmez bir şekilde hem dehşet hem de korkunç kara büyüyle dolduran bir sembol.

Scarlett çocukluğunun yarısını Legend ve Caraval'ı saplantıya dönüştürerek geçirmişti. Tella ise onu annesinin Kader Destesi'nden çektiğinde sevgiden yoksun bir

geleceğin kendisini beklediğini gösterdiğinden beri Kupa Prensi'ne hayrandı.

Efsaneye göre Kupa Prensi'nin öpücükleri uğrunda ölmeye değerdi ve Tella böylesine ölümcül bir öpücüğün nasıl hissettireceğini merak edip durmuştu. Fakat büyüdükçe ve hiçbir öpücüğün ölmeye değer olmadığını anlamasına yetecek kadar çok oğlanı öptükçe, Tella bu öykülerin âşık olmanın tehlikelerini betimleyen masallardan ibaret olduklarından şüphelenmeye başladı.

Şüphesinin bir nedeni de, kalbi uzun zaman önce durduğu için Kupa Prensi'nin sevmekten aciz olduğunun söylenmesiydi. Onun kalbinin tekrar atmasını ancak bir kişi başarabilirdi: Gerçek aşkı. Kupa Prensi'nin öpücüğünün, tek zaafı olan gerçek aşkı dışında herkes için ölümcül olduğu ve gerçek aşkını ararken ardında sıra sıra cesetlerden bir iz bıraktığı söyleniyordu.

Tella'nın ürperen ense tüyleri dikleşti. Hemen elini sikkenin üstüne indirdi.

"Bu hareketinden prensin pek de hayranı olmadığı sonucuna varıyorum, ha?" dedi Dante.

"Para az daha aşağı düşecek gibiydi. Sonra ben de onu kovalamak zorunda kalacaktım."

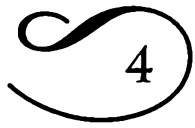
Dante'nin dudakları hafifçe kıvrılmıştı; Tella'nın sözüne hiç de kanmış görünmüyordu.

Dante'nin sanki Mireler hâlâ İmparatorluk'ta kol geziyormuş da bir asırdan uzun zaman önce ortadan kaybolmamışlar gibi Kupa Prensi'nden bahsetmesi de Tella'nın gözünden kaçmamıştı.

"Bu sikkeyi neden yanında taşıdığını hiç anlamadım," dedi Dante. "Ama dikkatli ol. Bir Mire'nin dokunduğu

hiçbir şeyden bugüne dek hiç hayır gelmemiştir." O konuşurken Mireler de gökyüzünden onu izliyormuş gibi, gözlerini havaya çevirdi.

Ardından, Tella daha karşılık bile veremeden emin adımlarla uzaklaşarak, avucunu yakan bir sikke ve bu yakışıklı oğlanda Tella'nın başta sandığından çok daha fazlası olduğuna dair açıklaması güç bir hisle Tella'yı baş başa bıraktı.

Tella kendini Dante'nin oturduğu bankın üzerinde, Kupa Prensi'nin sikkesini elinde döndürürken, uğrunda ölmeye değer karşılıksız sevginin ve öpücüklerin hayaline dalmışken buldu. Dostu ona böyle bir antik efsane kalıntısını niye vermişti ki? Sırf güvenmediğinden onu takip etmek istediği için olmadığını umuyordu Tella.

Belki de bu nadir sikke dostunun, çoğu kişinin bulmakta zorlandığı şeyleri ortaya çıkarmakta ne denli becerikli olduğunu Tella'ya hatırlatmak için gönderilen bir armağandı. Annesini nasıl bulacağını bilen tek kişinin o olduğunun bir hatırlatıcısıydı belki de.

Bir dükkânın kapı zili tıngırdadı. Ufacık, peri fısıltısı gibi bir ses çıkmıştı sadece ama Tella hemen sikkeyi kaptı ve gözlerini sokağa, bir dükkândan büyük bir çalımla çıkan delikanlıya çevirdi. Jaketatayının koyu kırmızı asta-

rından başlayıp, henüz kesilmiş zümrütlerden daha yeşil, parlak gözlerine kadar genç adamı süzdü...

Derken, bir kızıllık Tella'nın görüşünü kaplayıverdi.

Bu delikanlıyı tanıyordu. Caraval'dan sonra göz bandını çıkarıp atmıştı ama mürekkep karası saçları, abartılı aristokrat kılığı ve inanılmaz derecede kibirli yüz ifadesiyle Kont Nicolas d'Arcy –Scarlett'in eski nişanlısı– hâlâ aynı görünüyordu.

Tella'nın elleri, tırnaklarını avucunun ortasına batıracak denli sıkı bir yumruğa dönüştü. Kont Nicolas d'Arcy'le yüz yüze yalnızca bir kez karşılaşmış olsa da Caraval sırasında çeşitli ortamlarda onu gözlemişti. Onun ablasını takip ettiğini görmüş ve Scarlett'i yakaladığı anda ona ağza alınmayacak şeyler yapmak istediğini duymuştu. Ancak, Scarlett kaçmayı başarmıştı. Legend mektuplarından birinde, Tella şayet rolünden çıkacak ya da herhangi bir şekilde engel olmaya kalkarsa ablasını oyundan çıkaracağını söylememiş olsa, Kont'u boğazlayabilir, zehirleyebilir ya da o yakışıklı suratını paramparça edebilirdi.

Bu yüzden Tella bir şey yapmamak için kendini zor tutmuştu.

Fakat artık oyun sona ermişti; Tella istediğini yapabilirdi.

Kont o sırada ondan birkaç dükkân ötedeydi ve bir penceredeki yansımasına öyle kapılmıştı ki Tella'yı fark etmedi bile. Yapılacak en akıllıca şey, ona fark ettirmeden farklı bir sokağa geçmekti ki böylece Kont, Tella'nın hâlâ hayatta olduğunu öğrenmezdi.

Ama Tella, üstüne yürüyüp suratına bir tokat indirse bile Kont'un onu tanıyacağından şüpheli olduğunu söy-

lerken son derece ciddiydi. Caraval sırasında ablasına yaptıklarından ötürü Kont bir tokattan fazlasını hak ediyordu ama Tella'nın yanında hiç zehir yoktu.

Onu daha yakından takip etti. Belki ona hedefini bulan bir tekme atabilir ve...

Ansızın bir el Tella'nın ağzını kapatıp onu belinden kavrayıverdi. Tekmeleyip tepinse de, saldırganın onu daracık bir sokak arasına çekmesine mâni olamadı.

"Çekşuelleriniüstümden!"

Onu saran kolların çözülmesiyle Tella öne doğru sendeledi.

"Merak etme." Ses, kıvrak aksanlı bir fısıltıydı. "Sana zarar vermeyeceğim ama sakın kaçma."

Tella hışımla sese doğru döndü.

Julian'ın kara saçları hâlâ, Scarlett'in parmaklarından sebep, karmakarışıktı ama gözlerinin o sabah ablasına bakarken büründüğü sıcak saydam kehribarla alakası yoktu.

"Julian? Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Pişman olacağın bir hata yapmanı engellemeye çalışıyorum." Gözleriyle kızıl tuğlalı dar sokağın ötesini, o pislik Kont Nicolas d'Arcy'nin bulunduğu caddeyi işaret etti.

"Hayır," dedi Tella. "Bu hatayı yaparsam çok mutlu olacağıma epey eminim. Babamın sana yaptıklarına izin verdiği için senin de onu kana bulamak istememene şaşırdım doğrusu." Başıyla, Julian'ın çenesinden gözünün kenarına kadar uzanan pürüzlü yara izini işaret etti. Caraval oyuncuları, oyunda ölürlerse sonra tekrar canlanabiliyorlardı ama yara izleri olduğu gibi kalıyordu. Tella, babası Caraval sırasında Julian'ın suratını doğrarken,

Scarlett'in nişanlısının hiçbir şey yapmadan öylece durduğunu işitmişti.

Julian, dişlerini sıkarak, "Güven bana," dedi. "Armando'yu birçok kez kana bulamak istedim ama..."

"Armando mu?" diyerek araya girdi Tella. Kont dememişti. Nicolas dememişti. Hatta d'Arcy ya da 'şu kahrolasıca Kont Nicolas d'Arcy paçavrası' da dememişti. Julian ona Armando demişti. "Ona neden Armando dedin?"

"Suratındaki ifadeden bunun cevabını çoktan tahmin ettiğini anlayabiliyorum. Armando ablanla hiç nişanlanmadı. Tıpkı benim gibi o da Legend'a çalışıyor."

Caraval'ın o bilindik mantrası aklına geliverince Tella çıplak ayakları üzerinde yalpaladı: *Unutmayın, bu yalnızca bir oyun. Her ne kadar ayaklarınızı yerden kesmek istiyorsak da, kendinizi fazla kaptırmamaya dikkat edin.*

Ah şu kötü adam.

Legend bir yandan oyunu planlarken onunla mektuplaştığından, Tella kendisinin bunlardan muaf olduğunu sanmıştı. Ama anlaşılan o ki Tella yanılmıştı. Legend tıpkı diğer herkesi kandırdığı gibi onu da aptal yerine koymuştu. Ablasının nişanlısını bir oyuncunun canlandıracağı Tella'nın aklına hiç gelmemişti.

Legend, 'efsane' anlamına gelen bu ismi sonuna kadar hak ediyordu. *Acaba Legend'ın oyunları hiç sona eriyor mu?* diye düşündü Tella. Yoksa yarattığı bu dünya, hayal ve gerçekten oluşan, o dünyaya kapılanları sonsuza dek hayalle gerçeklik arasında bırakan, sonu gelmez bir labirent miydi?

Karşısında ensesini mıncıklayıp duran Julian, mahcup olmaktan ziyade gergin görünüyordu. Julian düşüncesiz-

ce, içinden geldiği gibi davranan biriydi. Tella onun gerçeği söylemenin sonuçlarını tam olarak hesap ettiğinden şüpheliydi. Muhtemelen, Tella'nın Armando'nun peşine düşmek üzere olduğunu fark edince düşünmeden tepki vermişti.

"Ablamın bundan haberi yok, değil mi?"

"Hayır," dedi Julian. "Ve şimdilik böyle kalsın istiyorum."

"Ablama yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Daha önce yapmadığın bir şey değil ya."

Tella'nın nevri döndü. "O zaman onun iyiliği için yapmıştım."

"Bu da onun iyiliği için." Julian cılız kollarını göğsünde kavuşturdu ve sokak duvarına yaslandı.

O an Tella ondan hiç ama hiç hoşlanmadığını hissetti. Julian'ın az önce söylediği şeyden nefret etmişti. Bir şeyin birinin iyiliği için olduğunu söylemek, hemen her zaman bir yanlışı doğru göstermenin farklı bir yoluydu sadece. Tabii, bunu söyleyen ilk kişi kendisi olduğundan, Julian'ı gönlünce azarlayamıyordu.

Julian, "Birkaç güne kadar Valenda'ya gideceğiz," diye devam etti. "Gerçek nişanlısıyla Caraval'da aslında tanışmadığını anlarsa ablan ne yapar sence?"

Tella, "Onu aramaya çıkar," diye itiraf etti. Nişanlısı Valenda'da yaşadığı için Scarlett'in bunu yapması kolay olurdu. Tella onu asla anlayamamıştı ama Scarlett, bir resmini dahi görmediği bu adamla gerçekten evlenmek istemişti. Onun yavan, romantizmden uzak mektuplarından hep olabilecek en iyi anlamları çıkararak, Kont'u hep gözlerinde kalpler ışıldayan biri gibi hayal etmişti.

Muhtemelen Scarlett onu sırf meraktan görmek istediğini söylerdi ama ablasını tanıyan Tella, için için Scarlett'in ona bir şans vermesi gerektiğini hissedebileceğini ve bunun da büyük bir yıkım getirebileceğini biliyordu. Scarlett'in kanlı gelinliği içinde hıçkıra hıçkıra ağlayışı geldi tekrar gözünün önüne. Kâhin, Tella'nın o geleceği sildiğini göstermişti ama yine de bunların gerçekleşme ihtimali hâlâ vardı.

"Ona yalan söylediğini öğrendiğinde Scarlett bundan hiç hoşlanmayacak," dedi Tella.

"Ben bunu, onun için mücadele etmek olarak görüyorum." Julian çenesini saran kirli sakalını ovuşturdu. Hem hali hem de sözleriyle, bir sokak kavgasına dalmaya biraz fazlaca hevesli bir oğlan çocuğunu andırıyordu. Ama Tella onun sözlerinin ardında yatan hakiki azmi sezmişti. Julian'ın, ablasına gösterdiği ilginin daha ne kadar süreceğinden pek de emin değilse de o sırada, Julian'ın Scarlett'in aşkını kaybetmemek uğruna her türlü ahlaki sınırı aşabileceğini düşünüyordu. Tuhaftır ki bu, Julian'a daha çok güvenmesine neden olmuştu.

Julian'ı reddetmek Tella'nın hayatını kolaylaştırabilirdi aslında; böylece Scarlett de Valenda'dayken Kont'un Tella'yı görmesinden endişe duymazdı, çünkü *gerçek* kont Tella'nın suratını hiç görmemişti. Fakat, işleri ne denli kolaylaştıracak olursa olsun, Tella ablasına gerçeği söyleme riskini göze alamazdı. Scarlett'le Kont arasında kurulacak bir birliktelik kalp kırıklığı ve yıkımla son bulacaktı. Bunu ona Kâhin göstermişti ve o kart, Tella'ya bugüne dek hiç yalan söylememişti.

"Pekâlâ," dedi Tella. "Scarlett'e Armando'dan bahsetmemeyi kabul ediyorum."

ce, içinden geldiği gibi davranan biriydi. Tella onun gerçeği söylemenin sonuçlarını tam olarak hesap ettiğinden şüpheliydi. Muhtemelen, Tella'nın Armando'nun peşine düşmek üzere olduğunu fark edince düşünmeden tepki vermişti.

"Ablamın bundan haberi yok, değil mi?"

"Hayır," dedi Julian. "Ve şimdilik böyle kalsın istiyorum."

"Ablama yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Daha önce yapmadığın bir şey değil ya."

Tella'nın nevri döndü. "O zaman onun iyiliği için yapmıştım."

"Bu da onun iyiliği için." Julian cılız kollarını göğsünde kavuşturdu ve sokak duvarına yaslandı.

O an Tella ondan hiç ama hiç hoşlanmadığını hissetti. Julian'ın az önce söylediği şeyden nefret etmişti. Bir şeyin birinin iyiliği için olduğunu söylemek, hemen her zaman bir yanlışı doğru göstermenin farklı bir yoluydu sadece. Tabii, bunu söyleyen ilk kişi kendisi olduğundan, Julian'ı gönlünce azarlayamıyordu.

Julian, "Birkaç güne kadar Valenda'ya gideceğiz," diye devam etti. "Gerçek nişanlısıyla Caraval'da aslında tanışmadığını anlarsa ablan ne yapar sence?"

Tella, "Onu aramaya çıkar," diye itiraf etti. Nişanlısı Valenda'da yaşadığı için Scarlett'in bunu yapması kolay olurdu. Tella onu asla anlayamamıştı ama Scarlett, bir resmini dahi görmediği bu adamla gerçekten evlenmek istemişti. Onun yavan, romantizmden uzak mektuplarından hep olabilecek en iyi anlamları çıkararak, Kont'u hep gözlerinde kalpler ışıldayan biri gibi hayal etmişti.

Muhtemelen Scarlett onu sırf meraktan görmek istediğini söylerdi ama ablasını tanıyan Tella, için için Scarlett'in ona bir şans vermesi gerektiğini hissedebileceğini ve bunun da büyük bir yıkım getirebileceğini biliyordu. Scarlett'in kanlı gelinliği içinde hıçkıra hıçkıra ağlayışı geldi tekrar gözünün önüne. Kâhin, Tella'nın o geleceği sildiğini göstermişti ama yine de bunların gerçekleşme ihtimali hâlâ vardı.

"Ona yalan söylediğini öğrendiğinde Scarlett bundan hiç hoşlanmayacak," dedi Tella.

"Ben bunu, onun için mücadele etmek olarak görüyorum." Julian çenesini saran kirli sakalını ovuşturdu. Hem hali hem de sözleriyle, bir sokak kavgasına dalmaya biraz fazlaca hevesli bir oğlan çocuğunu andırıyordu. Ama Tella onun sözlerinin ardında yatan hakiki azmi sezmişti. Julian'ın, ablasına gösterdiği ilginin daha ne kadar süreceğinden pek de emin değilse de o sırada, Julian'ın Scarlett'in aşkını kaybetmemek uğruna her türlü ahlaki sınırı aşabileceğini düşünüyordu. Tuhaftır ki bu, Julian'a daha çok güvenmesine neden olmuştu.

Julian'ı reddetmek Tella'nın hayatını kolaylaştırabilirdi aslında; böylece Scarlett de Valenda'dayken Kont'un Tella'yı görmesinden endişe duymazdı, çünkü *gerçek* kont Tella'nın suratını hiç görmemişti. Fakat, işleri ne denli kolaylaştıracak olursa olsun, Tella ablasına gerçeği söyleme riskini göze alamazdı. Scarlett'le Kont arasında kurulacak bir birliktelik kalp kırıklığı ve yıkımla son bulacaktı. Bunu ona Kâhin göstermişti ve o kart, Tella'ya bugüne dek hiç yalan söylememişti.

"Pekâlâ," dedi Tella. "Scarlett'e Armando'dan bahsetmemeyi kabul ediyorum."

Julian, Tella'nın bu aldatmacaya ayak uyduracağını anlamışçasına hafifçe başını salladı.

"Caraval'daki davranışlarıma karşın kız kardeşimi aldatmaktan keyif alıyor filan değilim."

"Ama bir kez başladın mı durmak zordur."

"Sende öyle mi oldu? O kadar uzun zamandır yalan söylüyorsun ki artık gerçeği söyleyemiyor musun yani?" Bu sözler, Tella'nın amaçladığından çok daha sert dökülmüştü dudaklarından. Ama hakkını vermek gerekir ki Julian aynı sertlikle karşılık vermedi.

"Caraval sana tümüyle yalan gibi gelebilir ama benim hayatım o; benim gerçeğim. Bu son oyun ablan kadar benim için de gerçekti. O senin için mücadele ederken ben de onun için mücadele ediyordum." Ses tonu sertleşti. "Ablana kim olduğuma dair yalan söylemiş olabilirim ama ona karşı hissettiklerim gerçekti. Scarlett, benden kuşkulanmasına neden olacak herhangi bir şey öğrenmeden önce biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Scarlett eğer Armando'nun hâlâ adada olduğunu görürse ne olacak?"

"Legend onu diğer birkaç sanatkârla birlikte önden Valenda'ya gönderiyor."

Ne kadar yerinde bir hareket.

Tella, aklına gelen bir fikirle, "Bunu senin için yaptığıma göre, karşılığında ben de bir iyilik istiyorum," dedi.

Julian, bu fikri değerlendirir gibi, kafasını yarım yamalak salladı. "Ne tür bir iyilik?"

"Legend'ın asıl ismini öğrenmek istiyorum. Legend *gerçekte* kim?"

Tella sözünü tamamlayamadan Julian kahkahayı bastı.

"Sen de ona âşık olduğunu söyleme sakın."

"Legend'a âşık olacak kadar salak değilim."

"İyi. Ve hayır," dedi Julian; artık gülmüyordu. "Bu hiç de adil bir teklif değil ve öyle olsaydı bile, sana Legend'ın gerçek adını söyleyemezdim."

Tella kollarını göğsünde kavuşturdu. Julian'ın cevap vermesini beklememişti aslında. Aynı soruyu sorduğu birkaç sanatkâr da ona benzer karşılıklar vermişlerdi. Çokça kıkırdama ve alaycı sırıtışla karşılaşmış ve hatta bazıları sorusunu tümüyle duymazdan gelmişti. Tella'ya göre bunun nedeni, Legend'ın aslında kim olduğunu çoğu kişinin bilmemesiydi. Ama Julian'ın verdiği karşılık, diğerlerinden daha bilgili birini nihayet bulduğu yönünde Tella'yı umutlandıracak kadar farklıydı.

"Bana Legend'ın adını söyleyemiyorsan," dedi Tella; "o halde söyleyebilecek birine yönlendir beni; yoksa anlaşmamız yatar."

Julian'ın yüzünde kalan son keyif izleri de silinip gitti. "Legend'ın kimliği onun en büyük sırrıdır. Bu adadaki hiç kimse bunu açık etmez."

"O zaman sanırım Armando'yla ilgili gerçeği Scarlett'e söylemem gerekecek," diyen Tella, sokaktan ayrılmak üzere arkasını döndü.

Julian onu bileğinden yakalayıp, "Bekle..." dedi.

Tella gülmemek için kendini zor tutmuştu. Julian çaresizdi.

"Scarlett'e Armando'dan bahsetmeyeceğine söz verirsen, bazı soruları belki cevaplayabilecek bir sanatkârın adını seninle paylaşırım."

"Belki mi?"

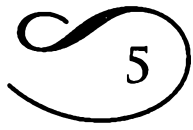
"Başından beri Caraval'da olan biri o ve bildiği şeyler var. Ama bedavaya bilgi vermez."

"Verse inanmazdım zaten. Bana adını söyle de anlaşalım."

Julian kısık sesle "Nigel," diye cevap verdi. "Legend'ın falcısı."

Tella, Nigel'la tanışmamıştı ama onun kim olduğunu biliyordu. Genç adamı tanımamak imkânsızdı. Nigel'ın suratı da dâhil bedeninin her noktası geleceği öngörmekte kullandığı parlak, canlı gibi duran dövmelerle kaplıydı. Elbette, Nigel'ın oynadığı rol Julian'ın dudaklarından farklı şekilde aksetmişti; aslında Caraval'a katılanlar için değil de, Caraval ustasına bilgi aktarmak için oyundaydı sanki.

Julian, sanki Tella için bir ikaz daha gerekiyormuşçasına, "Dikkatli ol," diye ekledi. "Falcılar senin ya da benim gibi değildir. Dünyayı olabileceği gibi görürler ve bazen de olması gerekenden ziyade olmasını istediklerini gerçekleştirmeye çalışırlar."

Hava tuz ve sırlarla doluydu. Tella, Legend'ın gemisi *La Esmeralda*'yı saran sihrin o akşama da işlediğini umarak derin bir nefes aldı.

Gemiye dair her şeyden sihir yayılıyordu. Hatta kabarık yelkenleri bile sihirli gibi görünüyordu. Ardındaki gizemlerin ipucunu veren bir sihirbaz pelerini gibi, gündüzleri kırmızı, geceleriyse gümüş rengi ışıldıyorlardı ki, Tella da söz konusu gizemleri o gece çözmeyi planlıyordu.

Falcı Nigel'ı ararken geminin tenha derinliklerini dolanan Tella'nın kulaklarına sarhoş kahkahaları çalındı. Gemideki ilk gecesinde, Legend'ın sanatkârlarının yeni Caraval'a hazırlanmak için uyku saatlerini değiştirdiklerini sonraki güne kadar fark etmeyip, uyuma hatasına düşmüştü. Sanki hepsi de vampirmiş gibi, gündüzleri uyukluyor, gün batımından sonra da uyanıyorlardı.

La Esmeralda suya açıldıktan sonraki ilk gününde Tella'nın tüm öğrenebildiği, Nigel'ın da gemide olduğuydu ama onu henüz görememişti. Güvertenin altındaki gıcırdayan koridorlar, tıpkı Caraval'daki köprüler gibi, farklı saatlerde farklı yerlere uzanıyor ve hangi odada kimin kaldığını anlamayı güçleştiriyordu. Tella merak etmeden duramıyordu; acaba bunu Legend mı böyle tasarlamıştı, yoksa bunun nedeni sihrin öngörülemez doğası mıydı yalnızca?

Legend'ı silindir şapkasını takmış, bu soru ve sihrin onun kontrolünü aşabilmesi fikri karşısında kahkahalara boğulurken hayal etti. Birçokları için Legend, sihrin tanımıydı.

Isla de los Sueños'a ilk vardığında Tella herkesin Legend olabileceğinden şüphelenmişti. Julian'ın öyle çok sırrı vardı ki, Tella'ya onun da Legend'ın karakterlerinden biri olup olmadığını sorgulatmıştı. Ta ki Julian kısa bir süreliğine ölünceye dek. Parlak gözleri ve neşeli kahkahasıyla Caspar son oyunda Legend rolünü oynamıştı ve zaman zaman öyle ikna edici olmuştu ki Tella onun gerçekten de rol yapıp yapmadığını anlayamamıştı. Neredeyse gerçek olamayacak kadar güzel olan Dante ise ilk bakışta Tella'ya Legend gibi görünmüştü; onun hep böyle görüneceğini hayal etmişti çünkü. Dante'yi başını örten kadife bir silindir şapka ve geniş omuzlarının doldurduğu siyah bir frak içinde gözünde canlandırabiliyordu. Ama Legend hakkında ne kadar düşünürse, acaba gerçekten hiç silindir şapka taktı mı diye bir o kadar da meraklanıyordu. Acaba bu sembol, bir başka hedef şaşırtma taktiği olabilir miydi? Belki de Legend bir insandan ziyade sihre daha yakındı ve Tella onunla insan suretinde hiç karşılaşmamıştı.

Tekne sarsıldı ve gerçek bir kahkaha sessizliği delip geçti.

Tella donakalmıştı.

Kahkaha son bulsa da dar koridordaki hava değişmişti. Tuz, ahşap ve rutubetten oluşan koku, yoğun ve yumuşak bir hal almış, gül kokusuna dönüşmüştü.

Tella'nın teni ürperdi ve çıplak kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Ayaklarının dibindeki gül yaprağı birikintisi cazip ve kırmızı bir yol oluşturuyordu.

Tella belki Legend'ın asıl adını bilmiyor olabilirdi ama onun kırmızıyı, gülleri ve oyunları sevdiğinden haberdardı.

Bu şekilde, Tella'yla eğleniyor muydu yani? Tella'nın neyin peşinde olduğunu biliyor muydu yoksa?

Tella yeni ayakkabılarıyla körpe yaprakları ezerken, kollarındaki ürperti de boynuna ve oradan da kafa derisine kadar yayıldı. Legend eğer onun neyin peşinde olduğunu biliyorsa, Tella'yı doğru yöne sevk edeceğini hiç sanmıyordu ama yine de, gül yapraklarının oluşturduğu yol uzak duramayacağı kadar baştan çıkarıcıydı. Kenarlarından bakır ışıltılar yayan bir kapıya uzanıyordu.

Tella kapının kolunu çevirdi.

O anda dünyası bir bahçeye, filizlenen çiçekler ve büyüleyici romantizmden ibaret bir cennete dönüşüverdi. Duvarlar ay ışığıyla dolmuştu. Tavan, odanın ortasındaki masaya doğru sarkan güllerle kaplıydı; masa pasta tabakları, şamdanlar ve köpüklü bal şarabıyla doluydu.

Ama bunların hiçbiri Tella için değildi.

Hepsi Scarlett içindi. Tella, ablasının aşk hikâyesinin ortasına dalıvermişti ve karşısındaki manzara öyle ro-

mantikti ki, izleyemeyeceği kadar acı vericiydi.

Scarlett odanın karşı tarafında dikiliyordu. Üzerindeki kıpkırmızı elbise tüm çiçeklerden daha parlak filizlenmiş, Julian'a bakarken teninin ışıltısı Ay'la yarışır olmuştu.

Birbirlerinden başka hiçbir şeye dokunmuyorlardı. Scarlett dudaklarını Julian'ınkilere yapıştırmış, Julian'ın kolları da sanki bir daha asla bırakmak istemediği bir şeyi bulmuşçasına ona dolanmıştı.

İşte aşk bu yüzden tehlikeliydi. Aşk dünyayı bir bahçeye dönüştürürdü, öyle baştan çıkarıcıydı ki gül yapraklarının duygular kadar kısa ömürlü olduğunu, en nihayetinde solup öleceklerini ve geriye dikenlerinden başka bir şey kalmayacağını unutmak kolaylaşıyordu.

Tella aklına başka acımasız düşünceler gelmeden arkasını dönüp kapıdan dışarı çıktı. Scarlett bu mutluluğu hak ediyordu. Belki de mutluluğu devam edecekti. Belki de Julian kendisinin Scarlett'e layık olduğunu kanıtlayacak ve verdiği sözleri tutacaktı. En azından çabalıyor gibi görünüyordu.

Ve Tella'nın aksine Scarlett, Kupa Prensi'nin karşılıksız sevgiyle lanetlediği kişi değildi.

Tella kapıyı kapar kapamaz, koridor tekrar değişti. Gül yapraklarının oluşturduğu yol, Tella'nın gözlerinin önünde ortadan kayboldu ve kızıl dumanla tütsüden oluşan yeni bir iz belirdi; daima Nigel'ın çevresini saran kokulardı bunlar.

Tütsü dumanı kıvrımları genişleyerek el şeklini alıp da açık bir kapıyı ona işaret ettiğinde Tella bir kez daha Legend'ın kendisiyle eğlendiğini hissetti.

Odadan içeri girerken teni alev alev yanıyordu. Oda-

nın kenarlarına yanmakta olan sarı mumlar sıralanmıştı, her şeyin ortasındaysa mürdüm rengi kadife örtülü bir yatağın üstüne uzanmış olan Nigel duruyordu. Mavi renkte dikenli tel dövmeleriyle çevrelenen dudakları kocaman aralandı; tam olarak bir tebessüm değildi bu, daha ziyade bir kapanın aralanmasım andırıyordu.

"Ben de ne zaman ziyaretime geleceğinizi merak ediyordum Bayan Dragna." Tella'ya eğreti kürsüsünün dibinde bulunan püsküllü yastık yığınının karşısına oturmasını işaret etti. Nigel'ın üzerinde yine, tıpkı Caraval sırasında olduğu gibi, hayat dolu dövmelerini açıkta bırakan kahverengi bir kumaş parçası vardı.

Tella'nın gözleri adamın kalın bacaklarına resmedilmiş sirk sahnelerine kaydı; saç yerine kuş tüyü olan bir kadının silindir şapkalı bir kurtla dans edişi işlenmişti. Nigel'ın bu görüntüyü açıklamasını istemeyen Tella gözlerini çabucak oradan kaçırdı ama bu kez de gözleri adamın koluna kaymış ve orada da kapkara kırık bir kalp görüntüsü belirmişti.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu Nigel.

"Geleceğimi dinlemek istemiyorum. Legend hakkında bilgi almak istiyorum."

Nigel'ın gözlerini çevreleyen yıldız dövmeleri sanki mürekkepleri hâlâ ıslakmışçasına heves ve ilgiyle ışıldadı. "Bunun karşılığım ödemeye ne kadar heveslisiniz peki?"

Tella cebinden bir para kesesi çıkardı.

Nigel başını iki yana salladı. Elbette onun parasını kabul edecek değildi. Para, Caraval dünyasında tercih edilen bir ödeme yöntemi değildi.

"Yılda sadece bir kez sahne almak âdetimizdir. Kendimize gelmek için aylarca vaktimiz kalır," dedi Nigel. "Bu kez Legend bize bir haftadan kısa süre tanıdı."

"Sana ömrümden gün filan vermeyeceğim."

"Senin ömrünle ilgilenmiyorum. Senin istirahatini istiyorum."

Tella temkinli bir tavırla "Ne kadar?" diye sordu. Daha önce günlerce uykusuz kaldığı olmuştu. Birkaç gecelik istirahatten vazgeçmek pek de büyük bir fedakârlığa benzemiyordu. Ama bu anlaşmalar hep öyle görünürdü zaten. Legend'ın sanatkârları bunların görünürde önemsiz zahmetler gibi anlaşılmasını sağlarlardı ama anlaşmalar asla o kadar basit olmazdı.

"Sana verdiğime eşdeğer bir karşılık alacağım," dedi Nigel. "Ne kadar çok soruyu cevaplarsam, istirahatinden o kadarını alırım. Sana kayda değer hiçbir cevap vermezsem, hiçbir şey kaybetmezsin."

"Peki, uykumu ne zaman alacaksın?"

"Bu odadan çıktığın anda."

Tella anlaşmayı her açıdan anlamaya çalışıyordu. Ayın yirmi dördünün akşamıydı ve Valenda'ya ayın yirmi dokuzunda sabah varmaları planlanıyordu. Dört günlük yolculuk süreleri kalmıştı. Nigel'ın çalacağı uykular göz önüne alındığında, Tella oraya vardıklarında bitap düşmüş olacaktı. Fakat Nigel şayet Legend'a dair somut bilgiler verecek olursa, buna değerdi.

"Tamam. Ama sana ancak bu teknede olduğumuz sürece uykumdan veririm. Valenda'da olduğumuzda benden hiçbir şey alamazsın."

"Bana uyar." Nigel yatağının yanındaki sehpadan aldığı

ufak bir kap dolusu kaynayan turuncu sıvıyla birlikte bir fırça aldı. "İşlemi tamamlamak için bileğini uzatmalısın."

Tella tereddütlüydü. "Bileğime kalıcı bir şey çizmeyeceksin, değil mi?"

"Ne çizersem çizeyim, bana ödemenin tamamını yaptığın anda kaybolacak."

Tella kolunu uzattı. Nigel'ın deneyimli elleri beceriyle hareket ediyor ve adam sanki beden uzuvlarını bir kanvas gibi kullanıyormuşçasına, soğuk fırçası Tella'nın teninde dönüp kıvrılıyordu.

İşini bitirdiğinde, Tella'nın bileğinde tıpkı Tella'nınkiler gibi bir çift göz ona bakıyordu. Gözler yuvarlak ve parlak ela rengindeydi. Tella'ya, bir an için sanki bu seçimi yapmaması için yalvarıyorlarmış gibi geldi. Ama Tella için azıcık uykusuz kalmak, dostuna olan borcunu tamamen ödemesi için gereken bilgiyi ona sağlayacaksa şayet, pek de büyük bir fedakârlık sayılmazdı. Hem de nihayet, annesinin gittiği gün başlayan yedi yıllık azaba da son verecekti.

"Şimdi," dedi Nigel, "ne bilmek istiyorsun?"

"Legend'ın gerçek ismini istiyorum. Legend olmadan önce ona verilen adı."

Nigel bir parmağını dikenli tel dövmeli dudaklarında gezdirerek bir kan damlası çizdi, yoksa parmağının ucunda kan dövmesi mi vardı?

"İstesem bile sana Legend'ın adını söyleyemem," dedi Nigel. "Oyuncularından hiçbiri onun sırrını ifşa edemez. Asırlar önce Mireleri yeryüzünden kovan cadı aynı zamanda Legend'a güçlerini de vermişti. Legend'ın sihri kadimdir, ondan bile daha eskidir ve hepimizi gizlilik yeminiyle bağlar."

Mirelerin neden ortadan kaybolduklarına ve insanları kendi kaderlerine egemen kıldıklarına kimse emin olmasa da, güçlü bir cadı tarafından kovulduklarına dair söylentiler vardı. Fakat Tella, Legend'a güçlerini veren kişinin aynı cadı olduğunu kimsenin söylediğini duymamıştı.

"Bu yine de Legend'ın gerçek kimliğine dair bir şey ifade etmiyor."

"Henüz bitirmedim," dedi Nigel. "Sana şunu da söyleyecektim: Legend'ın sihri, onun asıl isminin söylenmesini ya da ifşa edilmesini engellese de ulaşılamaz değil."

Tella'nın teni karıncalandı ve bileğindeki göz resimlerinden biri kapanmaya başladı. Göz kapağı, Tella'ya verebilecekleri bitiyor olsa da ihtiyacı olan cevaba çok yaklaşmış gibi hissettiren bir şekilde, bir anda düşüvermişti.

"O isme nasıl ulaşırım peki?" diye sordu Tella çabucak.

"Sonraki Caraval'a katılmalısın. Oyunu kazanırsan, Legend'la yüz yüze geleceksin."

Nigel sözünü bitirdiğinde Tella, adamın gözlerinin çevresindeki yıldız dövmelerinden birinin kaydığına yemin edebilirdi. Muhtemelen tüm bu kızıl dumanla keskin kokulu tütsü Tella'nın aklını bulandırıyor, ona dövmeleri canlanmış gibi gösteriyordu.

İşte o zaman oradan ayrılması gerekirdi. Bileğindeki göz kapakları artık yarıdan fazla kapanmıştı ve ihtiyacı olan cevabı almıştı: Caraval'ı kazanırsa, sonunda Legend'ın adını öğrenecekti. Ama Nigel'ın son sözlerindeki bir şey, Tella'nın aklında daha fazla soru uyandırmıştı.

"Şimdi dediklerin bir kehanet mi, yoksa sonraki Caraval'ın ödülünün gerçek Legend olduğunu mu söylüyorsun?"

"Her ikisinden de biraz." Nigel'ın dudaklarını delip geçen dikenli tel dövmeleri çiçek dikenlerine dönüştü ve dikenlerin arasında kara güller filizlendi. "Legend ödül değil ama Caraval'ı kazanırsan, göreceğin ilk yüz Legend'ınki olacak. Caraval'ın yeni şampiyonuna ödüllerini kendisi şahsen vermeyi planlıyor. Ama seni uyarıyorum; oyunu kazanmanın sonradan seni pişman edecek bir bedeli var."

Bileğindeki göz resimleri tamamen kapanınca Tella'nın teni buz tutmuşçasına ürpermiş ve annesinin o aşina uyarısı kulaklarında çınlamıştı: *Gelecek bir kez belirlendi mi, o gelecek hayat bulur ve kendini gerçekleştirmek için sonuna kadar mücadele eder.*

Derken çarpılıverdi. Öyle güçlü bir yorgunluk onu vurmuştu ki yastıklarla kaplı yatağa yığılıp kaldı. Başı dönüyor, bacaklarındaki kemikler adeta toza dönüyordu.

"Neler oluyor?" dedi zor bela; doğrulmaya uğraşırken soluk alıp vermek Tella için bir anda güçleşiverdi. Odadaki duman artmış mıydı, yoksa bulanıklaşan kendi görüşü müydü?

"Açıkça ifade etmem gerekirdi herhalde," dedi Nigel. "Bileğindeki büyü senin uyuma yetini almıyor, seni uyutuyor. Böylece ettiğin istirahati bana aktarabiliyorsun."

"Hayır!" Tella yataktan hızla kalkarken sendeledi; görüşü giderek daralıyordu, ta ki görebildiği tek şey alaycı dövmeler ve kıs kıs gülen mum ışığı kalıncaya dek. "Valenda'ya gidene kadar uyumak istemiyorum."

"Korkarım artık çok geç. Bir dahaki sefere, anlaşmaları bu kadar kolay kabul etmezsin."

Kimi gemi enkazları bile Tella'dan çok daha zarifti. Nigel'ın mekânından tökezleye tökezleye uzaklaşırken, bacakları düz bir rota izlemeyi reddediyordu. Kalçasını duvarlara vurup durmuş, başını birçok kez yukarıya asılmış fenerlere çarpmıştı. Odasına gidişi öyle vahim bir hal almıştı ki ayakkabılarını –yine– kaybetmişti. Ama odasına varmasına az kalmıştı.

Aşması gereken son engel olan kapı karşısında oynayıp duruyordu.

Tella tüm konsantrasyonunu onu çekip açmaya verdi. Ve...

Ya yanlış odaya girmişti ya da çoktan rüya görmeye başlamıştı bile.

Dante'nin kanatları vardı. Ve, azizler aşkına, öyle güzellerdi ki! Eşlik eden gece mavisi damarlarla duygudan

yoksun kapkara bir tonda, kayıp dileklerin ve yitip giden düşlerin rengindeydiler. Dante komodinine doğru dönmüş, yüzünü yıkıyordu ya da belki aynadaki yansımasını öpüyordu.

Tella küstah oğlanın ne yaptığından tam olarak emin değildi. Bulanıklaşan gözlerinin görebildiği tek şey, oğlanın gömleğiyle paltosunun çıkmış olduğu ve sırtında bir çift simsiyah, devasa kanadın uzandığıydı.

"Bu şeylerle bir ölüm meleği olabilirsin."

Dante omzunun üzerinden ona bir bakış attı. Siyah tilki kürkü rengindeki ıslak saçları alnına düşmüştü. "Bana takılan çok isim oldu ama bir melek olduğumu söyleyen çıkmış mıydı, bilmem."

"Yani, sana ölüm de denmiş miydi?" Bacakları sonunda tükenen Tella kapı girişinde aniden çöküp kaldı. Zarafetten yoksun bir halde yere yığılmıştı.

Odanın diğer tarafından zarif, hafif ve son derece kadınsı bir kahkaha yükseldi. "Galiba senin görünümün karşısında bayılıverdi."

Tella şimdi de kusacaktı. Odada başka bir kız vardı. Tella'nın kin dolu bakışlarına yeşim yeşili bir elbise ve parlak esmer saçlar takılmıştı ki, Dante'nin bedeni önüne geçip görüntüyü kapattı.

Dante başını hafifçe salladı. "Sen ne..."

Bakışları Tella'nın bileğine çizilmiş bir çift kapalı göze kaydı.

Kıkırdamayı andıran bozuk bir ses çıkardı. Ama Tella ne duyduğundan pek emin değildi. Kafası kadar duyukları da karman çormandı. Nihayet gözleri pes etti ve kapandı.

"Nigel'ın seni etkilemesine şaşırdım." Dante'nin sözleri şimdi çok yakınından geliyordu ve kısık sesliydi.

"Sıkılmıştım," diye mırıldandı Tella. "Vakit geçirmek için ilginç olur gibi geldi."

"Bu doğruysa, o zaman bana gelmen yeterliydi." Dante şimdi kesinlikle gülüyordu.

Sonraki birkaç gün uğursuz halüsinasyonların bulanıklığıyla geçti. Nigel, Tella'nın tüm rüyalarını almış, ona yalnızca kâbusları bırakmıştı. Babasının o mor eldivenlerini sürekli çıkardığı gerçekçi ve korkunç görüntüler kadar, ölümlü dünyada var olmayan gölge ve karaltı imgeleri de vardı. Soğuk, nemli eller saçlarını okşuyor, başkaları yüreğini söküp alıyor, bir yandan da kanı çekilmiş dudaklar kemiklerini iliğine kadar boşaltıyordu.

Caraval sırasında ölüm deneyimi yaşamadan önce Tella bu rüyaların tekrar tekrar ölmeye benzediğini söyleyebilirdi. Ama Ölüm'ün kendisi haricinde hiçbir şey ölüme benzemiyordu. Ölümden kaçmasının ardından Ölüm'ün onun peşine düşeceğini tahmin etmesi gerekirdi. Tella öyle muhteşemdi ki Ölüm onu elinden kaçırmak istemeyecekti elbette.

Ancak, rüyalarında Ölüm'ün meleklerini görmüş olsa da, bilinci yerine geldiğinde Tella'yı bir tanrıça karşıladı.

Scarlett yatağın başında dikilmiş ve kremalı bisküviler, tereyağında kızarmış yumurtalar, müskat tatlıları, kalın dilimlenmiş esmer şekerli domuz pastırması, bir fincan da çeşnili sıcak çikolatayla dolu muhteşem bir tepsi tutuyordu.

Tella en büyük duran kremalı bisküviyi kaptı. Günler-

dir uyumasına rağmen kendini bitkin hissediyordu ama yemek yemek bu sorunu çözüyordu. "Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Olanlardan sonra acıkacağını düşündüm."

"Scar, üzgünüm. Ben..."

"Özür dilenecek bir şey yok. Legend'ın sanatkârları tarafından kandırılmanın ne kadar kolay olduğunu anlıyorum. Ve bu gemideki herkes Nigel'ın senden aşırı derecede faydalandığını düşünüyor." Scarlett, falcıya aslında ne için gittiğini itiraf etmesini umuyormuş gibi, Tella'yı süzdü.

Tella yaptığının gerekçesini açıklamak istese de, dostuyla yaptığı anlaşmayı anlatmanın vakti olmadığını hissediyordu. Scarlett kız kardeşinin, en beterinden güvenilmez bir şirket olan Elantine'ın En Arananı aracılığıyla bir yabancıyla yazıştığını öğrenirse dehşete düşerdi.

Tella, ablasına yalan söylemekten hoşlanmadığını söylerken dürüst davranmıştı. Ne yazık ki bu, yalan söylemesine de engel olmuyordu ama. Tella onu endişelendirmemek için Scarlett'ten türlü sır saklamıştı. Annelerinin ortadan kayboluşu, Scarlett'in genç yaşta kaygısız bir genç kız olmayı bırakmasına ve Tella'nın üzerine daha da çok titremesine neden olmuştu. Bu adil değildi ve Tella, ablasının zaten yüklenmiş olduğu sorumluluklara yenilerini eklemekten nefret ediyordu.

Ancak, neyin peşinde olduğunu Scarlett'in çoktan anlayıp anlamadığını da merak etmeden duramıyordu.

Scarlett eteğindeki kırışıklıkları gergin bir tavırla düzeltmeye devam etmişti ama her dokunuşunda etek daha da kırışmış gibi görünüyordu. Caraval sırasında Legend,

Scarlett'e görünümü sürekli değişen sihirli bir elbise vermişti. Şimdiyse elbisesi en az Scarlett kadar endişeli görünüyordu. Elbise kolları pembe danteldendi ama şimdi griye dönmeye başlamıştı.

Tella sıcak çikolatasından keyfini yerine getiren bir yudum aldı ve kendini yatakta daha da doğrulmaya zorladı. "Scar, Nigel'la yaptığım anlaşmaya üzülmediysen, seni böyle sıkan ne acaba?"

Scarlett'in yüzü düşüverdi. "Seninle Dante hakkında konuşmak istiyordum."

Kahretsin. Tella'nın beklediği cevap bu değildi ama bu da onun açısından iyi sayılmazdı. Dante'nin odasında sızıp kaldığını unutmuştu. Dante onu kendi odasına taşımış, Scarlett de onu yarı çıplak bir halde Tella'yı göğsüne yaslamış taşırken görmüş olmalıydı.

"Scar, ne düşünüyorsun, bilmiyorum ama yemin ederim ki Dante'yle aramda hiçbir şey yok. Benden daha güzel görünen oğlanlar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Yani, Caraval bittikten sonra ikinizin arasında hiçbir şey geçmedi, öyle mi?" Scarlett küçük gardıroba doğru yürüyüp dolaptan gümüş bir çift ayakkabı aldı; bunlar Tella'nın ormanda bıraktığı ayakkabılardı. "Dante dün gece bunları, yanında ilginç bir notla birlikte bıraktı."

Ayakkabılardan birinden dışarı sarkan ince kâğıt tomarını çıkarırken Tella'nın yüreği hop etti.

Ormanda geçirdiğimiz o geceden beri bunları sana iade etmek istiyordum.
-D

Dante gerçekten de tam bir hergeleydi. Tella notu buruşturdu. Dante, onu Caraval sırasında reddettiği için Scarlett'e acı çektirme niyetiyle yazmış olmalıydı bunu.

"Pekâlâ," dedi Tella. "İtiraf ediyorum; parti gecesi Dante'yle öpüştük. Ama feciydi, hayatımın en berbat öpüşmelerinden biriydi. Kesinlikle tekrarlamak istemediğim bir şeydi! Ve bunu yaptığım için seni kırdıysam çok üzgünüm; Dante'nin Caraval boyunca sana ne kadar kötü davrandığını biliyorum."

Scarlett dudak büktü.

Tella'nın yalanı muhtemelen fazla ileri gitmişti. Dante'yi hangi kız görse, onun dudaklarını nasıl kullanacağını bildiğini anlardı.

"Onunla öpüşmen umurumda değil," dedi Scarlett. "Julian'la tanışmadan önce onunla karşılaşmış olsam, ben de onunla öpüşürdüm herhalde."

Tella'nın zihninde son derece rahatsız edici bir görüntü belirdi ve ablasının huzursuzluğunu çok daha net bir şekilde idrak etti. Scarlett'le Dante'nin birlikte olması fikri –böyle bir ihtimalin olmadığını düşünse de– Tella'da Dante'yi ablasından uzak durması yönünde tehdit etme arzusu uyandırmıştı. Fakat bu düşünce bile Tella'yı endişelendirmeye yettiyse, ki kendisi Scarlett'in eğlenmesini gönülden destekliyordu, aşırı korumacı olan ablasını kim bilir ne kadar sıkıntıya sokmuş olmalıydı, hayal dahi edemiyordu.

"Seni kontrol etmek filan istemiyorum," diye devam etti Scarlett. "İkimiz de yeterince kontrol altında kaldık. Sadece zarar görmeni istemiyorum. Caraval yarın gece yarısı başlayacak ama son oyundan öğrendiğim kadarıyla, Legend oyundaki piyonlarını önceden yerleştiriyor."

Scarlett, Dante'nin geri getirdiği ayakkabılara huzursuz bir bakış daha attı.

"Endişelenmene gerek yok Scar." Tella'nın dudaklarından bu kez tastamam gerçek dökülmüştü. "Dante'ye çoğu kişiye güvendiğimden bile daha az güveniyorum. Ve Caraval'a kapılıp gitmemem gerektiğini de iyi biliyorum."

"Oyuna katılmayacağını söyledin sanıyordum."

"Belki fikrimi değiştirmişimdir."

"Tella, umarım değiştirmemişsindir." Scarlett artık büsbütün grileşen eteğini düzeltti, bu kez eteğin üzerinde ter izleri bırakmıştı. "Nigel'la olanlar bana, yaşadığım çok daha pişmanlık verici şeyleri hatırlattı. Senin de bunları yaşamanı istemiyorum."

"O zaman sen de benimle birlikte oyna." Tella'nın sözleri ağzından birdenbire çıkıvermiş ama üzerinde tekrar düşündükten sonra bile bunun muhteşem bir fikir olduğunu hissetmişti. Tella, Caraval'ı sahne arkasından izlemişti ama ablası gerçekten de oyuna katılmış ve kazanmıştı. İkisi birlikte takım olarak katıldıklarında yenilmez olacaklardı. "Birlik olursak, Nigel gibi sanatkârların beni tekrar kandırmayacağından emin olursun. Seni temin ederim ki çok eğleceksin. Birbirimize göz kulak oluruz."

Scarlett'in elbisesi bu fikre bayılmışçasına bir anda canlandı. Donuk gri danteli ahududu kızılına döndü ve kollarından korsesine doğru göz alıcı bir zırh misali yayıldı. Ne yazık ki Scarlett hâlâ endişeli görünüyordu. Eteğini durmaksızın düzeltmeyi bırakmış, şimdi de –son Caraval'da ömründen bir gün kaybettikten sonra kafasında beliren– gümüş saç tutamını endişeyle parmağına dolamaya başlamıştı.

Tella, aslında neden oynayıp kazanması gerektiğini Scarlett'e söylemeyi aklından geçirdiyse de, annesinden bahsetmenin amacına yardımcı olacağından şüpheliydi. Scarlett anneleri hakkında hiç konuşmamıştı. Bir kez bile. Tella ne zaman Paloma'dan bahsetmeye kalksa, Scarlett ya konuyu değiştirmiş ya da onu tümüyle duymazdan gelmişti. Tella eskiden bu konunun Scarlett'e çok ağır geldiğini sanıyordu ama artık, annelerinin onları terk ediş şekli yüzünden, Scarlett'in hissettiği acının nefrete dönüştüğünü düşünüyordu.

Tella bu hissi çok iyi anlıyordu; o da babalarından asla bahsetmemeyi, onu düşünmeyi bile reddetmeyi tercih ediyordu.

Ancak, anneleri babaları gibi bir canavar değildi.

"Kızılcık..." Küçük odalarının kapısı birkaç kez çalınarak sarsıldı. "Orada mısın?"

Julian'ın sesi karşısında Scarlett'in yüz hatları anında değişiverdi; endişe çizgilerinin yerini yumuşak tebessüm hatları almıştı.

"Valenda'ya vardık," diye ekledi Julian. "Kız kardeşinle senin bavullarınızı güverteye taşıyabilir miyim diye bakmaya gelmiştim."

"Madem bavulumu yüklenmek istiyor, o halde onu içeri al lütfen," dedi Tella.

Scarlett'i harekete geçirmek için tek kelime daha etmeye gerek kalmadı.

Kapıyı açtığı anda Julian, definesini bulmuş bir korsan misali sırıttı. Tella, ablasına bakarken onun gözlerinin gerçekten de alev aldığına yemin edebilirdi.

Scarlett'in yüzü tekrar aydınlanmıştı. Elbisesindeki

dantel de öyle; eteğinin kabarıklığı gidip darlaşarak üstüne otururken, rengi de hararetli bir koyu kırmızı tonuna bürünmüştü.

Tella, ikilinin arzu dolu bakışları şehvetli öpüşmelere dönmeden, sıcak çikolatasını höpürdeterek araya girdi. "Julian, lütfen bana yardımcı ol," dedi. "Scarlett'i Caraval'da bana katılmaya ikna etmeye çalışıyorum."

Julian aniden kendine geliverdi. Ansızın sertleşen bakışları kırpışarak Tella'ya döndü. Yıldırım kadar hızlı olsa da gözden kaçırılmayacak kadar açıktı. Julian, Scarlett'in oyuna katılmasını istemiyordu. Ve Tella bunun nedenini çok iyi biliyordu. Bunu kendisinin de daha önce düşünmesi gerekirdi.

Scarlett oynayacak olursa, Armando'yla ilgili gerçeği – onun son Caraval'da Scarlett'in nişanlısı rolünü oynadığını– *öğrenirdi ve* hem Julian'ın hem de Tella'nın yalanları ortaya çıkardı. Tella'dan ziyade Julian için çok daha feci olurdu bu. Ama herkesten çok Scarlett'in canı yanardı.

Tella, hatasını düzeltmeye çalışarak, "Tekrar düşündüm de," dedi aldırmaz bir tavırla; "belki de tek başıma oynamalıyım. Muhtemelen beni yavaşlatırsın."

"Ne kötü. Ben de artık oynamak istiyorum." Scarlett'in kocaman ela gözleri, Trisda'da hiçbir zaman olmadığı kadar parlak bir ışıltıyla Julian'a döndü. "Oyunun ne kadar eğlenceli olabildiğini şimdi hatırladım."

Tella hemfikir bir ifadeyle gülümsedi ama öyle zorlama bir gülümsemeydi ki bozmamak için zor dayanıyordu.

Nigel, oyunu kazanmamn sonradan pişman olacağı bir bedeli olacağı konusunda Tella'yı uyarmıştı. Scarlett de oyun konusunda onu uyarmaya çalışmıştı. Ama o ana dek

Tella iki uyarının da baskısını üzerinde hissetmemişti. Caraval'ın risklerinin anlatılması başka, o risklerin gerçeğe dönmesiyse bambaşkaydı. Önceki oyun sona ermiş olsa da ablası henüz tamamen kaçıp kurtulmamıştı.

Tella kendi sonunun da öyle olmasını, hele de Scarlett'i ona daha fazla acı verecek herhangi bir şeye sürüklemeyi hiç mi hiç istemiyordu. Fakat Tella şayet oyunu oynamaz ve kazanmazsa, annesini bir daha asla göremeyebilirdi.

MERİDYEN İMPARATORLUĞU'NUN BAŞKENTİ, VALENDA

Efsaneye göre, Valenda bir zamanlar Mirelerin her Kader Destesi'nde resmedilen yuvası antik Alcara kentiymiş. Şehri sihirleriyle kurmuşlar. Sihir öyle kadim ve safmış ki Mireler ortadan kaybolduktan asırlar sonra bile ışıltılı büyülerinden arta kalanlar yitip gitmemiş ve Valenda'nın tepelerini geceleri Meridyen İmparatorluğu'nun yarısını aydınlatabilecek bir ışıltıyla doldurmuş.

Tella bu efsanenin tamamen doğru olup olmadığını bilmiyordu ama akşam karanlığında Valenda limanını ilk görüşünde inanıverdi.

Menekşe rengi gün batımı her şeyi koyu mor gölgelere bulamıştı ama yine de, Tella'nın karşısındaki dünya, dağılan sütunlardan ve devasa kemerli geçitlerden oluşan kadim kalıntıların kenarlarından *La Esmeralda*'ya

vurarak ahenkle şapırdayan sulara dek ışıl ışıldı. Şimdi karşısında uzanan ve turkuaz bayrakları dalgalanan guletlerle büyük yelkenlilerin dayandığı bu dopdolu, canlı iskeleyle kıyaslandığında, memleketi olan Trisda Adası'ndaki çürük çarık iskeleler kırılmaya hazır kemikler gibi kalıyordu. Bazılarına çekici deri etekler ve uyluklarına dek uzanan botlarla çarpıcı giyimli kadın denizciler kaptanlık ediyordu.

Tella buraya şimdiden bayılmıştı.

Bakmak için başını uzattığında hayal gücü de boynuyla birlikte esnedi.

Tepeli kentin üstünde kuşlar gibi süzülen gökyüzü arabaları olduğunu duymuştu ama onları kendi gözleriyle görmek çok daha farklıydı. Kararmakta olan lavanta rengi gökte lila, sarı yakut, kızıl mor, leylak, mısır püskülü sarısı, nane yeşili ve Tella'nın görebildiği daha türlü renklerde belirerek yükselip alçalan rengârenk bulutların zarafetiyle dolanıyorlardı. Aslında uçmaktan ziyade, Valenda'nın çeşitli bölgelerini çaprazlama saran kalın kablolara bağlı halde salınıyorlardı.

Scarlett, elini tuttuğu Julian'la birlikte kalabalık güverteye doğru ilerlemeye koyulurken, "Hadi," diye ısrar etti. "Özel bir grup havafayton bizi doğruca saraya götürecek. Onları kaçırmak istemeyiz."

Gemilerinin varışı gecikmişti, bu yüzden de herkes hızlı adımlarla ilerliyordu. Dört bir yandan *Dikkat etsene*'lerle *Hop! Ağır ol*'lar yükseliyordu. Kâhin ile servetinin büyük kısmını taşıyan küçük bavulu kucaklayan Tella'nın kısa bacakları onlara yetişebilmek için telaşla hızlandı.

"Özür dilerim." İskelenin ucunda ulağı andıran ufak

tefek bir oğlan belirmişti. "Siz Bayan Donatella Dragna mısınız?"

"Evet," diye cevap verdi Tella.

Ulak, başıyla başka bir iskelenin kenarındaki varil yığınını işaret etti.

Ama Tella'nın onu takip edeceği yoktu. Valenda sokaklarının genç bir kız için ne denli tehlikeli olabileceğine dair büyükannesinden duyduğu hikâyelere asla tastamam inanmamıştı. Ama insanların bir rıhtımda nasıl da kolayca kaybolabileceğini biliyordu. Herkesin kafası ters tarafa dönükken, birileri onu kolayca bir gemiye sürükleyip güverte altına çekebilirdi.

"Ablama yetişmem gerek," dedi Tella.

"Lütfen hanımefendi, kaçıp gitmeyin. Giderseniz ödememi alamam." Genç ulak, altın rengi yuvarlak bir mühürle kapatılmış bir zarf uzattı; mühür, hançerlerle kırık kılıçların girift bir kombinasyonu şeklindeydi. Tella mührü hemen tanıdı. *Dostunundu.*

Tella'nın Valenda'da olduğunu şimdiden nasıl öğrenmişti ki?

Tella'nın cebinde duran bahtsız sikke, bu soruya cevap verircesine bir kalp çarpışı gibi attı. Dostu, Tella'yı takip etmek için onu kullanmış olmalıydı; bu da onun insanları bulmakta ne denli becerikli olduğunu fazlasıyla kanıtlıyordu.

Tella, Scarlett'le Julian'a seslenip onlara daha sonra yetişeceğini söyledi ve ulakla birlikte diğer iskeleye geçti.

Ağır varil kümesinin arkasına geçtikleri anda, haberci hemen Tella'ya mesajı teslim etti ve Tella daha mührü açamadan çekip gitti.

Zarfın içinde iki kart vardı. İlki, Tella'nın bildiği bir el yazısıyla kaplanmış basit bir kâğıttı.

Valenda'ya hoş geldin Donatella...

Seni şahsen karşılayamadığım için özürlerimi kabul et. Ama endişelenme, arayı fazla açmayacağım. Legend'ın adını öğrenmeyi ben ne kadar çok istiyorsam, eminim sen de anneni bulmaya o kadar heveslisin.

Seni tanıdığımdan, Caraval'a katılacağını tahmin ediyorum. Ama her ihtimale karşı, ilk gece kutlamaları için bir de davetiye gönderiyorum.

Sana verdiğim sikkeyi gece yarısından önce baloya getir. Onu avucunda tut; seni mutlaka bulurum. Geç kalma. Beklemem.

Görüşmek üzere,
Bir dost.

Tella'nın zarftan diğer kartı çekip, gösterişli bir kobalt mavisi mürekkeple kaplanmış sedefi andıran sayfayı çıkardı.

Legend, kaderinizi değiştirebilecek bir oyun için sizi seçti.
İmparatoriçe Elantine'in 75. doğum günü şerefine,
Caraval altı sihirli gece boyunca Valenda sokaklarını gezecek.
Yolculuğunuz Yabanidil Şatosu'nda düzenlenecek Yazgı Balosu'nda başlayacak.
Oyunun resmî başlangıç zamanı, Yeşerme Mevsimi'nin 30. gününün gece yarısı, bitiş zamanı ise Elantine Günü'nün şafağıdır.

Otuzuncu gün yarındı.

Tella'mn dostuyla tanışması için daha çok erkendi.

Nigel, Legend'ın adım ortaya çıkarmanın tek yolunun Caraval'ı kazanmak olduğunu söylemişti. Tella'nın oyunu oynamak –ve kazanmak– için bir haftaya daha ihtiyacı vardı. Dostunun ona bir hafta daha süre tanıyacağına şüphe yoktu.

Ama ya kabul etmez de Tella'yı annesiyle tekrar bir araya getirmeyi reddederse ne olacaktı?

Azgın bir dalga iskeleyi sarstı ama iskele durulduğunda bile Tella hâlâ dengesini bulmamıştı; adeta kaderin bir göz kırpmasıyla dünyanın geleceği yeniden şekillenmişti.

Elindeki ufak bavulu çabucak iskeleye bıraktı. Varillerin arkasında gözlerden uzaktaydı. Kimse onun bavulunu açtığını görmedi; gerçi koca bir gemi dolusu insan onu izliyor olsaydı bile fark etmezdi ya. Hiçbir şey onu durduramazdı, Tella'nın Kâhin'i kontrol etmesi gerekiyordu.

Parmakları genelde temas ettiğinde ürperirdi ama bu sefer o dörtgen kâğıda dokunduğu anda parmakları uyuşuvermişti ve Tella'nın yeni bir imge görmesiyle, *her şey* uyuşuverdi. Annesi artık hapishane parmaklıkları ardında esir değildi; dudakları mosmor, teni soluk ve ölüydü.

Tella kartı öyle sıkı tutuyordu ki aslında avucunun içinde buruşması gerekirdi. Ama görünen o ki bu sihirli küçük şey yok edilebilecek gibi değildi. Tella iskelenin ucundaki nemli varillere dayandı.

Annesinin geleceğini değiştirecek yeni bir şey yaşanmış olmalıydı. Tella son dört gün boyunca uyumuştu. Gerçekleşen değişim de onun hareketlerinin bir sonucu olsa

gerekti; tabii, şayet bu durum Nigel'la yaptığı sohbetle bir ilgiliyse, başka.

Julian, Nigel gibi falcıların gelecekle nasıl oynadıkları konusunda Tella'yı uyarmıştı. Belki de Tella'nın kaderinde Legend'ı tehlikeye sokan bir şeyler sezmişti. Veya belki Legend, en gizli saklı sırrını ortaya çıkarmaya çalıştığı için Tella'yla eğlenmek istemişti ve Legend artık her ne planlıyorsa, bu da annesinin kaderini değiştirmişti.

Bu düşüncenin aslında onu korkutması gerekirdi. Legend düşman edinilecek biri değildi. Ancak, çarpık bir nedenden ötürü bu fikir Tella'da Legend'ın oyununa daha fazla katılma arzusu uyandırmıştı. Şimdi ona tek gereken, Caraval'ı kazanabilmesi, Legend'ın adını öğrenebilmesi ve annesinin hayatını kurtarabilmesi için kendisine bir hafta daha süre tanıma konusunda dostunu ikna etmekti.

Tella fayton garajına vardığında, şehre gece çökmüştü. Dışarıda akşam havası serindi ama içeride, fayton garajının havası kehribar fener ışığıyla puslu ve dinlendiriciydi.

Tella, hepsi de şehrin her yanına uzanan kalın kablolara bağlı rengârenk faytonlarla dolu sıra sıra ahırların yanından geçti. Saraya tahsis edilen kablo hattı ahır sırasının en sonundaydı. Ama Scarlett ortalarda görünmüyordu. Ablasına onlara daha sonra yetişeceğini söylemiş olsa da, Scarlett'in kendisini beklememesine yine de şaşırmıştı.

Tella'nın karşısında asılı duran faytonun inmesiyle, iri kıyım bir faytoncu fildişi renkli bir kapıyı açıp onu oval pencereleri saran perdelerle uyumlu ve koyu kobalt ma-

visi kenar işlemeli şahane yastıklarla kaplı, küçük ama rahat bir kompartımana yönlendirdi.

Diğer tek yolcu ise Tella'nın tanımadığı, altın saçlı bir delikanlıydı.

Legend'ın sanatkârları Valenda'ya iki ayrı gemiyle gelmişlerdi ve Tella, Legend için çalışan sanatkârlar arasında daha önce hiç karşılaşmadığı kişiler olduğunu tahmin ediyordu. Ancak, bu genç adamın onlardan biri olduğundan şüpheliydi. Tella'dan yalnızca birkaç yaş daha büyüktü ama bu umursamaz tavrı edinmek için yüzyıllarca çalışmış gibi görünüyordu. Öyle ki, pelüş deri koltuklara uzandığı sırada, üzerindeki buruşuk kadife frak bile bıkkın görünüyordu.

Kasten Tella'nın aksi yöne doğru bakarak, bembeyaz bir elmadan bir ısırık aldı. "Buraya binemezsin."

"Pardon?"

"Beni gayet net duydun. Çıkıp gitmen gerek." Aheste sözleri de en az o kibirli tavrı kadar miskindi, bu yüzden de Tella'ya öyle geliyordu ki bu genç adam ya bütünüyle umursamazdı ya da insanların onu can kulağıyla dinlemesine öyle alışkındı ki sesine amirane bir ton vermeye gerek bile duymuyordu.

Şımarık asilzade.

Tella, hoşuna giden bir aristokratla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Yasadışı iyilikler yapması için babasına gelir, ona para teklif eder ama asla saygı duymazlardı; hepsi de o asil kan damlalarının onları diğer herkesten daha üstün kıldığım sanıyor gibiydi.

"Benimle birlikte faytonda gitmek istemiyorsan sen çıkıp gidebilirsin," dedi Tella. Genç soylu ise altın sarısı

başını hafifçe yan yatırarak karşılık verdi; peşinden, sanki elmasının tatsız ve kuru bir kısmını ısırmışçasına, ince dudakları ağırdan kıvrıldı.

Tella'nın içinden bir ses, *arabadan in gitsin,* diye uyardı onu. *Bu adam göründüğünden daha tehlikeli.* Ancak Tella kan çanağına dönmüş gözlerine düşen saçlarını bile sıyırıp kaldıramayacak kadar tembel bir delikanlının gözünü korkutmasına izin verecek değildi. İnsanların varlıklarını ya da unvanlarını başkalarına kötü davranmak için bahane etmelerinden nefret ederdi. Bu ona fazlasıyla babasını hatırlatıyordu. Zaten fayton da tırmanışa geçmiş, Tella'nın süratli kalp çarpıntılarının her vuruşunda gece göğünde giderek daha da yükseliyordu.

"Legend'ın sanatkârlarından biri olmalısın." Genç adam bunları gülerek söylemiş gibiydi ama sesi öyle sert çıkmıştı ki Tella emin olamıyordu. Adam, dar alanda eğilerek faytonu keskin bir elma kokusu ve rahatsızlık hissiyle doldurdu. "Merak ediyorum da, ne zamandır ilgimi çeken bir konuda bana yardımcı olabilir misin acaba?" diye devam etti adam. "Legend'ın sanatkârlarının asla gerçekten ölmediğini duydum. Bu söylentilerin doğru olup olmadığını görmek için belki de seni faytondan itip atmalıyım, ha?"

Tella, genç adamın tehdidinin ciddi olup olmadığını bilmiyordu ama "Önce ben seni atmazsam tabii," diye karşılık vermek ona öyle cazip gelmişti ki kendini tutamadı.

Buna karşılık, bir anlığına adamın yüzünde, tıpkı bir kılıcın kabzasındaki ışıldayan bir mücevher misali, çekici sayılabilecek ama yine de kaba olmayı başaran gamzeler belirdi. Adamın yüz hatları çekici sayılamayacak kadar

keskin miydi, yoksa siz o soğuk ve dengesiz gözlerine bakmakla meşgulken gırtlağınızı kesiveren yıkıcı bir güzelliğe sahip, bakması dahi acı verici türden yakışıklı mıydı, Tella karar veremiyordu.

"Dikkatli ol şirin şey. İmparatoriçe'nin davetlilerinden biri olabilirsin ama onun sarayındakilerin çoğu benim kadar hoşgörülü değildir. Ve ben de pek hoşgörülü biri sayılmam."

Katırt. Keskin dişleri beyaz elmasından bir ısırık daha aldı. Ardından, bıraktığı elma parmaklarının arasından kayıp Tella'nın ayaklarının dibine düştü.

Tella elmayı tekmeleyip onun tarafına doğru fırlatıp onun tehdidini hayata geçireceğinden azıcık bile endişelenmemiş gibi davrandı. Hatta, arabaları şehrin üstünde süzülmeye devam ederken, kafasını onun aksi yönündeki pencereye doğru çevirdi. Bunlar işe yaramış olmalıydı; Tella gözünün ucuyla baktığında, Valenda'nın nam salan bölgelerinden geçtikleri sırada genç adamın gözlerini kapattığını gördü.

Kimi bölgeler diğerlerinden çok daha meşhurdu; tıpkı leziz mi leziz yasadışı şeylerin bulunabildiği söylenen Çeşni Yöre ya da türlü inançların kabul gördüğü –anlatılanlara göre, bir Legend Kilisesi bile bulunan– Mabet Bölgesi gibi.

Hava öyle karanlıktı ki herhangi bir şeyi görüp seçebilmek mümkün değildi. Ama fayton saraya doğru inişe geçinceye dek Tella etrafa bakmaya devam etti ve sonunda, gökyüzünü aydınlatan loş ışıklardan başka şeyleri de seçebilmeye başladı.

Tek düşünebildiği ise şuydu: *Masallar yalan söylemiş.*

Şatolar ve saraylar Tella'nın asla umurunda olmamıştı. Zengin bir soylu ya da genç bir kral tarafından kuytudaki bir taştan kaleye kaçırılma düşleri kuran kız kardeş hep Scarlett olmuştu. Scarlett'e göre şatolar, kulelerden oluşan güvenlikli korunaklardı. Tella ise onları gözleme, kontrol etme ve cezalandırma amacı taşıyan, havalı zindanlar olarak görüyordu. Babasının Trisda'daki boğucu konutunun daha geniş bir versiyonuydular sadece; bir kafesten daha fazlası değillerdi.

Fayton aşağı doğru ağır inişini sürdürürken, Tella yargılarında fazla aceleci davranıp davranmadığım bilemiyordu.

Şatoları hep gri taşlardan, küflü ve köhne koridorlardan ibaret şeyler olarak hayal etmişti ama Elantine'ın pasparlak sarayı, bir ejderhanın yuvasından aşırılmış bir hazine misali gecenin ortasında olağanüstü görünüyordu.

Tella, genç asilzadenin burnundan alaycı bir homurtu sesi çıkardığını işitti; muhtemelen Tella'nın yüzünde beliren bazı hayranlık ifadeleri karşısında çıkarmıştı bu sesi. Ama Tella'nın umurunda bile değildi. Hatta, şayet bu güzelliği takdir edemiyorsa ona acırdı.

Elantine'ın sarayı, Valenda'nın en yüksek tepesinin üstüne kurulmuştu. Sarayın merkezindeki o meşhur altın kulesi bakır ve çarpıcı mercan tonlarıyla işaret fişekleri kadar parlaktı. Krallara yaraşır ve dimdik duran saray, yapının bir taç misali kavis aldığı tepesine kadar, Kader Destesi'ndeki Yitik Kule'nin bir yansımasıydı adeta. Tella soluğunu tuttu. Bu, o güne dek gördüğü en yüksek binaydı ve her nasılsa hayat dolu görünüyordu. Her dem taze bir hükümdar misali, kuleden bir yıldızın uçları gibi

uzanan beş kemerli ve parıl parıl bina kanadına hâkim duruyordu. Ve Tella bu yıldızın içinde bir hafta boyunca yaşayacaktı.

Artık kendini bitkin hissetmiyor, fayton nihayet iniş yaparken koltuğunda resmen hop oturup hop kalkıyordu.

Karşısındaki aylak asilzade onu görmezden gelirken, faytondan inip devasa fayton garajına daldı.

Tella son gelen kişinin kendisi olup olmadığını merak ediyordu. Duyduğu tek ses, fayton hattını hareket ettiren dişli çarkların ağır gümbürtüsüydü. Ne Legend'ın sanatkârlarından birini ne de ablasını görebilmişti. Fakat sallantılı fayton hatlarının arasında yüzleri herhangi bir ifadeden yoksun bir dizi zırhlı muhafız duruyordu.

Tella faytonlardan uzaklaşıp İmparatoriçe'nin göz kamaştırıcı mülküne girerken, muhafızlardan biri onun her hareketini izlemeye koyuldu; attığı her adımda zırhının şangırtısı Tella'nın peşinden geliyordu. Legend'ın sanatkârları Elantine'ın misafirleri olabilirdi ama zamanla yıpranmış taştan bahçeleri ve özenle budanmış ağaçları geçerken Tella, İmparatoriçe'nin misafirlerine güvenmediği izlenimine kapıldı aniden. Bu da İmparatoriçe'nin onları neden sarayda kalmaya ve doğum günü için sahne almaya davet ettiğini merak etmesine neden oldu.

Tella, İmparatoriçe Elantine'ın gençken çılgın bir yanı olduğunu duymuştu. Yasaklanmış olan Çeşni Yöre'ye gizlice girmiş, romantik buluşmalar ve her türden müthiş maceralar yaşayabilmek için sıradan bir vatandaş gibi davranmıştı. Ne yazık ki, Tella'nın ömrünün büyük kısmı boyunca İmparatoriçe bu anlatılanlardan çok daha az cesur görülmüştü. Belki de Legend'ın sanatkârlarını bu-

raya davet etmek onun tekrar pervasız davranma girişimiydi. Ancak, Tella bundan da şüpheliydi; Elantine kadar uzun süredir hüküm süren biri böylesine düşüncesizce bir coşkuyla hareket etmezdi.

Her nasılsa, sarayın içi mücevher parıltılı dış cephesinden bile daha görkemliydi. Adeta, yüceliklerıyle gösteriş yapmak isteyen Mireler tarafından inşa edilmiş ve sonra da terk edilmişçesine, içindeki her şey inanılmaz derecede büyüktü. Meşe ağaçlarından daha geniş mavi kuvars sütunların ve insan boyunda billur yağ lambalarının yanından geçtiği sırada Tella'nın girişi, ışıl ışıl lacivert zeminden aksediyordu.

Devasa mermer merdivenler üst katlara uzanıyor, hizmetkârlar sağanak halinde yağan kar taneleri misali koşturuyorlardı ama Tella hâlâ ablasıyla diğer sanatkârların izine rastlamamıştı.

"Hoş geldiniz." Görkemli mavi tonunda giysileri olan bir kadın, Tella'nın karşısına çıkıvermişti. "Ben safir kanadın müdiresiyim."

"Donatella Dragna. Legend'ın sanatkârlarıyla birlikte geldim ama korkarım birazcık geciktim."

"Aslına bakarsanız epey geciktiğinizi söylemeliyim," diye karşılık verdi müdire. Fakat konuşurken bir yandan da gülümsemişti ki bu da, kadının hafifçe mırıldanarak elindeki listeye bakması sırasında Tella'yı biraz olsun rahatlatmıştı. Derken o hoş ses yavaşça azalıp bitiverdi.

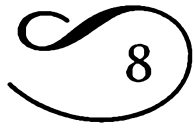
Sonrasında ise kadının gülümsemesi silindi. "Adınızı bir kez daha tekrarlayabilir misiniz?"

"Donatella Dragna."

"Listede Scarlett Dragna'yı görüyorum."

"Kendisi benim ablam olur."

Kadın başını kaldırıp ona baktı; bu sırada bir anlığına, Tella'ya içeriye kadar eşlik eden muhafıza da hızlı bir bakış atmıştı. "Ablanız ağırladığımız konuklardan biri olabilir ama korkarım sizin isminiz listede yer almıyor. Davetli olduğunuza emin misiniz?"

Hayır. Tella saraya davet edilmemişti ama eğer Scarlett listedeyse, Tella'nın da olması gerekirdi. Legend onunla oyun oynuyordu. Tella'nın Nigel'la yaptığı sohbetin ardından adını davetli listesinden çıkarmış olmalıydı.

Gerilmeyi reddederek derin bir soluk aldı ama ona öyle geliyordu ki, binanın bu kanadındaki hizmetkârların hepsi yürek çarpıntısını duyabilirdi. Yanında duran ve ona saraya kadar eşlik eden muhafızın Tella'yı gecenin karanlığına çıkarıp atması hiç de zor olmazdı. Tella'nın kendi isteğiyle sık sık ortadan kaybolması yüzünden kimse onun yokluğunu hemen fark etmezdi de. Zaten Scarlett ve Valenda'da bulunan diğer tüm tanıdıklarından çoktan ayrı düşmüştü.

"Ablam," diye söze girdi; "burada kalıyor. Onun odasını paylaşabilirim."

Müdire öncekinden çok daha sert bir tavırla, "Bu kabul edilemez," diye cevap verdi.

"Ne önemi var ki, anlamıyorum," dedi Tella. "Hem ablam da böylesini tercih eder."

"Peki, ablamız kimmiş? Dünyanın beşte birini elinde tutan soylu bir hükümdar mı?"

Tella yalnızca çok daha hızlı kovulmasına neden olacak bir şey söylememek için zor duruyordu. Şirin bir ifadeyle, "Diğer binalardan birine ne dersiniz?" diye sordu. "Böylesine büyük bir sarayda bir tanecik boş oda olmalı mutlaka."

"Odalar olsa bile siz konuk listesinde değilsiniz, bu yüzden de kalamazsınız."

Kadının sözleri üzerine, giriş salonunda zırhının sesi yankılanan muhafız Tella'ya sokuldu.

Tella sesini yükseltmeden durabilmek için kendini tüm gücüyle tutuyordu. Bağrınmak yerine dudaklarını titretip gözlerini sulandırdı. O kolalı giysisinin altında bir yerlerde kadının bir kalbi olduğunu umarak, "Lütfen, gidecek hiçbir yerim yok," diye yalvardı. "Sadece ablamı bulun ve onunla birlikte kalmama müsaade edin."

Donatella'yı tüm o acınası şaşaası içinde ölçüp tartan müdire dudak büktü. "Burada kalmanıza izin veremem ama belki hizmetkârlar bölümünde boş bir kulübe ya da oda vardır."

Tella'nın arkasında duran muhafız kıs kıs güldü.

Tella'nın yüreği daha da daralmıştı. Hizmetkârlar bölümünde bir oda mı?

"Affedersiniz." Tella'nın hemen arkasında, varlığını ensesinde rahatsız edici bir şekilde hissettiği, kalın bir ses yükseldi.

Tella'nın yüreği hop etmiş, midesi düğümlenmişti.

Yalnızca tek bir kişinin sesi Tella'ya böyle hissettiriyordu.

Dante gelişigüzel bir şekilde Tella'nın olduğu yere doğru yaklaşıyordu. Silueti, mükemmel koyu renkli takımından ellerindeki dövmelerin mürekkebine kadar bir kuzgunu andırıyordu. Tek parlaklık, keyifli gözlerindeki ışıltıdaydı. "Odanla ilgili bir sorun mu yaşıyorsun?"

"Hiç de bile." Tella onun, müdire ile olan konuşmalara kulak misafiri olmadığını umarak, yanaklarının utançla kızarmamasını diliyordu. "Sadece ufak bir karışıklık var ama çözüldü bile."

"Aman ne iyi. Ben de seni hizmetkârlar bölümüne yerleştirdiklerini duydum sanmıştım."

"Boş yer varsa ancak," dedi müdire.

Tella mosmor kesilip lacivert zeminde yerin dibine girecekti ki, genelde onun haline gülmekten keyif alan Dante onu şaşırtarak, dudaklarını bükmekten başka bir şey yapmadı. Hatta kalpsiz bakışlarını tüm gücüyle müdireye çevirmişti. "Bu genç hanımın kim olduğundan haberiniz var mı?"

"Kusura bakmayın ama," dedi müdire; "siz kim oluyorsunuz?"

"Ben Legend'ın tüm sanatkârlarının nezaret ve idaresinden sorumluyum." Dante'nin sesi her zamankinden çok daha kibirli çıkmıştı. Öyle bir ses tonu vardı ki doğru mu, yoksa yalan mı söylüyor, Tella'nın anlaması olanaksızdı. "Kendisini hizmetkârlar bölümüne koymayı gerçekten istemezsiniz."

"Nedenmiş o?" diye sordu müdire.

"Kendisi, Meridyen İmparatorluğu tahtının varisiyle nişanlı."

Kadının kaşları şaşkınlıkla kalktı. Tella da aynı tepkiyi verecekti ki hemen şaşkınlığını gizleyip, veliaht prensin nişanlısının taşıyacağını düşündüğü türden mağrur bir yüz ifadesi takındı.

Elbette, Tella daha mevcut veliahdın bile kim olduğunu bilmiyordu. Elantine'ın hiç çocuğu yoktu ve tahtının veliahtları, daha haberleri Tella'nın Trisda'daki eski evine ulaşmadan, çabucak öldürülmüştü. Ancak, sahte nişanlısının kim olduğu, kendisini hizmetkârlarla uyumaktan kurtardığı sürece Tella'nın umurunda bile değildi.

Ne yazık ki, müdirenin yüzünde hâlâ şüpheci bir ifade vardı. "Majestelerinin yeni bir nişanlısı olduğunu bilmiyordum."

Dante, "Bu bir sır," diye karşılık verdi ustaca. "Nişanı bir sonraki partisinde duyuracağına inanıyorum. Bu nedenle sizin de ağzınızdan kaçırmamanızı tavsiye ederim. Eminim kendisinin öfkesinden haberiniz olmuştur."

Kadın kaskatı kesiliverdi. Ardından gözleri bir Dante'ye bir Tella'ya dönüp durdu. İkisine de güvenmediği açıktı ama veliaht prensin öfkesine duyduğu korku yüzünden durumu doğru değerlendiremiyordu.

"Müsait durumda başka bir oda daha olup olmadığını tekrar kontrol edeceğim," dedi. "Kutlama yüzünden tamamen doluyuz ama belki beklediğimiz birileri henüz gelmemiştir."

Kadın yanlarından gider gitmez Dante hemen Tella'ya döndü ve kulak kabartan hizmetkârlardan biri duymasın diye iyice yaklaştı.

Tella ona az da olsa minnet duyması gerektiğini tahmin ediyordu. Yine de bakışmaları, Dante'nin bu yaptığının iyilikle alakası olmadığını hissettiren güçlü bir duyguyla kaplamıştı içini. "Şimdi beni kurtardın mı, yoksa çok daha talihsiz bir batağın içine mi soktun, çözemiyorum."

"Sana bir oda buldum, öyle değil mi?"

"Ama bana aksi bir nişanlı da kazandırdın."

Dante'nin dudağının bir ucu kıvrıldı. "Yoksa benim nişanlım gibi davranmayı mı tercih ederdin? Bunu söylemek de geçmişti aklımdan ama bunun en iyi seçim olacağını pek sanmıyordum, çünkü... Hani ablana ne demiştin?" Bir parmağını pürüzsüz çenesine hafifçe vurarak, "Ah, evet," dedi; "öpüşmemizin korkunç, hatta en kötü öpüşmelerinden biri olduğunu, tekrarlanmasını asla istemediğin bir şey olduğunu söylemiştin."

Tella kanının çekildiğini hissetti. Tanrı aşkına! Dante resmen utanmazın tekiydi. "Gizlice beni gözetlemişsin!"

"Buna hiç gerek olmadı. Sesin öyle yüksekti ki."

Tella'nın aslında demek istemediğinin bu olmadığını söylemesi gerekirdi –*Dante'nin de onun aslında bunları kastetmediğini artık anlaması gerekirdi*– ama isteyeceği son şey Dante'nin gururunu kabartmaktı. "Yani, bu da intikamın mı?"

Dante daha da eğilerek yaklaştı. Bakışlarındaki neşe mi kaybolmuştu, yoksa gözlerinde çok daha derin, daha karanlık ve biraz daha tehlikeli bir ifade mi belirmişti, Tella ayırt edemiyordu. Dante'nin ılık parmakları Tella'nın köprücük kemiğini boylu boyunca mahsus dolandı. Tella'nın soluk alıp verişi tekledi ama yine de geri çekilmedi; hem de Dante'nin gözleri kirpiklerini bile kır-

pamayacağı kadar ona yaklaşıp kendi gözleriyle aynı hizaya gelince bile.

"Şöyle diyelim; artık ödeştik." Dante'nin dudakları Tella'nın ağzına doğru uzandı.

Ardından, dudakları temas etmeden hemen önce Dante geri çekildi. "Senin için son derece keyifsiz bir şeyi tekrarlamayı asla istemem."

Peşinden, tek kelime daha etmeden çekip gitti; geniş omuzları sanki kahkaha atıyormuş gibi sarsılıp duruyordu.

Tella'nın tepesi fena atmıştı. Dante'nin bu yaptığından sonra hiç de ödeşmiş değillerdi.

Birkaç hızlı kalp çarpıntısının ardından müdire, yüzünde yeni atılmış dikişlerden çok daha gergin bir tebessümle geri döndü. "Anlaşılan, Elantine'ın altın kulesinde müsait bir süitimiz varmış."

Tella içinde kabaran heyecan dolu nidayı bastırdı. Belki Dante ona gerçekten de iyilik etmişti.

Elantine'ın altın kulesi, İmparatorluk'un en eski yapısıydı. Saf altından duvarları ve hükümdarların gizlice kullandıkları her türden gizli geçidi olduğu söyleniyordu; birçokları bu binanın Kader Destesi'ndeki Yitik Kule'nin birebir kopyası olduğuna inanıyordu ama içinde uykuda bekleyen bir sihir barındıran asıl kule o kart destesindeki değil, işte buydu.

Müdire, Tella'yı safir binadan çıkarıp, gümüş yapraklı kristal ağaçların ve yanardöner kemerlerin altında boş boş dolanan bir yığın tuhaf giyimli insanın bulunduğu camdan bir avluya geçirirken, "Konuklar normalde o kulede ağırlanmaz," dedi. Saygı görmeyen Mazbut Adalar'dan birinde saray kültürüne aşina olmadan büyüyen Tella, bu

insanların Elantine'ın sarayından mı, yoksa müdirenin bahsettiği diğer konuklar mı olduğunu merak ediyordu.

"Hiçbir ziyaretçi kabul edemezsiniz," diye devam etti müdire. "Nişanlınız dahi odanıza kabul edilemez."

Tella odasına bir erkeğin girmesine izin vermeyi asla aklından bile geçirmeyeceğini söyleyecekti ki, bir dolu yalanı üst üste yığmanın muhtemelen en iyi seçim olmayacağına karar verdi, aksi takdirde yalanlar yığını tümden yıkılabilirdi.

Avlunun sonunda, altın kuleye açılan tek bir kapı dizisi vardı; öyle gösterişli ve ağır kapılardı ki bunlar, her birini açmak için üç nöbetçinin birden çekmesi gerekiyordu.

Tella, fayton garajından beri peşinde olan muhafızın kendisini hâlâ takip ettiğini ancak müdireyle birlikte kapılardan geçerken muhafız durunca fark etti. Ya Tella'nın *nişan* sözü sarayda hızla yayılmıştı ya da bu müdire Tella'nın tahmin ettiği kadar önemli biriydi. Gerçek veliaht onun çevirdiği numarayı öğrendiği anda yalanının kesinlikle ortaya çıkacağını ve saraydan atılacağını –veya başına çok daha beter bir şey geleceğini– bildiğinden, Tella ikinci tahmininin doğru çıkmasını umuyordu. Fakat o vakte kadar bu maskaralığın tadını çıkarmaya karar vermişti.

Anlatılanların aksine, kulenin içi altından değildi, eskiydi. Havasında bile unutulmuş öyküler ve mazide kalmış sözlerle dolu, çağlar öncesinden kalma bir koku vardı. Alt katta yontulmuş sütunlardan yapılmış eski taş kolonlarla iki suratı olan kadınları andıracak şekilde oyulmuş dekoratif sütun başları vardı, hepsi de tütsü ve büyü kokan, çıtırtılı kara meşalelerle aydınlatılmıştı.

Oradan sonra müdire ona eşlik ederek Tella'yı gıcırtılı bir kattan bir diğerine çıkardı; her bir kat ilki kadar eskiydi. Nihayet önüne gelip durdukları kapı öyle eskimiş görünüyordu ki Tella'da ona dokunduğu anda menteşelerinden çıkıp düşeceğini sandı.

Konukların asla burada kalmamasına şaşmamalı.

"Bir muhafız sürekli kapımızda nöbet tutacak." Müdire, boynundaki zili çalarak, göz alıcı beyaz metalden zırhlı bir nöbetçi çağırdı. "Veliaht prensin nişanlısı olarak başınıza bir şey gelmesini asla istemem!"

"Nedense buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi Tella.

Müdirenin gülümsemesi geri döndü; tıpkı bir leke gibi suratına ağır ağır yayılıyordu. "En azından göründüğünden daha zekiymişsin. Gerçekten de veliahtla nişanlıysan, o zaman korkman gereken kişi Majestelerinin muhafızı değil demektir."

"Aslında ben hiçbir şeyden korkmaya inanmam." Tella, tek kelime daha edemeden kadım bir başına koridorda bırakarak kapıyı kapattı; yoksa kendi de söylememesi gereken daha bir dolu şeyi ağzından kaçırabilirdi.

Hizmetkârları sinirlendirmek akıllıca değildi. Bir veliaht prensin nişanlısı olduğu yalanını söylemek de akıllıca değildi elbette. Dante'ye, bu yaptığının bedelini ödetmeliydi.

Yine de, hakkını vermeliydi ki Dante ona fantastik bir süit kazandırmıştı. Kule antika olabilirdi ama odaları muhteşemdi.

Ay ışığı pencerelerden içeri süzülüyor, her şeyin üstüne büyülü bir ışıltıyla vuruyordu. Misafir odasının zarif cam sehpalarından birinin üstüne bir tepsi dolusu gece tatlısı bırakılmıştı bile. Tella tepsiden yıldız şekilli bir

kurabiye alıp beyaz taştan iki şöminenin yanından geze geze ortancadan halılarla kaplı, müsrifçe hazırlanmış bir yatak odasına geçti. Halılar, davetkâr duran sayvanlı karyolanın üstünde asılı ağır perdelerle uyumluydu. Tella kendini yatağa atıp aklındaki tüm dertlerden sıyrılarak uyumak istiyordu.

Ama önce Scarlett'e yazmalı ve ona haber vererek kendisinin...

Ansızın, köşeden iki ses duyuldu.

Tella'nın gözleri süitin diğer ucundaki aralanmış kapıya takıldı; kapı muhtemelen banyoya açılıyordu.

Fısıltıları tekrar işitti. Bunlar, Tella'nın orada olduğundan habersiz hizmetkârlar olmalıydı. Seslerden biri hafif ve cıvıl cıvıl, diğer ise sıcak ve yumuşaktı; Tella'ya tombul bir tavşanla konuşan küçük bir kuşu anımsatıyorlardı.

"Onun için yürekten üzülüyorum," dedi tavşan kız.

"Yani, veliaht prensle nişanlanmak istemez miydin?" diye şakıdı kuş sesli olan. "Onu hiç gördün mü?"

"Veliahdın nasıl göründüğü umurumda değil. O bir katil. Onunla İmparatoriçe Elantine'ın tahtı arasında on yedi kişi olduğunu herkes biliyordu. Sonra diğer tüm veliahtlar korkunç şekillerde teker teker ölüp gitti."

"Ama bu, onları mevcut veliahdın öldürttüğü anlamına gelmiyor ki."

"Bilemem," diye homurdandı tavşan. "Duyduğuma göre asil bir soydan bile gelmiyormuş ama o kadar çok insanı öldürdü ki gerçek veliaht ortaya çıkmaz artık."

"Saçmalıyorsun Barley!" Kuş kız bir kahkaha patlatmıştı. "Duyduğun her söylentiye inanmamalısın."

"Son nişanlısını da öldürdüğü dedikodusuna ne demeli peki?"

İki hizmetçi de ansızın sessizleşiverdi.

Bu yoğun sessizliğin içinde Tella, Ölüm'ün kulak tırmalayıcı kahkahasını duyabiliyordu adeta. Kahkahası, kemikleri yaran paslı metalden bir testere misali gıcırdıyordu. Caraval sırasında korkunç balkondan atlarken onu selamlayan sesin tıpatıp aynısıydı bu. Korkunç bir âlemin dehşet verici karşılaması. Şimdiyse, bir zamanlar Ölüm'ün eline düştüğünü ve Ölüm'ün onu geri istediğini duyuran ürpertici bir hatırlatmaydı.

Tella, Dante'yi öldürecekti. Ağır ağır. Kendi elleriyle.

Belki de Tella onu öldürürken eldivenlerini kullanmalıydı; saten kumaşları onun gırtlağına dolayıp bağlayabilirdi. Sonra da işini çıplak elleriyle bitirirdi. Sinsi fikirli alçak herif ona aksi bir sahte nişanlı kazandırmakla kalmamış, bir de katil olanını seçmişti. Tella onun aşağılık intikamının odak noktası olmasa, planını ne denli iyi kurguladığını takdir edebilirdi bile.

Tella sonraki sabah yataktan sendeleyerek kalkarken bile Dante'ye zarar vermenin ya da utandırmanın türlü yollarını düşünmeye devam ediyordu. O gece Caraval başladığında düzenlenecek baloda onu bulabilir ve şarabını kazara onun üstüne boca edebilirdi. Elbette Dante siyaha pek bir düşkün olduğundan bu şarap ziyanından başka bir şey olmazdı ve yalnızca Tella'yı sakar göstermeye yarardı.

Belki de olağanüstü görünüp kolunda yakışıklı bir oğlanla baloya gelerek onu sadece kıskandırması yeterdi. Fakat Tella baloya onunla birlikte gelecek yakışıklı bir delikanlı bulacak vakti olduğundan şüpheliydi ve Dante'yi kıskandırmak şu andaki en son derdi olmalıydı.

Gece yarısından önce dostuyla buluşmaya ve Caraval'da oynayıp Legend'ın gerçek ismini ortaya çıkarması için ken-

disine bir hafta süre daha tanıma konusunda onu ikna etmeye odaklanmalıydı.

Ardından annesini tekrar görecekti.

O kadar uzun zaman geçmişti ki Tella, Paloma'nın sesini artık hatırlayamıyordu ama onun hem tatlı hem de güçlü bir ses olduğunu biliyordu. Bu sesi öyle özlemişti ki başka hiçbir şeyi onu tekrar duymaktan daha çok istemiyordu.

"Bayan Dragna." Bir nöbetçi, kapıyı güçlü vuruşlarla çaldı. "Size bir paket geldi."

"Bir dakika lütfen." Tella giyinme ihtiyacıyla bavullarını aradı ama görünüşe göre bavulları ya kaybolmuş ya da kuleye alınmamıştı. Elindeki tek şey, tekneden inerken yanına aldığı o çirkin küçük bavuldan ibaretti ve o bavula da hiç temiz giysi koymamıştı.

Önceki gün giydiği elbiseyi tekrar üstüne geçirmeyi tamamladığında kapıyı açtı.

Muhafızın suratının tamamı, düğün pastası boyundaki inci beyazı bir kutunun arkasında kalmıştı, kutunun tepesinde ise pasta kreması gibi hacimli duran kocaman bir kadife fiyonk vardı.

"Bunu kim gönderdi?" diye sordu Tella.

"Üzerinde bir not var." Muhafız, kutuyu bir açık menekşe mavisi, püsküllü sedirin üstüne bıraktı.

Muhafız odadan çıkar çıkmaz Tella hemen şeffaf dokulu zarfı kaptı. Teni sihirle ürpermemişti ama bir şeylerin *doğru gitmediğini* hissetmişti. Paketin tamamı saf öpücükler ve temiz niyetler kadar beyaz olsa da, hediye paketi içeri girdiğinden beri misafir odasını karanlık bir his sarmıştı. Güneş ışınları pencerelerden içeri akmıyor-

du artık; geride kalan loşluk, tüm zarif mobilyaları ürkek yeşil tonlarına boyuyordu.

Tella zarfı dikkatle açtı. Mektup düzgün siyah bir metinle kaplıydı.

Sevgili nişanlım,

Gelişini duymak ne büyük bir sürpriz oldu. Oysa ben de bu geceki Yazgı Balosu'nda dans edecek kimsem olmadığı için endişeleniyordum. Umarım giymen için bir elbise seçmemin sakıncası yoktur. Böylece seni hemen fark edebileceğim. Nişanımızı resmen duyurmadan önce seni bulmaya çalışmak istemem doğrusu.

Görüşmek üzere.

Mektupta imza yoktu ama Tella kimden geldiğini biliyordu. *Elantine'ın veliahdından.* Anlaşılan, sarayda casusları vardı.

Bu işten hayır gelmesine imkân yoktu.

Tella terli parmaklarla kutunun kapağını çekip çıkardı; için için bir kefen ya da benzeri bir korkunç tasarım bulmayı bekliyordu. Ama onu şaşkına çevirecek şekilde, kutudan çıkan elbise hiç de tehditkâr değildi. Bir bahçenin düşsel feryadı gibiydi.

Elbisenin eteği çan şeklinde ve uzun, kocaman gece mavisi şakayık büklümlerle doluydu. Hem de gerçek şakayıklarla. Hepsi de tatlı, saf amberlerle dolu ve her biri yapraklarının boyutundan renk tonlarındaki hafif değişimlere kadar türlü yönleriyle eşsizdi. Bazıları hâlâ dün-

yaya açılmaya kendini hazır hissetmeyen, açık menekşe rengi kapalı goncalar halindeydi; bazılarıysa capcanlı taç yaprağı patlamaları misali açılmıştı. Tella dans ederken ardında mavi taç yapraklarından bir iz bıraktığını hayal edebiliyordu.

Elbisenin korsesi çok daha uhrevi bir görünüme sahipti; öyle soluk bir mavi tonundaydı ki düpedüz şeffaf sayılabilirdi.

Ön tarafı iç içe geçmiş safir boncuklarla kaplıydı; bu boncuklar devamında bir dizi gerdanlığa dönüşüyor ve elbisenin açık sırtından aşağı uzanıyordu.

Elbiseyi giymeyi aklından dahi geçirmemesi gerekirdi.

Ama öyle görkemli ve muhteşemdi ki.

Tella, veliahdın gerçek nişanlısı gibi görünerek baloya geldiğinde Dante'nin suratının neye benzeyeceğini hayal etti.

İşte *bu* mükemmel bir intikam olurdu.

Elbiseye eşlik eden notu tekrar okudu. Notun veliahttan geldiğini bilmek bir tehdit olduğunu hissettiriyordu. Ama tüm bunlarda gerçekten de kötü niyetli hiçbir şey yoktu. Veliahdın sözleri meraklanmış gibiydi; belki de Tella'nın iddiasının cüretinden etkilenmiş ve sadece onunla tanışmak istemişti. Elbiseyi giymek ona hâlâ riskli gelse de, Tella'nın ablasına sık sık söylemekten hoşlandığı gibi, hayatta güvende olmaktan daha önemli şeyler vardı.

Gerçi, o gece fazla risk alıp almadığını da merak etmiyor değildi.

Elbiseyi askıya astığı anda bir başka muhafız kapıyı çaldı ve ona ablasından bir mektup getirdi.

Sevgili Tella,

Saraya güvenle vardığını duyunca içim çok rahatladı. Seni altın kuleye yerleştirdiklerini duyduğumdaysa epey şaşırdım. Bunun nasıl olduğunu dinlemek için sabırsızlanıyorum!

Öğleden sonrayı Julian'la geçirmeyi kabul ettim, umarım sakıncası yoktur. Ama Caraval'ın açılışı için düzenlenen Yazgı Balosu'na hâlâ seninle birlikte gitmeyi planlıyorum. Gece yarısından bir saat önce fayton garajının dışındaki taş bahçede buluşuruz.

Sevgiler,
Scarlett

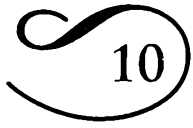
Bu mektubun onu veliahttan gelen mektuptan daha çok kaygılandırması yanlıştı. Ama Tella, Scarlett'ten oyuna kendisiyle birlikte katılmasını istediğini neredeyse unutmuştu. Dostuyla baloda buluşması gerektiğini öğrenmeden hemen önce yapmıştı bunu.

Kendini yatağa attı. Bu, işleri karmaşıklaştıracaktı.

Tabii, Tella şayet tüm sırlarını Scarlett'e itiraf etmezse.

Ne korkunç bir düşünceydi. Scarlett, Caraval sırasında Armando tarafından aldatıldığını ya da Tella'nın ne zamandır annelerini arayıp durduğunu öğrenmekten hiç de hoşnut olmayacaktı. Ve Tella, yeni sahte nişanlısı hakkında ablasının neler düşüneceğini tahmin dahi edemiyordu. Fakat Scarlett, Tella'nın tanıdığı en sadık insandı: Üzülebilirdi ama bu, Scarlett'in Tella'ya oyunu kazanmasında yardım etmesine engel olmazdı.

Ve Tella'nın oyunu kazanması gerekiyordu.

Tella yıldızların aydınlattığı taş bahçeye vardığında gece ve sevgilisi Ay oyuna hazırdı. Tella, büyük maceralarının başlamasından önce Scarlett'le burada buluşacaktı.

Yabanidil Şatosu'ndaki Yazgı Balosu, Caraval'ın resmî başlangıcı olacaktı. Fakat o gece şehrin dört bir yanında kutlamalar da yapılacaktı. Her kutlamada ilk ipucu dizileri dağıtılacak, böylece Valenda'nın her yanından insanlar oyuna katılabilecekti.

Hava bile beklenti ve heyecanla uğulduyordu. Tella bu atmosferin onun coşkun duygularını da içine çekmek istermişçesine tenini sıyırdığını hissediyordu.

Genelde pek endişelenmezdi. Risk aldığında gelen o ürpertiden hoşlanırdı. Tella, gözlerini kapatıp geleceğini kurmak için soluğunu kesecek kadar cesur bir şeyler yap-

ma hissine bayılır, yaşam rotasını değiştirecek bir güçle seçim yapmanın verdiği heyecandan zevk alırdı. Bu, gerçek güce sahip olmaya en çok yaklaştığı andı.

Ancak, her kumarın bir bedeli olduğunu da biliyordu.

Sözde gizli geçitleri aramak için saray arazisini dolaşırken –hiçbirini bulamadı– tüm gün boyunca bunu düşündü. O gecenin planlandığı gibi gideceğinden oldukça emindi. Tüm sırlarını ortaya döktüğünde Scarlett ona anlayış gösterecekti. Tella'nın dostu da, oyuna katılması ve Legend'ın adını keşfetmesi için ona bir hafta verecekti, böylece Kâhin'in gösterdiği o korkunç geleceği silebilecek ve nihayet annesinin aslında kim olduğunu ve onca yıl önce niye çekip gittiğini çözebilecekti.

Tella çok daha karmaşık entrikalarda başarılı olmuştu ama yine de, tüm planlarının ortaya çıkmak üzere olduğuna dair giderek artan histen bir türlü kurtulamıyordu.

Cebinde sakladığı bahtsız sikkeyi okşadı. Dostu, o sikkeyi yanında taşıdığı sürece Tella'yı bulacağını söylemişti ve Tella, acaba şimdiden Yabanidil Şatosu'na gelip kendisini aramaya başladı mı diye merak ediyordu.

Belki veliaht prens de onu aramaya çıkmıştı.

Tella gergin bir kahkaha patlattı. Bu kez kesinlikle haddini aşmıştı ama en azından kısa süre sonra ablasına kavuşacaktı.

Uzaklarda, saatin on biri çeyrek geçtiğini duyuran bir çan çaldı. Caraval'ın resmî başlangıcına bir saatten az kalmıştı. Tella'nın vakti azalıyordu.

Dostu, gece yarısından önce partide olmasını istemişti.

Fakat Scarlett ortalarda görünmüyordu.

Ablasının kiraz kırmızısı elbiselerinden birini görme

umuduyla bahçeyi huzursuzca kolaçan ederken Tella'nın çiçekli elbisesinden birkaç gök mavisi çiçek yaprağı döküldü. Ama Tella'nın yakınında yalnızca hareketsiz heykeller vardı.

Efsanelere göre, Mirelerin durdurulamaz egemenliği sırasında, Elantine'ın taş bahçesindeki bu heykeller gerçek insanlarmış. Çoğunlukla çalıları budamak, çiçek toplamak ve bahçe yollarını süpürmek gibi saray işleriyle görevli bahçe hizmetkârlarıymış; derken, hiçbir kabahatleri olmamasına karşın taşa dönüştürülmüşler.

Denilene göre, bunu Namevt Kraliçe yapmış. Anlaşılan o ki mevcut heykellerin yeterince gerçekçi görünmediğini düşünüyormuş, bu yüzden de Mirelerden bir grup hizmetkârı heykele dönüştürmelerini istemiş.

Tella genç bir hizmetçinin taştan kocaman gözlerine baktı, onun yaşadığı paniğin şimdi kendisine yansıdığını düşünüyordu.

Scarlett gecikecek tipte biri değildi.

Buluşmaya gitmeyeceği ya da başına bir şey gelmediği sürece.

Tella gergin bir şekilde bahçenin kenarına gidip, başını saraya giden çitli yola doğru uzattı. Tam ablasını bulmaya çalışmak için yola koyulacaktı ki yolda başka biri daha olduğunu gördü.

Dante.

Tella'nın zaten kasılmış olan midesi bir kez daha ters düz oldu.

Düşkün göründüğü o siyah kıyafetlerini koyu gri olanlarıyla değiştirmişti. Ama uzun çizmeleri ve boynundaki ipek boyunbağı, eldivensiz parmaklarındaki mürekkep

kıvrımlarıyla uyumlu koyu mavi-siyah duman tonlarındaydı. Henüz çıkmış bir fırtınayı ya da şahsen Tella'nın peşine düşmek için canlanmış güzeller güzeli bir kâbusu andırıyordu.

Tella'nın aklına heykellerden birinin arkasına saklanmak gelmişti. Planına göre Dante'nin onu baloda uzaktan fark etmesi gerekiyordu. Tella'nın abartılı elbisesi karşısında büyülenmesi ve onu başka bir adamla flört ederken görüp kıskanması gerekiyordu. Onu bir başına bahçenin ortasında gergin bir halde dikilirken görmemeliydi.

Dante'nin heykellerin yanından onu fark etmeden geçip gitmesini umdu Tella. Ama Dante'nin bakışları çoktan onu yakalamıştı bile. Ona doğru yaklaşırken gözleri, tıpkı Tella'nın beline dolanan ve onu olduğu yerde tutan bir çift el misali yakalamıştı onu. Dante'nin kasvetli gözleri Tella'yı açık saçlarından kurdeleli boynuna doğru süzdü; karanlık bakışlarını üzerinden çekmeden önce, gözlerini bir saniye boyunca orada tutmuştu.

Tella pek kızarmazdı ama aniden yanaklarının alev alev yandığını hissetti.

Dante gözlerini kaldırıp onun yüzüne baktı ve kayan bir yıldız misali yamuk bir gülümsemeyle, "Hep böyle çiçekli giyinmelisin," dedi.

Elbisesindeki çekingen goncalardan birkaçı da nihayet açtı ve Tella, en büyüleyici gülüşlerinden biriyle Dante'nin gözlerine baktı. "Bunları senin için giymedim. Elbise, nişanlımın hediyesi."

Dante'nin kaşları şaşkınlıkla havalandı ama bu, Tella'nın görmeyi umduğu o kıskançlık değildi. Dante, sanki tiksinç bir şeymişçesine süzdü elbiseyi. Sonra da dönüp,

kız sanki tümüyle aklını kaçırmış gibi Tella'ya baktı. "Ağzından çıkanlar konusunda daha dikkatli olmalısın."

"Nedenmiş o? Bir müdireden başka biri bana gerçekten de inanır diye mi korkup kıskandın? Yoksa Elantine veliahdı –*senin* bana uygun gördüğün şu nişanlı– onunla nişanlı olduğumu iddia ettim diye beni öldürebilecek cani bir canavar olduğu için mi birdenbire gerildin?"

Dante cevap veremeden Tella onun yanından geçip saraya ve bir umut ablasına uzanan yola girdi. Saat on bir buçuk olmuştu ve gece yarısı giderek yaklaşıyordu. Yapması gereken...

"Donatella." Tella bir adım daha atamadan onu bileğinden yakalayıvermişti. "Lütfen bana Yabanidil Şatosu'ndaki Yazgı Balosu'na gitmediğini söyle."

"Gitmiyorum dersem yalan söylemiş olurum."

Dante'nin onun bileğini saran parmakları gerildi. "Başka partiler de var. O partiye gitmemelisin."

"Niye?" Tella ondan uzaklaştı. "İçip dans etmeyi seviyorum ve sen bile ne kadar muhteşem göründüğümü kabul ettin." Hafifçe dönerek eteğindeki taç yapraklarının cilalı çizmelerini süpürmesini sağladı.

Dante ona öyle utandıran bir bakış attı ki daha az önce onun pantolonuna sürten çiçekler kapanıp tekrar tomurcuğa döndü. "Yabanidil Şatosu, Elantine'ın veliahdına aittir. Nişanlısı olduğunu iddia eden kişinin sen olduğunu öğrenirse orada başına neler gelir, haberin var mı?"

"Hayır. Ama cevabı öğrenmek ilginç olabilir," diyen Tella muzip bir ifadeyle gülümsedi.

Dante'nin boynu öfkeden kıpkırmızı kesmeye başlamıştı. "Elantine'ın veliahdı kaçığın teki; yalnızca diğer

veliahtları öldürmekle kalmadı, taht yolunda önüne çıkabileceğine inandığı herkesi katletti. Bir an için bile senin de o insanlardan biri olduğuna inanacak olursa, senin de sonunu getirir."

Tella içinden yükselen korkup kaçma dürtüsüne direndi. Bir yanı, elbiseyi giyip veliaht prensin dikkatini çekme riskine girmenin berbat bir fikir olduğunu anlıyordu ama bu fikir aynı zamanda Dante'nin sinirini bozmuştu. Bu yüzden de Tella bunun yanlış olduğunu düşünmeyi reddediyordu.

"Şimdi tüm bu söylediklerin, zaten bu yalanı söylerken olmasını istediğin şeyler değil miydi?"

Tella'nın sözlerini sessizlik izledi ve bahçeyi kasıp kavuran taze bir meltem Tella'ya gece havasının ne kadar soğuduğunu hatırlattı. Mevsim normallerinin dışında bir soğuktu bu; sanki hava da Dante'nin tarafını tutuyor ve Tella'ya, Elantine'nın sarayına geri dönmesini tembihliyordu.

"Halin içler acısıydı," dedi Dante nihayet. "Yardımcı olmak istemiştim ama teknede söylediğin şeyden ötürü sana kırgındım da. Bu yüzden doğru düzgün düşünmeden olabilecek en kötü kişiyi seçtim." Tella'dan özür dilememişti ama kalın kaşları buruşmuş, gözlerindeki ifade hakiki bir pişmanlığı andıran bir şeye kaymıştı. İnsanlar fazla kolayca özür dilerim diyorlardı; sanki bir kuruşluk değeri yokmuş gibi. Tella duyduğu özürlere nadiren inanırdı ama buna ikna olduğunu fark etti. Muhtemelen Dante'nin yerinde olsa kendisi de aynı şeyi yapacağından.

"İşte bu ilginç bir çift." Armando, şık gümüş bastonunu daha da ürkmüş görünen heykellerden bazılarına vura vura bahçeye dalmıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Dante.

"Ben de sana benzer bir soru soracaktım." Armando titizce taranıp şekillendirilmiş başını Tella'dan Dante'ye çevirirken, Caraval sırasında Kont rolünde kullandığı zarif aksanın yerini ondan çok daha rahatsız edici bir ses almıştı. "Senin, kız kardeşlerden erdem abidesi olanla ilgilendiğini sanmıştım."

Tella'nın eli içgüdüsel olarak hareketlenip gerildi ve Armando'nun suratına tokadı indirdi. "Ablam hakkında konuşmaya kalkma sakın."

Armando eldivenli ellerinden birini moraran çenesine kaldırdı. "Keşke beni bir saat önce uyarsaydın. Ablan senden bile daha sert tokat atıyor."

Tella'nın içini panik sardı. "Onunla konuşmuşsun."

"Caraval'ın yalnızca bir oyun olduğu fikrini tam olarak anlamamış sanki. Pek hoş ama pek de zeki sayılmaz."

Dante, "Ağır ol," diyerek uyardı onu. "Ben tokatlamaktan fazlasını yaparım."

Armando'nun keskin zümrüt gözleri keyifle ışıldadı. "Bu kızdan gerçekten hoşlanıyor olmalısın. Yoksa Legend, tıpkı Julian'ın onun ablasıyla ilgilenmesi gibi seni de bununla mı görevlendirdi?"

Tella onu tekrar tokatlayabilirdi ama Armando çoktan geriye çekilmişti bile.

"Bu geceki partiden önce sana bir tavsiye: Ablanın son oyunda yaptığı hataları tekrarlama. Ayrıca, ablam beklemeye de kalkmasan iyi edersin." Armando çıkışa doğru yola koyulurken ekledi: "Gerçek nişanlısı olmadığımı öğrenmek pek hoşuna gitmedi. Onunla zavallı Julian'ın yanından ayrılırken sohbetleri pek bir alevlenmişti. Öfkesinin balo bitene dek yatışacağım pek sanmam."

"İğrenç, sefil..." Armando uzaklaşıp gözden kaybolurken Tella onun arkasından bir dolu lanet saydırdı. Caraval sırasında yaşanan hiçbir şeye gerçekten inanılamayacağını biliyordu ama Armando'nun rol yapmadığı sırada bile üstlendiği roller kadar alçak olduğuna inanmıştı. "Melekler yeryüzüne inip şu dilini kesip alsınlar diye yakaracağım."

Dante'nin bakışları gökyüzüne döndü. "Bunun için sana minnettar kalacak çok kişi olduğuna eminim." Dante bunları söylerken Tella, gökyüzünde birden fazla sayıda yıldızın kırpışıp gözden kaybolduğuna yemin edebilirdi.

Tella hâlâ öfkeliydi. "Legend onu ne demeye ortalıkta tutuyor ki?"

"Her iyi hikâyeye bir kötü adam gerekir."

"Ama kötü adamların en iyileri için için sevdiğin tiplerdir. Büyükannem hep Caraval'daki kötü adamın Legend olduğunu söylerdi."

Dante'nin dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. "Tabii öyle demiştir."

"Yalan mı söyledi diyorsun yani?"

"Herkes ya Legend'ı ister ya da Legend olmak. Masum genç kızların onu bulmak için kaçmasına engel olmanın tek yolu, onlara Legend'ın bir canavar olduğunu söylemektir. Ama bu, büyükannenin sözlerinin tümüyle yalan olduğu anlamına da gelmiyor." Dante'nin dudakları alaycı bir gülüşle aralandı ve kara gözleri Tella'ya doğru dönerken ışıldadı.

Alçak herif, Tella'yla alay ediyordu. Belki de Legend oydu ve başkalarının kendisine karşı nasıl da takıntılı olduklarından bahsetmeden duramamıştı. Dante kesinlikle Legend olabilecek kadar yakışıklı ve kibirliydi ama Tella,

Caraval Ustası'nın oyunun ilk gecesinde kendisine eziyet etmekten daha önemli işleri olduğunu tahmin ediyordu.

Uzaklardan bir çan sesi daha duyuldu. Gece yarısına on beş dakika kalmıştı. Tella hemen oradan ayrılmazsa dostuyla buluşmasına gecikecekti.

Koşup hemen Scarlett'in yanına dönmemek ona yanlış geliyordu. Caraval sırasında Armando'nun –ve diğer herkesin– onu ne kadar derinden kandırdığını öğrenmek ablasını kim bilir ne kadar üzmüştü; Tella bunu sadece hayal edebilirdi. Ablasının gerçeği bu şekilde öğrenmesini istemezdi. Ama Tella'nın dostu baloya çoktan gelmişti ve mektubunda gece yarısından sonrasını beklemeyeceğini yazmıştı.

Tella ablasını terk etme fikrinden hoşlanmamıştı. Yine de, Scarlett onu affederdi ama geciktiği takdirde aynısı dostu için söylenemezdi.

"Bu buluşma ne denli keyifli olsa da," dedi Dante; "benim geciktiğim bir parti ve sanırım senin de yapacak işlerin var."

Daha Dante onu durdurmaya çalışamadan, Tella bahçe çıkışına doğru uzun adımlarla ilerledi. Işıldayan fayton garajına doğru yaklaştığı sırada gökyüzündeki başka yıldızlar da sönmüştü. Fayton garajında bir hizmetkâr onu son binenin parfümünün sindiği, sarı yakut renkli bir faytona aldı.

Dante hemen onun arkasından bindi.

"Rica etsem beni takip etmeyi keser misin?"

"Belki de Armando bir kez olsun doğruyu söylüyordu ve belki de benim işim seni takip etmektir." Dante, Tella'nın karşısındaki koltuğa yayılıp, aralarındaki boşluğu o upuzun bacaklarıyla doldurdu.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi Tella. "Akşamı

benimle geçirmek için bahane arıyorsun bence."

Dante'nin dudaklarında küçümser bir tebessüm belirdi, bir yandan da başparmağım yavaşça alt dudağının üzerinde gezdiriyordu. "Kalbini kırmaktan nefret ediyorum ama tahminimce sen balo elbiseleri hakkında ne düşünüyorsan ben de kızlar hakkında onu düşünüyorum; aynısını bir kereden fazla giymek asla iyi bir fikir değildir."

Tella onu faytondan atıp yerine önceki günkü o şımarık asilzadeyi getirebilse hemen yapardı. Bunun yerine, ona en tatlı gülüşüyle karşılık verdi.

"Ne tesadüf. Ben de genç erkekleri aynı şekilde görüyorum."

Dante bir an ona bakakaldı, sonra kahkahayı bastı; her seferinde Tella'nın içini hoplatan aynı hoş derin sesi çıkarmıştı.

Tella onu duymazdan gelip, faytonları ışıksız geceye doğru yükselirken, pencereye döndü.

Yıldızların nereye kaybolduğunu bilmiyordu ama bahçeyle fayton arasında bir noktada hepsi ortadan kaybolmuş, gökyüzü de kapkara bir okyanusa dönmüştü. Kömür gibi kapkara bir hal almış ve...

Gece parıldayıverdi.

Bir anda dünya, gümüş rengi bir ışımayla patlamıştı.

Tella bakışlarını fayton penceresine çevirdiği anda kaybolan yıldızların geri döndüğünü gördü. Öncekinden de parlak olan yıldızlar hareketlenmiş, yeni takımyıldızlar oluşturuyorlardı. Tella'nın saydığı bir düzineden fazla yıldız aynı büyüleyici görüntüyü meydana getiriyordu: Bir güneşin içinde bir yıldız ve o yıldızın da içinde de bir gözyaşı damlası. Yani, Caraval sembolü.

CARAVAL'IN İLK GECESİ

11

Tella bir keresinde Legend'ın başka bir gösteri sırasında gökyüzünün rengini değiştirdiğini duymuştu. Ama onun yıldızlarla tartışacak kadar güçlü olduğunu da sanmıyordu.

Efsanelere göre, yıldızlar sadece uzakta parıldayan ışıklar değil, Mirelerden bile daha yaşlı varlıklardı; büyüleyici ve sihirli oldukları kadar korkunç ve güçlülerdi de. Ve her nasılsa Legend hepsini birden gönlünce kendi çıkarı için kullanmıştı.

"Legend'ın bunu her gece gökyüzüne yapmamasına şaşırdım," dedi Tella.

"Yapabilse yapardı muhtemelen." Dante'nin ses tonu sakindi ama fayton penceresinden dışarı baktığı sırada, Tella onun gözlerinde çok daha derin bir şeyler yakaladı. "Sihir; zaman, kan ve duygularla körüklenebilir.

Caraval'a katılanların umutları ve düşleri yüzünden Legend'ın gücü oyun sırasında zirveye ulaşır. Takımyıldızların her gece eski hallerine dönmesi gerekir. Bu gece semboller, Caraval'ın başlangıcını işaret ederek farklı partilerin ve baloların üstünde yükselecek. Ama yarın, katılımcıları bir sonraki ipucu dizisinin gizlendiği bölgeye yönlendirmek için tek bir takımyıldız olacak."

Tella oyunu daha önce resmen oynamamış olabilirdi ama oyunun nasıl işlediğine dair esaslardan haberdardı. Hatırlanması gereken ilk kural, Caraval'ın yalnızca bir oyun olduğuydu. Geceleri düzenleniyordu ve oyunun başında herkese yolculuklarına başlamaları için aynı ipucu veriliyordu ki bu ipucu da onları diğer ipuçlarına ve nihayetinde ödüle yönlendiriyordu. Scarlett'in Caraval boyunca beş ipucu bulması gerekmişti ve Tella bu oyun için de benzer bir durumun geçerli olacağını düşünüyordu.

Ancak öncelikle dostunu bulmalıydı.

Fayton bir tıngırtıyla durdu. Belki de o tıngırtı, gece yarısını duyuran çanın on iki kez çalmasıyla yükselen Tella'nın kalp çarpıntısıydı.

Yabanidil Şatosu'na tam vaktinde vardığını dostunun anlamasını dileyerek bahtsız sikkeyi cebinden çıkarıp eline aldı.

Sikkeyi sıkı sıkı tutarak, dostunu bulma amacıyla etrafı taradı. Ama onun neye benzediğini hiç bilmiyordu ki. Tek görebildiği, bir yıkıntıyla fantezi arasında sıkışıp kalmış gibi duran yüksek bir kaleyi sarmalayan, çıtırtılı meşalelerdi. Ufalanan beyaz kum taşı, Legend'ın eğreti takımyıldızlarının altında antik burçları, parçalara ayrılan siper hatlarını ve siyah uçlu kızıl gül sarmaşıklarının sardığı

fantastik kuleleri gözler önüne sererek ışıldıyordu.

Işıldayan kale adeta bir genç kızın düşlerinden alınmıştı, yine de Tella onu sarmalayan hendeğin Legend'ın yıldızlarından hiçbirini yansıtmayan kapkara sularla kaplı olduğunu fark etmişti. Bunun nedeni kalenin görkemli dış cazibesinin sadece sihirden ibaret olması mıydı, yoksa bu yıldızlar Legend'ın illüzyonlarından biriydi de Tella onlara mı kanmıştı, bilemiyordu.

Oyuna bir dakika kalmıştı ve Tella daha şimdiden neyin gerçek neyin sahte olduğunu sorgulamaya başlamıştı bile.

Bir kez daha dostunu bulma ya da şatoya yaklaşan bir tekne görme umuduyla dönüp suya baktı. Fakat kaleye uzanan tek bir yol vardı: İç içe geçmiş karo şekilli taşlardan oluşan geniş kemerli, dar bir köprü.

"Nişanlını mı arıyorsun?" diye soruverdi Dante.

Tella, "Dikkat et," diye uyardı onu. "Sözlerin kulağa kıskançlık ediyormuşsun gibi geliyor."

Dante, "Umarım aklın başına gelir," diye karşılık verdi. "Fikrini değiştirmek için bu son şansın. Ev sahibimiz insanların kafalarına estiği gibi hareket etmesini kolaylaştırmaktan hoşlanmaz."

"E, neyse ki ben de zorlukları seven biriyim."

"Galiba nihayet bir konuda hemfikiriz." Dante, bir meydan okumayı sessizce kabul edercesine, Tella'yı koluna taktı.

"Senin partilere aynı kızla birden fazla kez katılmaktan hoşlanmadığını sanıyordum." Tella gözlerini cesurca Dante'nin gözlerine dikmişti.

Dante öne doğru eğilip ılık dudaklarını kızın saçlarına sürterek bedeninin diğer hain kısımlarını kıskandırırken,

kömür karası bakışları hınzır bir ışıltıyla parıldadı. "Görevim neyi gerektirirse onu yaparım," dedi Dante.

Seni kendini beğenmiş, cadaloz çocuğu.

Aslında Tella'nın ondan sıyrılıp uzaklaşması gerekirdi ama yakından bakıldığında köprü, uzaktan göründüğünden çok daha dardı, tıpkı Caraval sırasında atladığı balkon gibi. Balkondan atlayışı onu öldürmüştü.

Parmakları Dante'nin kolunu daha da sıkı kavradı. Dante'nin bunun da oynadıkları küçük oyunlardan biri olduğunu zannetmesini umuyordu. Bacakları çalışmayı durdurmadan ya da ciğerleri soluk alıp vermeyi bırakmadan önce dikkat dağıtma ihtiyacıyla, yaşadığı bitmek bilmez dehşeti Dante'nin azıcık bile fark etmemesini ümit ederek ona sordu: "Peki, Legend yine benden ne istiyormuş?"

"Sana söyleyemem."

"Ama görevinin beni takip etmek olduğunu söyleyebiliyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim ama Legend demiş olabilir tabii. Faytondayken dediklerinde haklı olabilirsin; akşamı seninle geçirmek istiyorumdur belki. Belki de ormandaki öpüşmemiz konusunda ablana yalan söylediğini düşünüyor ve bunu kanıtlamayı planlıyorumdur."

Dante öyle çapkın ve etkileyici bir tavırla gülümsedi ki Tella köprünün sırf bu yüzden biraz güçsüzleştiğine yemin edebilirdi. Ama bunun kendisini de güçsüzleştirmesine izin veremezdi. O gece tehlikede olan çok şey vardı ve zaten Dante'yi daha önce bir kez öpmüştü.

"Sana inanmayı seçsem bile, bir nişanlım olduğunu ve onu aldatmaya niyetli olmadığımı sana hatırlatmam gerek."

Tella "nişanlım" dediği anda Dante'nin muhteşem gülümsemesi siliniverdi.

Sırıtan Tella onun kolunu pışpışladı, köprünün tepesine ulaştıklarında artık onun kolundan çıkmaya hazırdı.

Yüce azizler. Soluğu kesilivermiş, tuzağa düşen bir kuş misali gırtlağında takılı kalmıştı. Köprü iyice daralmıştı ve Tella ömründe hiç çıkmadığı kadar yükseğe çıktığına yemin edebilirdi. Kayıp düşecek olsa altlarında onu tutacak ne bir parmaklık ne bir ağ vardı, yalnızca merhametsiz sular. Bir adım daha atmaya kendini zorladı ama gördüğü her şey onu baygınlaştırmış, başını döndürüp sersemletmişti.

Ona mı öyle geliyordu, yoksa Yabanidil Şatosu'nun etrafındaki meşalelerden, o alevleri adeta Ölüm'ün kendisi körüklemeye karar vermiş gibi, berbat bir sülfür kokusu mu yükseliyordu? Ölüm'ün onu daima gözlediği, onu geri almak için beklediğine dair bir başka hatırlatıcı mıydı bu da?

Dante, "Aklından bile geçirme," diye uyardı onu.

"Atlayacak filan değilim," dedi Tella.

"Onu demiyorum ki." Dante'nin dudakları Tella'nın kulağına sokuldu. "Hatırlayabileceğimden bile daha çok kereler öldüm. Her seferinde geri dönemeyeceğimden korkardım, ta ki onu besleyenin korku olduğunu öğreninceye dek. Tıpkı Caraval sırasında düşlerle umutların Legend'a onca gücü vermesi gibi."

"Ölümden korkmuyorum." Fakat Tella bu sözleri söylerken bile aşağı bakmış ve kolunun Dante'nin koluna daha da sıkı sarıldığını dehşet içinde fark etmişti.

Dante onun kolunu aynı anda hem alaycı hem de anlayışlı bir tavırla pışpışladı.

Ama Tella, oynadıkları bu oyun her ne olursa olsun, onun kazanmasına müsaade edecek değildi.

"Sadece kafeslere pek düşkün değilim," dedi. "Ve buralar devasa bir zindana benziyor."

Dante kısık sesle kıkırdadı. Faytonda çıkardığı güçlü sesten farklı çıkmıştı sesi. Tella bunun nedenini tam olarak bilmiyordu. Ama partiye adımlarını attıkları anda, Dante'nin neden için için keyifli olduğunu anlamaya başlamıştı.

12

Tella, Yabanidil Şatosu'nun içinde görebileceklerini tahmin ettiğini sanıyordu.

Daha önce de Caraval'a katılmıştı; son oyunun tüm amacı Tella'yı bulmaktı. Ama kulağa ne kadar heyecan verici gelse de Tella, vaktinin büyük kısmını bir kuleye hapsedilmiş bir prenses misali oturup bulunmayı bekleyerek geçirmeye zorlanmıştı. Zaman zaman gizlice dışarı çıkmıştı. Ama Caraval'ın oyun odalarının arka kapılarından gizlice girip çıkmakla ve gölgelerin arasından ablasını gözetlemekle, gerçek oyunculardan biri olmanın ve kapılıp gitme niyetiyle Legend'ın bozuk ahlaklı âlemine dalmanın uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Tella'nın oradan oraya sürüklenmek gibi niyetleri yoktu. Saat gece yarısını geçmişti ve dostu oradan çekip gitmeden onu bulması gerekiyordu. Fakat şatoda attığı her adımla,

neden orada olduğunu unutma ve sadece oyunun keyfini çıkarma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalıyordu.

Havada harikaların tadı vardı. Tıpkı şekerli örümcek ağlarına takılan tatlı kelebek kanatları ve şansa bulanmış alkollü fıstıklar misali.

Tella, Elantine'ın veliahdının o kadar da kötü biri olup olmadığını merak etti. Belki de yalnızca hakkında çıkan dedikodular bu kadar berbattı; bulunduğu konumu kıskanan kişilerce çıkarılmış olabilirlerdi. Bu balo, Tella'nın da düzenleyebileceği türden bir kutlamaya benziyordu. Gerçi Tella, bunun aslında kendisi ya da ev sahibi hakkında herhangi bir fikir verip vermediğini hiç bilemiyordu.

Dostunun hâlâ partide olmasını umarak, elindeki bahtsız sikkeyi sıkmaya devam etti. Ama Tella onu ararken bile elinde olmaksızın, bu kutlamamn her açıdan bir keyfî hareketler şamatası olduğunu fark etti.

Büyük balo salonunun kemerli girişinden bakıldığında, bir Mire daha kürk ve tüy kaplı renk patlamaları içinde canlanıp belirmiş gibi görünüyordu. Yabanbağı: Bu kart, yeni bir öykünün ya da maceranın başlangıcını temsil ediyordu.

Bedenleri tüylerle kaplı, kafalarına hafif kıvrımlı boynuzlar takmış kadın ve erkekler, tavandan devasa parti kurdeleleri misali sarkan, altın ya da galibarda renklerinde ipekten kalın sicimlere dolanmış, kıvrılıp dönüyorlardı. Altlarında ise tüm bedenlerine boyaları boca etmiş ve kürk ve daha da çok tüyden oluşan kostümleri içindeki sanatkârlar, başka bir âlemden kaçıp gelen vahşi mitolojik yaratıklar misali sinsice dolaşıp sürünüyorlardı. Tella sanatkârların ejderha kanatlı kaplanlar, çatal kuyruklu

atlar, aslan yeleli yılanlar ve koç boynuzlu kurtlar gibi giyindiklerini gördü; hırlayıp ısırıyor, kimi zaman da konukların topuklarını yalıyorlardı. Meleklerinki ve akan yıldızlar kadar kocaman kanatları olan üstsüz erkeklerin, kıkırdayan çiftleri boynuz ve çiçeklerden oluşan tentelere asılmış salıncaklarda ileri geri salladıkları birkaç alçak balkon da vardı.

Tella yanında Dante'nin alaycı bir homurtu çıkardığını işitti.

İçlerinden biri aradığı o dost olabilir umuduyla, akanyıldızları ve melekleri andıran yakışıklı erkekleri süzmeye biraz fazlaca dalmış olabilirdi. Ama aslında içinden tüm bunlara dalıp gitmek geliyordu. Hep böyle partilerin hayalini kurmuştu. Kaybedecek vakti olmadığının farkında olsa da gözleri her parıltılı zerreyi görmek için didinip dururken parmakları temasa hasret duyuyor, dudaklarıysa yalnızca yemeklerin değil, partinin ta kendisinin tadına bakmak için onu bir ısırık almaya zorluyordu. Ejderha kanatlarının, kaygısız kahkahaların, insanların kafalarını tokuşturmalarının ve utangaçtan vahşiye türlü hisler taşıyan bakışların tadına varmak istiyordu. Her şey aynı anda hem çok masum hem de kötücül görünüyordu ve Tella tüm bunların baştan çıkarıcı her parçasını yaşamak için ölüyordu.

Salon merdivenlerinin tepesinde, gölge karası takım elbisesinin kenarlarından baş veren mürekkepli dövmelerinin tüm o sivri noktalarıyla Tella'nın gölgesi gibi duran Dante'ye bakmak için başını çevirdi. "Sen neden kelebek kanatlı bir leopar ya da tek boynuzlu at gibi giyinmedin ki?"

Karşılığında belli belirsiz bir sırıtış. "Legend bile beni tek boynuzlu at gibi giydiremez."

"Ama tek boynuzlu atlar sihirlidir; öyle giyinsen tüm kadınlar seni sevip okşamak isterdi."

Bu kez Dante'nin çıkardığı alaycı homurtu, bastırmaya çalıştığı bir kahkaha gibi geldi kulağa.

Tella elinde olmadan gülümsedi; Dante'den hoşlanmamış olabilirdi ama kendisini komik bulması hoşuna gitmişti. Ayrıca ona bakan ve tek boynuzlu at gibi giyinmemiş olmasına rağmen gerçekten de onu sevip okşamak ister gibi duran tüm o kadınlar karşısında Dante'nin sergilediği umursamaz tavrı da takdir ediyordu.

"Selamlar!" Legend'ın dost canlısı sanatkârlarından biri olan Jovan bir kukla misali ansızın Tella'yla Dante'nin karşısına iniverdi. Koyu kahverengi kol ve bacaklarına bağlanmış kalın kurdeleler, onu yerden biraz yüksekte tutuyordu; bacaklarıyla kollarını neşeyle çırpıyor, ayakkabılarındaki gümüş zilleri çalıyordu.

Jovan, Caraval'a girenlerin karşısına çıkan ilk surat olurdu ama oyuna katılanları karşılamaktan çok daha fazlasını yapardı. Konukları gitmeleri gereken yöne sevk eden, dostane bir surat kılığına bürünmüş ayaklı ipucu kartı gibiydi genelde. Dost canlısı mizacı paha biçilmez bir vasıf olmasının yanı sıra delirmenin eşiğindekilere bunun yalnızca bir oyundan ibaret olduğuna dair güven veriyordu.

Diğer çoğu sanatkârın aksine Jovan'ın üzerinde bir yaratık kostümü yoktu. Kader Destesi'ndeki bir diğer Mire olan Zırdeli Soytarı gibi giyinmişti.

Damalı maskesi Jovan'ın suratının yarısını, pelerini-

nin sağ tarafıyla uyumlu parlak gökkuşağı renkleriyle örtüyordu. Giysinin öteki tarafı bütünüyle siyahtı, tıpkı suratının sol yarısını kapatan başlık gibi. Dengesiz bir Mire olan Zırdeli Soytarı *sonsuza dek sürecek olan mutluluğu* simgeliyordu.

"Hoş geldiniz, Caraval'a hoş geldiniz! Yeryüzünün ve denizlerin en muhteşem gösterisine! İçeride bir Mire'yle karşılaşabilir, kaderin tadına..."

"Tamam, tamam," diyerek araya girdi Tella. Jovan'ı gerçekten seviyordu. Son oyun sırasında Jovan, onun kule odasından birçok kereler gizlice çıkmasına yardımcı olmuştu. Ama o sırada Jovan'ın konuşmasını dinleyecek hali yoktu. Caraval ne kadar baştan çıkarıcı olsa da, eğer dostuyla yaptığı anlaşma yatarsa, oyunu oynamasının pek de bir anlamı yoktu; annesiyle kendisi arasındaki tek sağlam bağ o dosttu ve annesini kurtarmak her şeyden çok daha önemliydi. "Duymadığım şeyler değil. Bunları atlayıp bize ilk ipucunu verebilirsin."

"Önceden duyduğunu sanıyor olabilirsin." Jovan ayakkabılarındaki zilleri çaldı. "Ama bu karşılama son seferkinden birazcık farklı." Boğazını temizleyip, devamım ezberden okumaya girişti.

"Caraval rüya gibi gelse de, son derece gerçek sonraki beş gece.

Elantine gelmemizi buyurdu, kurtarmamız için en büyük korkusundan İmparatorluk'u.

Mireler asırlardır kilit altında ama şimdi hevesliler çıkıp oynamaya.

Kavuşurlarsa sihirlerine yine dünya asla olmayacak

eskisi gibi bir daha, kazanırsan oyunu engel olabilirsin onlara.

Başarmak için bunu olmalısın akıllı, hepsini yok edecek kara cismi bulmak için izle ipuçlarını.

Onu bulduğun anda, Legend nadide bir ödül verecek sana ama ne olduğunu söyleyemem asla."

Jovan sözünü bitirdiğinde bir tekme savurup ayakkabılarındaki zilleri bir kez daha şıngırdattı, bir yandan da kol ve bacaklarındaki kurdeleleri çeke çeke tavanı kaplayan kırağı kaplı sise doğru çıkıyordu. O yükselirken, kenarları kömürleşmiş kırmızı bir kart, yanık bir khimaira* tüyü misali tepeden düştü.

Tella kartı eline aldı; Jovan'ın az önce dile getirdiği sözlerin aynısı ufacık kâğıdı sarmıştı. "Bu mu yani? Scarlett oynadığında kanıyla bir anlaşma imzaladı filan sanıyordum."

"Her gösteri farklıdır. Ablan oynarken her şeyi olduğundan daha tehlikeli göstermek için çabalamak zorundaydık, çünkü o yalnızca bir oyundu."

Tella burnundan alaycı bir homurtu çıkardı. "Bu seferkinin gerçek olduğunu söylemeye çalışıyorsan, işe yaramaz. Oyuna kendini fazla kaptırmamakla ilgili konuşmayı dinledim çoktan."

"Ama bu gecekini dinledin mi?" Tella'ya yaklaşıp parmaklarını elbisesindeki taç yapraklarının üstünden geçirirken Dante'nin sesi kısılmıştı.

Tella'nın gözleri elindeki kömürleşmiş karşılama kartına doğru döndü. Dante'nin dediği gibi, kendini kaptır-

* Mitolojik bir yaratık. (y.n.)

makla ilgili hiçbir uyarı içermiyordu. Hatta tam tersini söylüyordu: *Caraval rüya gibi gelse de, son derece gerçek sonraki beş gece.*

Tella buna bir an bile inanmamıştı ama yine de Dante'ye dönüp sormadan edemedi: "Bu oyun gerçekse, aramızda geçen her şey de gerçek mi yani?"

"Sözlerin bundan daha açık olmalı." Dante, Tella'nın eteğinden bir taç yaprak kopardı ve parmaklarının arasında ovuşturup tek başına basamaklardan inmeye koyuldu.

Başka bir deyişle, *hayır* demişti.

Aralarındaki hiçbir şey gerçek değildi, çünkü Caraval gerçek değildi. İnsanlar Caraval'ı hayat bulan bir düş olduğu için seviyorlardı; her şeyin sonunda ne denli sapkın bir oyun halini alsa da, bu yine de yalnızca bir oyundu. Tella kendini ona kaptıramazdı.

Basamakların sonunda Tella elindeki sikkeyi bir kez daha sıktı ve dostunu bulma umuduyla, biraz da olsa haydut kılıklı birini arayarak kalabalığı taradı. Fakat bir yanı, onun çoktan partiden ayrıldığından korkmaya başlamıştı bile. Artık gece yarısını iyice geçmişti ve dostu son mektubunda beklemeyeceğine dair onu uyarmıştı.

Ancak, Tella pes etmeye hazır değildi. Arayan gözlerle, bej ve doru renkli kürklere bürünmüş ve cambaz ayaklıkları üstündeki aktörlerin, balo salonunun merkezine doğru ilerleyen çiçek kaplı akıntılarda tepetaklak duran benekli şemsiyeleri kayıkçı misali yüzdüren ve sivri dişli kuğulara benzer kılıktaki adamların arasından zikzaklar çizerek geçip ilerledi.

"O yöne gitmek isteyeceğini sanmıyorum."

Tella döndüğü anda neredeyse Dante'nin göğsüne yapışıyordu. Bir kez daha, hiçbir delikanlının hak etmediği kadar upuzun boyuyla, Tella'nın tam arkasında durmuştu. Tella onun göz hizasından bakabilmek için boynunu uzattı ve Dante'nin görüş alanında duranları izledi: Bir kurt adamla güreşen bir kadın, yakışıklı bir yarı kaplanla at getir oynayan genç bir beyefendi ve nihayet Dante'nin tam görüş hattındaki, balo salonunun ortasında duran devasa bir gümüş kafes.

Tella kaskatı kesiliverdi.

Kafesin kalın demir parmaklıklarını girişin üstünde şöyle bir görmüştü ama balo salonunun dans pistindeki tüm dansçıların o kafesin içinde olduğunu fark etmemişti. Uzaktan hepsi de kafeslenmiş hayvanlara benziyordu. Omuzları ürpertiyle titredi. Dante'nin önceden kıkırdayıp durmasına şaşmamak gerekirdi.

"Kafeslerden nefret ettiğini söylerken gerçekten de şaka yapmıyordun, değil mi?"

"Kafesleri kim sever ki?" Gerçi Tella'nın durduğu yerden bakıldığında, balodakilerin yarısının hoşuna gidiyormuş gibi gözüküyordu.

"Hepsi de ahmak," diye devam etti Tella. "Bu, Caraval. Legend hepsini de orada tutsak edebilir ve içlerinden biri sonsuza dek kafeste kalmayı kabul etmedikçe ilk ipucunu alamayacaklarını söyleyebilir."

Bu sözleri derinden gelen bir başka kahkahayla karşılık buldu. "Legend'ın böyle şeyler yaptığını mı düşünüyorsun yani?"

"Son oyunda beni bir balkona kilitlemeye çalışmıştı."

"Ama sen gizlice kaçtın. Eğer Legend seni gerçekten de

tutsak etmek isteseydi, bunun olmasına izin vermezdi."

"Belki de ben mükemmel bir firariyimdir."

"Ya da belki öyle olduğunu sanıyorsundur." Dante'nin parmakları Tella'nın ensesinde dolandı; sadece azıcık ve nazikçe temas etmişti ama Tella, o sabah ormanda onu bırakıp gitmeden hemen önce ellerinin yaşattığı hissi tüm berraklığıyla hatırlayıvermişti.

Dante onun gitmesine izin vermişti. Umursamıyor ya da takmıyor gibi davranmıştı ama kısa süre sonra hemen Tella'yı bulmuştu. Lanet konusunda onunla alay etmiş ama azıcık daha dalgasını geçerek de olsa Tella'ya sikkesini iade etme nezaketini göstermişti.

Tella dalgın dalgın "Aslına bakarsan," dedi; "senden nefret etmemiş olsam, arkadaşlığın hoşuma gidebilirdi gerçekten."

Dante'nin yüzündeki gülümseme tümüyle siliniverdi. "Gitmemiz gerek."

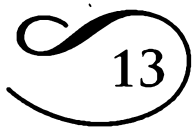
"Ne..."

Dante, Tella'nın elini o zamana kadarkinden çok daha süratli ve sıkıca tutmuştu. Sanki her şey birdenbire yaşanmış, onun artık kendisine bakmadığını fark edebilmesi için Tella'nm yalmzca bir anlık vakti olmuştu. Dante'nin gözleri, Tella'nın arkasında duran bir şeye –*ya da birine*– doğru kısılmıştı.

"Nişanlımla kaçmaya mı çalışıyorsun?"

Bu tepeden bakan aheste sözler, henüz bilenmiş bir kılıç kadar mükemmel ve nazikçe Tella'nın omuzlarını sıyırıp geçmişti.

Elantine'ın veliahdı.

"İşte *buna* ilginç bir sürpriz denir." Gümüş mavisi gözler hakiki bir keyifle ışıldıyordu. Kıyıya vuran dalgalar misali tantanalı olan bu gözlerin üstüne düşen dağınık saçlar öyle altın sarısıydı ki tellerinden sikke yapılabilirdi.

"Sensin." Tella'nın ciğerlerindeki hava tükendi.

Havafaytondaki oğlan –Tella'yı faytondan atmakla tehdit eden ve yarısı yenmiş bir elmayı ayakkabısına düşüren uyuz genç asilzadenin ta kendisi– yüzünde bir gülüşle sırıttı. "Bana Vale diyebilirsin."

Tella'nın önceki gece gördüğünden çok daha centilmen bir hamleyle Tella'nın boştaki elini tutup parmak eklemlerinin arasına bir öpücük kondurdu. İnce dudakları yumuşak ve soğuktu; eline doğru alçak sesle konuşurken Tella'nın koluna doğru serin bir ürperti yayılmıştı. "Elbi-

seyi giyecek kadar cesur olacağını sanmıyordum aslında."

Tella, sanki onun varlığı karşısında sinirleri yerinden oynamamış gibi küstah bir tavırla, "İyi bir elbisenin ziyan edildiğini görmekten nefret ederim," diye karşılık verdi. Elantine'ın veliahdının onu bu kadar çabuk bulmaması gerekirdi. Hatta onu *hiç* bulmaması gerekirdi. Ve faytondaki o kayıtsız oğlan çıkmamalıydı. Bunların hiçbiri Tella'mn aklındaki resme uymuyordu.

Veliaht prensin –*Vale'nin*– sesi kulağa acımasız ve miskinlikten çok uzak geliyordu. Yine de, kan çanağına dönmüş gözleri ve yabani saçlarıyla bu genç adam, kaygısızlığın somut bir örneği gibi duruyordu. Cılız bacaklarına bağlı duran kemik beyazı dizlikleri temizdi ama yırtık pırtık ve samur rengi çizmeleri, bir partiden ziyade ahırda giyilmek için yapılmışa benziyorlardı. Üzerine bir frak alma zahmetine dahi girmemişti. Bronz renkte boyunbağı yanlış bağlanmış, epey ütü isteyen soluk renkli bir gömleğin yakasına doğru çarpılmıştı.

Tella onunla ilgili kötü dedikoduların yanlış olup olmadığını merak etmişti. Yoksa Vale avare bir imaj kurmayı kasten mi seçmişti? Altın rengi saçları bir gözünün önüne düştü ama Tella'ya doğru aşağıya bakmaya devam ederek tam bir hükümdar özgüveniyle, "Dans edelim mi?" dedi.

Dante boğazını temizleyip Tella'yı yakınına çekti.

Vale'nin dudakları çarpık bir hal almıştı, gülümsemesi dostaneden ziyade yabaniydi. "Beni kendi partimde nişanlımdan uzak tutmaya çalışıyor olamazsın herhalde."

Dante, Tella'yı daha da sıkı kavradı. "Aslında..."

Tella hemen araya girdi ve Dante bu maskaralığın kendi kabahati olduğunu itiraf etmek gibi talihsiz şekil-

de asil bir şeyler yapamadan, "Onu umursamayın, sadece kıskançlık ediyor," dedi. Bu açmazdan kısmen sorumlu olan kişiyi niye koruduğunu da anlamamıştı. Dante'nin korunmaya ihtiyacı olup olmadığından bile emin değildi. Belki de Tella, onun bakımına muhtaç olmadığını kanıtlamak istemişti sadece.

Böylece kendini onun elinden kurtardı.

Dante çenesini öyle sıkmıştı ki Tella dişlerinin gıcırtısını duyabilmişti. Fakat dönüp ona bir kez daha bakmadı. Bu işi kendi başına halledebilirdi.

Elini Vale'ye doğru uzattı.

Vale, o azılı gülüşünü cılız parmaklarından biriyle ovarak Tella'nın elini boşta bıraktı.

Sonra kızı kalçasından kavradı. Onu kendine şaşırtıcı biçimde yakın tutarak soğuk, kıvrımlı ve kaskatı kolunu Tella'ya doladı.

Vale onu çekip eğlence düşkünü terli kalabalığa doğru sürüklerken Tella, Dante'nin bu kez gerçekten de homurdandığına emindi.

Dante'yle birlikte partiye ilk girişlerinde birkaç konuğun kafası onlara dönmüştü. Ama şimdi salondaki tüm gözlerin, Tella'nın belini sıkıca tutan bu pervasız genç veliahdı takip ettiği söylenebilirdi. Günah dolu sıvılar sızdıran çeşmelerin ve pamuk kuyruklu tilkilerle ya da yarı insan yarı leopar kostümlü sanatkârlarla flört eden particilerin yanından geçerlerken Vale, Tella'yı aşırı derecede yakınında tutuyordu.

"Kaçmaya çalışmamana şaşırdım," dedi.

"Bunu neden yapacakmışım ki?"

"Çünkü..." diye söze girdi veliaht; sözleri gözüne düşen

saçlarına çarpıyor, her sözü tıpkı Tella'nın göğüs kafesine değen parmaklarının miskin vuruşları gibi ağır ve bitkin çıkıyordu. "...ilk karşılaşmamız sırasında pek de iyi bir izlenim bıraktığımı sanmıyorum. Ve benim tacı ele geçirmek için her şeyi yapacak türden ruhsuz bir kaçık olduğuma dair dedikoduları şimdiye kadar duyduğunu tahmin ediyorum."

"Dedikoduların doğru olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Doğru olsalardı şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdun." Vale'nin dudakları Tella'nın saçlarında kaldı. Yanlarından geçtikleri diğer herkes açısından muhtemelen Vale neredeyse yakışıksız denecek kadar âşık görünüyor olmalıydı; adeta yeni dedikodular yayılsın diye çabalar gibiydi. Tella, veliaht prense yakalansa başına neler gelmesini beklerdi, pek emin değildi. Ama bunları kesinlikle beklemezdi.

"Bir katil olsam," diye mırıldandı Vale; "saraya girmek için nişanlım olduğunu iddia ettiğini duyduktan sonra yaşamana izin verir miydim sanıyorsun gerçekten?"

"Tüm bunlarla anlatmak istediğin, küçük bir yalan için intikam almayı planlamadığınsa, o halde artık yollarımızı ayırmalıyız. Buraya aslında başka biriyle buluşmaya gelmiştim ben."

Tella, Vale'nin somurttuğu soğuk dudaklarının aşağıya sarkıp saçlarınına yaklaştığını hissetti.

"Düş kırıklığına uğradım Donatella. Senin *dostun* olduğumu sanıyordum. Ama sen gecikmekle kalmadın, şimdi bir de benden kaçmaya çalışıyorsun." Vale'nin aylak tavırlı sesi sertleşmişti ve korkunç bir yumruk gelip Tella'nın boğazına oturdu. "Yoksa bunun nedeni ödememi

getirmemen mi?" Vale ona öyle rahatsız edici bir gülüşle baktı ki, bir meleği dahi ağlatırdı.

Kahrolasıca cehennem azizleri.

Tüm planları ve umutları un ufak olurken Tella nefes alabilmek için çabalıyordu.

Vale onun dostu olamazdı. Bir yıldan uzun süredir Meridyen tahtının veliahdına mektuplar yazıyor olamazdı.

Olduğu yerde sendeledi ama eğlence düşkünlerinin arasından geçip ilerlemeye devam ederlerken, Vale'nin kolu gerildi ve düşmemesi için onu iyice yakınında tuttu. Bu bir hata olmalıydı. Tella'nın dostunun, sır pazarlığı yapan basit bir suçlu olması gerekiyordu; ses tonundan da anlaşılabileceği gibi Tella'yı başarısızlığından ötürü affetmeye niyetli durmayan, öngörülemez, cani bir veliaht prens değil.

Tella ondan kurtulmayı denedi.

Vale onu daha da sıkı tuttu; hünerli parmakları göründüğünden daha kuvvetliydi. "Neden sürekli beni düş kırıklığına uğratıyorsun?" Sanki Tella gerçekten de nişanlısıymış gibi elleri ona iyice yapışmıştı, bir yandan da Tella'yı balo salonunun ortasındaki muazzam kafese doğru götürüyordu. Bu kinaye Tella'nın gözünden kaçmamıştı. Babasının yarattığı zindandan kaçmasına yardımcı olması için onunla iletişime geçmişti ve şimdi Vale onu yeni bir grup parmaklığa sürüklüyordu.

Eteklerinden korku dolu mavi yapraklar boşandı. Tella'nın küt küt atan kalbi ona olabildiğince çabuk kaçması gerektiğini söylüyordu. Ama kaçarsa annesini bulup kurtarmak için kimden yardım isteyeceğini bilemiyordu. Kendini çaresiz hissetmeye başladı. Kalp çarpıntıları tüm

o yüksek parti müziğini bastırmıştı. Duyabildiği tek şey kanın beynine sıçramasıydı.

Ancak, yine de umut vardı.

Vale, tahtın veliahdı ve Tella'nın hayal edebileceğinden bile daha fazla servetin ve gücün varisi olabilirdi. Fakat bunlarla birlikte gelen tüm ayrıcalık ve bağlantılara karşın, –Legend'ın gerçek ismi gibi– kimi şeyler Vale'nin avucunun içinde değildi, yoksa Tella'ya yardım etmeyi baştan kabul etmezdi zaten.

Tella derin bir soluk verdi ve Vale'nin ellerinden birini tuttu. Şaşkınlığından faydalanarak onu şarap gibi kokan kırmızı bir sıvının döküldüğü üç katlı bir çeşmenin arkasına çekti. Dışarıdan, birbirlerine dokunmak için sabırsızlanıyor gibi görünmüş olmalıydılar. Ancak Tella için için, kendini aşınmış bir ipin üstünde yürüyen bir cambaz gibi hissediyordu.

Baş başa kaldıkları anda "Üzgünüm," dedi. Bakışları Vale haricinde her yanı dolanıyordu. Bunun rolünün bir parçası olduğunu söylemeyi ne kadar istese de, aslında gerçekten de korktuğu o anlardan biriydi. "Senin kim olduğunu anladıktan sonra paniklemek istemezdim. Tüm yaptıkların için sana minnettarım. İstediğim son şey seni hayal kırıklığına uğratmaktı."

Yutkundu ve başını kaldırıp kocaman, yalvaran gözlerle Vale'ye baktı. Vale şayet merhametten yoksun değilse de bunu belli etmiyordu. Tella'ya bakışları, türlü buz fırtınalarından bile daha soğuktu.

Tella telaşla "Geldiğimden beri seni arıyordum," diye devam etti. "Legend'ın adını bulamadım ama bu haftanın sonunda ele geçirebilirim..."

Sarhoş kalabalıkta bir kargaşanın patlak vermesiyle Tella'nın sözü yarıda kaldı; bu sırada başka bir çift de yanlarında durdukları çeşmeye doğru yaklaşıyordu.

Bir anda Tella'nın sırtı yakınlardaki bir kolonun rahatsız edici çıkıntılarına yaslanmış, Vale de onun üstüne dayanmıştı; beklenmedik misafirler için yapılmış bir numaraydı sadece.

Tella gözlerini kapattı.

Vale'nin dudakları onun boynuna yapışmıştı; soğuk dudakları tenini üstünde gezinirken şöyle mırıldanıyordu: "Senin verdiğin sözler gibi vaatleri daha önce çok duydum ve onlar hep yalan çıkar."

"Doğruyu söylediğime yemin ederim," diye fısıldadı Tella.

"Sana inandığımı sanmıyorum ve artık tek istediğim Legend'ın adı değil." Tella teninde bir kez daha onun soluğunu hissederken, Vale'nin soğuk dudakları onun tenine hiç dokunmaksızın çenesinin üzerinde dolanarak daha da yukarılara çıktı.

Tella gözlerini açtı ve ansızın soluğu kesiliverdi.

Vale'nin bakışları yırtıcıydı. Yanlarına yaklaşan çift yüzünden sadece rol yaptıklarını biliyordu ama Vale'nin ağzının, tıpkı önceki gece o beyaz elmaya dişlerini batırırken olduğu gibi, kendisini ısırmak üzere açıldığını hissetmişti.

Derken Vale, Tella'yı kolona yasladığı gibi hızla onu geri çekti. Onlara doğru yaklaşmakta olan çift başka bir yöne sapmıştı bile.

Vale'nin gözleri ise Tella'dan ayrılmamış, kızın giderek artan huzursuzluğu karşısında kolayca hoşnutsuz ya da keyifli bir ifade alabilecek şekilde kısılmıştı.

"Senden hoşlandım Donatella. Bu yüzden sana bir şans daha vereceğim. Ancak, istediğim bilgiyi bana getirmeyi başaramadığın için anlaşmamızın şartlarını değiştirmem gerekecek. Her iki görevi de başarırsan, o zaman, ancak o zaman seni annenle tekrar bir araya getirmeyi düşünürüm."

"Yani onun nerede olduğunu biliyor musun?"

Vale'nin burun delikleri hışımla büyüdü. "Sözünü tutamayan senken nasıl beni sorgulamaya cüret edersin? Bana Legend'ın ismini getirseydin, şimdi annenin yüzüne bakıyor olurdun. Seçimini yapman için bu şarkının sonuna kadar sana vakit veriyorum."

Her an kesilebilecek tiz bir viyolonsel sesi haricinde müzik neredeyse tamamen durmuştu.

"Ne istiyorsun, söyle," dedi Tella.

Vale'nin dudaklarının kenarında belli belirsiz bir seğirme belirdi. "Şimdi senden bir yerine iki isteğim var. Elantine'ın veliahdı olabilmek için çok çalıştım ama seninle nişanlandığım dedikodusu konumumu tehlikeye soktu. Saraya çoktan yayıldı bile. Bunun bir yalan olduğu ortaya çıkacak olursa, namımdan ötürü seni öldürmem beklenecek. Öldürmezsem, insanlar beni zayıf görür ve öldürülecek kişi ben olurum."

"Peki, ne öneriyorsun?"

"Saraydaki söylentilere göre, bir teklif yapılmış bile."

"Seninle evlenmemi mi istiyorsun?"

Vale bir kahkaha patlattı. "Hayır." Ama bir an için Tella onun kendisini değerlendirir gibi başını yana yatırdığına yemin edebilirdi. "Seninle evlenmek istemiyorum. Sadece Caraval'ın sonuna dek nişanlım rolüne devam et-

mene ihtiyacım var. Oyun sona erdiğinde, nişanımızın da oyunun bir parçası olduğunu söyleyebilir ve kimse zarar görmeden bu işi çözebiliriz."

Kolayca kabul edilecek bir teklif gibi duruyordu. Tella daha önce de nişanlı rolü yapmıştı. Yine de, bu pazarlıkta Tella'ya yanlış gelen bir şeyler vardı. Kendini Legend'ın sanatkârlarından biriyle anlaşma yapar gibi hissediyordu. Vale'nin söylediği kadar basit olmasına imkân yoktu. Tella'yla paylaşmadığı başka bir şeyler de olmalıydı.

"Başka ne istiyorsun?" diye sordu Tella.

"Önce bu talebimi yerine getireceğine emin olmalıyım. Eğer bu balonun sonuna kadar herkesi gerçekten ve derinden âşık olduğumuza inandırabilirsen, o zaman sana istediğim ikinci şeyi söylerim." Vale, Tella'nın elini tutarken yumuşak deri eldivenleri kızın çıplak tenine sımsıkı bastırdı.

"Ne kadar iyi bir aktris olduğunu görme vakti." Vale'nin tümüyle kaygısız, çocuksu bir cazibe taşıyan gamzeleri aniden belirivermişti. Ama Vale onu gizli çardaktan herkesin dans ettiği uzaktaki kafese doğru sürüklerken Tella, onun yüzünün kaygısızdan acımasıza ne denli çabuk dönebildiğini unutamamıştı.

Tella'nın elbisesinin narin mavi yaprakları biraz daha döküldü.

Kendisine güç veren bir soluk aldı. Başarısız olduğu takdirde ne yapacağını bilmiyordu ve âşık olduğuna balodaki herkesi inandırmayı nasıl başaracağından da pek emin değildi.

Kafesin kalın parmaklıklarında metal ve büyük bir ihtiras kokusu vardı. Havasıysa neredeyse nefes alınamayacak kadar yoğundu; sıcak bedenler, parfüm ve baştan

çıkarma fısıltılarıyla boğucu bir hal almıştı. İçeri girdikleri sırada Vale'nin parmakları gerildi. Bir an Tella'nın aklına onun da kafeslerden hoşlanmadığı gelmişti ama bundan ziyade, muhtemelen Tella'nın kaçmasına engel olmaya çalışıyordu.

Kafesin içinde Tella'nın fark ettiğinden çok daha fazla dansçı vardı. Kimsenin dikkate almadığı kadınlar ve kabarık saten yastıkların üzerine yayılmış, birkaç çift kenarlara dağılmıştı. Bu sırada rengârenk etek ve takım elbiseler de yeşil renkli mermer dans pistinde, meltemle uçuşan çiçekler misali dönüp duruyordu.

Tella tanıdık birkaç surat gördü.

İlk gördüğü, son oyunda Legend rolüyle birlikte Tella'nın da nişanlısı rolünü üstlenen Caspar'dı. Onu tilkiye benzeten, kızıl-kahve tonlarında bir takım giymişti. Muhtemelen Caspar'ın da bir sanatkâr olduğundan habersiz bir başka yakışıklı delikanlıya türlü sırlar fısıldıyor gibi görünüyordu. Hemen ötede, bir mindere uzanmış olan Nigel, dudaklarını saran dikenli telli dövme mürekkebinin üzerinden geçerken asilzadeleri aynı anda hem korkutuyor hem de yüzlerini kızartıyordu.

Sonra bir de Armando vardı. Kırmızı elbiseli saray mensubu, kırmızı ojeli parmaklarıyla onun beyaz paltosunu eşeliyordu. Fakat Armando onun ilgisinin keyfini sürmektense, gözlerini Tella'ya dikmişti. Onun zümrüt yeşili gözleri Tella'yı izlerken kafes giderek daha da ısındı. Daha önce olduğu gibi Tella'ya yine alaycı bir ifadeyle bakmıyordu bu kez. Sanki gecenin sahnelenecek ilk eğlencesi Tella'ymış gibi ilgisi tümüyle ona yönelmişti.

Gözlerini ona diken tek kişi de Armando değildi.

İnsanlar artık sadece Vale'ye bakmıyordu. Tella onların merak dolu bakışlarının ve boyalı gözlerinin tümüyle kendisine döndüğünü hissediyordu. İlgiden hoşlanırdı ama bu denli incelenmekten keyif aldığından o kadar emin değildi. Bu yüzden boğucu kafes aniden ona küçük gelmeye başlamıştı. İçerideki ışık, viski ve şenlik renginden sinir bozucu sarımsı kızıl-mor tonlarına dönmüştü. Özellikle de kadınların, ne dediklerini anlaması için Tella'nın duymasına gerek olmayan sözler fısıldaşırlarken, kendisinin henüz karışmış buklelerini ve sırtı neredeyse tamamen açık elbisesini yargıladıklarını hissediyordu. Eleştirmeye meraklı kadınlar kadar gaddarı zor bulunurdu.

Tella'nın yaşlarında ve kıskançlıktan çatlayan üç genç kız yanlarından geçerken resmen ona çelme takmaya çalıştılar.

"Sakin ol," diye mırıldandı Vale. "Kaçmak için sabırsızlanıyormuş gibi gözlerin dört dönerken kimseyi nişanlı olduğumuza inandıramayız."

"Bir kafesin içindeyiz." Tella başını yukarıdaki kalın parmaklıklara çevirdi; mavi ve beyaz sarmaşıklarla dolu demir avizeler, sanki kendileri de kaçmak istiyormuşçasına gibi öne arkaya yalpalıyordu.

"Kafese bakma. O güzel gözlerin bende olsun." Vale, Tella'nın çenesini eldivenlere rağmen soğukluğu hissedilen parmaklarının arasına aldı. Etraflarında, fısıldanan sözler ve ateşli sohbetler çağıldayan içkilerin, bastırılan kahkahaların ve hayvan nidalarımn nazaran daha hafif seslerine karışıyordu. Ancak, Vale'nin dudakları bir kez daha aralandığında Tella'nın tek duyabildiği, onun melodik sesi oldu. "Seni korkutan tek şeyin kafes olmadığını biliyorum sevgilim," diye fısıldadı Vale.

"Kendine çok fazla güveniyorsun."

"Öyle mi?" Vale, elini Tella'nın çenesinden boynuna aldı; eldiveninin yumuşak derisi kızın nabzının üstüne yerleşti. Eldivenini hafif hafif sürtmüştü ona ama bu, ne yazık ki Tella'nın ödlek kalp atışlarını daha da hızlandırmıştı.

"Sakin ol," diye tekrarladı Vale. "Düşünmen gereken tek şey şu olmalı: Bu odadaki diğer herkesten çok daha cazipsin. Buradaki herkes şu an senin yerinde olmak istiyor."

"Kendine kesinlikle çok fazla güveniyorsun."

Kahkahası şaşırtıcı şekilde güven vericiydi. "O zaman kendine herkesin benim yerimde olup seninle dans etmek istediğini söyle." Vale, şeytandan aşırmış olmalı denecek bir sırıtışla, kolunu Tella'nın kalçasına dolayıp onu dans pistine sürükledi.

İtibarından endişe ettiği izlenimi bırakan birine göre başkalarının düşüncelerini hiç mi hiç takmıyor gibi davranması Tella'yı şaşırtmıştı. Bir başka dans daha başlamış, devam ediyordu ve Vale diğer çiftleri yararak ilerliyordu. Tastamam saygısız davranıyordu ama Tella'nın daha önce dans ettiği diğer herkesten çok daha becerikliydi.

Vale'nin her hareketi zorlamasız bir zarafet taşıyordu. Bu zarafetle uyumlu melodik bir ritimle Tella'nın kulağına, "Bu türden bir parodide kilit nokta, bunun bir numara olduğunu unutmaktır. Gerçekmiş gibi gelecek kadar rahatlayıncaya dek yalanı oynadığın oyuna dâhil et. Kendine nişanlı numarası yaptığımızı değil, seni sevdiğimi tekrarla. Seni herkesten daha çok istediğimi söyle kendine." Tella'yı çekip kendine yaklaştırdı ve bir elini ensesine götürüp boynundaki kurdeleyle oynamaya başladı. "Kendini bunun gerçek olduğuna inandırabilirsen, herkesi inandırabilirsin."

Kafesin tepesinden sarkan kalın, böğürtlen kırmızısı kurdeleler kendi etraflarında dönüp dururken, Tella'yı pistte tekrar döndürdü. Kurdelelerin her birinden, etrafa avuç dolusu yıldız tozu ve kristal parıltılar saçarak dünyayı yapay bir sihirle kaplayan, tüylerle bezenmiş akrobatlar sarkıyordu. Tella'yla Vale bir yandan dönüp durmaya devam ettiler; ta ki her şey altın tozundan bir pusa dönünceye, çiçek yaprakları ve parmaklar saçlarına dolanıncaya dek. Ve bir an için Tella, hayal gücünü Vale'nin tarif ettiği hilekâr düşe bıraktı.

İlk karşılaşmalarını hatırlamıştı. Tella onun küstah ve uyuz ama bir yandan da dikkat dağıtıcı şekilde yakışıklı olduğunu düşünmüştü. Böylesi bir canavar olmasa, Tella onun ısırıp durduğu elma ya da ondan birazcık daha tehlikeli bir şey tadında olup olmadığını merak edebilirdi. Sonra, sırf çevirdikleri dolap için, Vale'nin de aynı çekimi hissettiğini ve kendisini faytonda ilk gördüğü andan beri daha önce hiç kimseyi Tella kadar arzulamadığını fark ettiğini düşündü.

Bu dansın amacı, tahtı ele geçirebilmesi için cani itibarını korumak değildi. Bunun amacı Tella'yı kazanmaktı.

Tella'ya böylesine muhteşem bir elbiseyi de bu yüzden vermişti.

Şimdi Tella'yla dans etmesinin nedeni de buydu.

Tella, aşk sanki gezip görmek istediği bir yermiş gibi davrandı ve işveli bir tebessüm takınmaya çalıştı.

Vale eğri büğrü bir sırıtışla onu şaşırttı.

"Bunu yapabileceğini biliyordum." Vale dudaklarını Tella'nın kulağına yaklaştırdı ve kulağının ucuna bir fısıltı esintisi kadar yumuşak, nazik bir öpücük kondurdu.

Vale'nin dudakları aşağılara kaydığında Tella'nın yürek çarpıntısı arttı ve Vale onu bir kez daha, bu kez biraz daha kuvvetli öptü; dudakları Tella'nın çenesiyle boynunun zarif kıvrımında dolanıyordu. Tella'mn parmakları Vale'nin sırtında kıvrılarak kasıldı.

Çevrelerini saran müzik giderek yükselmiş, kemanlar yoz ve ahlaksız bir rapsodi eşliğinde arp ve viyolonsellerle dans ediyor, Tella'yı başka bir zaman ve mekâna götürmekle tehdit ediyorlardı.

Kafesteki herkes hâlâ kendinden geçmiş bir ilgiyle onların dönüp duruşunu izliyordu. Vale'nin dudakları pistte raks eden ayaklarımn ritmiyle Tella'nm boynunda dolanmaya devam ederken, balo salonu hevesli gözler ve alaycı sırıtışlarla dolmuştu.

"Belki de onlara gerçekten dedikodusu yapılabilecek bir şeyler vermeliyiz." Vale, parmak eklemleriyle Tella'nın köprücük kemiğini okşayarak kızın dikkatini tekrar üzerine çekti. "Tabii seni hâlâ korkutmuyorsam."

Yüreği göğsünden fırlayacakmış gibi atmasına rağmen Tella ona kocaman gülümsedi. Bu işin altından kalkabileceğini ona göstermesi gerekiyordu. "Sen beni hiç korkutmadın ki."

"Bunu kanıtlamak ister misin?" Vale'nin ışıldayan gözleri Tella'nın dudaklarına döndü.

Bir meydan okuma.

Tella'nın damarlarındaki kan daha da alevlendi.

Delikanlıları öpmeden önce Tella bunun üzerine pek düşünmezdi. Bir anda Vale'nin dudaklarını kendi dudaklarının üstünde buluverdi; yoksa kendi dudakları mı onun dudaklarındaydı? Ardından dilleri, tıpkı bedenleri-

nin üzerinde dolaşan eller misali yollarını bulmaya çalıştı. Tella, Vale'yi öpmenin böyle bir şey olacağını hiç beklemiyordu. O becerikli elleriyle ne yapacağını, Tella'nın neresine dokunacağını, ne kadar güçlü sıkacağını çok iyi bildiğini hissettirmişti. Ve dudakları... Şimdi ne de oyunbazlardı. Ama Tella o dudakların onunkilere karşı nazik mi, yoksa biraz sert mi davranacağına emin olamıyordu, bu iki olasılık yüzünden nabzı hızlanıvermişti.

Vale onun bir yanağını avucuna aldı ve pistte bir kez daha döndürdü. "Onları inandırmama yardım et," diye fısıldadı.

Tella neden tereddüt ettiğini bilmiyordu.

Sadece tek bir öpücük.

Derken, içi büyük bir merakla doldu. Vale günün birinde imparator olacaktı ve İmparatorluk'un en önemli insanları izlerken Tella'yı öpmek istiyordu.

Elini Vale'nin boynuna doğru kaydırdı. Adamın teni parmaklarının altında daha da soğumuş, titriyordu. Göründüğü kadar sakin olmadığı açıktı.

Tella alaycı bir tavırla, "Gergin olan şimdi de sensin sanki," dedi.

"Bundan sonra benim hakkında düşüncelerin değişecek mi diye merak ediyorum sadece." Sonra dudaklarını Tella'nın dudaklarına yapıştırdı. Vale'nin tadı muhteşem kâbuslar ve çalınmış düşler gibiydi, yeryüzüne düşmüş melekler ve şişeler dolusu ışıl ışıl ay ışığı gibi. Vale'nin dili kızın dudaklarını aşıp keşfe çıkarken Tella kendini tutamayıp inleyebilirdi.

Adamın her bir zerresi, kızın her bir yumuşak, kıvrımlı noktasına yapışmıştı. Parmakları Tella'nın bukleleri-

ne girip dolanmıştı. Tella'nın elleriyse Vale'nin belindeki kaskatı kasları keşfederek gömleğinin altında dolanıyordu. İnsanlar bu şekilde ancak kilitli kapılar ardında ya da loş ara sokaklarda öpüşürdü, İmparatorluk'taki herkesin görebildiği aydınlık bir dans pistinde değil. Yine de Vale bunu hiç de umursamıyor gibi görünüyordu.

Parmakları kızın boynundaki kurdeleyi buldu ve onun altına kaydı, bir yandan da dudaklarını Tella'nınkilere iyice bastırmıştı. Kızı tatmıyor, kaybettiği bir şeyi henüz bulmuşçasına tüketiyordu adeta. Sonra elleri Tella'nın çıplak sırtından geçen mücevherli askıların altına kaydı. Eldivenlerini çıkarıp atmış olmalıydı, çünkü Tella'nın alev alev yanan tenine değen parmakları buz gibi ve cüretkârdı; sıkıca tutuyor, sahipleniyor ve Tella'ya acaba tüm bunlar sadece bir yalandan ibaret değil mi diye düşündürüyordu.

Tella iç çekti.

Vale inildedi.

Tella'nın ömrünü geçirmek isteyeceği türden bir öpücüktü bu. Ölmeye değer türden bir öpücük.

Hay bin diş.

Ölmeye değer bir öpücük. İmparatorluk tarihinde sadece tek bir kişi böyle öpüşmüştü...

Vale onu ısırıverdi; keskin dişlerini onun ılık kanını akıtmaya yetecek kadar batırmıştı dudaklarına.

Tella eliyle onu göğsünden iterek birdenbire geri çekildi. Vale'nin göğsünde hiç kalp atışı hissedilmiyordu.

Kanına da azizine de lanet olsun. Ne yapmıştı böyle?

Karşısında, Vale adeta ışıldıyordu. Teni soluktu ama yaydığı ışıltı altında uhrevî bir görünüm almıştı şimdi.

Daha önce Tella'nın boynunda olan kurdele şimdi Vale'nin cılız parmakları arasında bir tür ödül misali sallanıyor ve Tella'yı ısırdığında akıttığı kan damlası artık ince dudaklarının kenarında duruyordu.

Tella kusacak gibiydi.

"Sen bana ne yaptın öyle?" dedi soluk soluğa.

Vale'nin göğsü de en az Tella'nınki kadar inip kalkıyordu ve gözleri kenarlardan hararetlenmişti ama ses tonu tekrar miskin bir hâl almış, neredeyse hissizleşmişti. "Burada olay çıkarma aşkım."

"Bunun için çok geç bence." Tella ona adıyla, *Kupa Prensi* diye seslenmek istiyordu ama bu sözlerin dudaklarından dökülmesine pek hazır değildi.

Vale'nin gamzeleri bu kez sanki Tella'nın aklından tam olarak neler geçtiğini biliyormuşçasına hin bir ifadeyle belirmişti.

Tella bekledi.

Vale'nin ona haksız olduğunu söylemesini bekledi. Öpücüğünün onu öldürmeyeceğine dair içini rahatlatmasını bekledi. Eski hikâyelere inanılmayacağını bilmesi gerektiğini söylemesini bekledi. Kendisinin uzun zaman önce ortadan kaybolup şimdi geri dönmüş bir Mire olduğuna inandığı ve böylesine saf olduğu için onunla alay etmesini bekledi.

Ancak, Vale yalnızca dudağının kenarındaki kanı yaladı. "Bana Legend'ın adını getirmeliydin."

14

Bir an için Tella'nın bütün dünyası soluksuz kaldı. Dans pistinin yakınındaki herkes hareket etmeyi bırakmış, mest olmuş yüzleri Tella ve Vale'nin gösterisi karşısında abartılı şaşkınlık ifadeleriyle donakalmıştı. Tella'nın bir anlığına tek duyabildiği, tepeden dökülen kristal ışıltının yere düşmeye devam ederken çıkardığı hafif tıngırtıydı.

Kupa Prensi –annesinin Kader Destesi'nden kartını çektiğinden beri Tella'yı karşılıksız sevgiyle lanetleyen ve hem düşlerine hem de kâbuslarına musallat olan, ölümcül öpücükleriyle meşhur Mire– sadece bir efsaneden ibaret değildi. Gerçekti ve Tella'nın tam karşısında duruyordu. Soluk teni anormal bir ışıltıyla parlıyordu. Balo salonu tamamen donakalmıştı; Tella herkesin Vale'nin gerçek yüzünü gördüğünü tahmin ediyordu.

Tam olarak insan sayılmazdı veya hiçbir şekilde insan sayılmazdı. Sihirli bir şeydi, farklı bir şey; yanlış bir şey. Bir Mire.

Ve Tella onu öpmüştü.

"Bu kadar şaşırmış görünmeni beklemiyordum. Sana gönderdiğim sikke gayet açık bir ipucuydu." Vale ona uzandı ve buklelerinden birini dikkatlice düzeltti; elleri birkaç saniye öncekinden çok daha nazikti. Tella öfkeden küplere binmek, haykırmak, onun kızarmış ağzını tokatlamak istiyordu ama Vale onu da balo salonundakilerin geri kalanı gibi büyüsü altına almış gibiydi.

Tella, "Herkese ne yaptın?" diye sordu.

"Kalplerini durdurdum. Zamanı durdurmak gibi bir şey. Uzun sürmeyecek; senin kalbine yaptığımın aksine." Soğuk bakışları Tella'nın göğsüne kayarken çenesi çarpıldı.

Tella güç bela azıcık soluk aldı, çünkü görünüşe göre artık tüm yapabildiği bu kadardı. Dans ederlerken kalbi çarpıyor, damarları ısınıyor, kanı hızla akıyordu. Ama şimdi kalbinin zorlandığını, nabzının çok yavaşladığını ve aslında olması gerekenin cılız bir yankısına dönüştüğünü hissedebiliyordu. "Ölecek miyim?"

"Henüz değil."

Tella'nın dizlerinin bağı çözülüverdi.

Vale daha da parlak ışıldadı. "Bu o kadar eğlenceli olacak ki, sana kendini kurtarmanın hâlâ bir yolu olduğunu söylemek hiç içimden gelmiyor."

"Nasıl?"

"Bana istediğim ikinci şeyi getir."

Tella dişlerini sıkarak "Neymiş o?" diye sordu.

Vale'nin uzun parmakları Tella'nın saçım düzeltmeyi

bitirdi ve gözleri bir kez daha onunkilerle buluştu. Tella onun gözlerinin daha önce gümüş mavisi olduğunu hatırlıyordu ama şimdi sadece gümüş renkte parlıyor, kendisinin dehşeti çoğalırken onun gözleri giderek artan bir keyifle parıldıyordu. "Legend'ın sadece kimliğini değil, onun ta kendisini istiyorum. Oyunu kazanmanı, sonra da onu bana vermeni istiyorum."

Tella daha karşılık veremeden, an bölündü ve balo salonu bir kez daha gürültüyle doldu. Partidekiler Vale'yle Tella'nın gösterisiyle dehşete düşmemiş gibi davranırken süregelen, yapmacık gülümsemelerle örtülmüş ve kasten yüksek sesli yapılan fısıldaşmaların bu kadarına Tella daha önce hiç şahit olmamıştı. Ama tek bir kişi gerçek hislerini gizlemiyor gibiydi. *Dante.*

Tella'nın zaten paramparça hale gelen içi daha da burkuldu.

Dante, kafesin girişindeki kalın metal parmaklıklardan birine dirseğini gelişigüzel dayayarak dikiliyordu ama çenesinin kaskatı duruşu, inik göz kapaklarının altından yan bakışları ve ve dudaklarındaki alaycı kıvrım Tella'ya hiç de sakin olmadığını ifade ediyordu. Dante öfkeden çıldırmış görünüyordu.

Aslında onun tepkisinin Tella'yı öfkelendirmemesi gerekirdi. Ve bu karmaşadan kısmen Dante sorumlu olduğu için Tella'nın öpüşmesinin de onu öfkelendirmemesi gerekirdi. Tabii, şayet sadece rol yapmıyorsa; ki bu da durumu daha anlamlı kılıyordu. Tella için endişeleniyor gibi davranmak muhtemelen Caraval için üstlendiği rollerden biriydi.

Vale'nin gözleri Tella'nın bakışlarını takip etti ve sertleşiverdi.

"Galiba hâlâ ona ait olduğuna inanıyor." Başparmaklarından birini çenesinin altına sürterken Vale'nin soluk cildi daha da parlak ışıldadı, aklına gerçekten de feci bir fikir gelmiş gibi görünüyordu.

"Onun bu işle bir ilgisi yok. Dante, Legend'ın sanatkârlarından biri," diye çıkıştı Tella. "Sadece rol yapıyor. Benden *hoşlanmıyor* bile."

"Buradan öyle görünmüyor ama." Vale soğuk dudaklarını Tella'nın alnına yapıştırarak gülünç denebilecek bir öpücük kondururken, "Kimseye ikinci şans vermem ama sana veriyorum. Bu maskaralığın inandırıcı olmasını istediğimi söylerken yalan söylemiyordum. Bu nişanın bir yalandan ibaret olduğunu herhangi biri anlar ya da benimle veya nişanımızla ilgili gerçeği keşfederse, sonuçları pek talihsiz olur. Şuradaki dövmeli arkadaşını ele alalım." Vale gözlerini tekrar Dante'ye çevirdi. "Legend'ın sanatkârlarından biri olduğunu söyledin; bu yüzden onu bu hafta öldüremem. Ama gerçeği keşfederse, oyun sona erdiği anda hayatına kolayca son verebilirim."

Tella "Hayır!" diyerek karşı çıkmıştı ki Vale sesini onu bastıracak kadar yükselterek duyurusuna girişti: "Kısa süreliğine herkesin dikkatini çekmiş olduğuma göre, şu an bazı harika haberleri paylaşmak için iyi bir zaman olabilir herhalde."

Parti katılımcıları sanki her biri kuklaymış ya da planlı bir dansın üyeleriymiş gibi, şapka geçirdikleri kafalarını Vale'ye doğru çevirdiler.

"Birçoğunuz biliyordur; eski nişanlım Alessandra geçen yılın sonunda ölmüştü. Ölümü İmparatorluk için büyük bir kayıptı; asla toparlanamayacağımı düşündüğüm

bir olaydı. Ama görebildiğiniz gibi, başka birini buldum; sizin de en az benim kadar hayran kalacağınız birini. İşte, yeni nişanlım Donatella."

Salon alkışlarla ve tepeden sarkan sanatkârların aşağıda kargaşa içindeki insanların üzerine saçtığı ışıldayan kâğıt yıldızlardan yayılan yıldız tozu dumanıyla doluverdi.

Tella'nın gözünde hepsi de küle benziyordu.

Kalabalık için dudaklarını kıvrılmaya zorlarken, tebessümünün kendisine hiç böylesine yanlış gelmediğini düşündü.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"İnsafsız mı davrandım ki?" diye mırıldandı Vale. "Sana istediğin şeyi verdim, şimdi de bana borçlu olduğun şeyi istiyorum."

"Ah, bakın!" diye bağırdı biri. "Akanyıldızlar! Bunlar ilk ipucu."

Balo salonunda daha da büyük bir karmaşa patlak verdi. Akanyıldızlardan bazıları ipucuydu ama geri kalanları, parti katılımcılarının dokunuşuyla kafesi fantastik ışıltı bulutlarıyla dolduran göz kamaştırıcı serpintilerden başka bir şey değildi.

Caraval oyunları tam anlamıyla başlamıştı. Çevresindeki herkes akanyıldızlara uzanırken Tella, Scarlett'le birlikte Caraval'ı ve Legend'ı hayal ettikleri tüm o zamanları düşündü. Şimdi Tella'nın oyunu kazanması gerekiyordu, yoksa bir daha asla hayal kuramayacaktı. Öyle bir durumda ablasının da bir daha hayal kurabileceğinden şüpheliydi. Scarlett'e dikkatli olacağına dair söz vermişti ama şimdiden onu yüzüstü bırakmıştı.

Vale'nin zehirli dudaklarının kenarı seğirdi. "İpuçlarından birini almalısın aşkım."

"Sakın bana aşkım d..."

"Dikkatli ol sevgilim." Vale, iki sert parmağını Tella'nın yaralı dudaklarına bir yılan kadar hızlı bastırdı. "Yarattığımız bu güzeller güzeli aldatmacayı mahvetmek istemezsin," dedi nazikçe. "Şimdi, herkes hâlâ bizi izlediğinden, parmaklarıma bir öpücük kondur bakalım."

Tella onun parmaklarını öpmek yerine ısırdı. Parmakları ayaz ve kötü sonuçlanan dilekler tadındaydı.

Vale'nin o sert suratı renkten renge girince Tella onun geri çekilmesini ve çirkin, öfke dolu sözler etmesini bekledi. Ama Vale, soğuk parmaklarını Tella'nın dişleriyle diline daha da bastırarak öylece tutmuştu. Vale'nin o tüyler ürpertici gözlerinde şeytani bir şey ışıldamışçasına, Tella'nın içine bir ağırlık çöktü.

"Bu seferlik seni cezalandırmayacağım ama bu benim gösterdiğim son merhamet olacak." Parmaklarını Tella'nın dudağında ısırdığı noktaya değdirdikten sonra geri çekti. "Elantine Günü'nden önce Caraval'ı kazanmaz ve Legend'ı bana getirmezsen, öpücüklerimin gerçekte ne denli ölümcül olduğunu öğrenirsin."

O uğursuz geceye dek Tella parıltılara bayılırdı. Küçük bir kızken dükkânlardan küçük parıltı şişeleri çalar, içlerinden birinin gerçek yıldız tozuyla, dileklerini gerçekleştirecek ya da toprağı elmasa çevirecek sihirlerle dolu olduğunu hayal ederdi. Ama şişelerin hiçbiri sihirli çıkmazdı ve balodaki parıltılar da gerçek yıldız tozu değil, sadece öğütülmüş camdı. Çanlar sabahın üçünü vurup da

Vale'yle havafaytona bindiğinde ışıltıları kalmamıştı bile; kollarına ve elbisesinde bir zamanlar çiçeklerin olduğu yerlere yapışmış asalaklar gibi duruyorlardı.

Bana Legend'ın adını getirmeliydin.

Onun o sefil şatosundan çıktıklarından bu yana Vale ona tek kelime etmemişti. Tella'nın karşısına yayılmış, tekrar o miskin asilzade olmuştu; *–bir baloya katılmak, dans etmek, Tella'yı ölümcül dudaklarıyla lanetlemek gibi–* bir dizi sıkıcı görevi tamamlamış da rahatlamışçasına bronz rengi boyunbağını çözüyordu.

"Artık benden korktuğunu varsayıyorum," dedi aheste aheste.

"Korkuyla tiksintiyi birbirine karıştırıyorsun. Sen iğrenç bir canavarsın." Tella ona güvenmişti. "Beni kandırdın."

"Öpücüğün seni hemen öldürmesini mi yeğlerdin?"

"Evet."

Vale'nin dudakları iyice aşağı kıvrılarak asıldı ama gözlerinde kederden eser yoktu. Muhtemelen üzülme yetisinden yoksundu, tıpkı sevmekten aciz olduğunu söylediği gibi.

...kalbi uzun zaman önce durmuştu. Onun kalbinin tekrar atmasını ancak bir kişi başarabilirdi: Gerçek aşkı. Öpücüğünün gerçek aşkı –tek zaafı– dışında herkes için ölümcül olduğu söyleniyordu.

Ah, Tella onun zaafı olmayı nasıl da dilerdi. Onu mahvetmek ne de hoşuna giderdi.

Tella onu görenlerin aklından neler geçtiğini bildiğini düşünürdü genelde. Bal sarısı buklelerine, cici kız tebessümüne ve güzel elbiselerine bir kerecik bakıp, bunlara bir

de kendinden ne denli memnun olduğu gerçeğini ekleyince insanlar onu sersem bir kız olarak etiketlerlerdi. Tella birçok şey olabilirdi ama sersemlikle, değersizlikle ya da insanların sırf genç ve dişi olduğu için genç kızlara yapıştırmaktan hoşlandıkları yaftalarla uzaktan yakından alakası yoktu. Tella gençliğinin ve dişiliğinin gücünün geldiği kaynağın bu olduğunu düşünmekten hoşlanırdı.

Cesurdu. Gözü pekti. Kurnazdı. Bu işten galip çıkacaktı; hem de bedeli ne olursa olsun.

"Bana Legend'ın adını getirmiş olsaydın," dedi Vale; "işler farklı sonuçlanırdı."

"Bu doğruysa, şimdi neden onun isminden fazlasını istiyorsun ki?"

"Sen oyunu kazanıp bana Legend'ı getirebilecekken neden sadece bir isimle yetineyim?" Vale'nin ses tonu ilgisiz, avare duruşu kadar aldırışsızdı. Ama Tella onun talebinin ardında çok daha fazlasının yattığına inanıyordu. Onu daha da zorlamak istese de Legend'la tam olarak ne alıp veremediği olduğunu açıklayacağından şüpheliydi. Zaten Tella'nın cevaplanmasını daha çok istediği başka sorular vardı.

Vale'nin kibirli tavrını taklit ederek koltuğuna yaslandı. "Bunlardan herhangi birinin gerçek olduğunu nasıl anlayacağım? Legend'ın oyununda sadece bir rol oynamadığını nereden bileceğim?"

"Benim bir Mire olduğuma ve öpücüğümün seni gerçekten öldüreceğine dair kanıt mı istiyorsun?" Vale'nin gözleri keyifle ışıldadı; görünen o ki tümüyle duygudan yoksun da değildi. Çünkü ne denli ölümcül olduğunu gösterme fikri onu biraz fazlaca heyecanlandırmıştı.

"Onu geçelim," dedi Tella. Vale'nin Legend'ın oyununa dâhil olduğuna inanmıyordu aslında. Öpücüğü ölmeye değer değildi ama Tella daha önce gerçekten ölmemiş olsa aksini iddia edebilirdi. Öpücüklerin gelip geçici, kısa ama muhteşem keyif anları olması gerekirdi. Fakat Tella, Vale'yi sonsuza dek öpmeye devam edebilirdi. Bunun sebebi dudaklarının kendi dudakları üzerinde nasıl hareket ettiği değildi sadece; onların ardında yatan arzu ve istekti, Vale'nin Tella'ya kendini tüm varlığını onu bulmak için harcadığı yeryüzündeki tek kişi gibi hissettirmesiydi. Bu, Tella'ya o güne dek söylenen en inandırıcı yalan olabilirdi.

Derken, Tella onun ışıldadığım gördü ve anladı. Balodaki kimsenin bunu nasıl fark etmediğini hâlâ anlamış değildi. Şimdi ışıltının bir kısmı sönüp gitmişken bile Vale hâlâ tamamen insanlıktan uzak ve feci şekilde güzel görünüyordu. Dudaklarının tek bir temasıyla öldürmeye muktedirdi.

Onun bir Mire olduğuna inanmak hâlâ gerçeküstüydü. Tella, onun ne kadar zaman önce yeryüzüne döndüğünü ve onunla birlikte diğer Mirelerin de dönüp dönmediğini merak ediyordu. Ama Vale'nin kaç dakika daha onun suyuna gideceğini bilmiyordu ve hâlâ cevaplanması gereken başka soruları vardı.

"Annemin gerçek adını öğrenmek istiyorum," dedi. "Onun nerede olduğunu bildiğine ve tüm bunlar bittikten sonra beni ona götüreceğine dair kanıt da istiyorum. Tüm bunların gerçek olduğuna inanmamın tek yolu bu."

Vale gözyaşı damlası şekilli –veya belki de kan damlasını simgeleyen– kol düğmelerinden birini çevirdi. "Bence bunların gerçek olduğunu zaten biliyorsun ama yine de sana ayak uyduracağım."

Fayton inişe geçerken Vale cebine uzandı ve kırışmış, dikdörtgen bir kart çıkardı.

Faytonun loş ışığında bile kartın üzerindeki yazı aşikârdı. Öyle koyu bir patlıcan tonundaydı ki neredeyse siyah sayılırdı ve üzerinde Tella'ya yine çiğ düşmüş çiçekleri, cadıların kanını ve sihri düşündüren ışıkta parıldayan altın zerrecikler ve koyu kızıl mordan helezon dönen kabartmalı işlemeler vardı.

Tella'nın kolları boydan boya ürperip diken diken oldu.

Bu, annesinin Kader Destesi'ndeki kartlardan biriydi. Tella yıllar boyu başka desteler de görmüştü ama hiçbiri annesinin sahip olduğu kart destesindeki ışıldayan, neredeyse sihirli resimler gibi özel çıkmamıştı.

Tella karta uzanıp, uğursuz bir gelecek daha öngöremeden onu faytondan dışarı atma arzusuna direndi.

Ama Vale kartı çevirdiğinde, üstünde bir Mire belirmedi. Annesinin, Paloma'nın ürkütücü derecede canlı duran bir resmi vardı; koyu renkli bukleleri Tella'nın hatırladığından çok daha sıska duran omuzlarına dökülüyordu. Sanki bir pencereye yapışmış, hatta kartın içinde tutsak düşmüş gibi avuçları karşıya doğru açık duruyordu.

"Son yedi yıldır annen burada işte," dedi Vale.

Tella, Mire'nin kendisiyle oyun oynayıp oynamadığını anlamak için gözlerini karttan çekip merakla ona baktı. Ama birkaç saniye önce Vale'nin gözlerini ışıldatan keyifli parıltı gitmişti. Suratı, şimdi Tella'nın içini ürperten kan kadar soğuk bir hal almıştı.

"Sana inanmıyorum," dedi Tella.

"Hangi kısmına? Bunun annen olduğuna mı, yoksa onun bu kartın içinde tutsak olduğuna mı?"

Vale, kartı Tella'nın sımsıkı duran yumruklarının üstüne bıraktı. Kart, Kâhin gibi çınlamıyor, zayıflayan bir kalp gibi acı verici şekilde yavaşça atıyordu. Tella onun yavaş yavaş ölmekte olduğunu anlamıştı çünkü onun nabzı da kendisinin ağır aksak atan kalbiyle uyumluydu.

Bu gerçek olamazdı. Gerçek olmamalıydı. Ancak, kartın cılız nabzı yumruğunun üstünde çarpmayı sürdürürken, Tella onun gerçekliğine inanmış buldu kendini. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Sandığından daha kolay," dedi Vale. "Ve deneyimlerime dayanarak söylüyorum, çok acı verici."

Bir parça ay ışığı faytona vurup Vale'nin suratını aydınlattı. Yüz ifadesi duygularını açığa vurmuyordu ama bir anlığına öyle solgun görünmüştü ki, Tella teninin altındaki iskeleti gördüğüne yemin edebilirdi. Onun duygudan yoksun olduğunu düşünmekle hata etmişti kesinlikle. Vale sevmekten aciz olabilirdi ve diğer hisleri de insani olmayabilirdi ama içinden yükselen dehşet öyle güçlüydü ki Tella hissedebiliyordu.

"Sen de bir kartın içinde tutsak düşmüşsün," dedi.

Vale başını ay ışığından başka yana çevirdi, böylece yüz ifadesi gölgelendi ve aklından geçenlerin yüzünden okunmasını imkânsızlaştırdı. "Onca zaman önce ortadan kaybolduğumuzda tüm Mirelerin nereye gittiklerini sanıyordun?"

Faytonun iniş yapmasıyla Tella'nın içi kalkıverdi. Mirelerin bir cadı tarafından kovulduğuna dair söylentiler duymuştu. Başkaları onların birbirlerine saldırdıklarını söylemişti. Yıldızların onları insana dönüştürdüğünü anlatan bir hikâye bile vardı. Ama Mirelerin hepsinin kartlara mahkûm edildiklerini hiç duymamıştı.

"Ama bu hikâyeyi başka zaman konuşuruz," dedi Vale. "Şu an endişelenmen gereken tek şey Legend'ı bana getirebilmek için oyunu kazanmak."

Vale'nin gözleri Tella'nın elindeki buruşuk yıldıza, Tella'nın dönüp bir kere bile bakmadığı ilk ipucuna kaydı. "Aç şunu."

Tella kıpırdamayınca Vale onu elinden aldı ve açıp yüksek sesle okudu:

"Gereken diğer ipuçları şehrin içinde gizli,
İkinciyi bulmak için almalısın güzel bir riski.
Bir zamanlar pek acıklıydı bu bölgesi Valenda'nın
Ama şimdi vaadiyle dolu sihir ve inancın."

Vale durakladı. "Mabet Bölgesi'nden bahsediyor gibi."

"Bu fikir paylaşımı için sana teşekkür mü etmeliyim?" diye diklendi Tella.

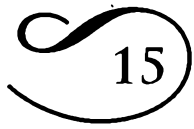
"Sana vakit kazandırmaya çalışıyorum." Vale'nin ses tonu iğneleyiciydi. "Öpücüğümün tam gücünü askıya almış olabilirim ama gücümün etkilerinden bazılarını yine de yaşayacaksın. Elantine Günü'nün şafağında oyun sona erecek, bu da sana kalan ipuçlarını bulmak için beş gece bırakıyor. Annenin özgür bırakabilecek tek kişi benim. Oyunu kaybeder ve bana Legend'ı getiremezsen, o kartın içinde sonsuza dek tutsak kalacak ve sen de ölümü..."

Fayton sert bir iniş yapınca sözü yarıda kaldı.

Tella hemen kapıya uzandı.

"Bir şey daha var." Vale başıyla Tella'nın annesinin durduğu kartı işaret etti. "Onu koru. Bu kartın başına bir şey gelecek olursa, anneni kurtaramam. Oyunu ka-

zandığında, sana verdiğim sikke yanında olsun; Legend gelmeden seni bulurum. O vakte kadar, aşkım, ölmemeye çalış." Vale oturduğu yerden ona bir öpücük gönderirken Tella faytondan inip soğuk geceye karıştı.

Ölüm, Tella'yı uykuda yakalamıştı. Pençelerini ensesine geçirmiş, gölgesi Tella'yı ilk düşlerine dek takip etmiş, her şeyin tadı toza dönüp küle dönüşünceye dek tüm renkleri zehirlemişti.

Yakında yine benim olacaksın.

Ölüm'ün kokuşmuş sesinin gıcırtısı Tella'yı uykusundan korkuyla uyandırdı. Yatakta hızla doğruldu; dili ağırlaşmış, terli saçları kafa derisine yapışmıştı. Yine de kalbinde bir çarpıntı yoktu. Hatta, önceki geceden bir nebze daha ağır atıyor gibiydi.

Küt... küt... küt...

Sessizlik.

Küt... küt... küt...

Sessizlik.

Küt... küt... küt...

Sessizlik.

Vale'ye de o kahrolasıca dudaklarına da lanet olsun.

Tella bir eliyle nemli çarşaflarını, diğer eliyle de annesini esir tutan kartı kavradı. Kâbus dolu uykusu sırasında kartın kenarlarını bükmüş, annesinin kara saçlarının hemen üstündeki köşeyi buruşturmuştu. Kâhin gibi dayanıklı olmadığı açıktı. Tella'nın onun için daha korumacı davranması gerekecekti.

"Üzgünüm," diye fısıldadı annesine. Kartı bırakmak istemiyordu ama onu üzerinde taşımak da biraz fazla riskli geliyordu.

Kâhin'i sakladığı ufak sandığı karıştırdı ve annesinin tutsak olduğu kartı sandığın içine soktu. Sonra Kâhin'i çıkardı.

Öyle çok şey yaşanmıştı ki Tella'nın yaptığı yeni anlaşmanın, annesinin geleceğini yine değiştirip değiştirmediğini görmesi gerekiyordu.

Kâhin her zamankinden daha sıcaktı. Ama gösterdiği gelecek değişmemişti. Annesinin boş gözlerle Tella'ya baktığı görüntü önceki kadar cansız duruyordu.

Ama annesi henüz ölmemişti. Şimdilik yalnızca esirdi. Tella cesaretini yitirmeyi reddetti. Caraval'ı kazanacak ve bunları düzeltecekti. "Bedeli ne olursa olsun."

Tella'nın dudaklarından bu sözler dökülür dökülmez, Kâhin onun parmak uçlarını yakıverdi. *Sihir.* Tella hissetmişti; Kâhin'in görüntüsü titreşip Paloma'nın cansız yatan bedeninin yerini, Scarlett'le Tella'nın annelerini henüz küçük birer kızkenki gibi aynı coşkuyla kucaklamaları alırken, kart Tella'nın elini alev alev yakıyordu.

Öyle gerçekçiydi ki Tella annesinin kollarını tüm gücü,

yumuşaklığı ve sıcaklığıyla hissedebiliyordu adeta. Hafif bir üzüntü hıçkırığı Tella'nın boğazını düğümledi.

Sonra görüntü, belirdiği gibi çabucak değişip yine annesinin ölü bedeni halini aldı.

"Yo!" diye haykırdı Tella.

Görüntü tekrar değişti ve Scarlett'le Tella'nın annelerine kavuşmalarına döndü.

"Bayan Dragna!" Bir muhafız, kapıyı sertçe yumrukluyordu. "Orada her şey yolunda mı?"

Kart değişip durduğundan, Tella dikkati dağılmış bir halde "Evet," dedi. Kartın böyle bir şey yaptığını daha önce hiç görmemişti. Tella'ya bundan sonra olacakların ona ve oyunu Vale için kazanıp kazanmamasına bağlı olduğunu gösterircesine ölümle mutluluk arasında gidip geliyordu.

Tella, Kâhin'i bavula koydu ve tazelenen bir azimle, ilk ipucunu çıkardı.

Gereken diğer ipuçları şehrin içinde gizli,
İkinciyi bulmak için almalısın güzel bir riski.
Bir zamanlar pek acıklıydı bu bölgesi Valenda'nın
Ama şimdi vaadiyle dolu sihir ve inancın.

Son Caraval sırasında Scarlett oyunun başında tüm beş ipucuna dair işaretler veren bir kart almıştı ama görünen o ki bu oyun farklı bir şablon izleyecekti. Bu ipucuna ve Dante'nin faytonda söylediklerine göre, her gece şehrin farklı bir bölgesinde yeni bir ipucu gizlenecekti. Kazanabilmek için Tella'nın hepsini bulması gerekiyordu, ancak o zaman Legend'la yüz yüze gelebilecekti.

Ne yazık ki Caraval yalnızca geceleri oynandığından Tella arayışına o akşama dek başlayamazdı. Ve anlaşılan Vale onun gündüz planlamasını çoktan yapmıştı bile.

Yatağının ucunda tanıdık bir kutu duruyordu. Vale'nin önceki gün gönderdiği kutuya tıpatıp benziyordu ama bu kez kutuya beyaz değil, altın bir fiyonk bağlanmıştı.

Müstakbel imparatorla nişanlanacaksan, bu duruma yakışır giyinmen gerekir.

Mesajın yanına bir de kenarlarında dikenli mor şeritler olan küçük bir kart iliştirilmişti.

Minerva Modern Giyim
Elantine Hanedanlığı öncesinden bu yana Valenda'nın yenilikçi yarısını biz giydiriyoruz. Bundan sonra da biz giydireceğiz.
Lütfen randevu alınız.

Birisi, son satırın altına Satine Bölgesi'ndeki bir sokağın ismini alelacele karalayıvermişti; yanına yazılan buluşma zamanının ise üzeri karalanıp tekrar yazılmıştı.

Gün ortasından ~~bir saat~~ iki saat önce gel.
Bu bir rica değil.

Vale'nin kendi görünümünü ne kadar az umursadığı göz önüne alındığında, bu talep neredeyse komik sayılırdı. Ama Tella, Vale'nin bu talimatının görünümden ziyade hâkimiyetle ilgili olduğunu düşünüyordu: Vale, Tella'nın

artık kendisine ait olduğunu net bir şekilde göstermek istiyordu.

Ona *iblis* demek az kalırdı.

Şayet bu nişan gerçek olsaydı, tek başına bu not bile nişanı bozmasına yeterdi. Fakat an itibariyle öyle bir seçeneği bulunmuyordu.

Tella kutunun içinde dirseğe kadar uzanan, mavi inci düğmeli bir çift transparan eldiven buldu. Onları bir kenara attı ve alttaki, eldivenlerle uyumlu elbiseyi çıkardı. Elbisenin bu denli güzel olmasından nefret etmişti; Yakasının omuzlarına inişinden de – giymesine babasının asla izin vermeyeceği bir tarzı vardı. Babası bu elbiseyi görse kesin mosmor kesilirdi. Ten rengi bir jüponu saran safir mavisi dantelle kaplı elbise, aynı anda hem zarif ve kadınsı hem de biraz uygunsuz şekilde açıktı.

Tella yine de randevuyu umursamayıp elbiseyi eldivenlerle birlikte bir kenara atmak istiyordu; Vale'nin kendisini oyuncak bir bebek gibi giydirmesi fikrinden hoşlanmamıştı. Ama bavulları hâlâ gelmemişti ve Vale, hem annesini hem de kendi canını kurtarmak için Tella'nın tek yapması gerekenin oyunu kazanmak değil, inandırıcı bir nişanlı rolü oynamak olduğunu da açıkça ifade etmişti.

Küt... küt... küt...

Sessizlik.

Küt... küt... küt...

Sessizlik.

Küt... küt... küt...

Sessizlik.

Kalp atışları uyandığı zamankinden daha yavaş değildi ama hızlanmamıştı da. Üstünkörü bir kahvaltı edip

hemen fayton garajına koşmaya çalıştı ama burada her şey bir parça yavaştı.

Faytonu iniş yaparken gözünü açık tutmak gerekenden çok daha fazla zorlamıştı onu. Belki de bu yüzden Tella kendini uzayan gölgelerle dolu bir sokakta Minerva Modern Giyim'i ararken buluvermişti.

Tella şehri henüz tanımamış olsa da Valenda'nın farklı bölgeleriyle ilgili her şeyden haberdardı: Kanunsuz Çeşni Yöre, pişkin Mabet Bölgesi, zorba Akademi Muhiti ve zarif Satine Bölgesi. Son bölge, Tella'nın olması gereken yerdi. Şehrin diğerlerine nazaran daha gösterişli bölümlerinden biri olan Satine Bölgesi'nin, hepsi de taç yaprağı parlaklığında renklere bulanmış parıl parıl giyim mağazaları, şapka dükkânları ve şekerlemecilerden oluşan bir labirent olduğu söyleniyordu.

Ama Tella ya yanlış duymuştu ya da yanlış yerdeydi. Etrafındaki dükkânlar kuzgunların insafsızlığı kadar karaydı ve ağza alınmayacak şeylerin kokusuna bulanmış sokakların arasına tıkışmış duruyordu; dükkânları dolduran müşterilerse Tella'nın beklediği gibi soylu sınıfından değillerdi kesinlikle. Safir mavisi dantelden zarif elbisesine bürünmüş olan Tella yanlış masalda dolanan bir karakteri andırıyordu.

Minerva Modern Giyim mağazasını ararken fevkalade gösterişli ceketler, elektrik direklerine dayanan aşırı şehvetli çiftler, keskin kokulu purolar tüttüren kadınlar ve cırtlak tonlarda –koyu turuncular, bayat sarılar, çürük maviler ve capcanlı kırmızılar– bir dolu dekolteli korse gördü.

Her direğin üstüne resimli levhalar iliştirilmişti. Kimi resimlerin üzerinde *Aranıyor*, kimilerinde ise *Kayıp* ya-

zıyordu. Şaşırtıcı şekilde süslü birkaç tanesiyse Elantine Günü'nün gelişini duyuruyor ama onlar da tıpkı Tella gibi oraya ait durmuyordu.

Tella kollarını göğsünde kavuşturup rahatsızlığını belli etme arzusunu bastırarak fesat görünümlü birkaç dükkânın önünden geçti.

Mandrake'nin Mucizeleri – Musallat Mantarlarının, Mide İlletlerinin ve Muhtelif Meselelerin Kökünü Kurutan İlaçlar.

Fausto'nun Fakirhanesi: Tüm Fesleğen, Filiskin ve Filbahri İhtiyaçlarınız İçin!

Ballıbaba & Biberiye'nin Botanik Bahçesi

Doğru bölgede olmadığına kesinlikle emindi. Burası Valenda'nın meşhur Çeşni Yöresi'ne benziyor ve tıpkı orası gibi kokuyordu; suikastçı, izi sürülemeyecek zehir, kişiler ya da sadece belirli bir organ bulmak isteyenler buraya gelirdi. Ayrıca kumar bataklarının, genelevlerin ve uyuşturucu batakhanelerinin yuvasıydı. Bunların hiçbiri Valenda'da yasal değildi, bu yüzden de hepsi, zemin kattaki egzotik baharatçılardan şifreyle ve gizli kapılarla inilen, eski çağlardan kalma yeraltı geçitlerinde bulunuyordu.

"Senin gibi şeker bir şeyin güpegündüz bu sokaklarda bir başına dolaşmaması gerek."

Tella gergin bir tavırla geriledi ama ona seslenen kadın zarar veremeyecek kadar yaşlı görünüyordu.

İhtiyar kadın, Tella'dan en az beş kat daha yaşlı olmalıydı; dövmeli elleri kırış kırıştı ve ışıldayan beyaz saçları öyle uzundu ki neredeyse yeri siliyordu. Öne arkaya salınan kadın, Elantine'ın En Arananı'nın girişindeki basamakların tozunu süpürüp temizliyordu.

Tella aksak bir solukla iç geçirdi. Çeşni Yöre'ye yabancı olabilirdi ama bu köhne dükkân eski bir dost misali onu kendine çekiyordu. Burası, tüm o mektupları Vale'ye gönderdiği adresti.

Burası gerçek bir iş yeri miydi, yoksa insanların yasadışı taleplerini ve mektuplarını getirdikleri bir yer miydi, Tella asla emin olamamıştı. Ama tümüyle gerçek olduğu apaçık ortadaydı artık. Tella mekânın her yanına suçlu ilanlarının tutturulduğunu gördü; belli ki mektupların hepsi de buradan çıkmaydı.

İçeriyi daha iyi görebilmek için biraz yaklaştı. Tella'nın o güne dek gördüğü en ilginç suçlulardan bazılarını taşıyan parşömen afişler, siyah-beyaz görsellerini titreterek dalgalanıyordu. Aynı anda hem albenili hem de rahatsız edici olan bu portrelerin büyülü olup olmadığını merak etti; çünkü tıpkı Kader Destesi'nin onca yıl önce onu oynamaya cezbettiği gibi bunlar da onu basamakları çıkıp içeri girmeye ve daha yakından bakmaya teşvik ediyordu.

Elbette, Kader Destesi'nin cazibesi başına hiç de iyi şeyler getirmemişti.

Yaşlı kadın, "Yoksa kayıp mı oldun?" diye sordu. "Burası öyle bir şeyin başına gelmesini isteyeceğin türden bir bölge değildir."

Uzaktan çanlar çalmaya başladı. Tella, şayet düzgün sayabildiyse, toplamda on çan sesi duyabilirdi. Buluşmasına artık kesinlikle geç kalmıştı. Belki de dükkânı incelemeye daha sonra tekrar gelebilirdi.

"Minerva Modern Giyim'i arıyorum," dedi.

Kadının ansızın gözü açılıverdi. "O yerde sana ne gerekir hiç bilmiyorum ama sanırım şu yolun sonundaydı."

Çenesini sokağın aşağısındaki *Yanlış Yol* yazılı bir tabelaya doğru kaldırdı.

"Kendine dikkat et," diye seslendi kadın. "Minerva mağazası hiç de..."

Ancak Tella sokağın sonunda gözden kaybolurken bu ikazın geri kalanını duyamadı. Çok geçmeden midesi düğümlenmeye, kalp atışları biraz daha güçleşmeye başlamıştı bile. Yine de hızlı adımlarına devam etti, ta ki henüz yapılmış hediye paketleri misali hoş duran dükkânların sıralandığı, gün ışığıyla aydınlanmış bir kaldırıma varıncaya dek. Minerva Modern Giyim hemen köşede duruyordu. Pencereler leylak rengi perdelerle kapatılmıştı, koyu erik rengi tentelerse kapıyı yarı inik göz kapakları misali örtüyordu.

Scarlett, mor renginden hiç haz etmediği göz önüne alınırsa, buradan nefret ederdi.

Tella işte o zaman ablasını kontrol etmeden saraydan ayrıldığı için ani bir suçluluğa kapıldı, hem de önceki gece Armando'yla ilgili gerçeği öğrenmesinden sonra. Ayrıca Scarlett, Tella'nın nişanını da duymuş olmalıydı. Tella'yla konuşur konuşmaz bunun bir kurmaca olduğunu mutlaka anlayacak ve muhtemelen kahramanca bir şeyler yapmaya çalışacaktı ki bu şeyler Tella'nın müsaade edemeyeceği türden tehlikelere sokacaktı onu.

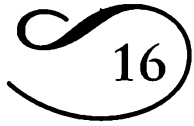
Scarlett, Tella'nın canıydı, Tella'nın yeryüzünde daima güvenebileceği tek kişiydi. Tella aşka inanmıyor olabilirdi ama cam pahasına bahse girerdi ki, Scarlett onu yürekten seviyordu. Tella da ablasının başına bir şey gelmesine izin vermektense dünyayı yıkmayı yeğlerdi.

"Affedersiniz." Saçlarını arkaya yatırmış, dükkândakiyle aynı koyu erik tonunda bir takım giyen ve kapıyı

adeta onun bir uzantısıymışçasına koruyan, fıçı gibi bir adamın durduğu mağazanın önüne vardığında Tella soluğunu dizginlemekte zorlanıyordu. "Adım Donatella Dragna."

"Biraz erkencisiniz, değil mi?" dedi adam.

Tella adamın ironi yaptığına ve aslında geciktiğini kastettiğine epey emindi. Tuhaf gözlemlerinden ilki buydu. İkincisi ise koyu mor kapıyı ardına kadar aralayıp onu içeri almadan önce adamın lüzumsuz derecede çok sayıda kilidi açmasıydı.

Minerva Modern Giyim sıradan bir giyim mağazası değildi. Aslında, Tella içeri girerken burânın bir giyim mağazası olduğuna dahi emin olamamıştı.

Mağaza girişi şatafatlı leylak rengi sedirler, biçilmemiş çimlerden daha sık tüylü mor halılar ve lavantayla pahalı tütün kokusu taşıyan küçük ağaç boyundâ çiçeklerle dolu mor vazolarla süslenmişti. Ancak, etrafındaki onca süs püse karşın Tella'nın gözüne hiçbir elbise ya da şık aksesuar çarpmamıştı.

"Pek de güzelmişsin."

Tombul bir terzi kadın, çift kanatlı bir kapıdan hızla çıkıverince Tella olduğu yerde sıçradı. Kadının boynuna gerdanlık misali sardığı mezuralarla uyumlu mor-pembe saçları çenesine çarpıcı bir biçimde düşmüştü. "Gözü pek

olduğundan bahsetmişti ama ne kadar güzel olduğunu söylememişti. Onun dikkatini çekmene şaşmamalı."

Orada bulunmak ya da Vale'yle ilişki içinde olmak kendi seçimi olmadığından, Tella gülümsemek istememişti ama birinin ona yaltaklanması da epey hoştu.

"Beklediğimden erken geldin, bu yüzden biraz oturman gerekebilir. Beklerken biraz şarap ya da pasta ister misin?"

"Şarabı ya da pastayı asla reddetmem."

"Hemen biraz gönderteceğim." Terzi kadın, Tella'yı kadife duvar kâğıdı ve vişne karası kapalı kapılarla dolu bir başka lüks görünümlü mor koridora yönlendirdi; kapıların ardından yükselen fısıltılar da kapılar kadar karanlıktı.

Bir adam, "Bu kol düğmelerine ne kadar zehir sığar acaba?" diye mırıldandı.

Sonraki kapının ardından bir kadın, capcanlı bir tavırla, "Dantelin arasına dokundu; hafifçe çekerek boğazlayabilirsiniz," diye anlatıyordu.

Birkaç kapı ötede Tella bazı kıkırdamalar işitti; kıkırdamaları aksanlı bir ses izlemişti: "Kollar böyle kabarık olduğundan, içine kısa namlulu bir cep silahı saklayabilirsin. Şu ufak silah beşiğine bir bak."

Gizlenen silahlar. Zehirler. Boğma telleri.

Bu kesinlikle normal değildi ama zaten aynı şey Tella'nın nişanlısı için de söylenebilirdi. *Uyduruk nişanlı*, diye düzeltti kendi düşüncesini Tella. Nişanları tastamam sahte olmasına karşın, görünen o ki Vale bu uğurda hayret verici bir çaba ortaya koyuyordu.

Terzi, koridorun sonundaki kapalı bir kapının önünde

durdu. "Neden içeri geçip yerleşmiyorsun cicim? Az sonra senin eşyalarınla dönerim."

Kadın koridorun sonunda gözden kaybolurken Tella da kapı koluna uzandı. Patlıcan rengi bir tavandan sarkan zehir şişelerinden yapılmış avizeler, kılıçlarla çerçevelenmiş aynalar ve gümüş hançerlerden yapılmış askılar görmeyi bekliyordu kısmen.

Ama *onu* görmeyi hiç beklemiyordu.

Tella'nın içi hop ediverdi, yüreği ağzına gelmişti; tıpkı Dante'yle her karşılaşmasında olduğu gibi.

Dante ne bir yere uzanmış ne de kurulmuştu; ortama hâkimdi.

Odanın köşesindeki yükseltilmiş bir platformda fazlasıyla geniş, siyah deriden bir koltuğa oturup yaslanmış, oturduğu yerden dünyayı yönetir gibi duruyordu. Oturduğu kocaman koltuk onu sarmalayacağına, geniş omuzları ve göğsü sözde tahtını yutmuş gibiydi. Dik duruyordu ama gergin değildi; rahatça oturup yaslanmayı değil de yalnızca bulunduğu yeri doldurmayı biliyordu adeta.

Küstah alçak. Tella'nın aklından bu sözler geçse de, göğsünü sıcak basarken dudaklarından şunlar dökülmüştü: "Burada ne arıyorsun?"

"Seni bekliyordum."

"Burada olacağımı nereden bildin?"

Dante'nin kaşları yavaşça, kibirli bir tavırla kalktı.

Tella'nın dünyası bir kez daha sarsıldı. "Mektubu sen mi göndermiştin?"

"Vale çıkmadığım için düş kırıklığına mı uğradın?"

Tella kapıyı çarparak kapattı. "Sen çıldırdın mı? Nişanlım bunu öğrenirse ne yapar, haberin var mı?"

Dante soğukkanlı bir tavırla, "Sadece sen ona söylersen öğrenir," diye karşılık verdi. "Ayrıca benim yanımda, onunla gerçekten nişanlıymışsın gibi davranmana hiç gerek yok."

Tella'nın aklına Vale'nin sözleri gelince, giyinme odasında sessiz panik çanları çalmaya başlamıştı sanki:

Şuradaki dövmeli arkadaşını ele alalım... Legend'ın sanatkârlarından biri olduğunu söyledin; bu yüzden onu bu hafta öldüremem. Ama gerçeği keşfederse, oyun sona erdiği anda hayatına kolayca son verebilirim.

"Rol yapmıyorumdur belki de." Tella en tatlı tebessümünü takınmaya çalıştı ama Dante'nin bu gülüşü sahte bulacağını düşünüyordu ve onu bunun gerçek olduğuna ikna etmesi gerekiyordu. Genelde aşırı özgüven sahibi delikanlıların takındığı türden pis bir sırıtışla çarpıttı dudaklarını. "Vale'yle öpüşürken rol yapıyor gibi mi görünüyordum?"

Dante'nin ciddi bakışları hüsran verici şekilde aşağıya dönük kalmış olsa da Tella onun çenesinin bir köşeden seğirdiğine yemin edebilirdi. "İkinizin ne yaptığına emin değilim ama evleneceğinize de inanmıyorum."

"Niye?" diyerek gözdağı verdi Tella. "Veliaht prensin benimle evlenmek isteyeceğinden şüphe ettiğin için mi?"

Dante'nin dudaklarındaki o hafif kıvrım, hiçbir hakaretin yapamayacağı kadar çok şey anlatıyordu. "Buna cevap vermemi istiyor musun gerçekten?"

Tella'nın yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Vale'nin Dante'yi öldürmesini engellemeye çalışıyordu ama Dante ona zulmetmeden duramıyordu. "Buraya sırf benimle alay etmek için mi geldin?"

"O kadar alaycı ne dedim ki şimdi? Hemen de sonuca varıyorsun, Tella." Kızın adını söylerken eğilerek yaklaşmış, ismi sanki ayrılmak istemediği bir şeymişçesine hecelemişti. "Belki de sana zeki, komik ve güzel olduğunu söyleyecektim. Senin bir katille evlenemeyecek kadar akıllı olduğunu düşünmüşümdür her zaman."

Dante'nin *zeki, komik ve güzel* kelimelerini telaffuz etme şekli içini hop ettirse de Tella bu hissi göz ardı ederek, "Ben de bazı risklerin göze alınmaya değer olduğunu düşünmüşümdür her zaman," diye karşılık verdi. "Vale yakışıklı ve zengin, üstelik yakında Meridyen İmparatorluğu'nun tamamına egemen olacak. Bu da benim sonraki imparatoriçe olacağım anlamına gelir. Bu nedenle, tanışmamızı mümkün kıldığın için sana teşekkür etmeliyim sanırım."

Anlık bir kıvılcımla Dante'nin gözleri ışıdı. Tella'nın sözlerinden hoşlanmamış olmalıydı. Ama bu sayede belki de Tella onu ikna etmişti sonunda.

"Sana iyilik ettiğimi sanıyorsan cidden..." Dante sözüne devam etmedi.

Bakışları yön değiştirirken gözlerindeki ateş sönüvermişti. Hızla sandalyesinden kalıp platformdan aşağı atladı ve tek bir ani hamleyle Tella'yı bileğinden yakaladı. "Eline ne oldu senin?"

Şıp.

Şup.

Şıp.

Her bir ses Tella'nın yavaşlayan nabzını yansıtıyordu. Kara, kızıl renkteki affı olmayan kan tırnaklarından dökülüp sağ elinin tüm parmak uçlarına bulanıyordu. *Vale.*

Tella'nın tenine bir ürperti yayıldı; soğuk, pençelerini bedenine geçirmeye başlamıştı. Şu sefil, yalancı, vicdansız, acı verme meraklısı aşağılık prens. Tella'yı karşılıksız sevgiyle lanetlemesi yetmiyormuş gibi şimdi bir de onu gerçekten öldürüyordu. Nabzının yavaşlığı sadece Tella'nın kuruntusundan ibaret değildi.

Tella'nın gözlerinin önünde siyah beyaz benekler dolanıyordu.

Tırnak uçlarından üç koca kan damlası daha dökülüp mor halıda yeni izler bıraktı. Ama Tella'nın tek duyabildiği, lanetli dudaklarını öpmenin yan etkileri olacağına dair onu uyaran Vale'nin alaycı sesiydi.

"Hâlâ kanadığının farkında değildim," diye yalan söyledi Tella. "Daha önce elimi bir faytonun kapısına sıkıştırmıştım. Gidip bir baktırsam iyi olur."

Dante onu daha da sıkı tuttu. "Ben halledebilirim." Boyunbağını çekip çıkardı; hareketleri seriydi ama kumaşı kızın parmaklarına bastırırken elleri son derece temkinliydi.

Tella'nın soluğu kesiliverdi.

Dante'nin ona böylesine sevecen dokunmaması ya da her hareketiyle onu kendine çekmemesi ve Tella'nın da onun bunları yapmasına müsaade etmemesi gerekirdi. Dante'nin o koca ellerini itip uzaklaştırması gerekirdi. Daha önce boğazını sardığı için ılık olan ipeği kanayan ellerine yavaşça dolarken ona kızıp çıkışmalıydı. Sırf Vale'nin tehditleri yüzünden değil, Dante'nin çalıştığı kişi yüzünden de.

Tella, Legend'ı Vale'ye teslim ettiğinde neler olacağı üzerine fazla kafa yormamaya çalışmıştı. Ama bunun pek

de olumlu sonuçlanacağını sanmıyordu. Legend kötü huylu olabilirdi ama Kupa Prensi şeytaniydi. Öyle ki bir kızın yüreğini göğsünden söküp bir elma gibi dişleyecek türden biriydi.

Tella kendini korumak için Dante'den uzak durmak zorundaydı. Hem de bir anlığına gözlerini kapatıp onun kollarına yığılmayı öylesine çok istese bile...

"Dün gece veliaht seni götürdükten sonra gerçekten neler olduğunu anlat." Dante'nin ses tonu aynı anda hem rahatlatıcı hem de amiraneydi; tıpkı odunları bir solukta yakıp yok eden ateş çıtırtıları gibi. Hiddetli ve ölümcül olsa da, her nasılsa bir yandan da ılımlı ve güven vericiydi. Bir kızı kolayca içine çekip tüketebilecek türden bir sesti.

"Senin yardımına gerçekten ihtiyacım yok." Tella elini hızla geri çekip ipekten çıkardı ve Dante büyüsünü bütünüyle tamamlayamadan sihri bozarak, dantelli elbisesine kan sıçrattı.

Dante ona ulaşmak ister gibi duruyordu. Tella'nın sarsak bacakları ona doğru meyledecek bile olsa, Dante'nin onu yakalayacağını ve kendisine tüm günah ve sırlarını isteyerek itiraf edecek kadar sıkı sarılacağını hayal etti.

Ama aslında Dante'nin hiç de umurunda değildi. Sadece numara yapıyor, rolünü oynuyordu.

Tella kendini bir adım gerilemeye zorladı.

Dante'nin boynundaki bir damar kabararak zonkladı. "Sana yardım etmeme neden izin vermiyorsun?"

"Senin yardımını istemiyorumdur belki!"

Yere bir kan damlası daha düştü.

Tella'nın gözlerinin önünde beliren beneklere şimdi

yıldızlar da eşlik ediyordu. geriye doğru bir adım daha atamadan Dante yanında bitmiş, bir kez daha bileğini tutuyordu ve başladığı işi bitirirken Tella'ya belki biraz fazlaca sarılmıştı. Tella bunu ona asla itiraf etmeyecekti ama Dante'nin geniş, sıcak elleri boyunbağını kanlı parmaklarına sararken kendini çok daha az sersemlemiş hissetmişti.

"Seni bırakırdım ama şimdi yardıma ihtiyacın olduğunu itiraf ettin." Ses tonu öncekinden yumuşaktı. "O katilin senden ne istediğini söyle bana."

Neden bu kadar inatçıydı ki? Sadece Tella'nın parmaklarını sarıp ondan sonra da onu yalnız bırakamıyor muydu yani?

"Bu işin peşini bırakıp inanmış gibi davranamaz mısın?" diye sordu Tella. "Benim için endişeleniyorsun ama bu iş seni de tehlikeye sokuyor. Vale senin gerçeği bildiğini öğrenirse, Legend'ın bile onaramayacağı şekilde zarar verir sana." Tella bunları bir tehditmişçesine söylemişti ama Dante onu bırakmaktansa, gülümsemeyi çokça andıran bir tavırla dişlerini serdi ortaya.

"Beni önemsemediğini sanıyordum," dedi.

Tella hemen "Önemsemiyorum ki," diye cevabı yapıştırdı.

Elini de hemen geri çekseydi biraz daha inandırıcı olabilirdi.

Oyunu kazanmak için Dante'nin yardımına ihtiyacı yoktu ve ona güvenmiyordu da. Ama ne yazık ki onun yaydığı hissi sevmişti. Kanama, öncesinde olmayan bir ürpertiyi beraberinde getirmişti ama Dante, onun elini özenle tutup Tella'nın sırtı kapıya dayamncaya dek daha da yak-

laşırken o ürpertiyi silmeyi başarmıştı; üstelik Dante'nin bedeni Tella'mnkine giderek daha da yaklaşıyordu.

Hâlâ isterse kapı kolunu tutup kaçabileceği kadar boşluk vardı aralarında. Ve Tella, istediğinin bu olduğunu söylüyordu kendi kendine. Ancak, parmakları da en az Dante kadar inatçıydı, çıkışa uzanmayı reddediyorlardı.

"Senden ne istiyor, söyle bana," dedi Dante kabaca.

"Benimle evlenmek istiyor, hepsi bu."

Dante başını iki yana salladı.

"Biliyor musun, buna inanmayı reddetmeyi sürdürmen gerçekten bir hakaret gibi gelmeye başladı bana."

"Onun tüm isteğinin bu olduğuna inanmıyorumdur belki." Dante'nin boştaki eli Tella'nın yanağına uzanıp kızın yüzünü kendine doğru çevirdi.

Dante onun yüzünü ağır ağır okşarken, Tella'nın boynundan ayak parmaklarına dek ateş basıvermişti.

"Sen söylemesen de ben ne olduğunu bulurum," dedi Dante.

Böylece kendini sonunu getirirdi ya da Tella'nın planlarını Legend'a yetiştirip Tella'yı da annesiyle birlikte mahvederdi.

Tella, Dante'nin elini yanağından çekmeye zorladı kendini. "Senden hoşlanmıyor değilim, Dante. Aslında, sadece bir aktör olmasan senden gerçekten hoşlanırdım da. Neredeyse zannettiğin kadar hoş görünümlüsün. Ama ben hoş bir surattan fazlasını istiyorum. Vale bana bunları verebilir. Bugüne dek arzu ettiğim her şeyi verebilir bana." Tella dudaklarını sımsıkı kenetledi ve Vale'yle dans pistindeki öpüşmelerini düşlüyormuşçasına gözlerini bir anlığına kapattı.

Gözlerini tekrar açtığında, Dante'nin suratı azıcık ötesinde, gözleriyse kâğıda saçılan mürekkepler misali karaydı.

Tella'nın içine hafif bir ateş yayıldı.

"Ya istediğin fazla bir şey yok ya da yalan söylüyorsun," dedi Dante. "Senin onunla evlenmeye kalkacağına inanabilirdim ama senin hakkında bildiklerim göz önüne alındığında, onun gibi birinin senin tüm arzularını gerçekleştirebileceğinden kuşkuluyum."

Sözlerini tamamladığında dudakları Tella'ya öyle yaklaşmıştı ki tek bir özensiz hareketiyle Tella'nın dudaklarına sürtebilirdi. Tella, tehlikeli sularda yüzdüğünün bilinciyle ona saf bir öfkeyle bakarak, çenesini hafifçe kaldırdı. "Belki de Vale hakkında bilmediğin şeyler vardır."

Dante sırıtarak karşılık verse de bu, olması gerektiği gibi nazik, sıcak ya da yumuşak bir sırıtma değildi. Oyunu kazanan kartlarını açmadan hemen önce birinin dudaklarının ağır ağır ve alaycı bir tavırla kıvrılması gibi, ölçülüp biçilmiş bir sırıtmaydı. "Yani, o Kupa Prensi diye mi diyorsun?"

Tella donakalmıştı. Parmak uçlarından damlayan kan bile, adeta için için her yanı paniğe kapılmış da tüm duyularını daha da keskinleştiriyormuşçasına duruvermişti. Şayet Dante'yi neden bahsettiğinden bihaber olduğuna ikna etmek istiyorsa, hemen kendini toparlamalıydı ama safı oynamak Dante'yi ancak Tella'nın iyice batağa saplandığına inandırırdı. Ve belki Tella gerçekten de bataktaydı. Lanetlenmişti, annesi bir kartın içine hapsedilmişti ve ikisini birden kurtarmak için Tella şimdi iki meşhur ölümsüzün dâhil olduğu bir oyun oynuyordu ki onlardan birinin aslında artık var olmaması gerekiyordu.

Ancak, Valenda'ya varmalarından önce Dante, Kupa Prensi'nden sanki hâlâ hayattaymış gibi bahsetmişti. Tuhaf bir tesadüfe benziyordu, özellikle de Jovan'ın karşılama konuşmasını hatırladığında:

Elantine gelmemizi buyurdu, kurtarmamız için en büyük korkusundan İmparatorluk'u.

Mireler asırlardır kilit altında ama şimdi hevesliler çıkıp oynamaya.

Ya Vale de çıkıp oynamaya hevesli o Mirelerden bi...

Hayır. Tella bu düşünceyi tamamlamayı dahi reddetti. Oyunun gerçek olduğuna inanmak insanı doğruca deliliğe sürüklüyordu. Diğer bariz açıklama ise Vale'nin oyunda rol aldığıydı. Fakat Tella'nın parmaklarından damlayan kan ve göğsünün içinde ölmekte olan kalbi, onun gerçek Kupa Prensi olduğunun net bir kanıtı gibi de duruyordu.

Dante blöf yapıyor olmalıydı; Tella'nın Vale'yle nişanlı olduğunu ilk iddia ettiğinde saraydaki müdireye yaptığı gibi, yalanlarıyla kumar oynuyordu sadece.

"Vale gerçek Kupa Prensi olsaydı, onun öpücüğünden çoktan ölmüştüm."

"Belki de onun tek gerçek aşkısındır. Veya başka planları olduğu için yaşamana izin vermiştir. Dante'nin gözleri çabucak Tella'nın dantelli safir mavisi elbisesinin bedenine oturan hatlarında dolandı; elbiseyi Vale'nin gönderdiğini her nasılsa biliyor gibiydi.

"Bana öyle bakıp durma," dedi Tella. "Onunla nişanlı olduğumu iddia eden sendin."

Son bir kan damlası, Tella'nın son sözünü hışımla vurgulayarak yere düştü.

Dante kan damlasına baktı ve yüzü boydan boya de-

ğişiverdi. O alışıldık kibri suratından silinirken, "Haklısın," dedi. "Bu benim suçum. Kötü bir seçim yaptım. Ama yemin ederim, veliaht prensle nişanlı olduğunu söylerken onun Kupa Prensi olduğundan haberim yoktu."

"Nasıl anladın peki?"

"Baloda onunla dans ettiğini gördüğümde. Mireler doğal değildir. Bu dünyaya ait değiller; tıpkı ölüp de tekrar dirilenlerimiz gibi." Dante ağır bir şekilde yutkundu ve tekrar söze girdiğinde alışılmadık şekilde sakindi. "O gece balodakilerin hiçbiri dikkat etmedi ama ben, seni öptükten sonra onun parıldadığını gördüm..."

Derken, dış koridordan telaşlı ayak sesleri yükseliverdi.

Dante'nin dudakları kaskatı kesilmişti.

Ayak sesleri giderek yükselip yaklaştı.

"Beni tanımıyor gibi davranmak isteyebilirsin," dedi Dante.

Tella, "Niye?" diye sordu.

"Aslında burada bulunmamam gerekiyor."

"Bunu senin ayarladığını sanıyordum!"

Dante'nin dudaklarında soğuk bir sırıtış beliriverdi. "Ben öyle bir şey dedim mi ki?"

Aşağılık herif!

Dante geri çekilirken Tella'nın ağzı bir karış açık kalmıştı. Gerçi bu buluşmayı aslında Dante'nin ayarlamadığını Tella'nın anlaması gerekirdi. Dante'nin tek yaptığı, Tella'ya gelen notun üzerini çizip kendine uygun bir saat karalamak olmuştu.

Tella ona bağıra çağıra lanetler yağdıramadan, dışarıdan biri kapıya yüklendi.

Kapı sırtına çarparken Tella da öne doğru sendelemişti.

Dante onu hemen yakaladı; terzi kadın odaya girerken iki sağlam kol, Tella'nın beline bir yılan gibi dolanıyordu.

Kadının gözleri onların bu uygunsuz pozisyonuna takılıp kaldı, sonra da Tella'nın elbisesiyle yerdeki kan damlalarına döndü. "Burada ne aradığınızı anlayamadım genç adam. Ama ben veliaht prense bundan bahsetmeden önce gitmeniz için size yarım saniye veriyorum. Yoksa neler olacağını sanırım hepimiz biliyoruz."

"Dikkatli ol," diye karşılık verdi Dante. "Sözlerin, Saygıdeğer Amansız Majesteleri'ni öngörülebilir biri gibi gösteriyor."

Dante ellerini Tella'dan çekerken kulağına "Bana inanmak istemediğini biliyorum ama Caraval bu kez bir oyundan çok daha fazlası," diye fısıldadı. "Kupa Prensi sana ne söz verdi emin değilim ama insanlar, Mireler için iş gücü ya da eğlence kaynağından başka bir şey değildir."

Dante giderken Tella'nın kalbi neredeyse normal ritmine dönerek fazladan birkaç kere daha atmayı başarmıştı. Vale tarafından lanetlenmemiş olsa, kalp çarpıntısının Minerva'daki herkesin duyabileceği kadar yüksek çıkacağını tahmin ediyordu.

Dante gider gitmez terzinin yüzü yine gülücüklerle dolmuştu. Tella'nın daha önce fark etmediği ufak bir sehpanın üzerine bir miktar pastayla şarap bıraktı. Sanki az önce hiçbir şey olmamıştı. Gerçi Tella kadının olan biten her şeyi Vale'ye rapor edip etmeyeceğini de merak ediyordu.

Terzi, Tella'yı elbiselerine sığdırabilmek için sürekli ayakta dikilmeye zorlarken durmaksızın Vale'den bahsetti. Elbiselerin hiçbirinde gizli saklı silahlar olmaması Tella'yı hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama giysilerin büyü-

leyici olduğunu inkâr edemezdi. Aralarında güneş ışığında renk değiştiren elbiseler ve yıldız tozundan yapılmış ve bu sayede geceleri daima ışıldayan ipliklerle dikilmiş pelerinler vardı.

Ama terzi kadına göre Tella en iyi tasarımları henüz görmemişti. Kadın koridora doğru gerileyip üç katlı gümüş bir servis arabasıyla geri döndü.

Birinin soluğu kesilmişti. Muhtemelen Tella'nın.

Vale'den binlerce lanetli kadının öfkesiyle nefret ediyor olabilirdi ama Vale'nin istediğinde insanı nasıl büyüleyeceğini bildiğini de kabul etmesi gerekirdi.

Servis arabası deriden, kıymetli metallerden ve incecik kumaşlardan yapılmış en heyecan verici çeşitte maskeler, taçlar ve pelerinlerle doluydu. Hepsi de Tella'nın bedenine uygun ve bir aristokratın serveti değerindeydi. Kimine tüyler eklenmiş, kimileri mücevherlerle veya parlak incilerle bezenmişti. Hepsi de korkunç şekilde güzeldi; tıpkı sihirli bir kâbusun hazineleri gibi; ve Tella o kâbusun Vale olduğunu düşünüyordu.

Terzi kadın gururla gülümsedi. "Majesteleri, Elantine Günü Arifesi için kostüm seçimini kendi başına yapmanı istedi. Ancak dikkatli ol; her şey özel olarak senin için yapıldığından, birkaç maskenin boyası hâlâ ıslaktır."

Tella ışıldayan servis arabasına yaklaştı.

Elantine Günü Arifesi için daha önce hiç kostüm giymemişti. Trisda'da, İmparatoriçe Elantine'ın doğum günü yalnızca bir gün kutlanırdı ama Valenda'da Elantine Günü Arifesi'nin Elantine Günü'nden de daha muhteşem olması gerekiyordu. Kutlama yapmak için herkes kostümler giyiyor ve giydikleri kostümün kimliğine bürünüyordu.

Valenda hanedanları sözde Mirelerin soyundan geliyordu ve doğum günlerinin arifesinde, bir hükümdarın bir yıl daha hüküm sürmeye değer olup olmadığını ölçmek için Mirelerin bir geceliğine geri döndüğü söyleniyordu. Bundan ötürü kimileri, o maske ve kostümlerin ardına gizlenenlerin bazılarının aslında, her nereye kayboldularsa oradan kötülük, yıkım ve mucize dolu bir gece geçirmek için geri dönen gerçek Mireler olduğuna inanırdı.

Tella, Legend'ın bu Caraval için Mire temasını seçmesinin nedeninin bu geleneğin zamanlaması olduğunu düşünüyordu. Sanatkârlarına Mire rolü vererek Legend'ın insanlarla nasıl oynayacağını Tella hayal edebiliyordu.

Tella servis arabasını telaş etmeden inceledi. Kupa Prensi'nin maskesine göz gezdirdi ancak bundaki gözyaşları kırmızı boya yerine damla şekilli yakutlardandı. İki yol arasında yapılması imkânsız denecek kadar zor bir seçimi simgeleyen Kırık Taç, Tella'nın parmağındaki yüzükte bulunan taşın koyu renkli kuzenleri olan parıltılı siyah opallerle süslenmişti. Ama Bekâr Gelin'in gerçek elmaslarla bezeli gözyaşı duvağının ihtişamı yanında boş kalırdı. Görünüşe göre yüce ve küçük Mirelerin tümü oradaydı. Tella arabada Zehirbaz'ın ayrıntılı pelerinini, Talih Hanım'ın tüylü şapkasını, Kaos'un dikenli zırh eldivenlerini, Mahkûm Kadın'ın kırık safirlerden yapılmış ve somurtan dudaklı porselen maskesini de gördü.

"Veliaht prens, hanım arkadaşları için hep böyle zahmetlere girer mi?"

"Asla," diye cevap verdi terzi. "Aslına bakılırsa, kendisinden başka birisi için bir şeyler tasarlamamızı ilk kez istedi."

Tella güler gibi yaptı. Vale lanetli eş adaylarının her biri için muhtemelen farklı terziler kullanmıştı.

"En hoşuna gideni seç, sonra da onunla takım olacak bir kostüm ayarlarım."

Tella parçaları son bir kez gözden geçirirken her biri daha da parlak ışıldıyordu.

Ölüm Bakiresi seçenekler arasında söz konusu bile değildi. Tella kafasının incilerle bezeli bir kafesin içine sokulmasına asla izin vermezdi ve Bakire'yi sadece düşünmek bile o korkunç kartı ilk açtığı ve Tella'yı, annesinin onları terk ettiği o güne döndürmeye yetiyordu.

Suikastçı'nın kafatası maskesi de pek cazip sayılmazdı. Cariye maskeleri çok daha ilginçti; kırmızı ipliklerle dikilerek kapatılmış dudakları Tella'nın hep hoşuna gitmişti. Fakat Tella, Mirelerin aslında Namevt Kraliçe'nin sadece birer kuklası olmasından hiç hoşlanmamıştı. Namevt Kraliçe'nin mücevherlerle bezeli göz bandını takma fikriyse baştan çıkarıcıydı; anlatılanlara göre Kraliçe, korkunç güçlerine karşılık bir gözünü takas etmişti ama Tella çok daha cüretkâr bir duruş sergilemek istiyordu. Kayan Yıldız hoşuna gitmişti aslında ama altın rengi kostümün ne kadar gösterişli durduğunu dikkate aldığında, sokaklarda bir dolu kız ve erkeğin Kayan Yıldız kılığına bürüneceğini tahmin ediyordu. Ve Tella bir kez olsun güzel görünmek istemiyordu.

"Şu nedir?" Üstü siyah mumlarla kaplı, nahoş görünümlü metalden bir taca iliştirilmiş uzun siyah bir peçeyi eline aldı. Başta bunun Maktul Kral'a ait olduğunu sandı ama onun tacı hançerlerden oluşuyordu ve vahşi bir cazibe taşıyordu. Bu taç ise hiç de güzel değildi ve Tella

peçenin ardından önünü görmenin pek de kolay olacağını sanmıyordu, yine de bu parçada onu şiddetle kendine çeken bir şey vardı. Tüm çabalarına rağmen bu tacın hangi Mire'ye ait olduğunu anlayamamıştı.

Terzi kadının beti benzi atmıştı. "O parçanın bu servis arabasında olmaması gerekiyordu." Tacı Tella'nın elinden almaya çalıştı.

Ancak Tella gerileyip tacı elinde sıkıca tuttu. "Nedir bu? Söyle, yoksa hiçbir maske almadan giderim buradan."

Terzi dudaklarını dişlerinin arasına kıstırdı. "Geleneksel kostümlerden birinin parçası değil. Elantine'ın kayıp çocuğunu, Kayıp Veliaht'ı temsil ediyor."

"Elantine'ın bir çocuğu mu vardı?"

"Elbette hayır. Bu, nişanlının tahta geçtiğini görmek istemediklerinden, insanların başlattığı tatsız bir dedikodu sadece."

"Eh, kulağa mükemmel bir kostüm gibi geliyor."

"Seni sersem kız," dedi kadın. "Bunu servis arabama her kim koyduysa, veliahda –ve sana– gözdağı vermek için yapmış."

"Endişelenme, sırf şaka olsun diye takacağım bunu," dedi Tella. "Nişanlım numaralara pek düşkündür. Beni gördüğünde çok gülecek; hem bu, tacı servis arabana kim koyduysa ona da korkmadığımı kanıtlar."

Terzi dudak büktü. "Onunla uyumlu bir elbisemiz yok."

"Vale seni tuttuğuna göre, bir çözüm bulabileceğine eminim." Tella mumlarla kaplı tacı başına taktı ve aynalı duvara doğru döndü. İnce siyah peçe, yüz hatlarını tümüyle örtüyor, onu ayaklı bir gölgeye dönüştürüyordu. Kesinlikle mükemmeldi.

Vale'nin, öpücüklerine ve lanetlerine karşın kendisine asla tastamam sahip olamayacağını duyuran bir kostüm varsa, o da Kayıp Veliaht'ın tacıydı. Böylesine cüretkâr davranmak belki de aptalca bir seçimdi ama Vale ona pek seçim şansı bırakmamıştı.

Terzi, Tella'nın ne tür bir oyun oynadığından habersiz olduğuna dair yine bir şeyler geveleyerek başını onaylamaz tavırlarla salladı.

Fakat Tella ne tür bir oyuna dâhil olduğunu çok iyi biliyordu: Oyunu kazanamadığı takdirde kendisini de değer verdiği insanları da mahvedecek türden bir oyundu bu.

Tella, güneşin ağır ağır batışı altında saraya geri döndü. Akşamüstüydü; masmavi göğün genelde altın, bej ve bir tutam şeftali tonu ışığa boyandığı günün o ılık saatleriydi. Ama Tella'nın gözünde, gökteki tüm renkler sepyadan hallice sayılırdı. Baktığı her tarafta gökyüzü kahverengi tonlarında, donuk ve öyle tuhaftı ki öğleden sonrada mı, yoksa görüşünde mi sorun var diye Tella'yı meraklandırmıştı.

Saraya vardığı sırada bunun, Vale'nin yan etkilerinden bir diğeri olduğuna ikna olmuştu; yani, bir zamanlar pasparlak olan dünyanın tüm renklerini yitirdiğini görmenin. Ama belki de asıl yan etki, paranoyaydı. Mat renkli dış dünyanın aksine Tella'nın kule süiti en az önceki kadar keyif dolu mavilikteydi; hem de yatağının üstündeki açık menekşe rengi sayvandan banyoda onu bek-

leyen, camgöbeğine bulanmış sulara dek her şey.

Ama Tella'nın ellerini yıkamaktan daha fazlasını yapacak vakti yoktu. Zamanı, lekeli dantel elbisesini çıkarıp terzi kadından aldığı yeni elbiseyi giymeye anca yetiyordu. Kumaşı gece mavisi satenden ve uzun eteğinde boydan boya uzanan kalın siyah kadife şeritlerle kaplı elbise, Tella'nın her zamanki giysilerinden daha koyu tonlardaydı ama bu kombinasyonda Tella'yı Vale'yle, Legend'la ve Valenda'da Caraval'a katılan herkesle mücadele edecek kadar çetin hissettiren bir şeyler vardı.

Tella, adımlarında kaybolmamasını umduğu bir canlılıkla yatak odasından çıkıp ana süite girdi ve karşısında ablasını görmesiyle dilinin ucuna kadar gelen küfrü hemen yutmak zorunda kaldı.

Scarlett yanmayan beyaz şöminelerden birinin önüne oturmuştu. Tella, Scarlett'in içeri girmeyi nasıl başardığını bilmiyordu ama buna şaşırmaması da gerekirdi. Scarlett Dragna'nın bir sihir becerisi olsa, bu daima kız kardeşini bulabilme gücü olurdu. Tüm ablalar kız kardeşlerine hep böyle bağlı mıydı, yoksa bu yalnızca ikisi arasında özel bir bağ mıydı, Tella bilmiyordu. Scarlett'e asla itiraf etmese de ablasının karşısına hangi engel çıkarsa çıksın onun peşinden gelebileceğini bilmek, Tella'yı gerçekten güvende hissettiren nadir şeylerden biriydi. Gerçi bunun her zaman elverişli ya da rahatlatıcı olduğu da söylenemezdi.

Tella, Scarlett'ten uzak durduğu için kendiyle gurur duyuyor değildi. Önceki gece onun yanına gitmemek için son derece geçerli bir nedeni vardı ama o sabah ablasını kontrol edecek ve Armando'yla ilgili gerçeği ona söylemediği için özür dileyecek kadar vakit ayırması gerekirdi.

Tella odada ilerlerken Scarlett'in kafası önüne düşmüş, Vale'nin o sabah gönderdiği transparan eldivenleri tutan ellerine bakıyordu.

"Eldivenlerin sembolik hediyeler olduğunu biliyor muydun?" Scarlett yumuşak cübbeyi parmaklarının arasında okşadı. "Artık modası kalmadı ama bir keresinde, Elantine'ın egemenliğinin henüz başladığı zamanlarda bir çift eldiven vermenin bir kızı ailesinden evlenmek üzere istemekle bağlantılı bir gelenek olduğunu okumuştum. Sanırım bu, genç bir adamın kıza ellerini koruyacak eldivenleri vererek, o kıza iyi bakacağım söyleme şekli olmalı."

"Kan gibi daha az sembolik ve daha kullanışlı bir şeyi tercih ederdim."

Scarlett'in başı eldivenlerden hışımla kalktı. "Öylesi pek romantik olmaz."

Ama Tella ablasının boğazından yanaklarına kadar ateş bastığına yemin edebilirdi; sanki bu fikir onu tiksindirmekten ziyade heyecanlandırmış gibiydi. İlginç.

Tella bunu sırf şaka olsun diye söylemişti ama sözlerinde biraz da olsa gerçeklik payı vardı belki. Sözleri Scarlett'i düşüncelerinden sıyırıp daha keyifli bir yöne çevirmiş gibi göründüğünden, Tella devam etti: "Senin evlilik kitaplarından birinde okumuştum. İnsanlar kalp ritimlerini senkronize etmek için birbirlerinin kanını içiyorlarmış. Bu sayede, ayrı kalsalar bile, kalp atışlarından diğerinin güvende ya da korkmuş olup olmadığını hissedebiliyorlarmış. Ben de bunu isterdim; bir parça kumaştansa bana kendinden bir parça verecek birini."

"Peki, nişanlın dün gece evlilik teklifinden bulunmadan önce sana ufak bir şişe kan da verdi mi bari?"

Yutmak zorunda kaldığı bir küfür daha Tella'nın dilini kavurmuştu. Ablasının Armando'dan bahsetmek için gelmiş olması gerekirdi. Ama görünen o ki Scarlett o konuyu umursamıyordu ve Tella onu suçlayamazdı. Yine de, ablasının o konu yerine buna odaklanmasını da hiç istemiyordu. "Nereden duydun?"

"Dün gece baloya gitmemiş olabilirim ama sarayda bir köşeye kıvrılıp saklanmadım da," dedi Scarlett. "Gerçi öyle yapsaydım da veliaht prensin bir kızla herkesin gözü önünde sarmaş dolaş olduğu ve son sürat nişanlanıverdiği dedikodularını, o kızın adının da Donatella olduğunu yine de duyardım herhalde."

"Scar, açıklayabilirim; endişelenmene gerek yok."

"Endişeli gibi mi duruyorum?"

Scarlett biraz sıkıntılı görünüyor olabilirdi ama artık kafasını eğmediğinden, ela gözlerinin çevresinde hiçbir gergin çizgi belirmediği, pembe dudaklarını dişlerinin arasına kıstırmadığı, ellerinin gergin gergin kıvrılmadığı görülebiliyordu; ses tonu da hoş bir şekilde tasasızdı ki bunların hepsi Tella'yı şaşırtmıştı.

Aslında bu sinir bozucuydu. Scarlett her an endişelenir dururdu, hem de üzülecek hiçbir şey olmadığında bile. Ve şimdi, kesinlikle onu endişelendirmesi gereken şeyler oluyordu.

"Yani, nişanlanmamı hiç umursamıyorsun, ha?" Tella, Scarlett'in karşısındaki püsküllü sedire şapadanak oturuverdi.

"Tella, senin sadece dalga geçtiğini biliyorum ama bu iş benim için biraz rahatsız edici bir hal almaya başladı. Bana aslında neler döndüğünü söyleyebilir misin?"

Kahretsin. Tella'nın korktuğu da tam olarak buydu.

Scarlett, sanki Tella kendini uyuduruk bir peri masalına kaptırmış küçücük bir kız çocuğuymuşçasına, bir yandan zoraki bir yandan da biraz küçümser bir tebessümle kız kardeşine bakmaya devam ediyordu. Tella onu suçlayamazdı. Kimi yönlerden Tella da tam olarak böyle hissediyordu zaten. Altın bir kulede kalıyordu. Şeytani bir prens onu lanetlemiş ve annesini de esir almıştı, şayet Tella görevini başarıyla tamamlayamazsa ikisinin de sonu gelecekti ve bu, kimsesiz kalacak olan Scarlett'in de sonu demekti.

Tella derin bir soluk aldı. Ablasını Caraval sırasında düzmece bir nişanın gerçekliğine inandırmıştı ve şimdi aynısını tekrar yapabilirdi. Ablasını güvende tutmak istiyorsa, tekrar yapmalıydı.

"Ani ve inanılmaz gibi göründüğünü biliyorum," dedi Tella. "Ben de hâlâ idrak edemiyorum. Gerçek şu ki bir yıldan aşkın süredir yazışıyorduk ama dün geceye kadar onun veliaht prens olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden de evlenme teklifinde bulunduğunda hayır diyemedim..."

"Tella, dur." Scarlett'in yanaklarından renk çekilmişti. "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama bu gerçekten hiç komik değil."

"Komik olması da gerekmiyor zaten. Dün gece orada olsaydın, sen de olanları görür ve anlardın."

"Dün gece Caraval'ın başlangıcıydı," diye itiraz etti Scarlett. "O balo salonunda olan biten her şey sadece oyundan ibaretti. Bunu biliyorsun."

"Scar, Caraval'ın ne olduğunu biliyorum." Sözlerinin kulağa ne denli gülünç geldiğini de biliyordu. Ablasına

mektuplardan bahsetmenin bir hata olduğunu artık anlayabiliyordu; hikâyesi, Scarlett'in kendi geçmişiyle çok benzer duruyordu. Fakat Tella'nın elinde Kâhin vardı ve sözünün doğruluğunu kanıtlayabilirdi; belki de ablasının tüm –ya da neredeyse tüm– gerçeği duymasının vakti gelmişti. "Bu farklı Scar. Ve konu sadece benimle alakalı değil, annemizi de içeriyor..."

"Hayır," diye çıkıştı Scarlett; sesi öyle sert çıkmıştı ki avizeyi zangırdattı. "Ne kadar inanmak istersen iste hiç de farklı değil. Ne içerdiği filan da umurumda değil. Ben oynadığımda her şeyin yalnızca bir oyun olması imkânsız gibi görünüyordu. Legend, Julian'ı daha oyun başlamadan hayatlarımıza dâhil etmişti. Sonra onun öldüğünü gördüm, senin öldüğünü gördüm. Ve her şey bittiğinde ve hangi kısımların gerçek, hangilerinin sahte olduğunu öğrendiğimde bile yanıldığımı anladım; gerçeğiyle hiç tanışmadığım için sahte bir nişanlıdan ayrılmışım." Scarlett'in sesi çatallandı. Tella, ablasının sonunda kendini tutmayı bırakıp dağılmasıyla, sözlerinin de halının üstünde parçalara ayrılıp görkemli zemine saçıldığına yemin edebilirdi.

Onun üstüne fazla gitmişti. Ama bunu yapmayı hiç istememişti. Scarlett'in böylesine derinden kandırılmasını da, âşık olmasını da, kalp kırıklığı ve kafa karışıklığı yaşamasını da, zıvanadan çıkmasını da hiç istememişti. Caraval'ın ikisini de korkulardan, esaretten ve berbat evliliklerden kurtarıp özgürleştirmesi gerekiyordu.

"Faydası olacaksa, ben de kandırıldım." Tella ayaklandı ve dikkatle ona yaklaştı. Scarlett, Tella'dan daha uzundu ve yine de boş şöminenin önünde çömelirken her nasılsa küçük ve alışılmadık şekilde kırılgan görünüyor-

du. "Yemin ederim, oyun bitene dek Kont'un bir aktör tarafından canlandırıldığını bilmiyordum. Ama yine de çok üzgünüm."

Scarlett, "Biliyorum," diye mırıldandı. "Sana kırgın değilim. Bunu kendi başıma da anlamam gerekirdi. Bunun yalmzca bir oyun olduğunu kimse bana söylememiş değildi ki. Sanırım senin oynamanı engellemekte geciktim. Ama Tella, lütfen dikkatli ol." Scarlett başım ansızın kaldırıp ona baktı. "Caraval'ın sihirli, romantik ve olağanüstü olabildiğini biliyorum. Ama oyunun yaptığı büyülerden kolayca sıyrılıp kurtulmak mümkün değil. Ve bazen insanların büyülendiklerini fark ettiklerini bile sanmıyorum."

"Scar, eğer haklıysan ve tüm bunlar yalnızca bir oyundan ibaretse, o zaman bu, endişelenecek hiçbir şey olmadığı anlamına da gelmez mi? Tabii sen bunun yalnızca bir oyun olduğuna gerçekten inanmıyorsan?"

"Endişelendiğim şey oyun değil," dedi Scarlett. "Senin yüreğini düşünüyorum Tella. Sen ve bu nişan dedikoduları konularında neler döndüğün bilmiyorum ama şunu biliyorum ki Caraval insanları bir şekilde âşık edebiliyor ve âşık ettikleri bazen tam olarak hakiki kişiler çıkmayabiliyor."

Tella bunun kendi başına asla gelmeyeceğini yüksek sesle söyleyecek kadar aptal değildi. Kızların bu türden duyguları yüksek sesle dile getirdiklerinde genelde aksinin olmasını dilediklerine, yani istemediklerini iddia ettikleri o tek şeyi getirmeleri için Mirelere meydan okuduklarına da inanıyordu.

Ama Tella bir hastalığa yakalanmayı ne kadar istiyorsa âşık olmayı da o kadar istiyordu. Ölmeye değer hiçbir

öpücük yoktu. Hiçbir ruh kaynaşıp birleşmeye değmezdi. Dünyada birçok yakışıklı genç erkek vardı ama Tella onlardan hiçbirini yürek kadar narin –ya da değerli– bir şey emanet edilecek kadar güvenilir bulmuyordu, özellikle de kendi yüreği uzun zaman önce Kupa Prensi tarafından kırılmaya mahkûm edilmişken. Ve kaderinde bu olmasa dahi, sadece rol yapan birine âşık olacak da değildi.

Elbette bunların hiçbirini şimdi, ablasının kalbinin Julian yüzünden parçalandığını açıkça görebiliyorken, Scarlett'e söyleyemezdi.

Julian'ın Scarlett'i kaybetmemek için yaptığı şey, ayrılmalarına neden olan şeyin ta kendisiydi. Tella'nın gerçeği söylemesi için onu ikna etmeye daha çok çabalaması gerekirdi. Tüm bunların kendi kabahati olmadığını biliyordu ama bunların bir kısmını önlemeye de yardımcı olabilirdi.

"Göründüğü kadar umutsuz olduğuna inanmıyorum," dedi Tella. "Bence Julian yalan söylemeye öyle alışık ki ancak böylesini yapmayı biliyor. Önceden onun değişmek için bir neden olduğunu bile düşünmüyordum. Ama seni sevdiğine inanıyorum; sana nasıl baktığını gören herkes için öyle açık ki bu. Sen onun dünyasını aydınlatan güneşsin ve sen de ona karşı aynı hisleri taşıyorsan, ona bir şans daha vermelisin."

"Haklı olduğunu düşünmek istiyorum," dedi Scarlett. "Ama Julian, Caraval'ın sonunda bana yalan söylemeyeceğine söz vermişti ve bu sözünü bir gün bile tutamadı."

Tella da sözlerini bu kadar hızlı bozardı ama şimdi bu konuyu açmak için muhtemelen iyi bir zaman sayılmazdı. Ve Scarlett adına seçim yapmak da istemiyordu. Julian'ın, ablasını sevdiğine inanıyordu ama belki de Julian'ın ya-

şamı yalanlara öyle gömülmüştü ki değişebilmesi mümkün değildi ve Scarlett bundan çok daha fazlasını hak ediyordu. Tella'nın tek dileği, Scarlett'in, sonunda ne yaparsa yapsın, tekrar Kont'u düşünmeye başlamamasıydı.

Taştan beyaz şöminenin kenarına, ablasının yanına doğru yerleşti. "Yani, tüm hafta boyunca sarayda saklanmayı mı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum." Pencereden sarayın geri kalanına ve ötesindeki şehre doğru bakarken Scarlett'in bakışları mesafeli bir hal almıştı. Dudaklarıysa bir düşünceyle bükülmüştü. Sonra başını yana yatırıp gözlerini zarif, mavi mobilyaların üstünde gezdirerek, tepeden bakan melek çocuk oymalarının yer aldığı tavana doğru kaldırdı.

"Belki de burada kalırım," dedi Scarlett. "Bu süit, içine bir süit daha yapılabilecek kadar geniş."

Tella, "Ki bu da bana şunu hatırlatıyor," dedi: "Buraya nasıl *girdin?*"

Scarlett'in gülümsemesi az da olsa geri dönmüştü. "Dün gece odamda bir vazoyu duvara fırlatmış ve kazara gizli bir tünelin girişini açmış olabilirim." İkinci şömineye doğru gidip bir elini klik sesi gelinceye dek şömine rafının kenarında gezdirdi. Havaya belirsizliklerin ve kirli sırların kokusunun karışmasıyla birkaç tuğla aynı anda yer değiştirdi.

Tella, "Bu muhteşem!" diyerek alkış tuttu.

Scarlett'in yüzü aydınlanmıştı. "İstersen sana o tünelleri gösteririm."

Tella kesinlikle meraklanmıştı. Fakat yakınındaki pencereden dışarının renklerinin değiştiğini görebiliyordu. Tüm kahverengilerin yerini ümit vadeden bronz tonları almıştı. Gün batımından önce son veda tonları.

Yakında gece kendini gösterecek, Legend'ın takımyıldızlarından bir yenisi gökte belirecekti. Caraval bir kez daha başlayacaktı ve Tella geç kalmak istemiyordu.

Vale'nin önceki gece dedikleri ve kendisinin de öngördükleri doğrultusunda, aldığı –sihir ve inanç vaadiyle dolu bölgeden bahseden– ilk ipucu ona ikinci ipucunun Mabet Bölgesi'nde bulunacağını düşündürmüştü. Tella şehrin o kısmını henüz görmemişti ama oranın Çeşni Yöre ve Satine Bölgesi'nin toplamından da büyük olduğunu biliyordu. Arayışı tüm gece sürebilirdi.

"Belki bana daha sonra gösterebilirsin," dedi. "Gün neredeyse battı; gitmem gerek."

Tella ağzına *Caraval* lafını bile almamıştı ama bir anda Scarlett'in gülümsemesi soldu.

Scarlett'in eline uzandı. Ablasının acı çektiğini bilirken onu bırakıp gitmek zaten yeterince zordu; son istediği şeyse Scarlett'in bir de kendisi için endişelenmesiydi. "Şu an benim görüşlerime güvenmediğini biliyorum. Ama hangi kısımların yalnızca bir oyun olduğunu biliyorum ve..."

Scarlett bir iç çekişle onun sözünü böldü. "Sana güvenmediğimden değil. Ben, Legend'a ve onun için çalışanlara güvenmiyorum. Bence senin de aynısını yapman akıllıca olur. En azından Büyükanne Anna'nın bize anlattığı hikâyeleri hatırla: Legend kötü adam olmaktan hoşlanır."

Tella sırıttı. "Nasıl unutabilirim ki? O daima benim en sevdiğim kısım olmuştu."

Ancak bu oyun için o kadarı doğru olmayabilirdi. Şayet Legend gerçekten de kötü adamsa, o zaman olabileceği tek bir kişi vardı, o da *Vale*'ydi.

Tella, Vale'yi silindir şapkalı ve fraklı, elinde kırmızı bir gül ve dudaklarında bir gülümsemeyle hayal edebilse de, bu ihtimali düşünmek dahi istemiyordu. Ayrıca, o sabah Tella'nın parmak uçları Dante'nin önünde kanamaya başlamamış olsa, belki o zaman Vale'nin aslında Legend olduğu ve tüm bunların sadece acımasız bir numara olduğu fikrine kapılıp gidebilirdi.

Fakat Tella, Vale'nin gerçek Kupa Prensi olduğunu biliyordu. Ablasının kendisinin ölümden dönmesini dileyebileceğine ne kadar eminse, buna da o denli emindi. Öpüştükleri anda Vale'nin gücünü hissetmişti. Caraval'ın sihrinden farklı bir güçtü bu. Legend'ın gücü yıldızlar gibi parıldarken, Vale'nin sihri karanlığın ta kendisiydi. Şimdi bile onu ve nabzını adım adım yavaşlatışını hissediyordu.

Küt... küt.

Sessizlik.

Küt... küt.

Sessizlik.

Küt... küt.

Sessizlik.

Göğsünün içinde tıkırdayan bir saat.

Tella lanetlenmek ve ölüm olasılığıyla karşı karşıya gelmek istememişti. Ama annesini kurtarmak istiyordu, onu kanlı canlı görmek istiyordu tekrar, onun gerçekte kim olduğunu ve neden gittiğini öğrenmek istiyordu. Ve Vale eğer Legend ya da onun aktörlerinden biriyse, bu asla gerçekleşmezdi.

Vale, Legend olamazdı. Ama eğer Legend'sa, o halde Legend, Tella'nın hayal edebildiğinden de kötü biri olmalıydı.

CARAVAL'IN İKİNCİ GECESİ

Kırmızı renkli bir takımyıldız Mabet Bölgesi'nin üstünde parıldıyordu.

Tella'nın havafaytonundan bakıldığında, tamamen açmış güllerden oluşan büyülü bir demeti andırmıştı. Artık bölgeye varmış ve yıldızların altında dikilmekte olduğundan, manzaranın tamamını görebilmek daha zordu. Güllerden oluşan bir takımyıldız yerine, altındaki dünyaya doğal olmayan bir ışık yayan kırmızı ışıklar, etrafa saçılmış yıldız kanı damlacıklarını andırıyordu.

Üstündeki esrarengiz roze-altın ışıltı olmadan da Mabet Bölgesi tuhaf bir yer olurdu. İnsan boyunda meşalelerle aydınlatılan eski püskü sokaklardan oluşan mozaiği dolanırken Tella'nın etrafını tapınanların inleyen yakarışları, günahkârların fısıltılı duaları, antik ilahileri ve birkaç tuhaf giyimli kişi sarmıştı.

Tella şehrin bu kısmı hep böyle popüler mi, yoksa bu insan kalabalığı sırf herkes Caraval'a katıldı ve ikinci ipucunu arıyor diye mi var, bilmiyordu.

Kadife cebine uzandı ve alev alev yanan kızıl meşale ışığının altında ilk ipucunu tekrar okudu:

Gereken diğer ipuçları şehrin içinde gizli,
İkinciyi bulmak için almalısın güzel bir riski.
Bir zamanlar pek acıklıydı bu bölgesi Valenda'nın
Ama şimdi vaadiyle dolu sihir ve inancın.

Tanım, her türden ilginç inancın ve inanışın yer aldığı Mabet Bölgesi'ne uyuyordu ama tapınaklardan hemen hepsine de uygun olduğu söylenebilirdi.

Tella kule gibi yüksek mabetlerin, antik misyonerliklerin ve ziyaretçilerin kendilerini kutsal ruhlarla vaftiz edebildikleri –en azından bunu iddia eden– yepyeni hamamların yanından geçti.

Trisda'da inanç sade ve basitti. İnsanlar belirli azizlere istedikleri şey için dua eder ve günahlarını, sonradan kutsal kadın ve erkeklerin yakacağı kâğıtlara yazarak rahiplerden af dilenirlerdi. Ancak burada, insanlar gerçekten tapınıyor mu, yoksa gösteri mi yapıyor, Tella anlayamamıştı.

İnsanların bölge sınırları içinde kaldıkları sürece istedikleri inancın uygulamalarını yerine getirebildiklerini duymuştu. Fakat inançlardan yalnızca birkaç tanesi daha üstün güçlere sahip gerçek inanışlarmış gibi duruyordu. Tella'nın gözlemlediği ruhani uygulamalardan birçoğu, inançtan ziyade turistleri etkileme ve ceplerini gönüllü

boşaltmaya heveslendirme amaçlı gösterilere benziyordu.

Gelmeden önce bu bölgede bir Legend Kilisesi bile olduğunu söylemişlerdi ona, ki bu kilise sonraki ipucunu aramak için en bariz mekân gibi duruyordu. Ne yazık ki Legend Kilisesi göz önünde değil, gizlenmişti. Onu bulmak adeta bir oyun gibi olacaktı. Tüm kuvveti yerinde olsa Tella için sakıncası olmazdı aslında. Ama bacakları olması gerekenden daha da titrekleşmişti ve nefesi biraz daha daralmıştı.

Sokak sokak ararken Tella her bir elemente adanmış kiliseler gördü. Ateşe tapanlar onun favorisiydi; tapınaklarının önünde, ateşten çubuklarla dans ediyorlardı. Sonraki kapı, insanların önlerine adak olarak deniz kabukları bıraktıkları deniz kızlarıyla deniz adamları şeklindeki heykellerin üzerine dökülen şelalelerden oluşan bir kilisenindi. Bunun ardından Tella, çeşitli Mirelere adanmış bir dizi mabedin yanından geçti. Bu döküntü yapılar diğer her şeyden daha eski duruyordu. Kimileri yıkıntıdan ibaretti, Mirelerin hüküm sürdüğü günlerin kalıntılarıydı. Hâlâ Mirelere tapınan az kişi olsa da Talih Hanım'ın Türbesi önünde kalabalık bir grup toplanmıştı ve hepsi de üzerlerine özenle hazırlanmış yeşil tüylü başlıklar ve kocaman pelerinler geçirmişti.

Ancak Tella ne denli ararsa arasın hiçbir Caraval sembolü görmemişti. Göktekiler haricinde hiç gül yoktu. Kara kalpler yoktu. Silindir şapkalar yoktu. Gerçi, kostümlü –ya da başkalarının isimlendirdiği gibi "dinî kıyafetli"– kişiler çoktu. Tella bitkin bacaklarını yürümeye zorlarken, antik savaş tanrılarını onurlandıranların boynuzlu başlıkları ve Ölüm'e tapanların kemik kolyeleri gözüne

çarpıyordu. Gittiği yerde farklı bir kıyafete ihtiyacı olup olmadığını bilmiyordu ama sahip olmadığı ne varsa, sokaktaki seyyar arabalardan birinden satın alınabilir gibi duruyordu.

"Bir hayalet başlığı ister misiniz?" diye seslendi biri. "İblisleri uzak tutar. Sadece üç mangır."

"İblislerle karşılaşmak isterseniz de fesat tespihlerimiz var!" diye seslendi ortağı. "Sadece bir mangıra."

Tella alaycı bir tavırla, "İblislerle ilgilendiğimi de nereden çıkardınız?" diye sordu.

Satıcı dişsiz ağzını ortaya seren bir sırıtışla karşılık verdi. "Buradasınız ya. İnsanlar bu sokakları, kurtarıcılarını bulmak için aradıklarını iddia eder ama buldukları şey nadiren o olur."

"O halde, aradığım adamın kurtarıcı olma iddiasında bulunmaması iyi bir şey sanırım." Tella, satıcıya uzaktan bir öpücük gönderdi ve hevesli turistlerin, açgözlü satıcıların ve Caraval'a katılan coşkulu Valendalıların oluşturduğu kalabalığın daha da derinlerine daldı.

Sokaklardaki insan kalabalığı, cesetleri saran kurtçuklardan bile daha fazlaydı; Yıldızlar Tapınağı'nın önünde uzanan fildişi renkli yol hariç.

Tella'nın bacakları az da olsa yavaşlamıştı. Orada duramayacağını biliyordu ama öyle kavurucu bir cazibesi vardı ki. Bu, tapınaklar arasında açık ara en güzeliydi. Tanrıça cübbeleri ve masum kurbanlar kadar ak taşlardan bir hisardı. Fakat Tella, tapınağın içinin ne saflıkla da ne de kutsallıkla ilgili olduğunu biliyordu.

İddialara göre yıldızlar, Mirelerden çok önce yeryüzüne hükmetmişlerdi; bu iddialar öylesine eski çağlara

dayanıyordu ki yıldızları diğer her şeyden çok daha fazla efsaneleştirmişti. Fakat insanlar gönülden inanarak, gökyüzüne hangi gözle bakarlarsa baksınlar, yıldızların ışık ve melek tozundan oluşan melek gibi yaratıklar olmadıklarını kulaktan kulağa yaymışlardı. Kimileri, Mireleri yaratanların yıldızlar olduğunu söylüyordu ki birçoklarına göre yıldızları gelmiş geçmiş en berbat varlıklar yapan şey de buydu.

Yine de, yıldızların bir gün geri döneceğine ve onları takip edenleri cömertçe ödüllendireceğine inanan cemaate kendi istekleriyle katılanlar yok değildi. Tella en zengin kişilerin özgür iradeleri, güzellikleri ve ilk doğan çocukları gibi şeyleri sırf üye olma fırsatı yakalayabilmek için bağışladıklarını duymuştu.

Birisi yolun karşısından, "İçeri girmek istiyorsan, doğru giysilere ihtiyacın olacak!" diye seslendi. "Sadece beş mangıra rahip cübbesi satıyoruz."

"O tapınağa katılmak istemezsin, hele ki benim sana çok daha ucuza çok daha iyi bir teklifim varken!" diye seslendi bir başka tüccar. Bu ses Tella'ya tanıdık gelmişti.

Dönüp baktı ve anında, bunu yapmamış olmayı diledi.

Tüccarların İskender taşı yeşili cübbelerinden birini giyen Julian kollarını kocaman açarak dikilmiş, şaşkına dönen Tella'nın dikkatini, kar beyazı dudaklarında donuk sırıtışlar taşıyan ve kurban olmaya en hevesli olan kendileriymişçesine gözlerini yakut rengi göğe diken adamların bağlı durduğu bir dizi sunağa çekiyordu.

Tella, "Julian, sen ne... ne yapıyorsun?" diye kekeledi.

"Kusura bakmayın güzel bayan, daha önce tanışmış mıydık?" Julian onu daha önce hiç görmemiş gibi süzdü.

Tella onun Caraval için üstlendiği rolü canlandırdığını biliyordu. Ama onun bakışlarının, sanki Tella yanlış patikaya sürmeye heveslendiği bir kuzuymuşçasına hırsla dolmasını izlemek yine de rahatsız ediciydi.

"Seni hatırlamıyorum," diye mırıldandı Julian. "Ama çok güzel olduğundan sana bir teklifte bulunacağım. Bağlı duran dostlarımla aynı hazzı yalnızca dört mangıra sen de hissedebilirsin!"

"Ya da günahlarının kefaretini bedavaya ödeyebilirsin." Kukuletalı ve beyaz renkte göz kamaştırıcı bir cübbe giyen bir kadın, Tella'nın dikkatini Julian'ın bu telaşlı halinden bir başka sinir bozucu yere çekti. Ter, pişmanlık ve kirli bedenlerin kötü kokularını yayan bir dizi kafes ve çiftlik hayvanına doğru hareketlendi Tella. Buradaki insanlar, Julian'ın göğe tapan kurbanları kadar istekli görünmüyordu. Tella'nın aradığı ise günahlardan arınma ya da kefaret ödeme değildi; o, Legend'ı bulmak istiyordu.

"Gözünü dikip bakmasan iyi olur. Yoksa bakışını kabul sayar ve seni bu zindanlardan birine tıkarlar."

Tella dönüp baktığında, Kan Ağlayan Hükümdar çeşmelerinden birinin karşısında dikilen Dante'yi gördü.

Örtülü dirseklerinden birini paslı bir gümüş kapıya dayamıştı; kapı, kırık dökük düşlerin ve kötü kararların rengindeydi. Belki de kötü kararlara benzeyen aslında Dante'ydi.

Kader Destesi'nde Kayan Yıldızlar hep parıldayan altın pelerinler ve ince beyaz cübbeler giyen, yanıltıcı tanrı ve tanrıçalar olarak resmedilmişti. Fakat Tella, gecenin karanlığına karışan mürekkep karası tonlara bürünmüş Dante'ye bakarken, kartlardaki resimlerin hatalı olabile-

ceğini düşünüyordu. Altın her koşulda ışıldardı ama sadece birkaç kişi karanlığın da aynı şekilde ışıldamasını sağlayabilirdi.

"Beni takip etmeyi bırakman gerek," dedi Tella.

"Belki de aslında sana yardım ediyorumdur." Boynundaki birinci kalite siyah boyunbağını düzeltirken bakışları ardındaki kapıya takıldı ve kapı kolunun top şekilli pirinç kulpunun üstüne kazınmış Caraval sembolüne kaydı.

Legend Kilisesi'nin girişi.

"Bunu kendi başıma da bulabilirdim," diye terslendi Tella.

"Elbette bulurdun." Dante kapının tam önünde durmaya devam ediyor, Tella ona doğru yaklaşırken sırıtışı suratına biraz fazla yayılıyordu.

"Bizim parti elbiselerine bakış açımızla kızları aynı kefeye koyduğunu, aynı şekilde sadece tek kullanımlık gördüğünü söyleyen sen değil miydin?"

"Sana birazcık da olsa farklı gözle baktığım gayet açık." Tella'nın başıboş buklelerinden birine uzanıp dövmeli parmaklarından birine doladı; elinin üstündeki siyah gül, yakut rengi yıldız ışıklarının altında kırmızıya dönünceye dek dönüp durdu. Her dönüşte Dante, Tella'ya biraz daha yaklaştı. Tella'nın sızlayan bacaklarını ve ölmekte olan kalbini görmezden gelmesini kolaylaştırıyordu. Saçı parmağına öyle bir dolamıştı ki, Tella'ya göre, sanki kızın tüm bedenini aynı şekilde parmağına sarmak ister gibiydi.

Tella bunu yapmasına sanki izin verirdi de!

Küstah. Kibirli. Mağrur. Çekilmez. Tella, onu bu şekilde rahat bırakmayı reddetmesinden, hakaretlerini tıpkı

başka oğlanların iltifatları kabul ettiği gibi karşılamasından ve kendisine gösterdiği ilginin bariz şekilde bir rolden ibaret olmasından nefret ediyordu. Ancak yine de onu kendinden uzaklaştıramıyor gibiydi.

"Buraya Legend hakkında bilgi almaya geldiysen," dedi Dante, "ben sana içerideki herhangi birinin anlatacağından çok daha fazlasını söyleyebilirim."

Tella, "Bana onun kim olduğunu söyler misin?" diye sordu.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Legend olsaydın yapabilirdin."

Dante'nin sesi bir kahkahayla gümbürdedi. "Legend olsaydım, bunu sana sana asla söylemezdim."

"Bana güvenmediğin için mi?"

Dante onu kendine doğru hafif ve nazikçe daha da yaklaştırarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Seninle bu oyuna devam etmek istediğim için sırrıma sadık kalırdım. Sana gerçeği söylesem, tüm eğlencesi kaçardı."

Dante'nin gözleri Tella'mn gözlerine kilitlenmişti, adeta söyleyemediği bir şeyi anlatmaya çalışır gibiydi. Başka bir oğlan kendisine böyle baksa, Tella bir an için kendini özel hissedebilirdi. İnsanlar birbirlerinin gözlerinin içine nadiren uzun uzun bakarlardı. Bu türden bir bakışmada tensel temastan neredeyse çok daha mahrem bir şey vardı. Dante Tella'nın gözlerine bakarken dünyanın geri kalanını izlemiyordu. Kendini de düşünüyor değildi. Sadece Tella'ya odaklanabilmek için varlığının bir kısmını riske atıyordu.

Tella bunun –sihir ya da gizem değil de, Legend'ın sanatkârlarının insanları nasıl hissettireceklerini bilme-

sinin– Caraval'ın asıl cazibesi olup olmadığını merak etmişti. Son oyun sırasında Julian, Scarlett'i sürekli olarak huzurlu hissettiği alanının dışına itmişti. Dante de aynısını Tella'ya yapıyor ama onu itmek yerine kendine doğru çekiyordu; Tella'ya değer veriyormuş, hatta Tella'yı yalnızca istemekle kalmayıp bir de ona ihtiyacı varmış gibi davranarak yarattığı baş döndürücü dünyaya onu sokmaya yelteniyordu. Tella bunları cevabım beklerken onun soluğunu ustaca tutuşunda sezmişti. Böylesine ufacık bir şeyin içinde bu denli güç barındırabilmesi ne de korkunçtu.

Dante işinde kesinlikle iyiydi. Tella onun yalnızca rol yaptığının farkındaydı. Aslında kendisine değer vermediğinin ve ihtiyaç duymadığının da. Ama yine de, onun yanından geçip giderek Legend Kilisesi'ne girmektense, onun oyununa biraz daha katılmak isterken bulmuştu kendini. "Yani sen Legend olsaydın ve biz de oyunda ortak olsaydık, oyunu kazanmama yardımcı mı olurdun, yoksa çabalarımı sabote mi ederdin?"

"Kesinlikle yardım ederdim." Dante, parmağına doladığı Tella'nın saçını çözüp, ılık parmağını onun boynuna sürterek çekti ve nabzına dayayarak fısıldadı: "Legend olsaydım bile senin kazanmanı isterdim."

Sanki söylemesi gereken başka bir şey daha varmış gibi gözlerini Tella'dan ayırmamıştı ve Tella, duyduklarına inanmayacak olsa dahi, onun söyleyemediklerini duymayı böylesine istediği için korkmuştu. Dante'nin gerçekte Legend olduğuna da inanmıyordu zaten. Tella kadar eğlenceli ve akıllı sayısız başka kız vardı ve Caraval Ustası'nın onların peşinde koşmaktansa yapacak çok daha iyi şeyleri olduğunu düşünüyordu. Yine de, bu fikri

tümüyle silip atamıyordu çünkü sonradan onu ne denli üzme ve sonunda aptal durumuna düşürme ihtimali olsa da, bir yanı bunun doğru olmasını, içinde Legend'ın ulaşılamaz dikkatini çekmeye yetecek denli parlak bir yan olduğuna inanmak istiyordu.

Bu düşünce karşısında Tella'nın ağır aksak çarpan yüreği tekledi. Dante'nin ılık parmakları nabzının üstünde olduğundan, bunu o da hissetmiş olmalı diye düşünmüştü. Oğlanın gözleri gülümsemesinden çok daha ışıltılıydı ama belki de bunun nedeni, Tella'nın onun karşısında pes etmeye, çaresizce sergilediği bu numaraya kanmaya başladığını da hissedebilmesiydi.

"Keşke sana inanabilseydim." Tella, Dante'nin eli boynundan çekilecek kadar geriye meylederken, bunu sanki bir şakaymışçasına söylemişti.

Sonra kapıya doğru yöneldi.

Derken, Dante'nin parmakları Tella'nın bileğine dolanmış, onu kendine doğru geri çekiyordu. Tella'yı tutuşunda neredeyse çaresiz bir yan vardı. "Peki ya sana bu oyunun gerçek nedenini söyleseydim? O zaman sana yardım etmek istediğime inanır mıydın?"

"Dante, senin dediğin hiçbir şeye asla inanmam."

"Ama sözlerimi tekrarlayabilecek kadar iyi hatırlıyorsun."

Tella karşılık vermedi, Dante de bundan sözlerine devam etmesini istediği anlamını çıkardı. "Legend'ın sihrini nasıl kazandığını biliyor musun?"

"Bir dilekle geldiğini sanıyordum; bir şeyi yeterince istersek hepimizin kazanacağı tek bir imkânsız dilek hakkıyla." Tella bunları şüpheci bir tavırla söylemişti. Abla-

sı son oyunda onu ölümden döndürmek için bir dilekte bulunmuş olsa da, Tella'nın bir yanı Legend'ın efsanevi sihrinin son derece basit bir kökeni olduğundan hep şüphe duymuştu. Ayrıca, ona meydan okuduğunda Dante'nin verdiği tepki de Tella'nın hoşuna gitmiş olabilirdi; gözlerinin ışıldamasından ve son sözü kendisi söylemeden gitmesine izin vermeye niyetli değilmişçesine parmaklarının Tella'nın bileğinde sıkılaşmasından hoşlanmıştı belki de.

"Herkesin bir dilek hakkı vardır," dedi Dante. "Ama her dilek ona yardımcı olacak sihre ihtiyaç duyar. Ve Legend bilhassa güçlü bir sihir istemiş. Bu yüzden de Mireleri lanetleyen cadıyı arayıp bulmuş."

"Cadıyı nasıl bulmuş?"

"Uzaklarda bir diyarda. Legend bir şey isterse, onun uğruna dünyanın bir ucuna gider." Dante'nin ses tonu, sanki bir çocuğa efsanevi bir hikâye anlatıyormuşçasına mahsus güvenilmez çıkıyordu ama Tella'nın bileğini saran eli, her sözünde giderek ısınıyordu. Aynı aldırmaz ses tonuyla konuşmayı sürdürse de, sözlerinin ağırlığı o gece Tella'ya söylediği diğer her şeyden çok daha ağır geliyordu kulağa.

"Legend'ın ziyaret ettiği cadı Mireleri kovduğunda, onların sihrinin yarısını almış. Bu yüzden de Mireler geri dönseler bile, eskisi kadar güçlü olmayacaklardı. Cadı, Legend'ın dileği için de işte bu sihri kullanmış. Ancak, olur da Mireler onlara yaptığı laneti bozmayı başaracak olurlarsa, sihirlerini geri kazanmak için öldürmeyi göze alacakları konusunda da Legend'ı uyarmış. Sanırım Mirelerin asla geri dönmemesini bu şekilde garantilemeye çalışmış. Cadı, güçlerine sonsuza dek sahip olabilmesi

için Legend'ın en nihayetinde Mireleri yok etmesi gerekeceğini, aksi takdirde kendisinin yok olacağını biliyordu."

Dante sözlerini tamamladığında, Tella'nın kulağına fısıldayabilecek kadar yakınında dikiliyordu. Vale'den bahsetmemişti ama buna gerek de yoktu. Tella, Mireler hakkında zaten bildiklerini Dante'nin şimdi söylediklerine dâhil etmeden duramamıştı. Parçalar birbirlerine öyle uyuyordu ki birleştirmemek mümkün değildi.

Vale'den tüm Mirelerin bir kart destesine mahkûm edildiklerini öğrenmişti. Dante'nin sözlerinde doğruluk payı varsa, Mirelerin güçlerinin yarısı alınmıştı ki bu, Vale'nin Legend'a neden ihtiyaç duyduğunu da muhtemelen açıklıyordu. Vale kartlardan kaçmayı başarmış olabilirdi ama gücünün tamamına sahip değildi, bundan ötürü de tümünü geri alması gerekiyordu.

Vale, öteki Mireler hâlâ mahkûmmuş gibi konuşmuştu. Ama Legend, Kupa Prensi'nin serbest kaldığından haberdar olmalıydı. Legend'a göre bu, tüm Mireleri yok etme vaktinin geldiğine karar vermesi için yeterli olmalıydı muhtemelen.

Mireler asırlardır kilit altında ama şimdi hevesliler çıkıp oynamaya.

Kavuşurlarsa sihirlerine yine dünya asla olmayacak eskisi gibi bir daha, kazanırsan oyunu engel olabilirsin onlara.

Tella başını iki yana salladı. Bu tam da Scarlett'in olacağına dair uyardığı şeydi. Tella'ya gerçek kısımlarla yalnızca bir oyundan ibaret olan kısımların arasındaki farkı ayırt edemeyeceğini söylemişti.

Tella, Vale'nin gerçek olduğunu biliyordu. Ama oyunun

da gerçek olduğuna inanmaya başlamak çılgınlıktı.

Bileğini Dante'nin elinden çekip kurtardı. "Bu *ilginç tarih* bilgisi için teşekkürler."

"Bekle, öncesinde sen..."

Dante sözünü yarıda kesti.

Tella gerilmiş, kanaması tekrar başladı diye korkmuştu ama Dante'nin gözleri ona dönük değildi. Omzunun üzerinden geriye, Dante'nin bakışlarının aniden döndüğü yere baktı. Jovan'ı gördüğünü sandı. Ancak, önceki gece olduğu gibi Zırdeli Soytarı gibi giyinmek yerine bir cübbeyle örtünmüştü. Hızla koşturarak kaçarken, cübbe Jovan'ın bileklerine çarpıp duruyordu.

Dante tekrar Tella'ya döndü, telaşla ceketinin içine uzandı ve cebinden bir çift siyah, dirsek boyunda eldiven çıkardı. "Yardımımı kabul etmeyeceksen, bari bunları al." Eldivenlerin kenarında dizili duran inci düğmelerden birine bastı.

Klik.

Klik.

Klik.

Klik.

Klik.

Tuttuğu eldivenin parmak uçlarından beş tane jilet gibi keskin bıçak çıktı.

"Bana jiletli eldivenler mi veriyorsun yani?"

Tella, Dante'nin parmaklarını giderek ısınan teninde artık hissetmediği için ani bir rahatlama hissetti ve aynı anda Scarlett'in sözlerini hatırladı: *"Eldivenlerin sembolik hediyeler olduğunu biliyor muydun?.. Bir çift eldiven vermek bir kızı ailesinden evlenmek üzere istemekle bağlantılı bir ge-*

lenek... genç bir adamın kıza ellerini koruyacak eldivenleri vererek, o kıza iyi bakacağını söyleme şekli..."

Bıçaklar meşalelerin aydınlığında altında ışıldarken, Tella'nın teni daha alevlenmişti. On minik koruma vaadi. Ancak Tella, Vale kendisiyle ne kadar evlenmek istiyorsa Dante'nin de o kadar istediğini biliyordu. Eldivenleri muhtemelen Minerva mağazasından çıkarken, tesadüfen Tella'yla aynı kol ve parmak bedenine sahip bir kızdan çalıvermişti.

"Bunlara karşılık ne istiyorsun?"

"Sadece seni tekrar göreceğimi sağlama almak istiyorumdur belki." Dante bıçakların geri çekilmesi için incilere bir kez daha bastırdı ve eldivenleri katlayıp Tella'nın avuçlarına bıraktı.

Sonra, o çekilmez alçak uzaklaşmaya koyuldu.

Jovan'ı andıran cübbeli figürle aynı yöne gitmişti. Tella için için takip etmek istese de, muhtemelen Dante'nin de istediği bu olmalıydı: Onu Legend Kilisesi'ne girmekten ve sonraki ipucunu bulmaktan alıkoymak.

Tella kapıya doğru döndü ama Caraval sembolü gitmiş, sanki sihirli bir şekilde silinivermişti ki bu da Tella'ya tam olarak doğru yerde bulunduğunun bir teyidi gibi gelmişti.

Tella'nın Trisda'daki dinî deneyimleri çaresiz yakarışlar ve rahibin küçük günah çıkarma hücresinden gönderdiği gizli saklı mektuplarla sınırlı olsa da, Legend Kilisesi'nden içeri girer girmez buranın sıradan bir ibadethane olmadığını anlamıştı.

Zarif silindir şapkalı ve esmer tenli bir kız, Tella'yı kısılmış gözlerden ve kırmızı fırfırlardan ibaret bir reveransla "Hoş geldiniz," diyerek karşıladı. Ne de çok kırmızı fırfır vardı. Tella, Legend'ın kırmızıya düşkün olduğunu biliyordu ama bu kız abartmışa benziyordu. Kırmızı fırfırlar kızın platin rengi elbisesini şeritli çubuk şeker misali sarmalamıştı.

"Kapımızı bulduğunuz için tebrikler ama kiliseye girmeyi arzu ediyorsanız, şimdi dikkatle karar vermelisiniz."

Kız fırfırlı kollarından birini salladı ve kollu pirinç

şamdanlardan birkaçı bir düzineden fazla merdiven dizisini aydınlatarak yanıverdi. Hepsi de kalın kırmızı halılarla kaplıydı, kaçak kan damarları misali sağa, sola, yukarıya, aşağıya doğru her yöne döne kıvrıla uzanıyor ve ötedeki karaltının içinde kayboluyorlardı. Basamaklardan bazıları diğerlerine nazaran daha yıpranmış görünüyordu ama hepsi de aynı mat meşe ışıklandırmayla parıldıyor, uzun zaman önce parlaklığını yitirmiş bir ışıltıyı hissettiriyordu.

"Yalnızca biri sizi istediğiniz yere götürür," dedi kız.

"Peki ya diğerleri nereye götürür?"

Kızın kızıl tebessümü biraz sönmüştü. "Cemaatimize katılmak ve yüce Legend'a hizmet etmek istiyorsanız, bu göze almanız gereken bir gizem."

Tella hiçbir şeye katılmak filan istemiyordu, Legend'a hizmet etmek gibi bir planı kesinlikle yoktu ve hiçbir merdivenden inip çıkmaya da meraklı değildi ama bu kiliseyi bulmanın bir bulmacaya benzediğini de duymuştu.

Lal rengi basamakları tekrar inceledi. Her biri farklı bir kişiliğe sahipti, tıpkı sağ tarafında oyunbaz bir şekilde uzanan altın kaplamalı merdiven helezonu gibi. Bir de tam önünde bir düş âlemine uzanan bir köprü misali, cüretli oymalarla süslü basamaklar vardı. Solundaki külüstür basamaklar güvenilmez duruyordu, tıpkı tırabzanı olmayan ve döne kıvrıla ilerleyen dökme demirden merdiven gibi ki, Tella'nın onu seçmeye hiç niyeti yoktu. Son olarak, Tella'nın gözüne harika bir siyah mermer merdiven takıldı; öyle cilalıydı ki ayna gibi parlıyordu ve koyu tonlu, el değmemiş lal kırmızısı bir halıyla kaplıydı. Bu basamakların yönü yukarı değil, aşağı doğruydu.

Hangi yolu seçmesi gerektiğin merak eden Tella, diğer kızın gözlerinin ne tarafa dönük olduğunu görmeye çalıştı. Ama kızın bakışları Tella'ya odaklıydı hâlâ.

"Karar verdiniz mi?"

Tella'nın gözleri, el değmemiş lal kırmızısı halılı gösterişli mermer merdivene döndü tekrar. Kızın yüz ifadesi değişmemişti ama Tella, kızın omuzlarının kasıldığına yemin edebilirdi. Tella'nın o basamakları tercih etmesini istemiyordu ve Tella öyle hissediyordu ki, bunun sebebi kızın onun güvenliğinden endişe etmesi değildi.

"Başka bir merdiveni tercih etmeyeceğinize emin misiniz?" diye sordu kız.

"Sanırım bu basamakların sonunda bulacağım şey hoşuma gidecek."

Kız bir kahkaha patlattı ama kulağa çok zorlama bir kahkaha gibi gelmişti; böylece Tella kusursuz siyah mermerden merdivene yöneldi ve aşağı doğru ilk adımını attı.

Mermer basamaklar tam olarak Legend hissi yaymasa da, Tella merdivenin buna yeltendiğini seziyordu. İndiği her katta hava daha da soğuyordu. Duvarlardaki mumlar sönerken, önceden tümüyle lekesiz olan halıda ve pürüzsüz tırabzanda kurumuş kan damlalarına benzeyen gizemli siyah lekeler beliriyordu. Ancak Tella gerçek kanların etrafa saçılışına yeterince şahit olmuştu ki bu nedenle kanın nasıl döküldüğünü de, kuruduğunda renginin neye benzediğini de iyi biliyordu. Bu kan değil, bir illüzyondu.

Her ihtimale karşı, Dante'nin bıçak uçlu eldivenlerini çıkardı. Eldivenlerde Dante'nin kokusu vardı; dövme mürekkebi ve sırlar gibi kokuyordu. Fakat eldivenleri giymek için dokunduğunda aldığı his, Dante'nin aksine,

soğuktu; gizli bıçakların hafif ağırlığını parmak uçlarında hissetmekse hoşuna gitmişti.

Birkaç basamak sonra apliklerden birinden yanan bir mum aldı. Apliğin arkasından kuru rüzgârın duvardan hafif hafif geçip mumları titreştirmesini sağlayan delikler çıktı. Burada en azından bunlar iyi tasarlanmıştı. Yine de, basamaklar dikleştikçe Tella bu kadar ağır bir elbise giydiği için pişman oldu. Sonrasında, duvarlardaki hava delikleri kaybolup yerlerini kalın çerçeveli portreler aldı, hepsi de silindir şapkalı genç erkeklerin portreleriydi.

Başta Tella bunların kilise mensupları olup olmadıklarını merak etmişti ama tablolardaki suratların hepsi de çok yakışıklı ve biraz da kötücüldü. *Legend.*

Bunlar onun gerçek resimleri değildi. Onun neye benzediğini kimse kesin olarak bilmiyordu ama kilise mensuplarının onun resmini yapmaya çalıştıkları barizdi. Tella yarı saydam beyazdan koyu kahverengi tonlarına dek türlü cilt tonu gördü. Kimi suratlar dar ve küfürler misali sertti, kimileriyse kıvrımlarıyla neredeyse meleksi ya da keskin hatlarıyla melek kadar güzeldi. Birkaç surat yaralı, bazısı pis pis sırıtıyor, diğerleriyse ters ters bakıyordu. Vale'yi anımsatan gümüş mavisi gözlü ve altın saçlı dar bir surat gözüne çarptığında, Tella'nın kalbi tastamam duracak gibi oldu. Son portre, sanki tüm bunlar bir şakaymışçasına göz kırptı ona.

Belki de şakaydı. Belki de Legend yine onunla oynuyordu ve bu merdivenler sonsuza dek aşağı iniyor, iniyor, iniyordu. Bu düşünceyle Tella'nın uyuşuk dizleri çözülüverdi. Belki de Legend'ı gerçekten bulmanın hiçbir yolu yoktu ve bu kilise de aranması imkânsız bir adamın pe-

şinde sürüp giden sonsuz arayışı temsil ediyordu.

Veya Tella aşırı dramatik davranıyordu.

Aşağıda daha parlak bir ışık basamakları aydınlatıyor, ufukta bir son olduğunu belli ediyordu. Tella meşalesini boş bir apliğe soktu ve adımlarını hızlandırdı.

Birkaç basamak sonra kulağına kasvetli müzik notaları ilişti: Gıcırtılı bir keman, cimbalom ve bir banjo. Tella melodinin hoş olduğunu söyleyemezdi ama merdivenlerin sonunda bulduğu meyhaneyle uyumlu, tam bir tuhaflık ve akıl çelme harmanıydı.

Tella daha fazla kırmızıyla karşılaşmayı beklerken, karşısına olgunlaşma sihri misali ışıldayan yeşiller çıkmıştı. Meyhanenin adeta servis ettiği içkiler gibi baş döndürücü olan havasını içine çeken Tella kendini artık hiç de yorgun hissetmiyordu.

Koyu yeşil gaz lambaları soluk nane yeşili tonundaki cam masaları aydınlatırken, kadifeden yeşil kanepeler parıl parıl yeşil şeker küplerini emen ya da parlak yeşil sıvı dolu şişeciklerini yudumlayan insanlarla tıka basa doluydu. Hatta zemin bile, Tella'ya denizkızı kuyruklarını hatırlatan, minik zümrüt karolarla döşenmişti. Burası Trisda'daki, sadece mat tonlarla bezenmiş ve altüst olmuş düşlerle ucuz rom kokan meyhanelere hiç mi hiç benzemiyordu. Caraval barlarını da pek andırmıyordu ama ilginç bir girişimdi.

Tuhaf müziği ve ışıldayan yeşil içkileriyle Tella'ya Kader Destesi'nde resmedilmiş bir Mire olabileceğini düşündürecek kadar gerçeküstü olmanın sınırındaydı. Tella buraya *Zümrüt Meyhane* adını takabilirdi. Tehlikeli sorulara cevap bulunan yer. Destede bir Boş Kart vardı ve

Tella bu barın o *çizilmemiş* Mire olduğunu düşünebilirdi. Fakat tüm parıltısına karşın, Tella daha yakından baktığında bu yerin yıldız tozu görünümüne bürünmeye çalışan ışıltıdan ibaret olduğunu düşündü.

Öyle anlaşılıyordu ki, ilk girişte gördüğü basamaklar bile fırfırlı kızın Tella'nın sanmasını istediği kadar tehlikeli değil, Tella'ya daha önce de söylendiği gibi sadece bir testti. Masaların, barın ve bağımsız duran minik balkonların arasında Tella, diğer tüm merdivenlerin varış noktasını aradı; tüm basamaklar aynı yere çıkıyordu. Tıpkı Caraval gibi bu kilise de illüzyonlarla dolu gibiydi ve kilise üyeleri bariz şekilde bundan keyif alıyordu.

Meyhanedeki müşteriler dünyanın dört bir yanından gelmişe benziyordu. Tella zikzaklar çizerek daha da içerilere geçerken, kulağına farklı dillerin tınıları çalındı, gözlerineyse soluktan koyuya uzanan türlü cilt tonu takılmıştı. Moda seçimleri de aynı şekilde çeşitliydi ama neredeyse herkesin tek bir ortak noktası vardı: Silindir şapkalar.

İnsanlar bu şapkaları Legend'a tapmak için mi, yoksa o olmak istedikleri için mi takıyorlardı, Tella bilemiyordu. Ama bardaki hemen herkesin silindir şapkası vardı. Bazı şapkalar yuvarlak ve yassı, bazıları düz, bazılarıysa kıvrımlı veya kasten biçimsizdi. Birkaçında tüyler, peçeler veya süslemeler vardı. Tella, yanlarından boynuzlar çıkmış bir silindir şapka bile gördü; genç kadınlardan birinin, kafasından fırlamış kulaklar gibi duran iki minyatür pembe silindir şapkası bile vardı.

Belki de Dante'nin onu takip etmektense kaçıp gitmesinin asıl nedeni buydu. Belki de Dante, Legend'a böy-

lesine tapınan bu insanları kıskanıyordu. Gerçi şu anda Tella, ne Dante'yi düşünmeli ne de yanında olsa ne diyeceğini merak etmeliydi.

Genç kadın, etraftaki bütün bu cümbüşü görmezden gelip ipucu saklanabilecek yerleri ararken, sonunda gözleri altın renkli püsküllleri olan siyah kadifeden perdelerin önünde sıraya girmiş bir grup insana kilitlendi. Bu da yine tamamen Legend hissi vermeyecek kadar fazla cafcaflı, biraz fazla barizdi. Daha ziyade insanların Legend'ı algılama şeklini, Legend'ın sürdürmekten memnun olacağına inandığı bir imajı andırıyordu. Son Caraval'da Legend rolünü üstlenen aktör olan Caspar şaşırtıcı şekilde beklenenin üstünde bir gösteri ortaya koymuştu. Ama zaten Tella gerçek Legend'ı hiç o şekilde hayal etmemişti.

Legend'ın gerçek kimliğini ortaya çıkarmamış olsa da ondan mektuplar almıştı. Mesajları abartıdan yoksundu; bir tanesinde sadece tek bir cümle vardı ve yine de Tella o basit sözcüklerden Legend'ın sihrinin yayıldığını hissetmişti.

Tella, Legend Kilisesi'nin baştan çıkarıcı olduğu kadar Legend'ı yanlış yansıttığını da düşünüyordu. Caraval tüm görkemiyle aşırıya kaçıyor olabilirdi ama Tella, Legend'ın aşırıya kaçtığını hiç düşünmüyordu.

Yine de kendini püsküllü perdelere doğru sürüklenirken bulmuştu. Perdelerin önündeki sıra hevesli fısıltılarla uğulduyor; boyunbağlarını sıkan, yanaklara renk gelsin diye çimdikler atıp duran ve silindir şapkaları düzelten bir dolu el gözüküyordu. Ancak, meyhanenin geri kalanının aksine buradaki herkes silindir şapka takmıyordu. Bu da Tella'da bu kişilerin kilise üyesi olmadığı, sonraki ipucunu

arayan oyuncular olduğu izlenimini uyandırmıştı.

Sıranın önlerine doğru yaklaştı; ne sıranın sonunda beklemek istiyordu ne de hiç beklemeden içeri gizlice sızmaya çalışmanın akıllıca olacağını düşünüyordu.

Gözlerini örten tiril tiril kırmızı peçeli ve tüylü bir mini şapka takan bir kıza, "Affedersiniz," dedi. "Herkes neden perdenin arkasını görmek için bekliyor?"

"Bilmiyorsan, belki de buraya ait değilsindir."

Yanında duran fasulye sırığı gibi ince ve uzun oğlan, "Onu takma," dedi. Diğerlerinden biraz daha rahat bir kılığı vardı; yakasız bir gömlekle kiraz kırmızısı iki askının tuttuğu, gri çizgili, bol bir pantolon giymişti. "Kız kardeşim yalnızca bir oyun oynadığımızı unutuyor ve birazcık da rekabetçi davranıyor."

"Sorun değil," dedi Tella. "Ablam Scarlett de benim için aynı şeyleri düşünüyor."

Sırık gibi oğlanın gözleri fal taşı gibi açılıverdi. Tella, peçeli şapka takan kızın da hızla nefes alıp soluksuz kaldığına yemin edebilirdi. "Scarlett mi dedin? Son oyunu kazanan Scarlett mi?"

"Ah, ablamla ben son oyunda yoktuk," dedi Tella. Ama kafalarında azıcık da şüphe bırakmak için sesini yeterli miktarda titretmeyi de ihmal etmemişti. Gerçek kimliğini ortaya sermek riskli olsa da, Caraval güvenli oynayarak kazanılmıyordu. Ve görünen o ki, planı şimdiden işe yaramaya başlamıştı.

Sırık gibi oğlan geriledi, Tella'nın sırada onlara katılması için yer açarken onu artık daha bir koruyup kollar gibi görünüyordu. "Ben Fernando, bu kız kardeşim Patricia, bu da arkadaşımız Caspar."

Tanıdığı bir sanatkâr tokalaşmak için elini uzatırken Tella yaşadığı şaşkınlığı gizlemeye çalıştı.

"Tanıştığıma memnun oldum." Julian ona nasıl davrandıysa, Caspar da aynı şekilde davranıyordu; sanki yolları daha önce hiç kesişmemiş gibi. Julian'ın rahatsız edici gösterisi kadar sinir bozucu sayılmazdı ama yine de Tella'nın dengesini sarsmış, her şeye rağmen Caspar sanki gerçekten de bir yabancıymış gibi hissetmesine neden olmuştu.

Caspar, son gösteride Legend rolünün yanı sıra Tella'nın nişanlısını da oynamıştı ama şimdi, Tella'nın ondan daha önce hiç duymadığı melodik bir aksanla konuşuyordu. Ayrıca, son Caraval sırasında tercih ettiği havalı kıyafetleri de Fernando'nun giysilerine benzer bakımsız bir takımla değiştirmişti.

"Bu kiliseyi kuran adamın bu perdenin diğer tarafında olduğunu bize Caspar söyledi," dedi Fernando.

Caspar, "Bu adam ayrıca Mireler konusunda da uzman," diyerek nazikçe araya girdi.

"Bulmamız gereken nesne, hani şu hepsini yok edebilecek güçte olan nesne hakkında bir şeyler biliyor," diye ekledi Fernando.

Patricia abartılı bir tavırla gözlerini devirdi. "Bunun yalnızca bir oyun olduğunu unutup duruyorsun. O nesne sadece kazanmamız gereken sembolik bir nesne. Legend gerçekten de Mireleri yok etmek istemiyor ki. Zaten çoktan kovuldular. Sen böyle dediğindeyse tam bir aptal gibi duruyorsun."

Fernando'nun yanakları kızarmıştı.

Tella, kızın düşüncesine katılsa da erkek kardeşini bilhassa utandırmasından hoşlanmamıştı.

Sırada önlerinde duran bir çift, püsküllü perdenin arka-

sına geçti. Onların ardından sıradaki kişiler Fernando'yla kız kardeşiydi. Fakat Fernando'nun tüm canlılığı kaçmıştı; öylece durmuş, zeminin yeşil karolarına bakıyordu. Patricia ise, sanki az önce çok zekice bir laf etmiş gibi, onayını almak için gözlerini Caspar'a dikmişti. Ancak, hakkını vermek gerek ki, Caspar onu cesaretlendirmedi.

Tella ise işleri bir adım öteye taşımaya karar vermişti. Kardeşlerin birbirlerini desteklemesi gerekirdi, birbirlerini küçük düşürmeleri değil.

"Bence yanılıyorsun." Sözlerini doğrudan Patricia'ya yönelten Tella, kızın alaycı iç geçirmelerle ya da göz devirmelerle araya girmemesi için hızla konuşuyordu. "Legend hiç iki Caraval'ı bu kadar kısa arayla yapmamıştı. Oyunun uzmanlarının dediğine göre, bunun sebebi bu oyunun gerçek olmasıymış. Dikkatini verirsen, sen de hissedersin. Havadaki sihir sadece Legend'ınki değil. Bu, Mirelerin işi; geri dönmeye uğraşıyorlar. Ama bunu ancak Legend'ın gücünü alarak yapabilirler."

Caspar'ın kaşları şaşkınlıkla kalkmış, gözleriyse Tella'ya aslında bilmemesi bile gereken bir sırrı açık ettiğini hissettiren bir bakışla onu delip geçiyordu. "Tüm bunları nereden duydun?"

Fernando, "Ben de benzer bir şeyler duydum," diyerek lafa karıştı. "Ama bana dediklerine göre, Legend eğer Mireleri yok etmeyi başarırsa yalnızca kendi gücünü korumakla kalmayacak, tüm Mirelerin de gücünü alacakmış."

Dante işin bu kısmından bahsetmemişti. Gerçi Tella'nın onun hikâyesine inanmaya karar verdiği de yoktu. Ama Caspar'ın yüzünün ölü gibi bembeyaz kesilmesini görmezden gelmek de çok zordu.

Patricia laf arasında, "Peki ya Mirelerin gücünün şu gizemli final ödülüyle bir ilgisi varsa?" diye sordu; öyle bir özgüvenle konuşuyordu ki grubun baskısıyla mı fikri değişti, yoksa sadece sohbetten geri kalmak mı istemedi, anlamak imkânsızdı. "Belki de Legend, kazanana Mirelerden birinin gücünü verecektir. Ben olsam Namevt Kraliçe'nin gücünü alırdım. Asla yaşlanmıyor."

Tella, Caspar ve Fernando aynı anda "Mirelerin hiçbiri yaşlanmaz ki," dediler.

Şimdi utançtan kızarma sırası Patricia'daydı. "Sözümü bitirmeme izin vermediniz ama."

"Devam et o halde," dedi Caspar.

Fakat belli ki Patricia, Namevt Kraliçe'nin gerçek gücünün, kendisine hizmet yemini edecek kadar aptal herkesi kontrol edebilmek olduğundan habersizdi. Caspar, Fernando'ya dönünceye dek Patricia sessiz kaldı. Caspar diğer genç adama öyle sıcak bir tebessümle bakıyordu ki, suratının rengi gerçekten kaçtı mı, Tella emin olamadı.

"Peki ya sen?" diye sordu Caspar. "Hangi Mire'nin gücünü isterdin?"

Fernando düşünürken pantolon askılarıyla oynadı. "Ölüm Bakiresi'ni seçerdim herhalde."

Tella kaskatı kesildi.

Patricia ağabeyine şaşkın şaşkın baktı. "İnsanları öldürmek mi istiyorsun?"

"Ölüm Bakiresi kimseyi öldürmez," diye karşılık verdi Fernando. "O iyi Mirelerden. Bir trajedi gerçekleşmek üzereyse bunu sezer ve insanları uyarır. Ben de bunu yapabilmek isterdim."

Keşke Fernando haklı olsaydı. Tella'nın deneyimlerine

göre Ölüm Bakiresi, Kader'e karşı gelmekten ziyade onu belirlerdi. Tella annesinin Kader Destesi'nden ilk defa kart çekerken Ölüm Bakiresi'nin aslında neyi temsil ettiğinden haberdar olsaydı olaylar farklı gelişebilirdi. O zaman annesinin gidişine engel olacak bir şeyler yapabilirdi belki.

Caspar Tella'ya döndü. "Ya sen? Hangi gücü isterdin?"

Mireler Tella'yı büyülemiş olabilirdi ama Tella onların korkunç armağanlarından herhangi birini istediğini pek sanmıyordu. Mirelerin hepsi kötü değildi; Talih Hanım insanlara şöhret ve zenginlik sağlıyordu ama şansın hercai doğasından ötürü bu bile insana hayatı zehir edebiliyordu. Kâhin de Tella'ya geleceğe dair işe yarar görüşler sunarken ona aynı zamanda keder üzerine keder vermişti. Suikastçı zaman ve mekânda hareket edebiliyordu ama bu güç ne denli cazip olsa da Tella bir miktar deliliği de beraberinde getirdiğini düşünüyordu. Tüm Mirelerin güçlerine sahip olmak çok daha kötü olmalıydı. Legend gibi birinin onları niye isteyeceğini anlayabiliyordu. Onca sihirle Legend dünyaya hükmedebilirdi. Fakat Tella bunun Legend'a ya da dünyaya herhangi bir faydası dokunacağından şüpheliydi.

Önlerindeki perdeler tekrar açıldı ve Fernando'yla Patricia'nın içeri çağırılmasıyla bu soruyu cevaplamaktan kurtuldu.

Onlar içeri girince Tella Caspar'a döndü ama oğlan çoktan kaçıp gitmişti, büyük ihtimalle uğraşacağı bir başka çiftin peşindeydi.

Muhtemelen bu en iyisiydi. Caspar'ın Tella'nın hikâyesine gösterdiği tepki Tella'yı sorgulanmaması daha iyi olacak

şeyleri sorgulamaya itmişti. Siyah püsküllü perdenin ardında ne bulacağını bilmiyordu ama bulacağı şey şayet sonraki ipucunu içeriyorsa, ipucuyla uğraşmanın aklını daha da oyalayıp vakit kaybettireceğini tahmin ediyordu. Bu işi içeri adım atmadan önce halletmek en iyisi olacaktı.

Meyhane duvarlarında hiç saat yoktu, sadece aynalar ve fenerler, şişeler ve daha başka Legend tasviri denemeleri vardı. Bu nedenle Tella orada ne kadar beklediğini anlamadı. Bildiği tek şey şuydu ki, ona epey uzun gelen bir süre sonra perde nihayet tekrar aralanmış ve tanıdık bir ses onu içeriye davet etmişti.

Tella kendini bir zehir şişesinin içine kayar gibi hissetti. Meyhanenin geri kalanı gibi, püsküllü perdenin diğer tarafında da –cam karolu zeminden uzun aynalı duvara ve grup halinde duran üç adet istiridye model berjere kadar– her şey yeşildi. Pekişmiş nefret, güçlü bir kıskançlık ve Armando'nun zümrüt gözlerinin yeşilinden.

Karşısında onu görmesiyle Tella'nın soluğu kesiliverdi.

Ablasıyla gerçekten de nişanlanmamış olmasına rağmen Tella'nın aklında, son oyunda oynadığı kötü adam olarak kalacaktı hep.

O gece Armando'nun koyu yeşil gözlerine siyah sürmeler çekilmiş, böylece gözleri oyuklarına yeni oturtulmuş kıymetli mücevherlere benzetilmişti. Şık takım elbisesi fildişi rengindeydi; boyunbağıyla kafasındaki siyah silin-

dir şapka hariç. Şapka kafasında yamuk duruyordu, etrafına saten bir şerit sarılmıştı ve Tella'ya, Armando'nun oyunun gerçek ustası olduğu konusunda oyuncuları kuşkulandıracak kadar kayda değer bir referans olmadığını düşündüren bir tarafı vardı.

Sırf Armando'nun kusursuz beyaz takımını görmek bile onda eldivenlerindeki inci düğmelere basma ve adamın giysilerini paramparça edip paçavraya çevirme arzusu uyandırmıyormuşçasına, Tella karşısındaki boş sandalyeye rahat rahat oturdu. Aklından geçenleri yapacak olsa Armando ona sonraki ipucunu vermezdi ve Tella'ya göre, bu tuhaf kilisede o ipucuna sahip biri varsa o da tam karşısında duran iblisti.

Armando'nun dudaklarında bir tebessüm belirdi ama ifadesi gözlerine yansımamıştı; gözleri de sanki kostümünün birer parçası gibiydi. Legend'ın diğer sanatkârlarının birçoğunun aksine Armando büyüleyici bir şeyler söyleme çabasına girmedi. Bu da Tella'nın ondan hoşlanmamasını, onun numara yapmadığına ve onun oynadığı role *büründüğüne* inanmayı kolaylaştırıyordu. "Ablan nasıl?"

Tella öfkeden köpürdü. "Sana onun adını ağzına alma demiştim."

"Yoksa n'olur? Pençelerini yanağıma geçirir ve yüzümü mü tırmalarsın?" Armando'nun bakışları Tella'nın eldivenlerine kaydı. "Şayet intikama ihtiyacın olduğunu hissediyorsan, durma. Ama ben hâlâ ablana bir iyilik yaptığımı düşünüyorum. Kimse bir sırdan habersiz tek kişi olmak istemez. Ve eğer gerçeği bu haftadan sonra keşfetseydi, kendini çok daha kötü hissederdi."

"Bu kadar çirkinleştirmene gerek yoktu ama."

"Böyle düşünüyorsan, bu oyunun nasıl işlediğini hâlâ bilmiyorsun demektir. Legend'ın sanatkârlarının hepsine oynamaları için bir rol verilir; oyun sırasında her birimizin olması gereken bir kişilik. Caraval'ı gerçekten ileri taşıyan şey budur, kafiyeli ipuçları değil. Yani, evet Bayan Dragna, bunu çirkince yapmam gerekiyordu." Armando'nun gözleri her sözüyle daha da sertleşip keskinleşiyordu; sanki her sözü onu kötü adam olmaya daha da yaklaştırıyordu.

Tella bu konuda bahse girebilse, tüm bahsi Armando'nun rolünden büyük keyif aldığına yatırırdı. Önceki oyunda da bir canavarı canlandırmıştı ve özür dileme zahmetine girmediğinden, Tella onun bundan keyif aldığını düşünüyordu. Sürekli bu rolü oynamasının nedeni bu muydu, yoksa daha fazlası mı vardı?

Tella bu soruyu kafasında ölçüp tartarken, Büyükanne Anna'nın ona defalarca anlattığı hikâyeyi tekrar eden sesi çınladı kulaklarında. *Cadı onu aynı zamanda dileklerin bedelleri olduğu konusunda uyarmıştı; ne çok gösteri yaparsa, büründüğü rollere daha fazla dönüşeceğini anlatmıştı ona. Mesela, kötü bir karakteri canlandırdığında, gerçekten de kötü birine dönüşecekti.*

Tella, büyükannesinin Legend'ın hep kötü adamı oynamaktan hoşlandığını ve bunun da onu kötü bir karaktere dönüştürdüğünü söyleyişini hiç unutmamıştı. Ama gerçek tam olarak öyle değildi. Legend büründüğü rollere dönüşmüştü ki, bu da ancak öyle bir rol üstlendiğinde kötü adam olduğu anlamına geliyordu, tıpkı Armando'nun yaptığı gibi.

Tella bu fikri daha önce aklına getirmemişti. Ablasına yaşattıklarından ötürü Armando'dan nefret ediyordu. Onun Legend olduğunu düşünmek ise ona iltifat etmek

gibi geliyordu ve Tella, kayda değer miktarda acı içermedikçe Armando'ya hiçbir şey yapıp etmek istemiyordu.

"Senin bile bu gösteride bir rolün var." Armando, masanın ortasındaki Kader Destesi'ni aldı ve karıştırmaya başladı. "Rolünün yazılmış olmadığını sanıyor olabilirsin ama sana şu kadarını söyleyebilirim ki, buraya adım attığın andan itibaren bana zarar vermeyi düşünmeye başladın, muhtemelen hâlâ bunu düşünüyorsun. Legend seni kandırıp bir yola doğru yönlendiriyor; geriye yalnızca seçmeni istediği yol kalıncaya dek de buna devam edecek."

"Peki, bunu niye yapsın ki?" diye sordu Tella.

"Bu soruyu cevapladığın anda oyunu da gerçekten kazanmış olursun." Armando, Kader Destesi'ni masanın ortasına koydu ve Tella'ya desteyi kesmesini işaret etti. Kartlar altından, gümüş sarmal desenliydi ve sanki gerçek metal parçalarından yapılmışçasına alışılmışın üstünde kalındı; tıpkı öngördükleri gelecekler gibi yok edilmeleri zor görünüyordu.

Tella kartlara baktı ama dokunmadı. Annesinin destesini bulduğu o günden beri kartları takıntı haline getirmiş olabilirdi ve Kâhin'e bakmak için kendine izin vermiş de olabilirdi ama geleceğini öğrenmek için bir Kader Destesi'nden daha önce hiç kart çekmemişti. Annesine verdiği bu sözü hep tutmuştu ve bunu bir kerecik yapması da yeterince zarar vermişti zaten.

"Şu kehanet işlerini geçelim bence. Gelecekle ilgili şifreli sözler duymaya gelmedim buraya."

"Ama sonraki ipucunu istiyorsun, değil mi?"

"Az önce ipuçlarının anlamsız olduğunu söyledin sanıyordum."

"Hayır, oyunun aslında ipuçlarından ibaret olmadığını söyledim. Ama ipuçları yine de senin gibi insanlara doğru yolu göstermek için gerekli."

"Bunun yerine belki de yıldızlara bakıp Legend'ın takımyıldızlarını takip ederim."

"Takımyıldızlar insanların oynamasına yardımcı olur ama kimseyi oyunu kazandıracak tarafa yönlendirmez ve sanırım sen de kazanmak istiyorsun." Armando, masanın camsı yüzeyini gıcırdatarak desteyi masada Tella'nın tarafına doğru iteledi.

"Geleceğim seni neden bu kadar çok ilgilendiriyor ki?"

"İnan, umurumda bile değil. Ama Legend'ın umurunda."

"Bence bunu buraya oturan herkese söylüyorsundur."

"Doğru. Ama sana söylediğimde sözlerim gerçeği yansıtıyor." Armando gülümsediğinde, bu kez sırıtışı tüm suratına yayılmıştı. Dudakları mükemmel bir tebessümle aralanmış, gözleri büyüleyici bir yeşile dönmüştü ve bir an için Tella, Armando şayet azıcık daha nazik olsa onun yürek burkacak derecede yakışıklı olabileceğini düşündü. "İster benimle oyna ister şansını başka bir tapınakta dene, istediğini yapmakta özgürsün."

Tam o sırada çanlar sabahın ikisini duyurarak iki kez çaldı. Tella'nın düşündüğünden daha geç olmuştu. Farklı bir tapınakta Legend'ın oyuncularından bir başkasını bulabilmek için hızlı davranmak zorundaydı. Ama onların da tıpkı Armando gibi Tella'nın geleceğini okumak isteyecekleri muhtemeldi.

Metal desteye doğru uzandı.

Kartlar eldivenin içinden bile hissedilecek kadar so-

ğuktu. Desteyi bölmeyi tamamladığında, Armando kartları onun önüne yaydı. Gümüş ve altından bir yelpaze gibiydi. Başta parıldadıysa da hemen sonra altın, siyaha döndü ve gümüş sarmallar paslandı; geleceğinin de böyle kararabileceğine dair bir ikazdı sanki.

"Dört kart seç. Her seferinde bir tane."

"Nasıl yapıldığını biliyorum." Tella, bariz şekilde tam önünde duranları görmezden gelerek, sol ucu yanmış bir karta uzandı, masanın üzerinden gıcırtatarak kartı çekti ve açtı; karşısına çok iyi bildiği hunhar bir gülümseme çıkmıştı.

Kupa Prensi.

Tella'nın ciğerlerindeki hava donuverdi. Vale'den kaçmanın gerçekten de yolu yoktu.

Armando soğuk ve alaycı bir tavırla kıkırdadı. "Karşılıksız sevgi. Anlaşılan seninle Dante arasında işler hiç de yolunda gitmeyecek."

Tella'nın aksi yönde herhangi bir endişesi olsaydı, bunu duymak canını yakabilirdi. Ama bu kahrolasıca prensin neyi temsil ettiğini herkesten daha iyi biliyordu. Tella aşka dair ne derse desin, kendisine ilgi gösteren genç erkeklerden hiçbirine bağlanmaya gönüllü olmamasının asıl nedeni Kupa Prensi'ydi. Tella bir erkeğin dikkatini nasıl çekeceğini biliyordu ama hepsi de sonsuza dek sürmemeye mahkûmdu. Mire, kimi severse sevsin Tella'nın ondan karşılık görmeyeceğine karar vermişti bile.

Sonra Tella en yakınındaki kartı açtı; kart sanki açıp bakmasını bekler gibi gözünün önünde duruyordu.

Ya da öyle bir şey yoktu.

Ölüm Bakiresi.

Yine.

"Bu kartı hep sevmişimdir." Armando, bakirenin yüzünü çevreleyen incilerin üzerinde parmaklarını duygusuz bir duyarlılıkla dolaştırdı. "Ölüm onu ölümsüz eşi yapmak için ailesinden koparmış. O yine de Ölüm'ü reddetmiş. Böylece Ölüm, başkası ona sahip olamasın diye onun kafasını incilerden bir kafese sokmuş. O zaman dahi bakire ona karşı gelmiş ve Ölüm'ün onların peşinde olduğuna dair sevdiklerini uyarmak için her gece gizlice kaçmış."

"Bakirenin geçmişine aşinayım," dedi Tella.

"O zaman, değer verdiğin birini kaybetme konusunda neden daha endişeli değilsin?"

"Çünkü onu zaten kaybettim."

Armando kulak tırmalayıcı bir sesle, "Belki de başka birini kaybetmek üzeresindir," diye karşılık verdi. Tella'nın geleceğini umursamadığını iddia eden genç bir adama göre, kızın geleceğinin bu kadar karanlık olmasından fazla keyif alıyor gibiydi.

Onu umursamaz gibi davranan Tella bir kart daha açtı. Kartı nereden aldığına dikkat etmemişti ama çocukken ortaya çıkardığı aynı dizinin devam edeceğini ve karşısına Kâhin'in çıkacağını düşünüyordu. Fakat önündeki kart, altın hatlı bir ayna yerine tepesinde ışıldayan siyah opaller bulunan ve beş kırık dökük parçaya bölünmüş, keskin bir siyah taç gösteriyordu.

Kırık Taç.

Ansızın Armando'nun keyfi kaçıvermişti. Ağzı önce açılmış, hemen ardından seslendirilmeyen bir kukla misali kapanıvermişti.

"Bu kart senin için yeterince korkunç değil mi?" diye sordu Tella.

Aslına bakılırsa bu kart Tella'yı diğerleri kadar rahatsız etmemişti. Kırık Taç birbiriyle eş güçlükte iki yol arasında yapılması imkânsız bir seçimi simgeliyordu. Ama Tella imkânsız seçimlere inanmazdı. Deneyimlerine göre, bir yolun ötekine göre daha kötü olup olmadığı daima belli olurdu. Tella'nın mazoşist yanı kaderin ona başka ne gibi sürprizler hazırladığını merak etse de, Mirelerin onun geleceğiyle oynayıp durmalarından bıkmıştı.

"Başka bir kart daha görmem gerek," dedi Armando.

Tella, "Niye?" diye sordu. "Sana tüyler ürpertici üç kart gösterdim zaten, yetmez mi?"

"Faldan biraz anlıyorsun sanıyordum. Her hikâyenin dört kısmı vardır: Başlangıç, orta, yaklaşık son ve asıl son. Geleceğin, sen dördüncü bir kart daha açıp da asıl sonunu ortaya sermeden tamamlanmayacak."

"Yine de Legend'ın bunlardan herhangi birini niye umursadığını anlamıyorum."

"Belki de bu soruyu bana değil, kendine sormalısın." Armando'nun gözleri kırık kalpler, yitirilen sevilenler ve imkânsız seçimlere dair bir öykü anlatan açık kartlara döndü. Tella bunların Caraval'la ne gibi bir bağlantısı olduğunu anlamıyordu; tabii eğer Legend, tıpkı Vale gibi, başkalarının acısından keyif almıyorsa.

Bu kez, cüretkâr değişimlerin ve sıra dışı hediyelerin simgesi olan Talih Hanım ya da Majestelerinin Elbisesi gibi iyi bir Mire çıkmasını umarak gözlerini kapattı.

Kartların pürüzsüz metal yüzeyleri, Tella'nın tüm gözden uzakta tuttuğu Kâhin gibi sihirle ışıldamıyordu. Ama parmakları üzerlerinde dolanırken hissettiği bir şey de yok değildi. Kartların çoğu soğuk bir his veriyordu ama

birkaçı diğerlerinden daha soğuk ya da daha ılıktı. Derken, öyle büyük bir ısıyla yanan bir karta denk geldi ki elini hemen çekmek istedi. Fakat bunun yerine kartı açtı.

Metalin mor renkte ışıldamasıyla, küllü eflatun rengi elbiseli ve devasa gümüş bir kuş kafesinin parmaklıkları ardından Tella'ya gözlerini dikip bakan hoş bir kadın ortaya çıktı.

Mahkûm Kadın.

Tella'nın göğsüne bir yumruk oturdu; bunun sebebi, bu kartın Kâhin'de gördüğü kendi annesini hatırlatması da değildi yalnızca. Mahkûm Kadın'ın iki anlamı vardı: kimi zaman sevgi vaadini gösterirdi ama genellikle fedakârlık anlamına gelirdi. Tüm hikâyelerde onun tümüyle suçsuz olduğu ama derinden sevdiği birinin yerini alarak mahkûm edildiği anlatılıyordu.

İşte o zaman Nigel'ın sözlerini hatırladı Tella. *Seni uyarıyorum; oyunu kazanmanın sonradan seni pişman edecek bir bedeli var.*

Armando'ya ters ters baktı. "Kartlarımı seçtim. Bana sonraki ipucunu ver."

Adamın dudakları anlaşılmaz bir ifadeyle büküldü.

"Sakın bana veremeyeceğini filan söylemeye kalkma..."

"Pençelerini eldiveninde tut." Armando sandalyesinden kalktı ve dar mekânda ilerleyip elini duvardaki aynalardan birine bastırdı. Ayna bir tıslamayla açılıp, toprak ve çok eski örümcek ağlarından oluşan serin bir tünel çıkardı ortaya.

Tella, Valenda'nın dört bir yanında gizli tüneller olduğunu duymuştu. Bu da onlardan biri olmalıydı.

"Bir şey seni durmaya zorlayıncaya dek bu yolu takip

et. Orada sonraki ipucunu bulacaksın. Ama unutma Bayan Dragna, Caraval ipuçlarından ibaret değildir. Ablan sırf basit bulmacaları çözdüğü için kazanmadı. O bulmacalar uğruna feda etmeye hazır olduğu şeyler yüzünden kazandı. Ve de seni bulma uğruna feda etmeye hazır olduğu şeyler yüzünden."

21

Oyunun dünyasıyla oyunun dışındaki dünya birbirine karışmaya başlamıştı. Tella her ikisinin de parçalarının düzenli bir şekilde iç içe geçtiğini hissedebiliyordu.

Oyun gerçek değildi. Tella bunu biliyordu. Herkes biliyordu. Yine de, Armando'nun gizli tünelinde ikinci ipucuna doğru ilerlerken, oyunun olmasını istediğinden çok daha gerçek olup olamayacağını sorgularken buldu kendini.

Tella, Caraval'a Vale'yle yaptığı anlaşmanın gerçek olduğuna, oyunu kazanıp Legend'ı ona götürürse annesini kurtarabileceğine inanarak katılmıştı. Balo gecesinin ardından Vale'nin gerçek Kupa Prensi, bir şekilde kaçmayı başarmış bir Mire olduğuna da inanmaya başlamıştı. Fakat bu, inanmaya son verdiği noktaydı.

Oyunun herhangi bir kısmının gerçek olduğu fikrini

cazip bulmak bile onu tehlikeli bir zihnî sarmala yönlendirebilirdi. Ne Legend Mireleri yok etme peşindeydi ne de Mireler Legend'ı.

Ama eğer Tella haklıysa ve tüm bunlar yalnızca bir oyunsa, kazandığı takdirde gerçekten de Legend'la karşılaşacak mıydı? Yoksa onu başka bir aktör mü canlandırıyor olacaktı?

Legend hep aktörler tarafından canlandırılırdı. Yine de Tella bu seferkinin farklı olduğuna inanmıştı. Nigel ona söz vermişti. *Caraval'ı kazanırsan, göreceğin ilk yüz Legend'ınki olacak.*

Nigel bunları söylediğinde Tella'nın dünyası yerinden oynamış, bu sözlerdeki gücü, Kâhin'e her dokunuşunda sezdiği falcı sihrini hissetmişti. Oyunu kazandığı takdirde Legend'ı karşısında bulacaktı. Ama eğer gerçek Legend oyunun sonunda ortaya çıkarsa bu, oyunun geri kalanının da gerçek olduğu anlamına mı gelecekti? Vale haricindeki Mirelerin de geri dönmeye çalıştığı ve döndükleri takdirde Legend'ın yok edileceği anlamını mı taşıyordu?

Tella bu sorulara öyle gömülmüştü ki ne kadar yürüdüğünü ya da Armando'nun dolambaçlı tünelinin nereye uzandığını zor bela fark ediyordu. Nihayet tünelin eski taş duvarlarında yankılanan bazı sesler duydu.

Sesleri takip ederek adımlarını hızlandırdı ve sesler onu örümcek ağı kaplı bir kapıya yönlendirdi. Bu, Tella'nın gördüğü ilk kapı değildi ama tünelde ilk defa duruyordu. Kapının ardından gelen sesleri tanımıştı.

Bunlar Scarlett'le Julian'ın sesleriydi.

Sesleri kirli kapının ardından boğuk gelse de aşikârdı.

Tella ablasının sesini kendi sesinden bile iyi tanıyordu, Julian'ın sesiyse başlı başına bir olaydı.

Tella Julian'la Trisda'da ilk karşılaştığında, tıpkı ablası Scarlett gibi ondan etkilenmemişti. Fakat ses tonu hoşuna gitmişti. Julian'ın yumuşacık ve etkileyici sesi büyü yapmak için birebirdi adeta. Fakat o gece sesi büyü yapmak yerine büyüleri bozuyor gibiydi. Ses tonu tuzsuz denizi andırıyordu. Boş ve her sözünde kuruyan bir denizi.

Örümcek ağları ve is kokusu burnuna bulaşırken Tella kapıya yaklaşarak eğildi; ablasının saraydaki odasının kapının hemen ardında olduğunu tahmin ediyordu.

"Beni içeri aldığın için teşekkürler," dedi Julian. "Beni bir daha görmek istemediğini sanıyordum."

"Seni her zaman görmek isterim," dedi Scarlett. "Zaten bu kadar acı vermesinin sebebi de bu."

Peşinden gelen sessizlikte Tella, ablasını kapının ardındaki halini canlandırdı gözünde. Saat sabahın üçünü geçmişti. Scarlett geceliğiyle ayakta dikiliyor olmalıydı ama Tella onu tanıdığından, muhtemelen üstüne bir battaniye de sardığını düşünüyordu. Onun battaniyeye sımsıkı sarınmış halini, kendisine söylenen yalan karşısında yaşadığı acının ve mantığının sızlattığı kalbini ve nihayetinde Julian'a karşı hissettiği arzuyla mücadele ettiğini hayal edebiliyordu.

"Kız kardeşim sana bir şans daha vermem gerektiğini düşünüyor."

"Kız kardeşine katılıyorum."

"O halde sana tekrar güvenmem için bana iyi bir neden göster. Güvenmek istiyorum ama son seferinde bana tekrar yalan söylemek yalmzca bir gün sürmüştü." Scarlett'in

titrek sesi Tella'ya onun ağlamak üzere olduğunu duyuruyordu.

Tella özel bir anın mahremiyetini ihlal ediyordu. Onları baş başa bırakıp tekrar tünelde ilerlemeye dönmesi gerekiyordu.

"Peki ya kız kardeşin..."

Tella duruverdi.

"...o kaç kere..."

"Tella'yı bu işe karıştırma."

"Sadece bunun neden farklı olduğunu bilmek istiyorum," dedi Julian. "Caraval, Armando ve sakladığı diğer onca şey hakkında yalan söylediği için onu affedebiliyorsun?"

"Çünkü o benim kız kardeşim." Scarlett'in ses tonu tekrar hiddetlenmişti. "Bunu anlaman gerek. Senin de bu kadar çok yalan söylemenin tüm nedeni kardeşin Legend değil mi sanki?"

Tella'nın dünyası duruvermişti.

Legend, Julian'ın erkek kardeşiydi.

Scarlett bunu nasıl saklamıştı?

Çünkü Tella ona hiç sormamıştı.

Bu yine de Scarlett'in paylaşması gereken türden bir şey gibi geliyordu ona. Şayet doğruysa, her şeyi çözebilirdi. Tella oyunu kazanmak için daha fazla ipucuna ihtiyaç duymazdı. Scarlett'i Legend'ın kimliğini öğrenebilmek için Julian'ın ağzından girip burnundan çıkmaya ikna etmesi yeterdi.

Fakat Julian bir yalancıydı ve Legend için çalışıyordu. Tella onun söylediği herhangi bir şeyin güvenilir olabileceğinden emin değildi. Bu da oyunun bir parçası olabilir-

di. Bir numara. Tella'yı gerçek Legend'a götürecek ipuçlarını bulmaktan alıkoyan bir avuntu.

Tabii eğer bu da ipuçlarından biri değilse...

Armando, tüneli takip ederse sonraki ipucunu bulacağını söylemişti.

Tella, Julian'ın söyleyeceklerine dikkat kesildi.

"Kızılcık," diye yakardı Julian; "lütfen, seni kaybetmemek için çabalıyorum burada."

Scarlett, "Belki bizim sorunumuz da budur," dedi. "Beni 'kaybetmemek' için çabalamanı istemiyorum. Senin gerçekten kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

Julian her ne cevap verdiyse, Tella'nın net bir şekilde duyamayacağı kadar kısık sesle konuşmuştu. Sonrasındaysa onun odadan çıktığını işitti.

Tella'nın muhtemelen kapıyı açıp Scarlett'in odasına dalmadan önce biraz daha beklemesi gerekirdi ama odaya girdiği anda, onları gizli gizli dinlediği açığa çıkacaktı.

Tella kapı kulpunu çevirdi.

Kapıdan geçtiği anda kendini –neyse ki yakılmamış– bir şöminenin içinde buldu. Külleri elbisesinde silkeleyerek süite adım attı.

Scarlett'in odası gözyaşları kadar serindi. Şöyle bir bakıldığında bir müzik kutusunun içini andırıyordu: Safir mavisi satenden kapitone duvarlar, oyma kenarlı zarif kristal masalarla ve vitray bacaklı sandalyelerle dolu yuvarlak bir odayı çevreliyordu. Göz kamaştırıcı kuvars ve düşlerden oluşan uzun sayvanlı yatağın bile kısa ömürlü bir görünümü vardı. Tam da büyülenmiş bir prensese göre bir odaydı. Fakat bu hikâyede Scarlett daha ziyade düş kırıklığına uğramış görünüyordu. Suratı solmuş, yu-

muşak kara saçları yüzüne düşmüştü. Kız kardeşini görünce yaşadığı şaşkınlık bile donuk duruyordu.

Sönük görünmeyen tek şey elbisesiydi. Tella ablasının gecelikli olmasını bekliyordu ama Scarlett ya gizli bir balodan yeni gelmişti ya da hâlâ Legend'ın sihirli elbisesini giyiyordu. Ve elbise, Scarlett'le Julian'ı bir arada tutmak için kendine düşen rolü oynamaya kararlıydı. Korsesi kırmızı ipekten bir straplezdi ve neredeyse odanın çeyreğini kaplayacak denli kabarık olan kırmızı bir eteğe bağlanıyordu.

Tella ablasının bir baloya katıldığından şüpheliydi. Elbise Legend'ın büyülü elbisesi olmalıydı ki, bu Tella'nın aklını daha da karıştırmıştı. Scarlett'i son gördüğünde ablası ona Legend'a ya da onun adına çalışan kimseye güvenmediğini söylemişti ama buna rağmen onun elbisesini giymeye devam ediyordu.

Tella ablasından şüphelenmek istemiyordu ama onu o elbise içinde görmesi, Scarlett'in de oyuna dâhil olup olmadığım sorgulamasına yetmişti. Belki de önceki oyunda Scarlett'i kandırdığı için Tella'yla ödeşmek istiyordu.

Tella'nın dudakları kaskatı kesildi.

Sonra Scarlett'in yanağından bir gözyaşının süzüldüğünü gördü. Onu bir başkası izledi.

Tella'nın aksine Scarlett sahte gözyaşı dökmeyi bilmezdi, Tella onun bunu yaptığını da kesinlikle hiç görmemişti.

Bir yaş daha düştü. Ve bir tane daha. Yaşlar Scarlett'in yanaklarında yol yol akıyordu.

Hayır. Ablası rol yapmıyordu. Tella paranoyaklaşmıştı. Tam da ablasının onu uyardığı gibi, Tella neyin gerçek

neyin sadece oyun olduğunu net bir şekilde kavrayamıyordu artık.

Scarlett'ten şüphe ettiği için hem kendine hem de oyuna öfkelenen Tella, Scarlett gerçekten berbat göründüğünden, söyleyecek şefkatli bir şeyler bulmaya çalışarak yuvarlak odada dolandı; üstelik Scarlett'in üzüntüsünün kaynağı olan kişiyle tartışmasına kulak kabarttığı da bariz şekilde ortadaydı. Fakat ağzından tek çıkan "Julian gerçekten de Legend'ın kardeşi mi?" oldu.

Scarlett dökümlü kırmızı ipekten bir yığın halinde yatağa sırt üstü yığıldı. "Caraval'ın sonunda Julian, kardeş olduklarını söylemişti ama beni kaybetmemek için her şeyi söyleyebileceğini düşünmeye başlıyorum."

"En azından sana değer verdiğini biliyorsun."

"Ama gerçekten değer veriyor mu acaba?" Scarlett'in yüzünden daha da fazla yaş döküldü. "Birine gerçekten değer verdiğinde dürüst olman gerekmez mi, hem de bu o insam kaybetmen pahasına olsa bile?"

"Hep böyle basit olduğunu sanmıyorum. Seni dünyadaki diğer herkesten çok seviyorum ama sana yalan söyledim, hem de çok," dedi Tella neşeyle; ablasını gülümsetebilmeyi umuyordu.

Scarlett'in somurtması, gülmek istercesine bocaladı ama hemen ardından, sanki nasıl güleceğini unutmuş gibi, yüzü tekrar asıldı. "Onu gerçekten affetmem gerektiğini mi düşünüyorsun, yoksa sadece keyfimi yerine mi getirmeye çalışıyorsun, anlayamıyorum."

"Elbette keyfini yerine getirmeye çalışıyorum. Onu affedip affetmemeye gelince; bu, gerçekten de Legend'ın kardeşi olup olmadığına bağlı," dedi Tella. Şakayla karı-

şık konuşmuş olsa da sözlerinde ciddiyet payı da vardı. Bir an, ablasından faydalandığı için kendinden nefret etti. Ama eğer Tella oyunu kazanamaz, Legend'ı bulamaz ve tekrar ölürse Scarlett'i avutmak asla mümkün olmazdı. Tella, Scarlett'e herhangi bir şey olsa dünyayı yıkacak olan kardeşti; Scarlett ise Tella'ya herhangi bir şey olsa dünyası yıkılacak olan kardeş.

"Julian'a sormayı zaten denedim ama Legend'ın kim olduğunu bana söylemiyor." Scarlett karyola direğine çöktü. "Öyle davranıyor ki sanki bu sırra ihanet etmesi fiziksel olarak imkânsız gibi. Buna karşın, Legend'ın kardeşi olduğu izlenimini uyandırmakta zorlanmadı." Ellerinin tersiyle nemli gözlerini hışımla sildi. "Her şeyin bir yalandan ibaret olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Legend'ın *Julian* olduğuna ve bunu bana söylemek istemediği için Legend'ın kardeşi olduğunu iddia ettiğine inanacağım neredeyse." Scarlett yastığına daha da gömülerek burnunu çekti.

Tella ablasının sözlerini değerlendirirken bir yandan da Scarlett'in eteğinin kısalıp darlaşarak geceliğe benzer bir hal almasını, renginin de soluk pembeye dönmesini izledi. Hayret vericiydi. Önceki Caraval sırasında Tella bu elbiseyi az da olsa kıskanmıştı. Elbise sanki kendi duygu ve düşüncelerine sahipmiş gibi davranıyordu; kumaşı, kesimi ve rengi kendi keyfine göre değiştiriyordu. Sihri, Caraval standartlarına göre bile istisnaiydi ve Legend onu Scarlett'e vermişti. Tella son oyun sırasında sanatkârların elbise hakkında fısıldaştıklarını işitmiş, Legend'ın Scarlett'e neden böylesine eşsiz bir hediye verdiğini merak etmişti. Aniden, Scarlett'in az önce tahmin

yürüttüğü gibi, Julian'ın gerçekte Legend olması daha da anlamlı gelmişti.

Tella yatakta ablasının yanına oturdu. "Julian'ın Legend olabileceğine sahiden de inanıyor musun?"

"Bilmiyorum," diye homurdandı Scarlett. "Bence Legend'ın sanatkârları üzerinde gücü var; her hareketlerini kontrol ettiğini sanmıyorum ama belirli sırları açık etmelerini engelleyebildiği izlenimini alıyorum. Bu yüzden, Julian gerçekten Legend olsaydı, Armando'nun son Caraval'da oynadığı rolle ilgili gerçeği bana söylemesine izin vermezdi bence."

"Armando'dan nefret ediyorum," dedi Tella.

"O yalnızca işini yapıyordu. Ama ben de ondan pek hoşlandığımı söyleyemem." Scarlett, azıcık da olsa geri dönen hışmıyla, burnunu çekerek gömüldüğü yastığı yumrukladı.

"Sence o Legend olabilir mi?" diye sordu Tella.

"Bence herkes Legend olabilir." Scarlett son gözyaşlarını bastırdı. Tella'ya baktığında yüzüne kararlılık hâkimdi. "Legend'ın kim olduğunu kesin olarak bulmanın tek yolu, oyunu kazanmak için Julian'ı kullanmaktan geçiyor bence."

"Onu kullanmak mı istiyorsun?" Tella az daha yataktan aşağı düşecekti. Bu hiç de ablasının tarzı değildi, hem de hiç. "Bu da nereden çıktı? Benim bile oynamamamı istiyorsun sanıyordum."

"İstemiyorum. Ama kazanır da Legend'la yüz yüze gelirsen, Julian'la ilgili gerçeği de öğrenebiliriz." Scarlett, elbisesinin kolundan gizli bir hançer çıkarır gibi bir parça kâğıt çekip adı.

Bu kesinlikle Scarlett'in yeni bir yönüydü.

Tella'nın hoşuna gitmişti.

"Bunu bana Julian verdi," dedi Scarlett. "Sonraki ipucu. Sana yardım etmek istediğini söyledi ama sanırım böyle bir rüşvetle beni kandırmaya çalışıyordu."

Tella kâğıdı eline aldı, partide aldığı ilk ipucu kartındaki metin geldi aklına.

Sandığın şey değil bu oyunun amacı,
Gerçeği bulmak için ara parşömen ve mürekkepten kadını.
Sonraki ipucu yalnızca onda,
O ipucu ki bırakıldı sadece sana.

"Geçen gün Çeşni Yöre'deki, aranan suçlu afişlerinin olduğu bir dükkânda tanıştığım bir kadından bahsediyor gibi geliyor kulağa."

Aynı zamanda, mesajın gerçekten sadece ve sadece Tella için bırakıldığını da hissettiriyordu. Oyuna katılan herkesin aynı dükkâna uğradığından şüpheliydi. Elantine'ın En Arananı. Tella oraya geri dönebilmeyi ummuştu ama Legend'ın onu Vale'yle ilk kez iletişime soktuğu yere geri yönlendirmesi fazlasıyla büyük bir tesadüf gibi duruyordu.

Oyun tekrar fazla gerçekçi bir hal almaya başlıyordu.

Tella, Legend'ın sanatkârlarının Mabet Bölgesi'nde şahit olduğu onca düzenbazlığı hatırlattı kendine. Caraval'ın yalnızca bir oyundan fazlası olduğuna bile bile inanacak kadar saf davranmıştı. Caraval yalnızca koca bir aldatmacaydı ama Tella onun kendisini içine çekmeye çalıştığını hissedebiliyordu.

Scarlett'in ona az önce verdiği ipucu kartını uzattı. "Yarın gece benimle birlikte bunu araştırmaya gel."

Scarlett dudaklarını kemirdi.

"Ne? Başka planların mı var?"

"Kiminle planım olacak?" diye sordu Scarlett. Ama sesi öyle tiz çıkmıştı ki Tella, Scarlett'in balo elbisesinin ürktüğüne yemin edebilirdi. Hızla pembeden siyaha dönerek kırpışmıştı.

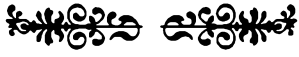
Tella ablasının ne sakladığını bilmiyordu ama bir kez daha Scarlett'in gizlediği bir şeyler olduğu hissine kapılmıştı.

"Sadece gece dışarı çıkmamayı tercih ederim," diye ekledi Scarlett. "Yine oyunda yakalanma riskini göze alamam."

Tella, "Anlıyorum," dedi. Ama Scarlett'e inandığına pek de emin değildi.

CARAVAL'IN ÜÇÜNCÜ GECESİ

Tella bir saat daha uyumak için ömrünün bir yılını verebilirdi. Kalan ömrünün muhtemelen bir yıldan az olması umurunda bile değildi. Tüm o pamuk gibi battaniyeler ve yumuşacık yastıklarla dolu yatağının o keyifli mavi rahatını bırakıp kalkmayı hiç mi hiç istemiyordu. Önceki gün acımasızca uzun sürmüştü. Ama şimdiden gerekenden fazla uyumuştu zaten. Hemen kalkmazsa, kalan ömrü kesinlikle bir yıldan az sürecekti.

Küt... küt.

Sessizlik.

Sessizlik.

Küt... küt.

Sessizlik.

Küt... küt.

Sessizlik.

Sessizlik.

Kalbi önceki geceden de yavaş çarpıyordu. Ama yine de çarpıyordu. Tella onun durmasına kesinlikle izin vermeyecekti. Kalbinin bu temposu onu biraz yavaşlatsa da bir fincan sert çay içip birkaç karamelli tart ve böğürtlenli milföy tatlısı yedikten sonra birazcık daha kendine gelmişti.

Alacakaranlıktan hemen önce giyinmeyi başardı. O akşam için uzun etekli, korsesiz bir elbise seçmişti kendine; elbisenin rengi, fırtına bulutlarından dökülen gözyaşlarının lacivert tonundaydı. Gece giymek için fazla ince bir elbise olabilirdi ama bu elbiseyle hareket etmek kolaydı. Yine de, Scarlett'in kaldığı safir kanada vardığında az da olsa soluğu kesilmişti.

Ne var ki, Scarlett odasında değildi.

Tella ağır ahşapta parmaklarını neredeyse yaralayıncaya dek, bir dakika boyunca kapıyı çaldı.

Scarlett gece saraydan çıkma ve oyunda kazara yakalanma konusunda son derece katı davrandığından, Tella ablasının güven içinde süitinde bulacağım ummuştu. Ama Scarlett ya dalıp zamanı unutmuştu –ki bu pek olası değildi– ya da Tella'dan gerçekten de bir şeyler saklıyordu.

Tella ablasından tekrar şüphe etmekten hiç hoşlanmamıştı ama Scarlett kadar ürkek birinin dışarıda olması hiç de anlamlı değildi. Özellikle böyle bir gecede, Valenda'nın tamamı Legend'ın oyun tahtasına dönüşmüş haldeyken.

Legend'ın takımyıldızlarının belirli konumlarda durduğu son iki gecenin aksine bu gece, takımyıldızlar tüm bölgeleri ışıldayan gök mavisi patlamalarla doldurmuştu.

Tella, kendisini ikinci ipucuna yönlendirdiği için

Armando'ya sıra dışı bir şekilde minnettar hissetti. İkinci ipucu olmasa Tella aramaya nereden başlayacağını asla bilemezdi.

Havafaytonla saraydan ayrılırken, yıldızların geleneksel Caraval sembollerine büründüklerini gördü: Göz kamaştırıcı, mavi bir silindir şapka, mavi güllerden bir buket, mavi bir kum saati. Ancak gökteki şekillerin tümü bunlar değildi. Mireleri anımsatan takımyıldızlar da Valenda'nın tepeleriyle mahallelerinin üstünde süzülüyordu. Tella mücevherlerle bezenmiş bir göz bandı, hançerli bir taç, bir maymuncuk, incilerden bir kafes, dikilmiş dudaklar ve bir çift ışıldayan lacivert kanat gördü. Kanatların muhtemelen Kayan Yıldız'ı simgelemesi amaçlanmıştı ama Dante'nin sırtındaki kanat dövmelerine öyle benziyorlardı ki onları gördüğü anda Tella'nın ölmekte olan kalbi hızlanmayı başarmış, damarlarına ılık bir kan baskınının akın etmesine neden olmuştu.

Fayton Çeşni Yöre'ye iniş yaptığında Tella kendini etrafta Dante'ye bakınırken buldu ama genç adam o gece Tella'yı takip ediyor gibi durmuyordu.

Dante'nin hangi takımyıldızın altında olduğunu ve yanında başka birinin olup olmadığını merak ederek, yıldızlarla aydınlanmış gökyüzüne tekrar bir bakış attı. Onun geniş, dövmeli ellerinin başka bir kızın boynunda durduğunu, önceki gece Tella'ya fısıldadığı aynı sözlerle onu büyülerken kızın nabzını okşadığını canlandırdı gözünde. *Legend olsaydım bile senin kazanmanı isterdim.*

Bu düşünce karşısında Tella'nın içi burkuldu. Dante'yi yanında istediğinden değildi. Onun üstü kapalı alayları ya da kalın ses tonuyla dikkatinin dağılmasına ihtiyacı

yoktu. Yöre'nin dar sokakları insanın dikkatini yeterince dağıtıyordu zaten.

Dar yol ve ara sokakların hepsi Tella'nın önceki gelişinden çok daha kalabalık, tıka basa doluydu. Çeşni Yöre'nin rengârenk sakinleri, aşırı pahalı kostüm aksesuarları satarak şehri Elantine Günü Arifesi'ne hazırlar gibi görünen bayram tüccarlarıyla haşır neşirdi. Hemen her dükkânın önünde tüccarlar dikiliyor, hepsi de bir şeyler bağırıp çağırıyordu.

"Beş mangıra Maktul Kral'ın tacı!"

"Ölüm Bakiresi'nin giydiği incili kafes üç mangıra!"

"Kupa Prensi'nin maskesi dört mangır!"

"Kaos'un zırh eldivenleri iki mangır!"

"Bekâr Gelin'in gözyaşı duvağı sadece bir mangıra!"

Tella onların arasında Legend'ın sanatkârlarından herhangi birini –en azından tanıdıklarından birini– görmemiş ama diğer insanların oyunu nasıl oynadıklarını gözleyebileceğini düşünmüştü. Çok kereler birinin tuğladan bir duvara vurup, *Beni Legend gönderdi,* dediğini işitti; sanki bu gizli bir kapıyı açacak parolaymış da onları sonraki ipucuna yönlendirecekmiş gibi. Bu insanların enerjilerine ve kaygısız coşkularına imrenmişti. Ne gibi bir plan peşindelerse, Tella'nınkinden epey farklıydı.

Ya Legend onunla şahsen oynuyordu ya da hepsi aynı oyunun oyuncuları değildi.

Tella'nın aldığı üçüncü ipucu, parşömen ve mürekkepten kadını aramasını söylüyordu ki, bu açık bir şekilde Elantine'ın En Arananı'nda çalışan yaşlı kadını işaret ediyordu. Fakat Tella vardığında dükkânda kimse yoktu.

Dükkândan içeri birkaç adım attığında palavraların,

kurşun kalemlerin ve parşömenlerin kokusu Tella'mn burnunu gıdıkladı. Dükkânın köşesindeki dar bir alan, dağınık olsa da tam donanımlı bir sanat stüdyosuna ayrılmıştı. Diğer her şey kâğıtla kaplanmıştı, hatta tavana bile dükkânın o sırada orada bulunmayan sahibinden daha da yaşlı duran sararmış afişler yapıştırılmıştı.

Yaşlı kadının geri dönmesini beklerken Tella gördüğü her şeye hızlıca göz atmaya çalıştı. Bu afişler rastgele suratların karalandığı kâğıt parçalarından ibaret değildi. Bunlar, Tella'nın sadece bahsedildiğini duyduğu suçluların detaylı tasvirinin yer aldığı sanat eserleriydi. Aralarında Tella'nın hiç duymadıkları da vardı. Parşömen ve kanvasların her köşesi harikulade olduğu kadar dehşet verici şekilde ölümü de hatırlatan bir öykü anlatıyor gibiydi.

Kazıklı Augustus'un adı zaten her şeyi özetliyordu.

Bir de Dao Düşesi vardı. Kara korsanlığı, zehir satmak ve baştan çıkarma suçlarından aranıyordu.

"Baştan çıkarmanın suç olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı Tella.

"Kimi baştan çıkarmaya çalıştığına bağlı."

Tella hemen arkasına döndü. Fakat karşısında mürekkep lekeli ihtiyar kadını bulmak yerine, kalın siyah dikişlerle tutturulmuş, ışık saçan parşömenden beyaz bir elbise giyen genç bir kızla yüz yüze geldi; elbise yüzünden duvardaki mürekkepli portrelerden kaçmış bir resim gibi görünüyordu. Bu, Legend'ın sanatkârlarından biri olan Aiko'ydu.

Onu anlamak Tella için hep zor olmuştu. İşi gözlem olduğundan, Aiko genelde bildiklerini kendine saklardı. Özel olayları –o sırada kolunun altında duran– büyülü bir

deftere çizerek Caraval'ın tarihini ölümsüzleştiren bir tarihçi olarak çalışıyordu.

Orada bulunması Tella'mn doğru yolda olduğunun açık bir kanıtıydı. Ama Tella kızı gördüğü için memnun olduğunu içtenlikle söyleyemezdi.

Oyunun dışında Aiko'dan hoşlanmış sayılırdı. Fakat oyunda ondan sakınmayı tercih etmişti. Aiko yaptığı aman vermez pazarlıklarla meşhurdu. Son Caraval sırasında Scarlett'le hayatının iki gününe mâl olan bir anlaşma yapmıştı; Scarlett'in geçici ölümü Tella'nınki gibi olmamıştı ama yine de Tella'nın bir daha yaşamak istediği türden bir deneyim değildi.

"İstediğin kadar bakmakta özgürsün," dedi Aiko. "Ama soracağın soruyu akıllıca seç. Sadece bir tanesine bedava ya cevap veririm. Sonrasında her soru sana yeri doldurulamaz bir şeye mâl olur."

"Sonraki ipucunu sorsam sadece?"

"Sorabilirsin ama cevabı sana vermem. Yapabileceğim en iyi şey, seni ona yönlendirmek olur; tabii artık daha iyi bir soru sormayı başarırsan."

Kahretsin. Tella bu sözlerinin bir soru gibi algılanmasını istememişti aslında.

Çenesini kapattı ve gözlerini birkaç afişin üzerinde gezdirdi; sonraki ipucuna yönlendirebilir umuduyla, Kader Destesi'nde bulunan bir figür arıyordu.

Gözüne hiçbir Mire takılmamıştı ama kan içme ve yamyamlıktan ruh çağırma ve kötü büyüler satmaya dek türlü suç görmüştü.

Derken, Tella duraksadı. Arka duvarın ortasında asılı duran bir afişe uzanırken suçlar, ipuçları ve Mirelere dair

aklında ne varsa uçup gitmişti.

Soluğunu nasıl vereceğini bile unutmuş gibiydi. Nasıl konuşacağını. Nasıl göz kırpacağını. Nasıl hareket edeceğini de.

Işıl ışıl bir çerçeve yerleştirilmiş olan bu portre diğer hepsinden daha güzeldi ama bunun nedeni *Aranıyor* kelimesinin ardındaki güzel yüz de olabilirdi. Bu yüzle Tella ve Scarlett'in kayıp annesi Paloma arasında tuhaf bir benzerlik vardı.

23

Kayıp Cennet.
Hırsızlık, adam kaçırma ve cinayetten aranıyor.

Tella gözlerini resimden alamıyordu. Gördüklerine inanmak isteyip istemediğinden emin değildi.

Annesini düşünüp durduğu onca yılın ardından, cevaplanmayan sorularından birine nihayet bir yanıt bulmuştu. Ama bu bulmayı umduğu yanıt değildi. Annesi bir hırsızdı. Adam kaçıran biriydi. Bir katildi. Bir suçluydu.

Tella afişte bir hata olduğuna inanmak istiyordu. Onun tanıdığı annesi bu şeylerin hiçbiri değildi, ancak Vale de *Onu daha önce bulamamanın nedeni Paloma'nın, onun gerçek ismi olmamasıydı*, demişti.

Annesinin asıl adı Cennet'ti ve Cennet'in resmiyle Paloma arasındaki benzerlik gayet açıktı. Sadece aynı oval

surata ve sık kara saçlara sahip olmakla kalmıyorlardı. Dudaklarının, Tella'nın büyürken taklit ettiği o büyüleyici gizemli tebessümle kıvrılması da aynıydı. Kocaman gözleri, ince düşünce ve zekânın mükemmel dengesi içinde köşelerden aynı oranda inceliyordu. Tella, ansızın bastıran bir kıskançlıkla, onun Scarlett'e neredeyse tıpatıp benzediğini fark etti. Hatta afişteki resimde yaklaşık Scarlett'in yaşlarında görünüyordu.

Scarlett'in bundan haberi var mıydı? Ablası bu yüzden mi annelerinden bahsetmeyi daima reddediyordu?

"Bana Kayıp Cennet hakkında ne anlatabilirsin?" diye sordu Tella.

"O özeldi." Aiko portreye doğru yanaştı ve çıplak parmağıyla Cennet'in yanağını okşadı. "Şu ana dek fark etmemiştim ama senin şu Scarlett'i biraz andırıyormuş. Gerçi Cennet, ablandan çok daha cüretkâr."

"Onun hakkında bana başka ne söyleyebilirsin?"

"Ablan hakkında mı, Cennet hakkında mı?"

"Ablamı kendisinden bile iyi tanıyorum. Hakkında bir şeyler öğrenmek istediğim kişi Cennet."

Aiko'nun kara gözleri tanıdık bir parıltıyla ışıldadı. Büyülü tarihçi defteriyle neredeyse bir Mire olabilecek kadar sihirli ve kurnaz görünüyordu. Ya da belki Aiko aslında Legend'dı; Büyük Usta Legend'ın kız çıkması muhteşem olurdu doğrusu. "Sana tüm bildiklerimi anlatacağım. Ama önce ödemeyi almalıyım."

"Ömrümden bir gün alamazsın," dedi Tella.

"Cennet'le ilgili gerçeği öğrenmek istiyorken, pazarlık etmek için gerçekten de ideal bir konumda olduğun söylenemez. Cennet neredeyse on sekiz yıl önce ortadan kay-

boldu, bu yüzden çoğu kişi onu hatırlamaz. Ama ben çok köklü bir öykücü geleneğinden geliyorum."

Tella sanki hiç etkilenmemiş gibi omuz silkti. Fakat için için düşünebildiği tek şey şuydu: *On sekiz yıl, on sekiz yıl, on sekiz yıl...*

Anne babası yaklaşık on sekiz yıl önce evlenmişlerdi. Tella bundan emindi, çünkü annesi ortadan kaybolduğu zaman, babasıyla evlenmeden önce onun nerede yaşadığına dair araştırma yapmış ama hiçbir şey bulamamıştı. Nedeni bu olmalıydı. Tella, Paloma isimli bir kadını aramıştı fakat Trisda'ya gelmesinden önce Paloma aslında suçlu Kayıp Cennet olabilirdi.

Tella, annesini yalnızca ömrünün yarısında görebildiği için kendini hep acılı, sanki gasp edilmiş gibi hissetmişti. Ama şimdi, annesini aslında hiç tanımadığını hissediyordu.

"Bedavaya sadece bu kadarını paylaşırım," dedi Aiko. "Öykünün geri kalanı için karşılığında bir şey isterim. Ve endişelenme; ömründen gün falan almayacağım."

"Ne istiyorsun?"

Aiko başını yatırıp uzun siyah saçları bir yana dökülürken düşünür gibi duruyordu. "Caraval hayal üzerine kurulu bir dünya ve her daim bu dünyada yaşayan bizim gibileri için herhangi bir şeyin gerçekliğini hissetmek bazen zorlaşıyor. Çoğumuz itiraf etmesek de hepimiz gerçeğe hasretiz." Sözlerine bir şeyler daha ekleyecekmiş de sonra bunu yapmasa daha iyi olacağını düşünmüş gibi duraksadı. "Bugün senden tüm istediğim, gerçek bir şey. Bir anı."

"Daha açık olmalısın. Annemi merak ediyorum ama

adımı hatırlamak gibi bir şeyden vazgeçip sana verecek değilim."

"Bu aklımın ucundan bile geçmemişti." Aiko'nun kara gözleri parıldadı. "Mükemmel bir fikir. Ama bu fikri başka bir zamana saklayacağım. Bu gece, annene dair son anını istiyorum."

Tella içgüdüsel olarak aniden geri çekildi. "Hayır. Sana onun hatıralarından hiçbirini vermem."

"O halde ben de sana Kayıp Cennet'le ilgili bilgi vermem."

"Başka bir anıyı seçemez misin?"

"Cennet'ten annen diye bahsediyorsun. Nedenini anlamak istiyorum."

"Ben ona hiç öyle demedim," diye itiraz etti Tella.

"Evet, dedin. Onu merak ettiğini söyledin. Ve tarih benim uzmanlık alanım olduğundan, bilmek istediğin her şeyi sana anlatabilirim. Bu yüzden, ister kendine başka bir uzman bul ister annenle ilgili son anını bana ver. Düşünmek için sana bir dakika süre tanıyorum."

Tella annesiyle ilgili anıların hiçbirinden vazgeçemezdi. O kadar az ve o kadar kıymetlilerdi ki. Ancak, şayet oyun Armando'nun dediği gibi gerçekten de fedakârlıkla ilgiliyse, bir anıyı feda etmek Tella'nın annesiyle gelecekte yeni anılar yaratmasını sağlayabilirdi.

Hem son anısının eksikliği Tella için daha da hayırlı olabilirdi. Annesinin odasında bulduğundan beri kartlar adeta ona musallat olmuş, Kupa Prensi ya da Ölüm Bakiresi kartlarını hiç açmamış olsa neler olacağını merak etmeden duramaz hale gelmişti. Ölüm Bakiresi onun gidişini öngörmemiş olsaydı annesi yine de gider miydi?

Kupa Prensi'ni hiç açmamış olsaydı şimdi birine âşık olur muydu?

"Peki," dedi Tella. "Annemle ilgili son anımı alabilirsin."

"Harika." Aiko dükkânın arka tarafındaki çalışma masasına doğru süzülürcesine ilerledi; bu sırada biraz fazla hevesli görünen Aiko büyülü defterinde tertemiz bir parşömen sayfa açarken, Tella'nın huzursuzluğu daha da arttı.

"Tek yapman gereken avucunu sayfaya yerleştirmek. Aslında bazıları bu süreçten keyif alır. Hatıralarımızın ağırlığı fark ettiğimizden de fazladır."

"Beni iyilik yaptığına ikna etmeye kalkma sakın." Tella elini kuru kâğıda yerleştirdi. Kâğıt, temas etmesiyle elini ısıtıvermişti; Kâhin'e her dokunuşunda yaşadığı hisse benziyordu ama fark şuydu ki bu sıcaklık elinin ötesine geçiyordu. Isı, onu erimiş tereyağı misali kaplayıp gevşeterek kolundan boynuna dek dolandı.

"Çekip almadan önce kitabın o hatıraya ulaşması gerekiyor," dedi Aiko. Fakat sesi artık upuzun bir koridorun öteki ucundan sesleniyormuş gibi geliyordu.

Tella'nın gözleri kırpışarak kapandı, gözlerini tekrar açtığındaysa annesinin Trisda'daki sihirli süitindeydi yine. Annesi tam karşısında yere oturmuştu, Tella'nın hatırladığından çok daha netti.

Annesi plumeria çiçekleri gibi kokuyordu. Tella'nın unuttuğunu sandığı bir kokuydu bu. Tella'nın annesi gittikten sonra babası konutunun hiçbir yerinde çiçek bulunmasına izin vermemişti ve Tella da onları yıllardır hiç düşünmemişti; ta ki bu ana dek. O kokuya gömülmek, o kokuyu bir daha asla unutmamak için kollarını annesine

dolamak istiyordu. Ama bu yalmzca bir hatıraydı ve Tella ne kadar isterse istesin bunu değiştiremezdi.

Az önce, bu hatıranın başlangıcında, annesi Tella'dan bir başka Kader Destesi'ne asla dokunmayacağına dair söz almıştı. Tella, Aiko'nun o hatırayı çalmasını bekliyordu ama şimdi karşısındaki farklı bir şeydi. Bu, Tella'nın öyle derinlere gömdüğü bir anıydı ki onun orada olduğunu bile unutmuştu. Annesinin ellerini nasıl tuttuğunu, Tella'nın az önce çaldığı opal yüzüğü daha iyi görebilmek için onun minik parmaklarını kaldırışını unutmuştu.

"Ah... Bu da nedir?" diye sordu Paloma.

Tella, onu temin edercesine, "Geri koyacaktım," diye karşılık verdi.

"Hayır yavrum, onu tutmalı ve benim için korumalısın." Yüzüğü resmen ona teslim ediyormuşçasına Tella'nın parmaklarını öptü. Annesi her şeyi daima öpücükleriyle mühürlerdi ki bu da Tella'nın unuttuğu başka bir şeydi.

"Şimdi," diye fısıldadı Paloma. "Az önce kaldırdığım o kartlar hakkında bir sır paylaşacağım seninle. O kartlarda resmedilen Mireler bir zamanlar dünyaya hükmederlerdi ve o zamanlar son derece insafsız ve zalimlerdi. Sırf eğlence olsun diye insanları kartların içinde tutsak ederlerdi. Onları yalnızca bir Mire özgür bırakabilirdi... *ancak...*"

Hayır. Hatıra gözlerinin ve kulaklarının önünde silinip gitmeye başlarken Tella ona sımsıkı tutunmak için çabalıyordu. Annesinin teni yanıktan yarı saydama dönerken dudaklarından Tella'nın artık duyamadığı sözler dökülüyordu. Hayır. Hayır. *Hayır! Bunlar* Tella'nın duyması gereken sözlerdi. Arayıp durduğu cevaplar. Annesi-

nin söylemek üzere olduğu şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama her ne dediyse hayati önem taşıdığına emindi.

Tella tırnaklarını geçirmeye çalışır gibi yapıştı hatırasına. Fakat ne denli çabalarsa hatırası da o denli bulanıklaşıyor, hiçbir şekilde tutunamayacağı bir dumana dönüşerek, sonunda dağılıp yok oluyordu.

Gözlerini açtığında Tella kendisini bir yükten kurtulmuş gibi hissetmemişti. Hissettiği, bir şeylerin yitip gittiğiydi. Sanki bir yanı kesilmiş de kanaması yokmuş gibi. Aslında kayıp bir şeyler de yok gibiydi. Aiko'nun alacağını sandığı hatıra hâlâ yerli yerinde duruyordu ve ondan ayrılmaya kendini hazırlamasına karşın hatırası gitmediği için rahatlamıştı.

O halde, neden Aiko'nun çok daha değerli bir şeyler çaldığını hissediyordu ki?

Aiko'nun lanetli defteri şimdi sımsıkı kapanmıştı ama Tella defterin öncekinden daha kalın göründüğüne yemin edebilirdi. Üzerinde hafif bir ışıltı bile vardı.

Aiko ne almıştı?

"Öyle somurtkan durma," dedi Aiko. "Valenda'mn en meşhur suçlularından biriyle ilgili muhteşem bir hikâye kazandın."

Aiko duvardaki afişlerin yanına geri döndü. "Ortadan kaybolmadan önce Kayıp Cennet bu şehirde bir efsane sayılırdı. İnsanlar Cennet'ten öyle büyülenmişlerdi ki ona mektuplar yazıp kendilerini kaçırmasını ya da mallarını çalmasını isterlerdi. Kayıp Cennet suç asilzadesiydi. Başka kıtalardan prenslerin Çeşni Yöre lordlarına, onunla evlenme teklifinde bulunmak için mektuplar gönderdikleri bile söyleniyordu."

Aiko konuşurken Tella, hatıralarından birini kaybetme karşısında yaşadığı hüsran ve öfkeye tutunmaya çalıştı. Ama bunun yerine yapabildiği tek şey annesini net bir şekilde gözünde canlandırabilmek oldu, tıpkı Aiko'nun o şeytani defterine çizdiği sahne gibi. Onu tarihin ışıltılı bir parçasına dönüşünceye dek soygun, hırsızlık ve gaspla mazisini oluştururken ardında parlak öyküler bırakan genç ve ateşli haliyle görüyordu.

Sonra Tella'nın babasıyla evlenmişti. Paloma'nın seçebileceği onca insan arasından hem de.

"Cennet neden prenslerden birinin teklifini kabul etmemiş?" diye sordu Tella.

"Sanırım çoğu prensin zalim, şımarık ve bencil varlıklar olduğunu bilecek kadar akıllıydı. Ayrıca macera yaşamayı aşkı arzuladığından çok daha fazla istiyordu. Çalamayacağı hiçbir şey olmamasıyla övünürdü. Bu yüzden ona meydan okunduğunda bunu kabul etti – çok büyük bir sihirli güce sahip bir şeyi çalacaktı. Fakat çalınacak şey, ona anlatılandan çok daha güçlü ve tehlikeliydi. Onu yerine geri koyup da başka birinin çalması riskini göze almak istemedi, bu yüzden de kaçtı ve o günden bu yana onu gören olmadı."

Ama Tella görmüştü.

Kendisini, Trisda'da Tella'nın babasının yanında bulması şimdi daha çok anlam kazanmıştı. Küçükten ve ehemmiyetsiz bir adada onu kimse aramayacaktı.

"Çaldığı nesne neymiş?"

"Bu soruna cevap almak istiyorsan..."

"Hayır," diyerek araya girdi Tella; ses tonu çelik gibi sertti. "Başka anlaşma yok. Bu cevabı çoktan hak ettim; hem bu, öykünün bir parçası."

Aiko'nun burun delikleri öfkeyle kabarmış, genelde sakin olan yüz ifadesi hüsranla dolup taşıyordu; belli ki vermekten çok almaya alışmıştı.

Tella, Aiko'nun büyülü defterini masadan kaptığı gibi yanan bir mumun üstüne tuttu. "Onun ne çaldığını söyle, yoksa bu defter küle döner."

Aiko ona hafifçe sırıttı. "Sen ablandan daha yüreklisin."

"Scarlett'le güçlü yönlerimiz farklı. Şimdi, o şeyin ne olduğunu söyle bana." Tella defteri yavaşça indirerek, ısınan derinin kokusunu alıncaya dek aleve yaklaştırdı.

"Çaldığı şey lanetli bir Kader Destesi'ydi," dedi hemen Aiko.

Tella, Aiko'nun kitabını masaya çarparak bıraktı ve bırakmasıyla, dört bir yanındaki parşömenler yerlerinden havalanarak dalgalandı; sanki kâğıttan kalp çarpıntıları Tella'nın nabzıyla yarışır gibiydi. Tella'nın kalbi Vale'nin onu öpmesinden bu yana hiç böylesine hızlı çarpmamıştı. Bu yeni açıklama kendi sihrini doğurmuştu sanki.

Hareketsiz kalan tek şey Kayıp Cennet'in portresiydi; kâğıttan bir fırtınanın ortasındaki sakin fırtına merkezi gibiydi.

Tella resimlerin duyguları olmadığını biliyordu ama yine de Cennet'in portresinin –bir zamanlar annesi olan o kadının– soluğunu tuttuğunu, öyküsündeki tüm parçaları Tella'nın birleştirmesini sessizce umut ederek arzuladığını düşünmeden edememişti.

Tella, Kader Destesi'nin diğer sıradan destelere benzemediğini başından beri biliyordu. Ama Aiko öyle bir konuşmuştu ki, dünyada onun eşi benzeri yokmuş gibi hissettirmiş ve bir de ona *lanetli* demişti.

Lanetli. Lanetli. Lanetli.

Sözcük, hâlâ duvarlara çarpıp duran posterlerin sesleriyle boğuşarak, Tella'nın kafasında gitgide daha da sesli bir hâl alıyordu. Mireler de bir cadı tarafından lanetlenmişlerdi ve Vale'ye göre bu lanet onları bir kart destesine hapsetmişti.

Deneyimlerime dayanarak söylüyorum, çok acı verici, demişti Vale.

Annesinin çaldığı şeyin aynı deste olduğuna inanmak şaşırtıcı görünse de, Tella üzerinde düşündükçe bu, giderek daha mantıklı geliyordu.

Annesinin Kader Destesi şayet Mireleri hapseden desteyse, Tella'nın o kartlarla oynaması karşısında annesinin neden dehşete düştüğünü de açıklıyordu bu. Tella, bulduğu güne kadar onların iğrenç kokulu bir kesede nasıl gizlendiklerini hatırlıyordu. Onları gizleyen büyünün etkisi, Tella onları bulduğunda azalmaya başlamış olsa gerekti.

Tella, tüm Mireleri barındıran desteye dokunduğuna inanamıyordu. Bir zamanlar dünyaya hükmeden efsanevi Mireleri avucuna almıştı.

Bu imkânsız gibi duruyordu ama yine de Tella, Kâhin'in gelecek imgelerini her gösterişinde bunun kanıtına şahit olmuştu. Tella hiç onun gibi bir kart görmemişti ve göreceğini de hiç sanmıyordu. Çünkü o sadece bir karttan ibaret değildi. O bir Mire'ydi ve Tella onu küçük bavulunun içine tıkıştırmıştı.

Bu düşünce karşısında kendini tutamayıp bir kahkaha patlattı. Annesi Mireleri çaldığına göre yabana atılmayacak biri olmalıydı.

Fakat şimdi güçten yoksun ve bir kartın içinde tutsaktı, tıpkı Mireler gibi.

Bu düşünce Tella'yı güldürmedi. Güldüğü için ansızın vicdan azabına kapıldı.

Annesinin onları terk ettiği o feci günden bu yana Tella bunun kısmen kendi kabahati olduğuna, annesine itaatsizlik edip onun mücevher kutusuyla oynamasa ve sevilen birinin kaybını öngören Ölüm Bakiresi kartını hiç açmasa, annesinin de asla ortadan kaybolmayacağına inanmıştı. Tella bunun için hem kartları hem de kendini suçlamıştı. Ve haklıydı da. Ama tam olarak düşündüğü gibi değil.

Annesi sırf Tella belirli bir kartı açtı diye gitmemişti; gitmişti çünkü Tella kartları bulmuştu ve kartlar Tella'nın hayal edebileceğinden çok daha güçlü ve tehlikeliydi.

Duvarlardaki afişlerin çırpıntısı nihayet durdu. Onların ardından dükkân aniden sessizleşmişti. Yine de Tella annesinin afişinin, az önce öğrendiği şeye karşın yeterince bilgi sahibi olmadığını hissettirerek gözlerini ona diktiğini seziyordu.

Eksik kalan hayati önemde bir şey vardı, Tella'nın unuttuğu bir şey.

"Aklında bir soru daha var gibi sanki," dedi Aiko.

Tella bir an için diğer kızın da orada olduğunu, kendisinin de zaten bu sebepten orada bulunduğunu unutmuştu. Hâlâ üçüncü ipucunu bulması gerekiyordu, yoksa annesi tıpkı Mireler gibi tutsak kalacaktı. Tella unuttuğu şeyin bu olduğunu hiç sanmıyordu ama hatırlayamadığı şey her neyse bunun kadar önemli de olamazdı.

İkinci ipucunu bir kez daha cebinden çıkardı.

Sandığın şey değil bu oyunun amacı,
Gerçeği bulmak için ara parşömen ve mürekkepten kadını.
Sonraki ipucu yalnızca onda,
O ipucu ki bırakıldı sadece sana.

Tella'nın gözleri ipucundan annesinin aranıyor ilanına döndü.

Ya ipucu, Tella'nın ilk düşündüğü gibi, resimleri çizen kadını kastetmemişse? Ya Kayıp Cennet gibi o resimlerdeki kadınlardan birini kastetmişse? Kayıp Cennet'in tasviri parşömen ve mürekkeptendi. Ve resim, Tella'ya oyunu ondan başka kimsenin oynayamayacağını duyuran bir şekilde sesleniyordu.

Tella parmak uçlarına kalkıp posteri duvardan söktü.

Aiko'nun karşı çıkmasını beklemişti ama Tella parşömeni çevirip arkasındaki gümüşi satırları keşfederken kız da en az Tella kadar hevesli görünmüştü.

Bulduysan bunu doğru iz üstündesin; ama henüz geç değil geri dönmek için.

Rehberlik etmezler artık, ipuçlarından umma medet; Legend'a lazım nesneleri bulmak için yüreğini takip et.

Tella'nın yüreğindeki tek şey annesiydi ki afişin arkasına yazdığı ipucuna bakılırsa Legend da bunu biliyor olmalıydı.

Annesi, Mireleri hapseden desteyi ele geçirmişti ve Legend tüm Mireleri yok etmek istiyordu. Annesi Mireleri yok etme gücüne sahip nesneyi de çalmış olabilir miydi? Eğer bunu yaptıysa, niye...

Hayır. Tella bu düşünceyi zihninden çıkarıp attı. Oyunun gerçek olduğuna inanmak deliliğe giden en kestirme yoldu. Tella belki de çoktan çıldırmaya başlamıştı çünkü artık neye inandığından emin değildi.

Devam etmeden önce gerçeği çözüp anlaması gerekiyordu. Scarlett'le konuşmalıydı. Scarlett her şeyi çözmesine yardımcı olabilirdi; hele de ablasıyla ilgili önceki şüphelerinde haklıysa ve Scarlett oyun hakkında açık ettiğinden fazlasını biliyorsa.

Tella kapıya yöneldi.

"Gitmeden önce," diye seslendi Aiko; "Cennet'in öyküsünün geri kalanını dinlemelisin."

Tella, "Sanırım nasıl bittiğini biliyorum," diye karşılık verdi.

"Senin bildiğin yaklaşık son, asıl son henüz yazılmadı."

"O halde, söylenecek ne kaldı ki?"

"Öykünün orta kısmından bir bölümü atladım. Cennet, geleceğini öğrenmek için kullandıktan sonra destenin gerçek gücünün ve tehlikesinin farkına varmıştı. Bazıları kartları korumak için değil, gördüğü geleceği engellemek için kaçtığını söylediler. Cennet'in bu özel deste konusunda bilmediği ise şuydu ki, bir kez belirlenen bir gelecek, kartlar yok edilmedikçe engellenemez."

"Teşekkürler ama bu ikaz için biraz geç olabilir bence."

Aiko'nun yüz ifadesi ansızın endişeyle doldu.

Tella, işte o zaman hissediverdi. Yanaklardan süzülen yaşlardan bile daha ıslaktı. Kulaklarını doldurdu, sonra da kulak memelerinden soğuk boynuna sızdı.

Kan.

Yoğun, sıcak ve berbat.

Kalbi bir anlığına olduğu yerde takılıp kalmış, sonrasında birkaç kez daha tekleyerek başını döndürmüş, onu soluksuz bırakmıştı. Düşmemek için elini en yakın duvara dayadı. Minerva mağazasında kaybettiği kan, bunun yanında bir damlacık kalırdı. Kalın kırmızı sicimler halinde, kulaklarından korsesine yayılıyordu. Tella'nın oyunu sırf eğlencesine oynamadığına dair Kupa Prensi'nin bir başka hatırlatmasıydı bu da.

Tella, sönük sesler ve kanayan kulaklar eşliğinde döndü saraya. Kanama durduktan sonra bile kendini hâlâ zayıf hissediyordu. Kalbiyse hiç bu kadar yavaş çarpmamıştı.

Küt...

Sessizlik.

Küt...

Sessizlik.

Küt...

Yakında geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Bir sokak satıcısından ucuz bir pelerin satın aldı. Ama saraya döndüğünde, her hizmetkâr ve korumanın kan lekeli korsesini pelerinin içinden görebildiğine emindi.

Yıkanıp, Minerva mağazasından aldığı ve zarif mi zarif sarı ve mavi renkli kat kat kumaştan oluşan elbiseyi giydiğinde bile, Tella'nın tüm hissedebildiği, kulaklarının içindeki kurumuş kandı. Kan da tıpkı Tella gibi lanetli olmalıydı çünkü ne boynunu ne de ellerini onun lekelerinden arındırabiliyordu. Tenini, kan tamamen gidinceye dek yıkayabilirdi aslında ama parfüm kokulu suların dol-

durduğu küvette sadece gücünün bir kısmını geri kazanıncaya kadar dinlenme izni vermişti kendine. Scarlett'le annelerinin suç geçmişi ve Caraval hakkında konuşmalıydı.

Kan lekelerini gizlemek için Dante'nin eldivenlerini taktı ve kuleden çıktı. Saatin kaç olduğunu bilemiyordu ama Scarlett'in kaldığı safir kanada vardığında gece yarısını epey geçtiğini tahmin ediyordu. İçerideki tüm maviler fevkalade gösterişli görünüyordu. Kol kalınlığında mumlarla dolu kocaman aplikleri kontrol edip yenileyen tek bir hizmetçi kız ortalıkta koşturuyordu. Tella'ya tek kelime etmemişti ama Tella, ablasının odasına doğru giderken onun kendisini izlediğini hissetmişti.

Fakat Scarlett cevap vermedi.

Tella ablasının uykuda olma ihtimaline karşı kapıyı daha güçlü çaldı.

Sessizlik.

Tella, ablasını korkutarak uyandırabilmeyi umarak kapı kolunu zorladı ama yine hiçbir şey olmadı. Scarlett ya çok derin bir rüyaya dalıp gitmişti ya da hâlâ odasında değildi. Fakat orada olması gerekirdi. Gecenin bir yarısıydı ve Scarlett oyuna katılmamıştı. Her nereye gittiyse şimdiye kadar çoktan dönmesi gerekirdi.

Tella, hiç utanmadan onu izleyip yaptıklarına kulak kabartan ya da cidden çok inatçı bir mumu tekrar yakmaya uğraşan genç, çilli hizmetçiye doğru koridoru geçti.

Tella daha konuşmak için boğazını bile temizleyemeden kız, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. Kesinlikle kulak kabartanlardandı ve Tella'nın karşılaştığı ürkek hizmetkârların çoğundan çok daha cüretkârdı.

Hizmetçi ona doğru yaklaşarak eğildi.

Tella sakınarak gerilemişti ama çilli kız, Tella'nın boynunu lekeleyen kuru kan damlalarının hiçbirini fark etmiyordu.

"Şu bir dolu dövmeli, yakışıklı sanatkârı arıyorsanız, geri döndüğünde size haber verebilirim. O, diğerleriyle birlikte gitmedi." Hizmetçinin hevesli gözleri, Tella'nın ne yazık ki aşina olduğu bir şekilde ışıldamıştı.

"Üzgünüm," dedi Tella. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Endişelenmeyin." Kız tiz bir sesle kıkırdadı. "Nişanlı olduğunuzu biliyorum. Onu aradığınızı kimseye söylemem."

Ki bu, muhtemelen herkese söyleyeceği anlamına geliyordu. Fakat Tella'nın o sırada çok daha mühim dertleri vardı.

"Aslında ablamı arıyorum." Scarlett'in odasını işaret etti. "Adı Scarlett. Uzunca, sık siyah saçları var ve..."

"Kim olduğunu biliyorum," diyerek araya girdi kız. "Onu dünden beri görmedim." Kız sesini kısıp fısıldarken, yanaklarının rengi solmuştu. "Birilerine Yabanidil Şatosu'na nasıl gidildiğini sorduğunu duydum. Ama bir daha geri dönmedi."

Yabanidil Şatosu, Vale'nin şatosuydu. Tella, ablasının niye oraya gideceğine dair tek bir geçerli neden bile düşünemiyordu.

Çilli hizmetçi, kiminle konuştuğunu ansızın hatırlamış gibi, "Elbette, ablanızın başına korkunç bir şey gelmediğine eminim," diye ekledi telaşla. "Veliaht prensle ilgili tüm o hikâyelere inanıyor filan değilim. İnsanlar konuşmaya ne de bayılır, bilirim."

"Peki, insanlar neler diyor?" diye sordu Tella.

"Son nişanlısını öldürdüğünü. Ama onun çok yakışıklı olduğunu da söylerler," diye ekledi kız; sanki bu, cinayeti telafi edermiş gibi. "Diğer hizmetçilerin çoğu yine de onunla evlenirdik, diyorlar."

Tella onların beyinsiz olduklarını söylemeyi ne de isterdi. Saçını arkaya atıp, kulaklarıyla boynunda hâlâ duran kan lekelerini göstererek kızı korkutmayı ne de isterdi. Ama Scarlett kayıptı. Hizmetçileri korkutmak yerine Tella'nın azalan enerjisini ablasını bulmaya harcaması gerekiyordu.

Çilli kıza madeni bir para attı ama bu basit hareket olması gerekenden cılız gibiydi. Madeni para havada zor bela takla atmıştı.

Tella fayton garajına ulaştığında, çanlar sabahın üçünü duyuruyordu. Zaman çok hızlı akıyor ve Tella çok yavaş hareket ediyordu. Bindiği uçan fayton da yıldızlarla kaplı gökyüzünde miskin miskin süzülerek gereksiz şekilde işi uzatıyor gibiydi.

Legend'ın mavi takımyıldızları hâlâ gökyüzünün dört bir yanındaydı; Yabanidil Şatosu'nun üstü hariç. Adeta, oraya gitmemesi konusunda Tella'yı uyaran bir ikaz gibiydi.

Yazgı Balosu'nun düzenlendiği gece, şato bir genç kızın düşlerinden çıkmıştı adeta. Fakat Tella faytonundan inip de taştan kaleye vardığında, şatonun ışıldayan beyaz kum taşından dış cephesinin Legend'ın yaptığı bir illüzyondan, sadece bir kostümden ibaret olup olmadığını merak eder olmuştu. Bu gece taşlar, karanlık karşısında yenik düşüyora benzeyen kızıl-turuncu meşalelerle aydınlatılmış gizli sırlar misali kara görünüyordu.

Soluklanmak için köprünün ucunda durakladı; Dante'nin eldivenlerini yanında getirdiğine memnundu. Gerçi herhangi bir tehdit gördüğü de yoktu. Hatta aslmda kale fazla sessizdi.

Saçına dolanan ve alaca pembe gül rengi eteğinin katlarını dalgalandıran rüzgârın dışında her şey sessizliğe gömülmüştü. Genelde mezarlara, lanetli harabelere ve canlıların terk ettiği diğer yerlere mahsus türden bir sessizlikti bu. Tella'nın bastırdığı irkilmesi ürpertiye dönüşmüştü. Tella tehlikeden korkmuyordu, gerçi tehlikenin kasıntı delikanlılar biçiminde olmasını yeğlerdi. O gece ikinci kez, Dante'nin onu takip etmesini dilerken bulmuştu kendini.

Ona ihtiyacı olduğundan değildi.

Ama belki Tella onun yanında olmasını azıcık da olsa istiyor olabilirdi. İleriye doğru büyük bir adım attı ve Dante'nin onu nihayet rahat bırakmaya karar vermesinin yarattığı sönük zaferin rahatsız edici duygusu içini sardı. Dante'nin onu sırf rolü gerektirdiği için takip ettiğini biliyordu ve gösterdiği ilgi gerçek olsaydı bile, eninde sonunda kendisini terk edeceğine hiç kuşkusu olmamıştı. Herkes Tella'yı terk ederdi; Tella'ya değer vermekten vazgeçemez gibi duran Scarlett hariç.

Tella bunun, yani ne zaman çekip gideceğini bilmemenin, kız kardeşlerin bir diğer ortak noktası olduğunu tahmin ediyordu. Belki Tella uğursuz bir kovalamayı ne zaman bırakacağım biraz olsun bilse, hemen oracıkta geri dönerdi ya da Scarlett'in şatodan geri dönmediğini iddia eden çilli hizmetçinin gerçekten de doğruyu söyleyip söylemediğini sorgulayabilirdi. O şato ki kırık dökük bir oyun-

cak bebeğin gözlerinden bile daha boş görünüyordu şimdi.

Şatoya uzanan köprü Tella'nın hatırladığından bile daha dardı. Uzundu da; orada bulunduğu ilk gece olduğu gibi pek de sakin durmayan kapkara suların üstünde yükseliyordu. Ancak, Tella Dante'nin sözlerini hatırlamış ve ona ek bir kuvvet kazandırmak istemediğinden bu kez Ölüm'ü düşünmeyi reddetmişti.

Adımları olağandan dengesizdi, nefesiyse iyice daralmıştı ama köprüden düşecek, atlayacak ya da kendini aşağıdaki tehlike dolu suların içinde bulmasına neden olacak herhangi bir şey yapacak da değildi. Köprünün ucuna ulaşacak, kapıyı çalacak ve ablasını geri alacaktı. *Tabii, eğer Scarlett oradaysa.*

Tella köprüyü arkasında bıraktı. Ufacık bir an için, belli belirsiz ayak sesleri duyduğuna emindi ama ortalıkta ne bir koruma ne de hortlak vardı.

Ellerini yumruk yaparak kendi gücüne odaklandı ve ağır demir kapıları yumrukladı.

"Merhaba!" diye seslendi neşeyle.

Sessizlik.

"Kimse yok mu?" diye bağırdı biraz daha kuvvetle.

Köprünün altında dalgalar kıyıya vurmaya devam etti.

"Ben Donatella Dragna, veliaht prensin nişanlısı!"

Cevaplanmayan kapı çalışları daha da şiddetlenirken nefesi kesildi.

"Dikkat et, yoksa böyle yaparak kendine zarar verebilirsin."

Tella yavaşça arkasını döndü; karşısında bir elmayı zarafetle ısıran Vale'yi, bulmayı bekliyordu.

Ama onun yerine, üç farklı kişi buldu.

Üçü de uzun zaman önce parıltılarını yitirmiş gibi görünen, ince ve mat gümüş renkli pelerinlere bürünmüş hayaletler misali usul usul yaklaştılar Tella'ya. Biri uzundu. Birinin hatları kıvrımlıydı. Biri de kıpır kıpırdı. Ve hepsi de fazlasıyla eski, çiçekli ve iç bayıltan bir esans kokuyordu.

Böylesine amansız bir gecede bu hiç uygun değildi.

Kullanışsız olsa da pelerinleri Tella'nın yüzlerini görmesini zorlaştırıyordu ki, suratları ya olağanüstü şekilde hareketsizdi ya da maskeliydi.

Üçlü süzülerek yaklaştı.

Soğuğa rağmen Tella'nın eldivenleri ter içinde kalırken, maskelere dair şüpheleri de doğrulanmış oldu. Üçü de Mire kılığındaydı: Namevt Kraliçe ve Cariyeleri.

Tella, Namevt Kraliçe'nin mücevherli göz bandını ve

mavi boyalı dudaklarını tanımıştı. Cariyeleri de aynı şekilde hemen anlaşılıyordu; ikisinin de dudakları kırmızı ipliklerle dikilerek kapatılmıştı. Kader Destesi'nde bu Mirelerin kartları gücü ve ebedî sadakati simgeliyordu. Ama pek de dost canlısı olmayan o anda Tella, onların birlikteliğini çok kötü üç iblis gibi algılıyordu. Kimse bir şeyleri kutlamadıkça ya da suç işlemeye kalkmadıkça maske takmazdı.

"Kostüm için biraz erkencisiniz," dedi Tella. "Kimse size Elantine Günü Arifesi'nin yarından sonraki gece olduğunu söylemedi mi? Yoksa üçünüz de yüzlerinizi gösteremeyecek kadar çirkin olduğunuz için mi erkenden kutlamaya başlamış gibi davranıyorsunuz?"

"Bu gecenin sonunda yüzüne bakılamayacak kadar çirkin tek kişi sen olacaksın," dedi Namevt Kraliçe kılığındaki kişi. "Bize istediğimizi verirsen, başka."

Tella onlara arkasını dönüp kapıyı bir kez daha şiddetli bir şekilde yumrukladı.

"Bunun sana hayrı yok," dedi Namevt Kraliçe. "O delikanlı içeride değil."

Kraliçe konuşurken, üç figürün hepsi birden süzülürcesine yaklaşıyor, serin gece havasının yerini pis kokuları alıyordu. Çilli hizmetçi, bu üçü onu soyabilsinler diye Tella'yı yanlış yola sürüklemiş olmalıydı. Tella da buna kanacak kadar aptal davranıştı. Zayıflayan kalbine rağmen kaçabilirdi ama üçlü, köprüde yolunu kesiyordu. Aşağıdaki sulara atlamak gibi bir arzusu olmadıkça, tek bariz kaçış yolu buydu.

Tella, Ölüm'ün onu atlamaya kışkırtan sesini duyduğuna yemin edebilirdi ama ona kulak verecek değildi.

Mürekkebimsi hendek derin ve pürüzsüz duruyordu ama tekrar baktığında Tella, nahoş sürprizler misali sudan dışarı uzanan kayaları görmüştü.

Para kesesini çıkardı. "Parfümünüz leş gibi koktuğundan ve cafcaflı pelerinleriniz çok önce demode olduğundan para dilenmeye geldiyseniz, alın işte." Tella keseyi sol tarafındaki ufak toprak parçasının üstüne attı. Bunun peşinde olduklarını zannettiğinden, içlerinden en azından birinin, bir köpek gibi keseyi almaya gideceğini, bunun da kendisine bir kaçma fırsatı sağlayacağını ummuştu. Fakat köpekler bu üçünden bariz şekilde akıllı varlıklardı. Kesenin peşine düşmek yerine her biri Tella'ya doğru bir adım yaklaştı.

Bozulmaya yüz tutmuş parfümlerinin kokusu, çürük çiçek ve sapkın takıntı aromalarını keskinleştirerek artırmıştı. Tella kusacak gibi oldu. Ama üçlü bunu fark etmemişti bile.

"Senin kirli paranı istediğimiz yok," dedi Namevt Kraliçe. "Eski parlak günlerimize geri dönmek istiyoruz. Annenin çaldığı kartları istiyoruz; bizi yok edebilsin ve bir zamanlar olağanüstü olan güçlerimizden arda kalanları alsın diye Legend'a vermeyi planladığı şu kartları."

"Hay bin diş." Bu kadınlar her kimse, oyunun suyunu çıkarıyorlardı. "Hepiniz de bozuk balıktan bile daha kaçıksınız!"

Bu tuhaf hakaret onları bir anlığına şaşkına çevirmiş gibiydi ama şaşkınlıkları Tella'nın kaçabileceği kadar da uzun sürmemişti. Hâlâ köprüye koşabilirdi ama kadınlar onu yakalamadan köprünün diğer ucuna geçmesindense, köprünün bir tarafından aşağı düşmesi daha olasıydı.

Kuvvetli bir rüzgâr hızla esiverdi. Ama sesi, Tella'ya sanki Ölüm'ün kahkahaları gibi gelmişti.

"Bize kartların yerini söyle, biz de yüzünün sadece bir yarısında iz bırakalım."

Namevt Kraliçe iki bileğini birden salladı ve cariyeleri anında kendi ellerini pelerinlerinin cebinden çıkardılar. Ay ışığında parlayan tenleri hayalet gibi bembeyazdı ve uzun konik uçlu, pençe gibi sivri, kalın siyah tırnaklarını ortaya seriyorlardı. Bu, geleneksel bir kostüm parçası değildi.

Neyse ki Tella'nın da pençeleri vardı. Eldivenlerindeki siyah incilere bastı ve jilet kadar keskin on bıçak dışarı fırlarken içinden Dante'ye teşekkür etti.

Fakat Kraliçe'nin Cariyeleri kararlıydı.

Namevt Kraliçe bileğini bir kez daha salladı ve Cariyeleri, dikili dudaklarının arasından tıslayarak, sıkıcı kuklalar misali ağır adımlarla ilerlemeye koyuldu.

Tella tüm gücüne sahip değildi ama kalan kuvvetini topladı. İki elini birden savurdu ve bir bacağıyla da tekme attı. Başta dövüşmektense korkutmaya niyetlenmişti. Ama birkaç kalp çarpıntısı sonrası, Namevt Kraliçe'nin Tella'nın yüzünü yaralama konusunda yalan söylemediği açıkça ortaya çıkmıştı. Cariyeleri, Tella'nın gözleriyle yanaklarını hedef almış, her şey ansızın acı verici kaos tufanlarına dönüşünceye dek tırmalayıp oymaya çalışıyorlardı.

Tella, kendi pençeleriyle daha da hoyrat darbeler indirip Cariyelerden birinin kolunu kanatacak kadar güçlü tırmaladı.

Ama kan filan yoktu.

Cariye'nin yarasından yalnızca duman boşaldı.

Ondan sonra Cariye gözlerinin önünde ortadan kaybolurken Tella geriye doğru sendeledi. "Hay kör olasıca cehennem leşi!"

Birkaç saniye sonra Cariye, sanki öncekinden biraz daha az cismani görünerek, etrafı bulanık ve puslu bir halde geri dönmüştü. Fakat kesinlikle bir hayalet değildi. Hayaletlerin pençeleyip yaralayabilmesi beklenmezdi.

Artık güçlükle soluk alabilen Tella kollarını sallayıp tekmeler savurmaya devam ediyordu. "Siz nesiniz böyle?"

"Soruyor olman beni düş kırıklığına uğrattı." Namevt Kraliçe bir elini yumruk yapmıştı.

Hemen ardından Cariyelerden biri, Tella'nın midesini morartmaya yetecek kuvvette bir yumruk savurdu. Tella'nın sırtı sert zemine çarptı ve ciğerlerindeki hava acı dolu bir akınla boşalıverdi.

Çatırt.

Bir ayakkabı Tella'nın bileğine basmış, inanılmaz derecede sert bir şekilde onu eziyordu.

Tella çığlık attı. Kemikleri paramparça olmuştu. Kalbi yavaşlamıştı ve başı dönüyordu. Ama sırtı yere gelmişken bile, diğer elini öncekinden de sert şekilde savurmaya devam ediyordu. Tırmaladı, yırttı, vurup durdu. Yaralamayı her başardığında Cariye, sadece birkaç saniye sonra tekrar ortaya çıkıncaya dek, sihirli bir şekilde ortadan kayboluyordu. Tella bunu kabul etmek istemiyordu –hayatını değiştiren farkındalıklardan bir gün için yeterince yaşamıştı– ama şu açıktı ki, bunlar oyunun suyunu çıkaran aktörler ya da katılımcılar filan değildi. Bunlar gerçek Mirelerdi.

Kanları akmıyordu, çünkü insan değildiler.

Tella çoktan yerde yatıyor olmasa, dizlerinin bağı çözülebilirdi. Tüm bu Mireler nasıl özgür kalmıştı ki? Etrafta –aklı fikri öldürmek olan– başka Mirelerin de dolandığı konusunda Vale'nin onu uyarması gerekirdi.

Neden hemen pes etmiyorsun ki? Ölüm'ün sesi Tella'nın düşüncelerini böldü.

Tella hışımla dişlerini sıkarak, "Asla!" dedi.

"Bu da neydi?" diye sordu Namevt Kraliçe.

"Şu istediğiniz kartlar var ya, asla sizin olmayacak," diye inledi Tella. "Onu Legend'a verdiğim anda, hepinizi sonsuza dek ortadan kaldıracak."

Kraliçe'nin Cariyeleri, saldırılarının vahşetini arttırarak tekrar tısladılar ama Tella bir anlığına, kendi sözlerinin ardında yatan gerçeği fark etmesiyle hiç acı hissetmemişti: Annesinin Kader Destesi sadece Mireleri hapseden nesne değildi. Namevt Kraliçe'ye göre annesinin destesi aynı zamanda Mireleri yok etmeye muktedir olan o nesneydi de.

Tella'nın dünyası acıyla bulanıklaşmış ama ne yapması gerektiği kafasında ansızın net bir hâl almıştı. Caraval'ı kazanmak için Tella'nın annesinin Kader Destesi'ni bulması gerekiyordu sadece. Legend'a gereken nesne buydu.

Ancak, bu düşünceyle gelen zafer hissi pek de uzun sürmedi.

"Bize yardım etmezsen, Mireleri küçümseyenlerin başına neler geldiğini diğerlerine göstermek için seni kullanırız," dedi Namevt Kraliçe.

"Bir cadının sizi bir karta tıkmasına şaşmamalı. Ben olsam sırf çenenizi kapamak için kapatırdım sizi," diye-

rek aşağıladı onları Tella. Tüm bedeni çığlık çığlığaydı, hâlâ yerde yatıyordu ama o ana dek pençeleri Cariyelerin onu tastamam tutup kontrol altına almasını engellemişti. Başka biri gelinceye dek mücadeleye devam etmesi gerekiyordu sadece.

Dante onu bu kez niye takip etmemişti ki?

Yoksa takip etmişti de henüz yanına varamamış mıydı? Ortaya çıkacak olursa Tella ona bu kez daha nazik davranacaktı.

Görüş alanını kara sarmallar doldurmuştu. Tella daha sert bir darbe indirerek birinin bacağını deşti. Fakat bu yine Cariye'nin kısa süreliğine yok olmasına yetmişti sadece.

"Bitirin işini," dedi Kraliçe. "Vaktimiz azalıyor."

İki Cariye birden üzerine doğru eğilip pençelerini yüzüne yaklaştırırken, kırılan bileğine bastırarak kemiklerini tuz buz eden ayakkabı, Tella'da salt acıdan ibaret gözyaşları dökme arzusu uyandırıyordu. Onu sakatlamayı planladıklarını zaten biliyordu ama artık öldürmek ister gibi de görünüyorlardı.

Tella sağlam kolunu savurmayı bir an için bırakıp, acıyla haykırarak iki kolunu birden kaldırdı ve pençelerinin ikisini birden Cariyelerin bileklerine geçirdi.

Cariyeler inleyerek dumana döndüler. Tekrar ortaya çıkmalarından önce Tella için anca aksak bir kalp çarpıntısı geçmişti. Yaralanmayan koluyla kendini kayalık zeminden iterek kalktı, aldığı her solukta nefes nefese kalarak doğruca köprünün kenarından atladı.

Suya çarptığı anda yaptığının bir hata olduğunu hissetmişti.

Kayaları ıskalamıştı ama su çok soğuktu. Bileği fena kırılmıştı. Kalbi çok zayıftı. Elbisesi çok ağırdı. Ama cehennemden cennete kaçmaya uğraşan bir iblis misali çabalıyordu. Bileklerine yapışan ve artık çıplak kalan ayaklarına sürtünen şeyleri umursamadı. Tella babasından, bir Mire üçlüsünden ve hayatındaki diğer tüm dertlerden soğuk bir suyun ve kırık bir bileğin onu öldürmesine müsaade etmek için kaçmamıştı.

Ölüm şayet onu geri almak istiyorsa daha çok çabalamalıydı ve Tella ona bu şansı verecek değildi. Ölüp de ortadan kaybolacak olursa Scarlett'le ilgilenecek, ablasının tüm doğru düzgün maceralar yaşamasını ve Julian'dan başka oğlanlarla öpüşmesini sağlayacak kimse de kalmayacaktı. Scarlett tüm öpücükleri hak ediyordu. Belki Tella da daha çok öpücük istiyordu; ölümle sonuçlanmayan öpücükler.

Tella kendiliğinden çamurlu kıyıya vurmadı; ıslak bukleler, etek ve yara bere harmanı içinde hışımla yolunu bularak çıkmıştı sudan; göğsü güçlükle inip kalkıyor, moraran teni ürperiyordu ama hâlâ ayakta ve canlıydı, soluk alabiliyordu.

Bunları yaparken ne yazık ki yalnız değildi.

Namevt Kraliçe ve Dehşet Cariyeleri onu bekliyordu.

Tella kendi kendine onlardan kaçıp kurtulabileceğini söyledi. Ama onlar yaklaşırken zar zor sendeleyerek ilerleyebiliyordu. Uzuvları pelteleşmiş ve acıdan, harcadığı efordan ve tüm bunların ıstırabından titriyordu. Ciğerleri nemli havayı zor bela soluyordu. Hafif bir meltem çıksa onu yere serebilirdi.

Şimdi yerinde Scarlett olsaydı, birileri hemen onu

kurtarmaya gelmiş olurdu. Julian muhtemelen bir sıcak hava balonuyla uçarak gelir ve sonra da kanatlanıp aşağı süzülerek onu alır götürürdü. Ne yazık ki Tella insanların kurtardığı değil, insanların artlarında bıraktığı türden bir kızdı.

Ama aynı zamanda onların hafife aldığı türden biriydi de.

Kendine iki tehlikeli suçlunun kızı olduğunu hatırlattı.

Bir keresinde ablasının sevgisi üzerine hayatını ortaya koymuştu.

Kupa Prensi'ni öpmüştü ve yine de hayatta kalmıştı.

Bu Mireler onu bu gece öldürmeyecekti.

Her Mire'nin bir zayıflığı vardı. Vale'ninki onun tek gerçek aşkıydı; onun kalbinin tekrar atmasını sağlayabilecek kişi. Kraliçe'nin Cariyeleri, kendisine hizmet yemini edenleri kontrol etmek gibi korkunç bir yeteneğe sahip olan Namevt Kraliçe'nin kuklalarıydı sadece. Cariyelerin hakkından gelmek için Tella'nın önce Kraliçe'nin hakkından gelmesi gerekiyordu. Kraliçe vakitlerinin azaldığından bahsetmişti ve her yaralamasında Cariyelerinin dumana dönüşme şeklinden dolayı Tella onların hâlâ annesinin kartlarına bağlı olup olmadıklarını merak ediyordu. Bu Mireler acaba Vale kadar özgür değiller miydi? Tella belki Kraliçe'ye saldırsa üçü birden kâğıttan zindanlarına geri dönerlerdi.

Neyse ki Tella, Namevt Kraliçe'nin zayıflığından haberdardı: *Anlatılanlara göre Kraliçe, korkunç güçlerine karşılık bir gözünü takas etmişti.*

Tella'nın tek yapması gereken, Namevt Kraliçe'yi mücevherli göz bandından mıhlamaktı, böylece Tella bir gece

daha görecek kadar yaşayabilecekti.

"Gerçekten de yüce bir Mire'ysen, gel de kendin dövüş." Tella, eldivenlerinde kalan bıçakları çıkardı hızla. Geriye yalnızca dört bıçak kalmıştı.

Namevt Kraliçe hiç de etkilenmemiş bir tavırla başını yana yatırdı.

Tella'nın eldiveninden bir bıçak daha düştü ve geriye sadece üç tane kaldı.

Tella'nın işi bitmişti artık. Muhtemelen ayakta dikilmeye devam edebilirdi ama hayatı boyunca, ne zaman rol yapması gerektiğini bilecek kadar çok darbe almıştı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve suya devrildi. Kaba saba bir ıslak giysi ve başarısızlık öbeği halinde yığıldı.

Üçlüden bir tanesi ona yaklaşırken, leş gibi kokan su da Tella'nın suratına çarpıyordu. Tella'mn gözleri hâlâ kapalıydı. Gözlerini açma riskine giremezdi. Henüz değil. Nihayet ellerini kirletme hevesiyle, yaklaşanın Namevt Kraliçe olduğunu umabiliyordu ancak. Bir çift soğuk elin o kokuşmuş suyun içinde onu yokladığını hissedebiliyordu. Uzun, dürten, saldırgan ellerdi bunlar. Tella'nın nabzını yokluyordu.

Tella gözlerinden birini yavaşça araladı. Kendisine saldıran kişinin ince boğazının hatları, karanlığın içinde soluk bir ışıltıyla ortaya çıkmıştı. Bu, Namevt Kraliçe'ydi. Maskesini çıkarmıştı. Tella, gözünün ucuyla, tatsız bir yüz ifadesiyle bozulan hoş bir surat gördü.

Tella ancak cesaret edebildiği kadar nefes alabiliyordu. Damarları titreşiyor, parmakları titriyordu. Tüm cakasına karşın, eskiden olsa böyle bir şeyi asla yapamazdı; bir savaşçıdan ziyade hep bir kaçak olmuştu. Ölümü

hiç tatmamış olan Tella pes edebilir ve şansını Ölüm'den yana deneyebilirdi.

Ama bu kız kelimenin tam anlamıyla ölmüştü.

Tella iki gözünü birden açarak hücuma geçti.

Sonrasında yükselen çığlık dehşet vericiydi; sığ suya geri düşen Tella'nın sıçrattığı suyun yankısını dahi bastırıyordu.

"Seni rezil insan!" diye homurdandı Namevt Kraliçe. Sonra da parçalanan göz bandını kaptı; banttan yüzüne simsiyah kanlar süzülüyordu. "Sen ne yaptın?"

"Seni uyarmam gerekirdi. Öyle büyük bir baş belasıyımdır ki benimle uğraşmaya gelmez." Tella pençelerinden geride kalanları bir kez daha kaldırdı ama aynı anda Namevt Kraliçe'yle Cariyeleri dumana dönüp ortadan kayboldular.

Bu kez geri dönmemişlerdi.

Tella başarmıştı. Gözyaşları gözlerini kenarlardan buğulandırıyordu. Mahvolan bileğinin acısı yüzünden mi, yoksa içler acısı zaferinden mi ağlamaya başlamıştı, bilmiyordu. Tella kazanmış olabilirdi ama kendini nadiren bundan daha kırık dökük hissetmişti. Daha önce hiç bu denli kötü yaralanıp da o acının gerçekten altından kalktığı hiç olmamıştı.

Kasları lime lime olmuş, bedeni deriden çok yarayla kaplanmıştı. Gözleri gecenin karanlığında zorlanıp yorulmuş, yanaklarından bitap yaşlar süzülüyordu. Fayton garajına uzanan yol loştu ve kahredici şekilde uzaktaydı. Kapışma sırasında onun kendisinden daha da uzaklaştığına yemin edebilirdi.

Scarlett'in Yabanidil Şatosu'na hiç gelmediği barizdi; sarayda olmasını ve kendisini toparlayabilecek durumda

olmasını umuyordu. Ama önce, Tella'nın ona ulaşması gerekiyordu.

Bacaklarınmsa başka bir fikri vardı. Dizleri tekrar suya batmış ki su, hatırladığı kadar soğuk gelmiyordu artık. Çamur da şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Gözlerini sadece bir anlığına kapatacaktı. Ayağa dikilip fayton garajına sürüne sürüne geri dönmesine yetecek gücü toparlayıncaya dek dinlenecekti sadece. Suyun şıpırtısı şaşırtıcı şekilde sakinleştiriciydi; içine battıkça yaralı bileğini uyuşturuyor, üzerindeki kam, kiri ve pis kokuyu alıp götürüyordu...

Bot sesleri. Sert adımlar.

"Donatella?" Ses rahatsız edici şekilde tanıdık gelmişti ama Tella'nın aklı öyle bulanıktı ki onun Dante mi, yoksa Vale mi olduğunu ayırt edemiyordu. Ses, Vale'ninki gibi tizdi ama Dante'ninki gibi de otoriter ve yankılıydı. Gözlerini açması gerekiyordu ama bu da çok fazla hareket gerektiriyordu. Ses Dante'nin değilse, Tella'nın tek istediği uyumak, uyumaktı...

"Donatella!" Ses şimdi daha yakın, daha telaşlıydı ve bu kez sese son derece ısrarcı iki el de eşlik ediyordu. Eller, onu sudan çekip çıkarırken, Tella'yı mürekkep ve kalp kırıklığı kokusuyla sarıyordu. *Dante.*

Tella onun adını haykırarak gözyaşlarına boğulabilirdi. Ama canı feci acıyordu. Başını tekrar suya sokmayı bile deneyebilirdi ama lanet herif onu bırakmazdı ki.

Dante onun sırılsıklam başını şefkatle kucaklayıp göğsüne yatırdı. "Benim için gözlerini açabilir misin?"

"Belki burada uyuyup gitmek istiyorumdur," diye geveledi Tella. "Senin kollarında olmaktansa böylesinin daha güvenli olduğuna bahse girerim."

Dante, "Kollarımın nesi tehlikeliymiş?" diye homurdandı.

"Bana göre her şeyi." Tella gözkapaklarından birini yavaşça araladı.

Erken sabah sisinin parçaları Dante'nin kara saçlarını hazin bir hale misali taçlandırmıştı. Tella acaba ne kadar süre orada yatmıştı?

Ayrıca, Dante niye bir intikam meleği gibi görünüyordu?

Gözleri siyahtı, dudakları homurdanırcasına düşerken çenesi bir dolu sert hattan ibaret hale gelmişti. Tella'ya hep çiçeklere bürünmesini söylerken gözleri parıldayan aynı oğlan değildi bu. Doğan güneşle boğuşabilecek kadar hiddetli görünüyordu ama bileğine ve yüzüne baktığında gözlerindeki gaddar bakışın donuklaştığına Tella yemin edebilirdi.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu Dante.

"Namevt Kraliçe'yle Cariyeleri. İnanmaya başlıyorum ki..." Tella lafı gevelemeye başlamıştı; "bu sadece bir oyun olmayabilir..."

Gözleri tekrar kapandı.

"*Sakın* beni bırakıp uyuma." Dante onu sudan tamamen çıkardı.

Şıp. Şıp. Şıp. Tella'nın sesi ıslak bir halıyı andırıyordu, Dante'nin kucağında verdiği his ise çok daha beterdi.

Dante onu iyice kendine çekti. Delikanlıya dair yumuşak hiçbir şey yoktu. Göğsü koca bir mermer yığınına benziyor olsa da Tella gözlerini kapatıp onun kucağına kıvrılarak sonsuza dek uyuyabilirdi.

"Yapma bunu," diye çıkıştı Dante. "Beni bırakıp gitme-

yi aklından bile geçirme. Ben seni güvenli bir yere götürünceye dek bilincin açık kalmalı."

"Güvenli yer neresiymiş?" Tella sızlayan gözlerini araladı; Dante'nin ana yoldan giderken attığı her adımda kafası onun göğsünde sallanıp zıplıyordu. Hem, Dante ne zaman yürümeye başlamıştı ki?

Yabanidil Şatosu'na dönmüyorlardı ama fayton garajına da dönüyor gibi durmuyorlardı. Bulundukları yer bir tür mezarlığa benzediği için Tella, onu bekleyen geleceği hayal ettiğini düşünerek endişelenmişti çılgınca. Tella'nın tüm görebildiği, tepesinde kırık dökük çocuk melekler ya da yanlarında ağlayan peçeli heykeller duran yosunlu mezar taşlarının pürüzlü dış hatlarıydı. Üstlerinde yükselen ağaçlar da yastaymış gibi görünüyordu, hepsinden Dante'nin ayaklarının altında çatırdayarak ezilen narin dal parçaları dökülüyordu.

"Beni şimdiden gömmeye mi karar verdin?" diye sordu Tella.

"Ölmeyeceksin. Seni iyileştirecek birilerini bulacağız." Dante, hepsi de başlarının üstünde bir tabut taşıyan kanatlı adamlardan oluşan devasa bir heykelin yanındaki bir dizi taş basamaktan inmeye koyuldu.

Tella alaycı bir homurtu çıkarmış olabilirdi; görünen o ki gittiği her yerde ölüm ve felaket onu takip etmeye kararlıydı.

"Mağazada sana yalan söyledim," dedi Tella. "Vale hakkında haklıydın..." Gözlerini tekrar açmaya zorladı kendini. Başı dönüyordu. Dünya dönüp duruyordu. Tella dünyanın dönmeyi durdurmasını istiyordu sadece. Her şeyin durmasını istiyordu.

"Onu öpmemem gerekirdi," diye homurdandı. "Onu niye öptüğümü bile bilmiyorum. Yalan söylediğim için beni saraydan atıp atmamasını hiç de umursamıyordum. Sanırım seni kıskandırmak istedim."

"İşe yaradı," dedi Dante kabaca.

Her şey canını bu kadar acıtmasa Tella gülümseyebilirdi.

Dante ona sımsıkı sarılmıştı. Tella'nın yüzüne düşen bir parça saçı düzeltti. Geri dönen parmakları Tella'nın dudak kıvrımının üstünden geçti nazikçe ve "Dans pistinde onun seni öptüğünü gördüğüm ana dek hiç başka birinin yerinde olmak istememiştim," dedi.

"Beni dansa önce sen kaldırmalıydın."

"Bir dahaki sefere kaldırırım." Dante'nin dudakları Tella'nın alnına bir öpücük kondurdu. "Beni sakın bırakma Donatella. Seni güvenli ve sıcak bir yere götürmeme yetecek kadar dayanırsan, o gece yaptığım gibi seni bırakmayacağıma söz veriyorum. Birlikte tüm bunları düzeltiriz."

Dante'nin yüzünde sertlik kalmamıştı ve bir an için öyle sakıncalı bir şekilde genç görünmüştü ki. Kara gözleri her zamankinden daha açıktı, kenarlarıysa Tella'da sonsuza dek bakma isteği uyandıran yıldız parıltısı parçacıklarıyla çerçevelenmişti. Saçları saçılan mürekkep tutamları misali her yana düşmüş, tehlikeli dudaklarıysa aralanıp feci bir sırrı fısıldayacakmışçasına hassas bir yakınlıkta duruyordu.

"Sen gördüğüm en güzel yalancısın." Tella bir şeyler daha mırıldanmaya çalıştıysa da dudakları artık daha fazla kıpırdayamıyor gibiydi. Kasları öyle yorgundu ki.

Dante onu sakıncalı bir şekilde daha sıkı sararken bir anıt mezara uzanıp geçidi açtı. Tella kendi kendine gözlerini sadece bir saniyeliğine daha kapatacağını söylüyordu. Bu sırada Dante de ona bir şeyler daha mırıldanıyordu ve Tella onları duymak istiyordu. Dante önemli bir şeyler söylüyor gibiydi. Fakat Tella onun kollarının arasında öyle ısınmıştı ki; burada öylece uykuya dalmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek istemez miydi?

Tella uyandığı anda tekrar uyumak istemişti; sanki bu boğucu bilinç hali uyanıklık sayılırmış gibi. Gözleri açılmıyordu. Dudakları kıpırdamıyordu. Ama onu acımasızca yakıp kavuran acıyı hissedebiliyordu. Tüm dünyası kırık kemikler ve kesiklerden oluşuyordu; bunlara bir de kulaklarının sanki çalışıp çalışmamakta kararsızmış gibi duyduğu ses parçaları ve belli bir düzeni olmayan sözler eşlik ediyordu.

İki ses vardı, ikisi de erkek sesiydi ve yankılanıyordu. Tella'nın sersem durumdaki kafasında yerin derinliklerinde gizlenmiş kayalık duvarlar canlanmıştı.

"Ne yapt..."

"Ben..."

"Onu... kurtar..."

"Risklerin farkındayım... ama Mireler... İyileşmeyecek."

"Sanmıştım ki prens... tek özgür Mire değil miymiş?"

"Bu Mireler... yıllardır gizli kaldı... veya Mireleri hapseden büyü zayıflıyor."

Diğer ses homurdanarak bir küfür savurdu.

Tella, dudaklarını ıslatan ama acıtmayan şeyi o zaman hissetti. Sudan yoğun ve biraz da metalikti. *Kan.*

"İç."

Ilık bir şey, ta ki Tella ıslak kanın diline damladığını hissedebilene dek, dudaklarına daha da sıkı bastırdı. Tella'nın ilk içgüdüsü onu tükürmek olmuştu. Ama hareket etmek ona hâlâ imkânsız geliyordu ve içtiği şeyin tadından da hoşlanmıştı; tadı güç gibiydi, kuvvet gibiydi ve kalbini hızla çarptırmaya yetecek kadar şiddetli bir şeydi. Büyük bir çabayla yutkunup daha fazla içmeyi başardı.

"Uslu kız." Önceden duyduğu seslerden biriydi bu ama şimdi acısının bir kısmı köreldiğinden, Tella bu sesi isimlendirebiliyordu. *Julian.*

"Bu kadarı yeter herhalde." İkinci ses daha kalın ve daha otoriterdi. *Dante.*

Tella'nın yüreği daha da hızlı çarptı.

Hemen ardından hiç kan kalmamıştı. Acı hâlâ mevcuttu ama körelerek bir sızıya dönüşmüştü.

"Ablasını bul." Konuşan Dante'ydi. "Onu Tella'nın saraydaki odasına götür. Tek başına uyanmasını istemiyorum."

Peşinden sessizlik gelmişti ve öyle uzun sürmüştü ki Tella kulaklarının onu yine yarı yolda bıraktığından korktu. Derken Julian'ın sesi sessizliği bozdu. "Onu gerçekten önemsiyorsun, ha?"

Bir sessizlik daha.

"O kartları bulmayı önemsiyorum ve o, bunun için en iyi şansımız kardeşim."

Tella bir kez daha kendine geldiğinde, varlığının sonu gelmiş gibi hissetmesi gerekirdi. Her yanının mümkün olan her şekilde acıması gerekirdi. Acıyla inleyen bir bilek, şiş bir yüz ve haşadı çıkmış ayaklarla dolu bir dünyaya uyanması gerekirdi. Bilakis, bedeni sağlıklıydı ve dinlenmiş hissediyor, kalbi önceki geceden daha güçlü atıyordu. Her neredeyse, bu yeni evren pek rahat ve tatlıydı; sanki birileri onu bir tatil gününün ortasına bırakıvermişti.

Bir şey çıtırdadı: Hafiften tarçın ve karanfil kokan bir ateş. Dengesiz ve kesik kesik gelen kahkaha dalgaları da duyuluyordu; yanındaki kişinin arkadaşlığından gerçekten keyif aldığında ablasının attığı kahkaha da.

Eğer Scarlett kıkırdıyorsa, durum o kadar da kötü olamazdı.

Tella göz kapaklarını dikkatle araladı.

Ve hemen kapatıverdi. Ya da kapamayı denedi ama gözleri, baştan çıkarıcı kırmızı tonları bürünmüş olan ablasının ve Tella'nın kule süitindeki kapitone sedirlerden birine miskin miskin yayılarak hafifçe ışıldayan Vale'nin berrak görüntüsünden başka yöne dönemiyordu. Ablasıyla sahte nişanlısı birlikte kahkahalar atıyor, gevezelik ediyor ve sanki birbirlerinden daha fazla etkilenemezlermiş gibi bakışıyorlardı.

Tella doğrulup oturdu. Anlaşılan, yatağında ama yorganın altında değildi. Büyük kısmı parçalanan elbisesinin nasıl ya da kim tarafından çıkarıldığını öğrenmek istediğini de pek sanmıyordu. Şimdi, her nasılsa, yepyeni bir elbise giyiyordu: Vale'nin gözleriyle aynı gümüş deniz tuzu renginde, sade birer bağ ile tutturulmuş kolları, dökümlü bir eteği ve Tella'yı, birinin her nedense yarısını açıp bıraktığı bir hediye paketi gibi gösteren koyu lila korse kurdeleleri olan bir elbise.

Ne Dante ne de Julian ortalarda görünüyordu. Tella'nın gözleri odanın her köşesini taradı. Pencereden sızan soluk şeftali rengi ışık, miskin bir sabah izlenimi veriyordu fakat Julian ya da Dante'nin daha önce orada bulunduklarına dair hiçbir iz yoktu. Dante'yi sadece düşünmek bile Tella'nın gözlerini tekrar kapamak istemesine neden olan ani bir baş dönmesi getirmişti beraberinde. Dante'nin onu korumacı bir şekilde şefkatle kucaklayışını hatırlamasıyla tenini bir sıcaklık sardı. Ama sonra, onun Julian'a söylediği son sözleri düşününce, içine yine ateş bastı. Kulak misafiri olduğu her şeyin bir rüyadan ibaret olduğuna inanmak istiyordu. Ama peki onu kim iyileştir-

mişti? Ayrıca kendini burada nasıl bulmuştu ki?

Sönmekte olan ateşin önünde Vale'yle Scarlett hâlâ laflıyorlardı, ikisi de Tella'nın artık uyumadığını fark etmemişti. Vale elinde soluk mavi bir elmayla oynuyor ve Tella'nın duyamayacağı kadar kısık sesle bir şeyler anlatıyordu ama bu sözleri ablasının yanaklarının pembeleşmesine neden olmuştu.

Tella öksürdü. Yüksek sesle.

"Ah, Tella!" Scarlett hemen yerinden fırladı; Tella, ablasının yüzünün daha da kızardığına emindi. "Uyandığına çok sevindim. Vale'yle ben öyle endişelendik ki."

Tella'nın başı merakla kötü adama döndü. "Buraya girme iznin olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti."

"Benim veliaht prens olduğumu unutmana bayılıyorum," dedi Vale yumuşak bir tavırla. "Bu saray benim sayılır. Ama öyle olmasaydı bile kimse beni senden uzak tutamazdı; böylesine ufacık bir kaza yaşanmış olsa dahi."

Yatakta Tella'nın tarafına yaklaşıp dediklerine onun da ayak uydurmasını sessizce emrederken, gözleri Tella'nın gözlerine kilitlendi. "Faytondan kazara fazla erken inmeye kalkıp başını vurunca sadece birkaç metre düştüğünü biliyorum. Ama yine de, orada olmayıp da seni yakalayamasaydım ve buraya geri getiremeseydim olabilecekler beni endişelendiriyor aşkım." Tella'yla ilgili her şeyi sevimli buluyormuş gibi şefkatle söylemişti tüm bunları.

Tella, Scarlett'in gözlerinin minik kalplere dönüştüğüne kalıbını basardı.

Tella, asıl rüyanın bu olabileceğini düşünmeye başlamıştı ama bu, rüyadan ziyade bir kâbusu andırıyordu. Scarlett, orada aslında bulunmaması bile gereken

Vale'den çok hoşlanmışa benziyordu. Tella'yı Dante'yle Julian kurtarmıştı. İyi ama *onlar* neredeydi?

Vale, Tella'nın bileğini tutup nazikçe sıktı. İşin aslını bilmese Tella onun endişeli göründüğünü söyleyebilirdi. "Nabzın güçlü geliyor. Ama muhtemelen biraz yemeğe ihtiyacın vardır." Scarlett'e döndü. "Zahmet olmazsa gidip kız kardeşine yeni bir meyve, çay ve bisküvi tepsisi getirir misin? Şimdi bir hizmetçi çağırmak çok uzun sürer ve Tella'nın tekrar bayılması riskini göze almamalıyız."

"Elbette," dedi Scarlett. Birkaç saniye sonra gitmiş, Tella'yla Vale'yi baş başa bırakmıştı.

Bir anlığına yalnızca ateşin çıtırtısı ve Vale'nin akanyıldızlar kadar gümüş, endişeli bakışları kalmıştı; Tella'yla üç gece önceki buluşmalarından bu yana gerçek duyguları taklit etmekte ilerlemiş gibi görünüyordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Tella.

Vale'nin bakışları hızla duygusuzlaştı.

"Sarayın her yanında casuslarım var," dedi. Tella ona daha özgün bir soru sormadığı için hayal kırıklığına uğramış gibi, ses tonu bıkkın çıkmıştı. "Burada olan biten her şeyi bilirim. O aktör seni tünellerden geçirdiği anda haberini aldım ve bu iyi de oldu. Ben geldikten birkaç dakika sonra ablan telaşla buraya geldi, ben de senin bir faytondan düştüğünle ilgili şu hikâyeyi uydurmak zorunda kaldım, çünkü senin neredeyse öldüğün izlenimine kapılmıştı."

"Ben zaten neredeyse ölüyordum! Bana neden diğer Mirelerin de özgür kaldığını söylemedin?"

"Kiminle karşılaştın?" diye sordu Vale sakince.

"Namevt Kraliçe ve Cariyeleriyle."

Vale, mavi elmasından aldırışsız bir ısırık aldı ama Tella, elmayı çiğnediği sırada yüz ifadesinin sertleştiğine yemin edebilirdi; aslında göründüğü kadar kayıtsız değil gibiydi. "Zayıf oldukları için şanslısın."

"Bana hiç de zayıf görünmediler. O Cariyeler beni neredeyse öldürecekti. Daha başka kaç Mire özgür?"

Vale acı bir kahkaha patlattı. "Sırf birkaçımız o kartlardan çıktık diye özgürleştik anlamına gelmiyor. O cadı bizi lanetlediğinde, güçlerimizin yarısını aldı. Şimdi, bir zamanlar olduğum şeyin gölgesiyim sadece. Tek gücümün ölümcül bir öpücük olduğunu mu sandın? Bana Kupa Prensi adını verdiler, çünkü insanların nabızlarından çok daha fazlasını kontrol edebilirdim. Tek dokunuşta hisleri ve duyguları alabilir ya da kazandırabilirdim. Tüm gücüme sahip olsam bu sohbeti seninle yapmazdık bile. Bana öyle kontrolsüzce âşık olurdun ki ne istesem sorgulamadan yapardın."

Tella kahkahasını bastırma zahmetine bile girmedi. "Yeryüzündeki hiçbir güç beni sana âşık edemez."

"Görüşeceğiz. Tabii haftayı çıkaramazsan, başka." Vale elmayı ateşe fırlattı. Elma gök mavisi renkte parıldayıp kısa bir an için odayı can sıkıcı sohbetleriyle tamamen zıt bir ışıltıyla kapladı. Bu, Tella'ya Legend'ın önceki geceki yıldızlarını anımsatmıştı.

Yoksa onlar Dante'nin yıldızları mıydı?

Tella nihayet Dante'yle Julian arasındaki kulak misafiri olduğu sohbeti gerçekten düşünmekten sakınmayı bıraktı. Tella'yı kanla sihirli bir şekilde iyileştirmekle kalmamışlardı sadece; Dante de Julian'a kardeşim diye seslenmişti.

Eğer Julian, Legend'ın kardeşi olduğu konusunda Scarlett'e doğruyu söylemişse, o halde Dante Legend'dı. Ama eğer Dante Legend'sa, Tella'yı iyileştirmesi için neden Julian'a götürmüştü ki? Belki de gerçek Legend Julian'dı.

Tella o sırada gözlerini açabilip kimin kanını içtiğini görebilmeyi nasıl da dilerdi. Kanın Julian'a da, Dante'ye de ait olma ihtimali vardı; belki Julian sihirli kanları bir yerlerde depolamıştı. Bu hiç de olası görünmüyordu. Ama o kardeşlerden birinin gerçekte Legend olduğunu ve Tella'yı hayatta tutabilmek için onu kanla beslediğini düşünmek de gerçeküstü geliyordu.

Ne olursa olsun, oyunun sonunda Legend'ı Vale'ye teslim etme fikri artık eskisi gibi bir his vermiyordu; hem de hiç, azıcık bile.

Yine de, Tella'nın Dante'nin gerçekten Legend olduğu fikrinden keyif aldığı hain bir yanı da yok değildi. Dante'nin Julian'a Tella'yı yalnızca kartları bulabileceği için önemsediğini söyleyişini duyduktan sonra, bir yanı onu Vale'ye memnuniyetle teslim ederdi; kalan yarısı bunun berbat bir fikir olduğu konusunda onu uyarsa bile.

Tella tekrar Vale'ye döndüğünde onu bal sarısı buklelerinden biriyle oynarken buldu. Bu, iyileşen parçalarının bir kez daha parçalandığım hissettirerek tüm bedenini ürpertmişti. Tella bu histen kurtulmaya çalıştı. Ancak bunun yerine kendini, tüm gücünü kazandığında Vale'nin nasıl olacağını düşlerken buldu. Mirelerin, egemen olduğu eski zamanlarda insanlardan ziyade tanrıları andırdıkları söyleniyordu. Tella, Vale'nin dudaklarının sonsuza dek kan lekeli olduğunu ve ayaklarının dibinde bir yığın ölü bakire durduğunu canlandırdı gözünde.

"Legend'ı bu yüzden mi istiyorsun?" diye sordu Tella. "Kalan güçlerini de geri almak için mi?"

Vale, ağır aksak konuşarak, "Bence bu sorunun cevabını zaten biliyorsun," dedi.

"Bu işlem tamamlandığında Legend'a ne olacak?"

Vale'nin gözlerinde öfke beliriverdi. "Ölümsüz Caraval Ustası için mi endişeleniyorsun?"

"Hayır. Ama Namevt Kraliçe ve senin gibi canavarlara daha fazla güç vermek beni endişelendiriyor."

"Bu öykü nasıl sona ererse ersin, canavarlar güçlerini geri alacak," dedi Vale keyifle. "Bizi yok edip de sihrimizin tümünü ele geçirirse Legend'a ne olacağını sanıyorsun? Ben gücü severim ama hiçbir insan ya da ölümsüz öylesi bir güce sahip olmamalı. Eğer Legend istediği şeyi alırsa, dünyanın bugüne dek gördüğünden çok daha korkunç birine dönüşür."

"Yani, oyunun gerçek olduğuna inanıyorsun, öyle mi?"

"Belki oynayan herkes için değil ama sen, ben ve Legend için öyle. Bu senin için bir fark yaratır mı şekerim? Çünkü tereddütlerin varsa, sana iki şeyi hatırlatmama müsaade et. Benimle anlaşmanı yerine getirmekte başarısız olursan, bu haftanın sonunda ölürsün ve annen de ölür. Birini karttan kurtarmanın sadece iki yolu var. Bir insan kendi isteğiyle onların karttaki yerini almalı ya da büyük güç sahibi bir ölümsüz laneti kırıp kartlara mahkûm *herkesi* özgür bırakmalı. Legend, Mireleri özgür bırakmayı asla seçmez. Kartları ele geçirecek olursa, annen de dâhil onların hepsini yok eder."

Vale, soğuk dudakları Tella'nın kulağına sürtecek kadar eğilirken Tella'nın saçlarını kulağının arkasına atıp

fısıldadı: "Annenin içinde tutsak olduğu kart, Mirelerin hepsini hapseden kart destesiyle bağlantılı. Annenin ölmesini istemiyorsan, oyunu kazanır kazanmaz bahtsız sikke aracılığıyla benimle bağlantıya geçip söz verdiğin gibi Legend'ı bana teslim edersin."

"Senden nefret ediyorum," diye hırladı Tella.

Vale, bu fikir onu heyecanlandırmış gibi, Tella'nın kulağının dibinde kıkırdadı.

"Bir şeyi mi bölüyorum?" Scarlett'in sesi kapı girişinden yükselmişti.

Tella başını kaldırıp baktığında, Vale'ye biraz fazlaca gülümseyerek yiyecek dolu rengârenk bir tepsi taşıyan ablasını gördü.

"Ben de tam veda ediyordum." Vale, Tella'nın alnına düşen başıboş bir saç tutamını alıp düzeltti; Tella'yı bırakıp gitmekten nefret ediyormuş gibi somurtuyordu.

Scarlett ise bu manzara karşısında kendinden geçmiş gibi görünüyordu. Tella da sahnenin muhtemelen kelimelerin yetersiz kaldığı bir incelikte göründüğünü tahmin ediyordu; kendisi yastıkların üstünde solgun halde yatarken, gösterişli saçları tekinsiz gözüne düşen Vale yabani, ışıl ışıl ve altın bir görünüme sahipti.

"Keşke daha uzun süre kalabilseydim. Ama endişelenme aşkım, İmparatoriçe'yle bugünkü akşam yemeğimiz için akşama seni almaya geleceğim."

Scarlett, tepsisini yatağın yanına bırakırken soluksuz kalıvermişti. "İmparatoriçe'yle akşam yemeği mi yiyeceksiniz?"

Tella bu yeni bilgi parçasına daha tepki bile veremeden Vale araya girip, "Ah, evet," dedi. "Majesteleri kalbi-

mi çalan kızla tamşmaya son derece hevesli. Önceki nişanlımdan hoşlanmamıştı ama Donatella'yı en az benim kadar seveceğini biliyorum."

Ses tonu bala bulansa bundan daha tatlı olamazdı ve bu kez Tella, onun sözlerinin Scarlett'in iyiliği için mi, yoksa Tella'ya acı çektirmek için mi olduğunu çözememişti. İmparatoriçe eğer Tella'yı Vale'nin sevdiği kadar sevecek olursa, o zaman hiç sevmeyecek demekti.

Bu akşam yemeği aniden çok kötü bir fikir gibi gelmeye başlamıştı.

İmparatoriçe, Tella için bir yönden Mireler kadar efsanevi olmuştu hep: Hakkında bir şeyler duyduğu ama asla görmediği, güçlü bir hükümdar. Ve onu merak etmesine rağmen Tella, Majesteleri'yle tanışma onuruna erişmese de idare edebilirdi. Daha önemlisi, İmparatoriçe'yle geçireceği bir gece Tella'nın oyunu oynamak ve annesinin kartlarını bulmak için bir gece kaybetmesi demekti ki Tella bunun oyunu kazanmanın anahtarı olduğunu pek sanmıyordu.

"Bu gece sizinle yemek yiyemem," dedi Tella. "Caraval'ın bitmesine sadece üç gece kaldı."

Vale, "Benim ne kadar önemli olduğumu unutup duruyorsun," diye karşılık verdi. "Bu da artık senin de mühim olduğun anlamına geliyor. İmparatoriçe'ye oyundan ne kadar keyif aldığını anlattım, o da geride kalmaman için bu gece için planlanan her şeyi iptal ettirdi."

"Ama..."

"Her şey halloldu," diye mırıldandı Vale; Tella'nın ablasına attığı bir bakış ve ses tonunda daha önce olmayan bir parça kararlılıkla, Tella'ya bu nişan kandırmacası or-

taya çıkarsa tam olarak neler kaybetmek zorunda kalacağını hatırlatıyordu.

Tella bunun onun için neden bu kadar önemli olduğunu sormak istiyordu. İlk karşılaştıklarında bu yalanın ortaya çıkmasının onu zayıf göstereceğini ve hayatını tehlikeye sokacağını iddia etmişti. Tella onun bir Mire olduğunu öğrenir öğrenmez bunun bir yalan olduğunu düşünmüştü ama belki de tüm güçlerine kavuşuncaya dek savunmasız durumdaydı.

"Şimdi," diye ekledi Vale yüksek sesle, "gerçekten gitmeliyim." Scarlett'e hızlıca veda etti. Neyse ki onun elini ya da yanağını öpmeye kalkmamıştı.

Gerçi, Tella'nın tahminlerine göre, kapıyı Vale'nin ardından kapatırken kirpiklerini kırpıştırma şekline bakılırsa ablası, Vale'nin dudakların en azından parmaklarına değsin istiyor gibiydi.

"Scar, ona dikkat etmen gerek."

Scarlett, başını sertçe ona doğru çevirerek, "Ne tuhaf," dedi. "Ben de sana aynısını söyleyecektim."

Scarlett sırtını kapıya dayamışken, kapının camdan kulpunu parmak boğumlarını bembeyaz çıkaran bir yumrukla tutmuştu; sanki belirli birinin odaya tekrar girmesini engellemek için tutuyor gibiydi.

"Tella, tahtın veliahdıyla ne işin var senin?" Scarlett'in gülümsemesi silinip gitmiş, ses tonu şeker gibiyken birden ekşiyivermişti.

"Durmadan sırıtman yüzünden ondan hoşlandığım sanmıştım."

"Namı çok korkunç ve kraliyet ailesinden; resimlerini sarayın her yanında gördüm. Başka nasıl davranacaktım?" Scarlett yatağın yanına geri döndü ve atağa geçmeye hazır göz alıcı kırmızı bir kuş gibi yatağın kenarına tünedi. "Tella, neler oluyor? Julian önceden buraya gelmemi söylediğinde sen ölümden dönmüşsün gibi konuşmuştu

ama sonra Vale bana senin bir faytondan düşmenle ilgili saçma sapan bir hikâye anlattı. Yoksa sana zarar mı verdi?"

"Hayır, Vale bana parmağını bile sürmedi."

"O halde bana neler olduğunu anlat. Julian açıklamayı reddetti. Kaçıp gitti, üstelik bu kez onu kovmamıştım bile."

Tella, elbisesinden sarkan deniz tuzu mavisi kurdeleleri çekiştirip ablasının ısrarcı bakışlarını görmezden geliyordu. Scarlett ise kardeşi yanlış bir şeyler yapmış gibi Tella'ya bakmayı sürdürdü. Ne var ki, Scarlett ondan sırlar saklayıp durmasa Tella bu durumda olmayacaktı.

"Neler olduğunu mu öğrenmek istiyorsun?" diye sordu Tella. "Seni aramak için dışarı çıkmıştım. Gece yarısından sonra senin süitine gittim ama sen yoktun." Tella nihayet başını kaldırıp ona baktı. "Neredeydin Scarlett?"

"Hiçbir yerde değildim," diye cevap verdi Scarlett monoton bir sesle. "Odamda uyuyordum."

Tella gözlerini kıstı. "Kapıyı çaldım."

"Uyuduğumdan duymadım herhalde."

"Parmaklarımı yaralayacak kadar sert çaldım."

"Bitap düşmüştüm." Scarlett ellerini eteğine bastırıp, olmayan bir kırışıklığı düzeltti. "Ne kadar derin uyuduğumu bilirsin."

Tella ablasından şüphelenmek istemiyordu. Scarlett'in ses tonu samimiydi ama ellerinin elbisesinin düz katlarında huzursuzca kıpırdanmaya devam etme şekli Tella'da şu izlenimi yaratmıştı: Scarlett gerçeği söylüyor olsa bile öykünün tamamı bundan ibaret değildi. Durmadan elbisesini düzeltiyor, düzeltiyor, düzeltiyordu.

Scarlett kardeşinin artan şüphelerini sezmişe benziyordu. "Ben oyunu oynamıyorum. Nerede olacaktım ki Tella?"

"Oyunu oynamamanın nedeni belki de Legend için çalışmandır," diye ithamda bulundu Tella.

Scarlett, "Sen... Sen, oyunun bir parçası olduğumu mu sanıyorsun?" diye çıkıştı.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum! Dün gece olanlardan sonra bunun yalnızca bir oyun olduğuna hâlâ inandığıma bile emin değilim," diye itiraf etti Tella.

Neyse ki Scarlett onu uyardığı şeyin tam da bu olduğunu söylemedi. Bunun yerine derin bir soluk aldı ve eteğini bir kez daha düzelterek sakince, "Son oyunda Legend'ın beni nelere maruz bıraktığını şimdiden unuttun mu? Cevap verme, çünkü yüzündeki ifadeden unuttuğun belli. Ama ben seni asla böyle incitmezdim, Tella. Yemin ederim, Legend için çalışmıyorum ve eğer aksine inanıyorsan, o zaman Legend'ın numaraları sende işe yarıyor demektir."

Scarlett, Tella'nın ellerinden birini tuttu; tutuşu sıcak ve sıkı olsa da azıcık titrekti. Tella bunu ablasının dürüst davranmadığı yönünde yorumlayabilirdi. Ya da Tella'ya bin yılda bir yalan söyleyen Scarlett gerçekten incinmişti.

Tella yüreğine bir suçluluk okunun saplandığını hissetti.

"Özür dilerim," dedi. "Haklısın. Sırf kapıya bakmadın diye senin Legend için çalıştığın sonucuna varmamalıydım hemen."

Tella bu sözleri yüksek sesle söylediğinde neredeyse kahkahayı patlatacaktı; hemen değil, hatta alelacele vermişti hükmünü. Yine de bu konuda şakalaşmak için he-

nüz erken gibiydi. Scarlett hâlâ Tella'nın elini tutuyordu ama aralarındaki bağ alışılmadık şekilde kırılgan geliyordu; Tella'nın çok sayıdaki sırrının ağırlığı o bağı koparabilirmiş gibi.

Pencereden dışarı baktı. Işık, odadaki her şeye biraz daha gösterişli bir hava katarak, miskin şeftaliden parlak kayısı rengine dönmüştü. Tella çanlara dikkat etmemişti ama saatin öğle civarı ya da sonrası olduğunu tahmin ediyordu. Gün batımından ve İmparatoriçe'yle akşam yemeğinden önce, Scarlett'e her şeyi itiraf etmek için yeterince saat vardı. Tella bu fikri değerlendirdi. Ama oyun sırasında öğrendiği herhangi bir şeye Scarlett'in inanacağından şüpheliydi ve bu da Scarlett'in her şeye inanması fikri kadar korkutuyordu onu.

Tella neredeyse ablasından tüm bunların yalnızca bir oyun olduğunun garantisini duymak istiyordu. Ama –o sabah Namevt Kraliçe'yle girdiği çatışmanın Tella'yı ikna etmeye başladığı gibi– eğer Caraval tümüyle gerçekse, yalnızca bir oyunmuş gibi davranmanın Tella'ya hiçbir faydası olmayacaktı. Bununla birlikte, Scarlett'i oyunun gerçek olduğuna inandırmanın da Scarlett'e bir faydası yoktu. Sadece Tella için daha fazla endişelenecekti, o kadar.

Tella'nın işleri daha kötü yerine daha iyi kılacak tek bir sırrı açık etmesi mümkündü belki. "Dante sanırım Julian'ın erkek kardeşi olabilir."

"Neden öyle diyorsun ki?" Scarlett'in ses tonu halis muhlis şüphe doluydu. "İkisi birbirlerinden hoşlanmıyorlar bile."

"Dün gece bir şeylere kulak misafiri oldum."

"Muhtemelen sadece oyun için numaradan ibarettir."

"Kulağa çok ikna edici geliyordu ama."

Scarlett gözlerini kısarak baktı ona. "Bunun yalnızca bir oyun olmadığına inanmaya başlıyorsun gerçekten, değil mi?"

"Hayır," diye yalan söyledi Tella.

"Ama Julian'la Legend'ın kardeş olduklarını düşünüyorsun, değil mi?"

Tella, "Evet," diye karşılık verdi. "Düşünüyorum." Ya da en azından inanmıştı, ta ki ablası ona aklını kaçırmış gibi bakmaya başlayıncaya dek.

Scarlett derin bir soluk aldı. "Keşke sana inanabilseydim ama ben oyunda bile değilim ve bu da olayları sorgulamama neden oluyor." Kapıya doğru yöneldi. "Seninle veliaht prensin niye nişanlı olduğunuzu iddia ettiğinizi hâlâ anlayamıyorum. Oyunla ilgili bir şey olduğuna eminim ama ne olduğunu tahmin edemiyorum. Tek bildiğim şu ki bu beni korkutuyor, Tella. Ve benim kafam bu kadar karışmışsa, senin zihnin benden daha da bulanmış olmalı." Scarlett'in ses tonu çatallanmış, onunla birlikte Tella'nın da içinde bir şeyler kırılmıştı.

Tella ablasına tekrar yalan söylemek istemiyordu ama aynı zamanda ona tüm gerçeği anlatamayacağını da biliyordu.

"Oyunu Vale adına oynuyorum," diye itiraf etti. "Kazanırsam ve ona ödülü verirsem," diyerek lafı dolandırdı, "bizi annemizle tekrar bir araya getirecek."

Scarlett'in yüz ifadesi sertleşmişti ama tek kelime etmedi.

Saniyeler geçip gitti.

Tella ablasının tepki vermeyeceğinden, her zaman-

ki gibi bu konuyu görmezden geleceğinden korkuyordu. Ama tekrar konuştuğunda sonuç çok daha kötüydü.

Scarlett'in her sözü sanki bir lanetmiş, sanki annesinin öldüğünü duymayı yeğlermiş gibi çıkıyordu. "Niye hâlâ o kadını arıyorsun ki?"

"Çünkü o herhangi bir kadın değil, o bizim annemiz." Tella küçük sandığına yürüyüp Paloma'nın içinde tutsak olduğu kartı çekip çıkarmayı düşündü bir an. Ama o kart, Kâhin gibi yok edilemez değildi ve az da olsa Scarlett'in kartı ortasından yırtmak gibi düşüncesizce bir şey yapabileceğinden korkuyordu.

Scarlett'in elbisesinin rengi değişmiş, şehvetli kırmızıdan öfke dolu bir kırmızı şarap rengine dönerek sesinin karanlık tonuna uymuştu. "Onun iyi biri olduğuna inanmak istediğini biliyorum. Uzun bir süre boyunca ben de öyleydim. Ama o bizi terk etti, Tella. Ve bizi terk etmekle kalmadı, bizi babamızla bıraktı. Bunun için iyi bir gerekçesi olduğunu ummaya devam ettiğini biliyorum. Ama gerçek şu ki bizi azıcık bile sevmiş olsa bizimle kalır ya da bizi de yanında götürürdü."

Tella ablasına annelerinin Mirelerle dolu lanetli bir Kader Destesi'nden onları korumak için gittiğini söylemeyi geçirdi aklından ama anlatacağı her şeyi birden düşününce, kulağa çok komik gelmişti. Hem, Tella eğer Scarlett'e kartlardan bahsederse, ona annelerinin zaten başta kartları çalmış olan bir suçlu da olduğunu itiraf etmek zorunda kalacaktı ve bunun da işine yarayacağından şüpheliydi.

"Bu konuya böyle farklı baktığımız için üzgünüm," dedi Tella.

"Senin tekrar incindiğini görmek istemiyorum sadece." Scarlett yakınındaki karyola direğine çöktü. "Şu hale bak. Sırf onu bulmak için vahşi bir veliaht prensle iş birliği yapman gerçeğine bir bak. Bangır bangır bu işin sonu iyi bitmeyecek diye bağırıyor."

"Bu durumdan hoşlanmadığını biliyorum," dedi Tella. "Ama eğer seni endişelendiren Vale'yse, şunu söylediğimde bana güven; oyun biter bitmez onunla aramızdaki iş de sona erecek."

Scarlett, "Bundan emin misin?" diye sordu. "Burada yken, senin gitmene öyle kolay kolay izin vermek istermiş gibi durmuyordu hiç."

"O iyi bir sanatkâr."

"Durumun bu olduğunu hiç sanmıyorum."

"Zaten bu yüzden bana güvenmeni istiyorum ya." Tella, ablasının elini sıktı. "Legend'a çalışmadığını söylediğinde ben sana güvendim. Söz veriyorum, üç güne kadar ne sen ne de ben bir daha Vale'yi göreceğiz."

"Üç günde çok şey değişebilir," dedi Scarlett.

Tella daha fazla itiraz etmemiş, bu da ablasının her şeye rağmen bir sırrı olup olmadığını merak etmesine neden olmuştu.

CARAVAL'IN DÖRDÜNCÜ GECESİ YERİNE OLANLAR

29

Tella saçlarına çiçekler eklemeden duramıyordu. Şimdiden çok fazla olduğunun farkındaydı; kafası mavi plumerialarla dolu bir bahçeye benziyordu. Yine de eklemeye devam ediyordu.

Scarlett gittikten sonra bir buket plumeria, yanında bir notla kapısına bırakılmıştı. Vale'nin o akşam için gönderdiği uçuşan balo elbisesiyle uyumlu olduklarından ötürü Tella bunların Vale'den bir armağan olduğunu düşünmüştü. Tella çiçekleri pencereden atmaya yeltenmişti ama kokularıyla ilgili ona tanıdık gelen, mavi buketten ayrılma fikriyle içini sızlatan bir şekilde aşina bir şeyler vardı. Çiçeklerden birini saçına takmıştı, sonra bir başkasını, sonra bir tanesini daha; kendini onların tatlı kokusunda kaybediyor, Meridyen İmparatorluğu'nun imparatoriçesiyle akşam yemeği yiyeceği gerçeğinden ziya-

de çiçekleri saç buklelerine iliştirmek gibi ufacık bir işe odaklanıyordu.

Sadece düşüncesi bile dengesini sarsmıştı.

Babası bir vali olduğundan, Tella'ya soylularla resmî yemeklere katılırken gereken tüm düzgün davranışlar öğretilmişti ama Tella bu kuralları takip etmekte hiçbir zaman pek başarılı olmamıştı. Ve hanedanla yemek yemeğe dair hiçbir şey bilmiyordu.

Cılızlaşan buketten bir plumeria daha aldı.

Oda kapısından yatak odasına bir kıkırdama yayıldı.

Tella tuvalet masasından hışımla arkasına döndüğünde, Vale'nin kapı çerçevesine yaslanmış, onu gözlediğini gördü.

Vale'nin bir kez olsun krallara yaraşır bir görünüme bürünmesini beklemişti. Ama Yazgı Balosu gecesindeki gibi Vale üzerine bir ceket bile almamıştı. Konyak renginde bol bir gömlek giymiş, bir de gömleğini cilalanmamış deri botlarının içine tıktığı koyu kestane rengi pantolonunun üstüne çıkarmıştı. *Rahat* giyindiğini söylemek onu tarif etmek için fazla gösterişli bir söz sayılırdı ama yine de her yanında alev alev bakırımsı bir parıltı yayan sihir ışıması devam ediyordu.

Eldivensiz ellerinden birinde bir bakirenin çarşafı misali beyaz ve parlak, taptaze bir elma tutuyordu. "İyi akşamlar, Donatella."

"Genç bir hanımın odasına gizlice girmenin hiç de nazik bir davranış olmadığını biliyorsun."

"Bence nezaketi çok önce geride bıraktık. Ama..." Vale tek bir kıvrak hareketiyle kapıdan uzaklaşıp bir kolunu Tella'ya uzattı. "...bu gece en iyi tavırlarımı takınacağıma söz veriyorum."

"Bu pek bir şey ifade etmiyor." Tella oturduğu yerden kalkarken bol eteğini düzeltti. Giydiği elbise Vale'nin gönderdiği diğer elbiselerin tümünden daha ağır geliyordu ona. Bir yarısı inci mavisi ipekten ve sadeydi, diğer yarısıysa Tella'ya devrilmiş bir mücevher kutusunu anımsatarak, eteğine gelişigüzel karışarak dökülen parıl parıl sarmalların, alacakaranlık mavisi kadife çiçekleri ve buz mavisi dantel süslemelerin gösterişli bir harmanıydı.

"Merak etme," dedi Vale. "Eminim El sana bayılacak."

"İmparatoriçe'ye El mi diyorsun?"

"Elantine söylemesi çok zor bir isim."

"Bana Donatella diyorsun."

"Onun ağızda bıraktığı tadı seviyorum." Elmasından kocaman bir ısırık alırken Vale'nin dişleri, elmanın kabuğunu ağır ağır delip altındaki koyu kırmızı içi ortaya serdi.

Herhangi bir rahatsızlık ya da hoşnutsuzluk işaretinin ona yalnızca keyif vereceğini bildiğinden, Tella kendini onun koluna girmeye zorladı. Ama İmparatoriçe'yle en üst katta buluşmak için Elantine'ın altın kulesinin basamaklarını tırmanırlarken Vale, Tella'yı şaşırtan şekilde tam bir centilmen gibi davrandı.

Vale, Tella'nın kolunu öyle hafif tutuyordu ki kız istediği zaman kolundan çıkabilirdi; birkaç kat boyunca Vale'nin odaklandığı şey Tella değil, elması olmuştu. Sonunda kızın kolunu bırakıp ansızın ona doğru döndü.

Keskin dişleri meyvesi yerine kendi dudaklarını ısırıyor, bir yandan da dengesiz bakışları kızın saçlarında dolanıyordu. Tella basamaklarda birkaç çiçek düşürmüştü. Muhtemelen böylesi de daha iyiydi zaten. Yine de Vale onu süzerken somurtmaya başlamıştı.

Tella, "Ne oldu?" diye sordu.

"İmparatoriçe'nin âşık olduğumuza inanması gerek." Sonraki sözlerini dikkatle seçiyormuşçasına duraksadı. "El'le durumum karmaşık. Onu öldürebilseydim yapardım ama bana engel olan korumalar var üzerinde. Ve yaşlı olmasına rağmen ölmesi de an meselesi değil. Bununla birlikte, tahtı bana bırakmaya yakın duruyor. Ama bu da tahtı benimle paylaşmaya uygun gördüğü birini bulmama dek gerçekleşmeyecek."

"Ve sen benim o kişi olduğumu düşünüyorsun, ha?" Tella'nın sözlerine bir kahkaha eşlik etmişti.

Fakat Vale gülümsemedi. "Legend'ı sana yardım etmeye ikna ettin, öldün ve dirildin, beni öpme cesareti gösterdin. Elbette sen o kişisin." Gözlerini bir anlığına ona dikti, sonra bakışları Tella'nın üzerinden başka yöne döndü.

Tella onun bakışlarını duvarda asılı bir aynaya doğru takip etti. Ayna ikisini birden yansıtıyordu. Tella'yı şaşırtan şekilde, Vale aynada farklı görünüyordu; ayna onun gerçek mahiyetini yakalamaktan aciz olmalıydı. Sökük gömleği ve cilasız botlarıyla Vale hâlâ yataktan fırlamış ya da alçak bir pencereden düşmüş gibi görünüyordu. Ama aynı zamanda daha genç, daha çocuksu ve insan formunda bir iblisten ziyade haşarı görünüyordu. Gözleri hiçbir soğuk gümüş izi taşımayan, parlak bir mavi tonundaydı. Teni hâlâ soluktu ama yanaklarında bir parça renk, dudaklarındaysa edepsiz bir şeyler söylemek üzere olduğunu hissettiren sinsi bir kıvrım vardı.

"Yanlış kişiye bakıyorsun sevgilim." Vale bir elini nazikçe onun yanağına koyup, kendi yansımasını görebilmesi için görüş alanını değiştirdi.

Bir saatten uzun süre boyunca saçlarına çiçekler takıp durduğu bir aynanın karşısında oturmuştu ama kendine hiç gerçekten bakmamıştı. Bazen aynaya baktığında kendininki yerine Ölüm'ün gölgesini gördüğüne yemin edebilirdi. Ama şimdi yansımasına bakarken Ölüm'ü görmüyordu. Teni, sırf merdivenleri çıkmanın verdiği renkle değil; günler, haftalar, mevsimler boyu macerayla geçebilecek bir hayatın parlaklığıyla ışıldıyordu. Yanında, kendisiyle karşılaştırıldığında Vale çok daha solgun göründü aniden. Işıltısı doğal sebeplerden ya da fani yaralanmalarından asla ölmeyeceğini gösteriyordu ama Tella'nın parlaklığı onun dolu dolu yaşayacağı anlamına geliyordu.

"Başkaları seni hafife alabilir Donatella ama ben değil."

Tella onun bu sözleri karşısında hiçbir şey hissetmemeye çabaladı. Hayatı boyunca onu işe yaramaz bulan babası, onu seven ama başını beladan uzak tutamayacağından korkan ablası ve onu yalnızca bir baş ağrısı olarak gören büyükannesi tarafından küçümsenmişti; Tella bile zaman zaman kendini hafife almıştı. Ona en çok inanan kişi gibi duranın aynı zamanda onu ağır ağır öldüren kişinin ta kendisi olması neredeyse zalimceydi.

"Başarısız olursam, önceki nişanlını öldürdüğün gibi beni de hemen öldürecek misin?"

Vale'nin yüz ifadesi uzak bir hal aldı. "Ben onu öldürmedim."

"O halde, kim öldürdü?"

"Tahtı ele geçirmemi istemeyen biri."

Vale elindeki elmayı düşürdü ve Tella'yı koluna alırken elmayı merdivenlerden aşağı yuvarlanmaya bıraktı. Tella'yı neredeyse korumacı bir tavırla kendine öncekin-

den biraz daha yakın tutmuştu ama merdivenleri çıkmaya devam ederlerken sessiz kaldı; Tella'nın eski nişanlısından bahsetmesi onu gerçekten de üzmüş gibiydi sanki. Tella ona inansaydı belki suçluluk hissedebilirdi. Ama o, Kupa Prensi'ydi ve herkes bu prensin sevme becerisinden yoksun olduğunu biliyordu. Hikâyeler onun tek bir gerçek aşkı olduğunu söylüyordu ama Tella onun gerçek aşkını bulduğundan şüpheliydi. Ve İmparatoriçe'yi öldürebilmeyi dilediğinden bu denli gelişigüzel bahsetmesinden dolayı Tella, Vale'nin bir insan yaşamının kaybından etkilendiğine de pek ihtimal vermiyordu.

Birkaç basamak sonra Tella, "Taht senin için neden bu kadar önemli?" diye sordu. "Bir Mire olarak senin fani bir iktidarı üstlenmeyi istemeyeceğini zannederdim."

"Belki de taç takma fikri hoşuma gidiyordur." Vale başını yana yatırıp daha fazla altın rengi saçın gözlerinin önüne düşmesine neden oldu. "İmparator'un tacını gördün mü?"

"Gördüm diyemem." Ama Tella, Vale'nin ne denli özensiz giyindiğine şahit olmuştu ve durum bu olsa bile Kupa Prensi'nin sırf bir taç takma uğruna, veliaht prens olmak için bu kadar çabalayacağını sanmıyordu. Elbette bu, o imparator oluncaya dek sahip olamayacağı efsanevi, sihirli bir taçsa durum farklıydı.

Tella bu tacın neden bu kadar önemli olduğunu sormak üzereydi ki merdivenler nihayet son buldu.

Tella kaç kat merdiven çıktığını saymamıştı ama kulenin tepesine yaklaştıklarını tahmin ediyordu. İki siyah lake kapı, iki yanında bekleyen tam teçhizatlı muhafızlarla onları karşıladı. Vale'yi tanımış olmalılardı. Tek kelime etmeden kapıları açtılar.

Beyaz tavanın her santiminden yapış yapış ve ışıldayan yağmur damlaları misali mumlar sarkıyor, kubbeli odayı kadife çiçeği renginde kırpışan ışıkla dolduruyorlardı. Tella yalnızca bir anlığına her şeye göz gezdirebilmiş, mumların altındaki özenle hazırlanmış ziyafet masasından yükselen yemek buharlarına ve odanın öteki tarafına çapraşık şekilde oyulmuş sahneye şöyle bir bakabilmişti ki sessizliği bir kadın sesi bölüverdi.

"Nihayet geldiniz!" İmparatoriçe Elantine ziyafet masasının ucundaki bir sandalyeden kalktı.

Tella ince, kemikli ve büyükanne Anna'dan daha mesafeli, solgun hortlak kılıklı bir kadınla karşılaşmayı bekliyordu ama Elantine al yanaklı, koyu yanık tenliydi ve kucaklansa yumuşacık hissettirecekmiş gibi duran bedeni etine dolgundu.

"Sen, canım, ne de tatlısın." Elantine gülümsedi ve gülümsemesi öyle aydınlıktı ki sanki tüm tebessümlerini Tella'yla tanışmaya saklamış gibiydi. Yüz ifadesi Majestelerinin tüm suratım aydınlatmış, kafasının üstündeki altın tacı ve mavi kraliyet pelerinini süsleyen mücevherleri daha da parlak kılmıştı.

Tella hemen eğilerek reverans yaptı. "Tanıştığımıza memnun oldum Majesteleri. Vale bana sizden çok bahsetti."

"Beni nasıl öldürmeyi planladığını da anlattı mı?"

Tella'nın nefesi tutuluverdi.

"Öyle korkmuş durma. Sadece şaka yapıyorum! Vale benim şu ana kadarki en favori veliahdım." Elantine göz kırpıp Tella'yı sımsıkı kucakladı.

Bir ağaç dalı gibi sıska olan büyükannesi Anna yüzünden Tella, yaşlıların narin, kırılgan şeyler olduklarını

sanmıştı hep. Ama Elantine onu şevkle, kusursuz giysilerini kırıştırmaya yetecek bir sıcaklık ve pervasızlıkla kucaklıyordu.

Elantine, Tella'yı bıraktıktan sonra Vale'ye de sarıldı. Hatta, küçük bir oğlanmış gibi başını bile okşayıp saçlarını karıştırdı. "Görünümüne azıcık özen göstersen çok yakışıklı olurdun aslında."

Tella için ne şaşırtıcıydı ki Vale'nin yüzü gerçekten de kızarmıştı; cildi kırmızıdan ziyade mavi olsa da kızardığı kesinlikle ortadaydı. Tella, insanın yüzünü numaradan kızartmasının mümkün olduğunu daha önce bilmiyordu; ne de olsa İmparatoriçe üzerine titrediği için Vale'nin gerçekten de utanmasına imkân yoktu. Yine de o soluk yanakları hafiften morarmıştı. Hemen sonra, hiç şüphesiz ki onun bile utangaç olduğuna ve İmparatoriçe'nin gösterdiği ilgiye müteşekkir hissettiğine İmparatoriçe'yi inandırmak için, asimetrik bir sırıtış takındı. Bu kandırmacada Vale'nin bu kadar başarılı olması çok rahatsız ediciydi.

İmparatoriçe'nin yüzü sevinçle parladıysa da bu uzun sürmedi. "Zayıf görünüyorsun Vale. Umarım bu gece bir tanecik elmadan fazlasını yersin." Elantine tekrar Tella'ya döndü. "Onun yeterince beslendiğine emin olmalısın. İnsanlar sevgili Vale'mi hep zehirlemeye çalışıyorlar, bu yüzden de benim küçük ziyafetlerimde ağzına tek lokma koymaz. Ama umarım bu gecenin keyfini çıkarır. Hazırlattığı ziyafet tam... şey, benim ağzıma layık."

Elantine bir kahkaha patlatıp Vale'yle Tella'yı üzeri yiyeceklerle dolu bir masaya doğru yönlendirdi. Yenilebilir çiçekli bal peteği kulelerinden ağzında bir elma tutan şeker kaplamalı domuza dek hayal edilebilecek her

yemek mevcuttu. Üzerinde çikolataya batırılmış erikler büyüyen minyatür meyve ağaçları ve esmer şeker sosuna bulanmış şeftaliler vardı. Pastadan yapılmış minyatür define sandıklarının içinden üçgen peynirler çıkıyordu. Tepetaklak döndürülmüş kaplumbağa kabukları çorbayla doluydu. Parmak sandviçler gerçek parmak şeklindeydi. Rengârenk tuzlu pembe ve kırmızıturp tabakları. Lavanta kabarcıklı su ve kadehin dibinde çilek ve böğürtlen gibi yemişler duran şeftali rengi şarap.

"Etrafta hiç hizmetkâr olmadığını fark etmişsindir. Seni yakından tanıyabilmek için samimi bir ortam olmasını istedim." Elantine masanın başına oturdu. Odanın sonundaki teatral sahnede karşı karşıya duran iki sandalye daha vardı sadece. Sahnenin üstündeki ahşap kemere, aşağıdaki kapalı masal yeşili perdeye bakar gibi duran, sırıtan ve somurtan, kaşlarını çatan ve kahkaha atan, türlü tuhaf yüz ifadesi sergileyen sade oval maskeler işlenmişti.

"Şimdi, bana kendinden bahset bakalım," dedi İmparatoriçe. "Vale senin Valenda'ya kayıp anneni aramaya geldiğini söylüyor."

Tella sandalyesine otururken tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki Elantine, ona müsaade etmek yerine, Vale'nin Tella hakkında anlattığı başka şeylere dair etkileyici derecede uzun bir listeyi sayıp dökmeye devam etti. İmparatoriçe, Tella'nın doğum gününün yaklaştığını bile biliyordu ve onun için küçük bir parti düzenlemeye söz verdi.

"Vale ayrıca bana senin Mirelerle bir karşılaşma yaşadığını da anlattı. Benim de uzun zaman önce özel bir

Kader Destem vardı. Asla iyi şeyleri öngörmezdi." İmparatoriçe yine güldü.

Bu ses Tella'yı en az ilk seferinde olduğu kadar şaşırtmıştı. Majestelerinin bu kadar hoş mizaçlı olmasını hiç beklemiyordu. Vale'yi bu kadar çok seveceğini de. Vale ne derse ya başıyla onaylıyor ya da gülerek karşılık veriyor, sanki küçük bir çocukmuş gibi tabağına yemek dolduruyordu ama Tella, Vale'nin yiyeceklerden hiçbirine dokunmadığını fark etmişti. Vale, domuzun ağzındaki elmayı çıkarıp almış ama onu da yememişti. Elmayı bir avucunun ortasında döndürüp duruyordu sadece.

Derken, diğer elini Tella'nın boynuna koydu; soğuk parmakları kızın saçlarıyla aylak aylak oynuyordu. Göstermelik olsa da insana çok acemice geliyordu. Sanki elini uzatıp Tella'ya dokunması onun için en doğal şeymiş gibiydi. Tella onun sabah ayazı kadar soğuk bakışlarını da üzerinde hissediyordu; Tella'nın aldığı her lokmayı izlerken bakışlarının serinliği dudaklarını yalıyordu.

"İkiniz de bunlardan biraz denemelisiniz." Elantine, avuç içi büyüklüğünde ve her türden renk kombinasyonuna sahip armağan paketleri gibi süslenmiş pastalarla dolu bir tepsiyi işaret etti. Tepside turuncu ve camgöbeğinden Vale'nin gözlerinin rengi olan gümüş ve buz mavisine kadar eşleşen türlü renk vardı.

"Bunlar kraliyet ailesine özel, geleneksel nişan yiyecekleri. Yalnızca kraliyet aşçıları tarafında hazırlanırlar. Başka herhangi birinin bu görevi üstlenmesi kanunlara aykırıdır. Her birinde gelecekte sizi nelerin beklediğini simgeleyen farklı bir sürpriz var. Bazıları tatlı bir yaşamı temsil eden şekerli kremayla doluyken, bazıları da mü-

kemmel doğurganlığı simgeleyen şeker kaplı yumurtalarla doldurulur."

Merdivenlerde yediği elmadan başka ağzına bir tek şey sürmeyen Vale, Tella'nın elbisesiyle aynı maviden yumuşak kremayla kaplı mücevherlerle bezeli bir pastadan bir parça koparıp ağzına götürdü. Pastayı ağzından geri çektiğinde, yoğun kıvamlı ahududu reçeli dışarı sızmıştı.

Elantine ellerini çırptı. "İkiniz de daima tutkulu olacaksınız gibi görünüyor. Şimdi senin sıran canımın içi."

Tella Vale'yle asla evlenmeyecekti, bir kartın içine hapsolmayı yeğlerdi. Bu yüzden de hangi pastayı seçeceğinin önemi olmaması gerekirdi. Ama gerçekten de bir pasta seçmek istemiyordu. Geleceğine dair zaten yeterince tahmin vardı. Ancak, Vale de İmparatoriçe de gözlerini ona dikmişlerdi. Bu bir rica değil, bir meydan okumaydı.

"İlginç," diye mırıldandı Elantine.

Tella dönüp baktığında, parmaklarının –tıpkı Dante'nin sırtındaki kanat dövmeleriyle aynı– gece yarısı mavisi renginde pasta süslemesiyle yapılmış kurdeleli, duygudan yoksun siyahlıkta bir pastayı çekip aldığını gördü.

"Bana Vale'yle tanıştığım Ay'sız geceyi hatırlattı," diye yalan söyledi Tella.

"Ah, ben pastadan bahsetmiyordum." Elantine görkemli bakışlarını Tella'nın parmağındaki çok uçlu yıldız şekilli opal yüzüğe dikmişti. "Çok uzun zamandır bunlardan birini görmemiştim."

"Annemin aile yadigârlarındandı," dedi Tella.

Elantine "Ve onu sana mı verdi?" diye sordu. Tavrı o akşamki diğer her şey kadar samimi olsa da Tella, onun

gözlerinin şimdi kenarlardan zoraki kıvrıldığına emindi; artık içten gülmüyor gibiydi. "Onun ne işe yaradığını da söyledi mi sana?"

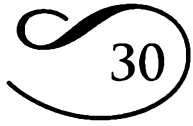
"Hayır. Ortadan kaybolmasının ardından geride kalan birkaç parçadan biriydi sadece."

"Sen de onu hatırlamak için yüzüğü takıyorsun, öyle mi?" Elantine'ın yüz ifadesi yumuşamıştı. "Gerçekten de çok şekersin. Vale bana tekrar nişanlandığını ilk söylediğinde şüphelenmiştim. Korkmuştum... Eh, neden korktuğumun bir önemi yok. Şimdi, onun seni neden istediğini anlayabiliyorum. Ama şu aile yadigârın konusunda dikkatli ol." Ses tonu kısılıp fısıltıya dönüştü. "Yıldızlar Tapınağı'ndaki anahtarlardan birine benziyor ve şayet öyleyse, annen onun için yüksek bir bedel ödemiş olmalı."

Tella'nın gözleri tekrar eline döndü. İnanılmaz görünüyor olsa da, çaresizce umut taşıyan bir yanı, son yedi yıl boyunca taktığı yüzüğün annesinin sırlarını çözmenin anahtarı olup olamayacağını merak ediyordu.

Rahatsız edici bir ses, sahnenin dışından "Böldüğüm için kusura bakmayın," diye seslendi.

Tella dönüp baktığında, ihaneti ya da kayıp bir şeyin dönüşünü temsil eden bir Mire olan Maktul Kral gibi giyinmiş Armando'yla karşılaştı. Armando, küçük seyirci topluluğuna gülümsedi; yüz ifadesi kostümü kadar ürperticiydi. Belinden kırmızı bir kılıç sarkıyor, açıktaki boğazını kanayan derin bir kesik lekeliyor ve kafasının üstünde hançerlerden yapılmış kötücül bir taç duruyordu. "Bu gece burada olmak ne büyük şeref."

Tavandan sarkan mumların yarısı sönmüş, ziyafet masası gölgede kalmıştı. Yalnızca Armando'yla sahne aydınlıktı.

"Ah, iyi," diyerek alkışladı Elantine. "Eğlence başlıyor."

"Bizi ağırladığınız için teşekkürler Majesteleri." Armando şaşırtıcı bir alçakgönüllülükle eğilerek selam verdi. "Taç giymenizden bu yana Legend'ın en büyük dileği, Caraval sanatkârlarını Valenda'ya getirmekti. Teklifini kabul ettiğiniz için size derinden minnettarız. Bu gece Majestelerini onurlandırmak amacıyla, hükümdarların pek de bilge ve bağışlayıcı olmadığı zamanlarda hayatın nasıl olduğunu ortaya seren çok özel bir gösteri tertipledik. Umarız hepiniz keyif alırsınız."

Perdeler açıldı.

Oyun bir parodinin parodisine benziyordu.

Sahne, kadim bir taht odasını andıracak şekilde düzenlenmişti ama tüm renkler son derece parlak ve renkliydi; sanki arka perdeyi, kostümleri ve Armando'nun oturduğu tahtı bir çocuk boyamıştı. Her şey fosforlu açık yeşil, parlak mor, flörtöz fuşya, kozmik mavi ve çarpıcı sarı renklerindeydi. Namevt Kraliçe gibi mücevherli bir göz bandı takmış ve üzerine oturan uzun siyah bir elbise giymiş olan Jovan da onun koluna dayandı.

Yabanidil Şatosu'nun dışındaki köprüde olanları hatırlayınca Tella ürperdi.

Tella, hükümdarlarla maiyetlerinin sahneye çıkışını izlerken Jovan'ın dudakları alışılmadık şekilde –tıpkı gerçek bir Mire gibi– acımasızca kıvrıldı.

Tella gözlerini kaçırdı. Diğer aktörlerden birkaçını daha tanımıştı: Bazıları soylular gibi giyinmiş olsa da çoğunun kostümü Mireleri daha çok andırıyordu. Tella'nın gözüne, küçük kalabalığın arasına karışmış olan Gebe Bakire, Kraliçenin Cariyeleri ve Zehirbaz ilişti.

Dante'yi ise görmemişti. Sırf onu aradığı için bile kendine öfkelenmişti Tella.

Sahnede, Namevt Kraliçe Jovan abartılı bir tavırla iç geçirdi. "Öyle canım sıkılıyor ki."

"Belki bu konuda ben yardımcı olabilirim." Dudağının ve bir gözünün kenarından damlayan kanla uyumlu kırmızı kadifeden bir frak giymiş olan Caspar aylak adımlarla sahneye çıktı. Belli ki Kupa Prensi rolündeydi.

Tella, kendisinin sahnede canlandırıldığını fark edince ne tepki vereceğini görmek için Vale'ye bakma cüretini gösterdi. Vale'nin yüzü ifadeden yoksun, umursamazlığın sınırındaydı ama Caspar bir elini sallayıp iki genç

sanatkâra sahneye çıkmalarını işaret ederken Tella, Vale'nin omzuna doladığı kolunun buz kestiğini hissetti.

Tella sahneye gelen sanatkârların ikisini de tanımıyordu. Gençten bir oğlan ve Tella'dan biraz daha küçük bir kızdı. Giydikleri kostümlerde bilhassa rahatsız edici bir şey vardı. Diğer tüm sanatkârlar bariz şekilde rollerine göre giyinmişlerdi. Fakat bu oğlanla kız, düzgünce ütülenmiş ve hükümdarlarla maiyetine kıyasla biraz daha demode olan en şık kıyafetlerini giymiş gibi görünüyorlardı; sanki ikisinin de sık sık şık giyinmesi gerekmiyordu, bu yüzden de gardıroplarını yenilemek için pek az gerekçeleri vardı. Bu da onları diğerlerinden daha gerçek kılıyordu; adeta Caspar onları sokaktan çekip getirmiş ve kendisini takip ederlerse ikisine de birer torba dolusu şeker verme vaadinde bulunmuş gibiydi.

Caspar, kıza "İsmin nedir?" diye sordu.

"Agathe."

"Ne hoş bir isim, Agathe. Peki ya seninki?" diye sordu oğlana.

"Hugo."

"Harika bir isim daha." Caspar'ın ses tonu tatlıdan hilekâra dönmüştü. "Aslına bakarsanız, ikinizin de ismini öyle beğendim ki asla unutmamak için onları bir kenara not edeceğim."

Agathe'yle Hugo, bir şeylerin olması gerektiği gibi gitmediğini sezmişçesine şaşkın ifadelerle bakıştılar. Ama sonra ikisi birden başlarını sallayarak onayladı; bir Mire'yi memnun etmeye hevesli oldukları açıktı.

Caspar cebinden tam da kartların boyutunda ve şeklinde iki kâğıt parçası çıkardı. "Ah," diye sızlandı; "anlaşı-

lan yanımda hiç mürekkep yok. Sanırım mürekkep yerine ölümsüz kanımı kullanmak zorundayım."

Işıl ışıl bir hançer çıkarıp parmağının ucuna batırdı. Parmağından akan kanla gösteriş yaparcasına kartın üzerine bir şeyler yazdı. Yazmayı bitirdiğinde, sahnenin yarısını kaplamaya yetecek miktarda, teatral bir gümüş duman bulutu beliriverdi. Duman açıldığında, Agathe gitmişti. Yerinde bir kart duruyordu.

Caspar kartı alıp bir çırpıda Jovan'la Armando'ya gösterdi.

"Onu bir karta çevirdin!" diye haykırdı Jovan. "Tekrar yap! Tekrar yap!"

Hugo kaçmaya yeltendiyse de Caspar'ın kanlı parmağı çoktan harekete geçmiş, oğlanın adını diğer Boş Kart'a yazmaya başlamıştı bile.

Bir duman bulutu daha belirdi ve Hugo ortadan kayboldu.

Caspar daha önce oğlanın durduğu yere doğru yürüyüp yerdeki kartı aldı.

Jovan alkışladı. "Ne kadar böyle kalacaklar?"

Caspar tahta doğru yanaştı. "Bu halleri sizi eğlendirdiği sürece onları böyle tutabilirsiniz." Caspar uzun pembe dilini çıkarıp, Jovan'a vermeden önce kartlardan birini yaladı. "Size tam bir deste yaparım, böylece gerçek bir oyun oynayabilirsiniz."

Vale'nin kolu, Tella'nın omzuna asılırken ansızın öncekinden de daha fazla ağırlaşıp daha da buz kesmişti. "Böyle mi oldu?" diye fısıldadı Tella. "Yaptığın şey gerçekten bu muydu? İnsanları kartlara dönüştürüp onlarla oynadın mı yani?"

Vale, Tella'nın kulağına doğru, "Bir kartı asla böyle yalamadım," diye fısıldayarak yanıt verdi.

"Ya kalanı..." Tella yüzünü görebilmek, yüzünde herhangi bir vicdan azabı olup olmadığını anlayabilmek için ona döndü. Mirelerin şeytani olduğunu biliyordu –Vale istediğini elde edebilmek için onu lanetlemişti– ama birini tutsak etme, çaresiz bir kâğıt parçasına dönüştürme, sırf keyif ve eğlence için onlarla oynama fikri bambaşka bir kötülük gibi geliyordu ona.

Vale ona miskin bir tavırla sırıtıp, "Ne bulmaya çalışıyorsun Donatella? İçimde iyilik mi arıyorsun? Asla bulamayacaksın, çünkü öyle bir şey yok," diye fısıldadı.

"Bana bunu söylemene gerek yok."

"O halde niye cevap arar gibi bakmaya devam ediyorsun bana?"

Tella başını sahneye çevirdi. "Legend'ın gerçek ismiyle yapmayı planladığın da bu mu? Onu bir karta hapsetmek mi?"

"O beni yok etmek istiyor," dedi Vale çabucak. "Ben sadece kendimi savunmaya uğraşıyorum."

"O zaman niye onun adından fazlasını istiyorsun artık?"

"Çünkü daha fazlasına sahip olabilirim." *Daha fazlası* derken, soğuk kolu Tella'ya daha da sıkı dolanmıştı.

Tella, "Nasıl?" diye sordu. "Legend'dan daha fazlasını almayı nasıl planlıyorsun?"

"Cevabım seni sadece daha da üzer."

"Bu durumda bilgiyi mutluluğa yeğlerim."

"Doğrudan damarlarından onun kanını içeceğim. Güç böyle çalınıp alınır. Şişelenirse işe yaramaz. O şekilde

sihrinin bir kısmını ödünç alabilirim ama sürekli benim kalmaz."

O da sihir yapabiliyordu. Tella, öpüşmelerinin ardından balo salonundaki herkesin kalplerinin nasıl durduğunu hatırlamıştı. Sadece bir dakika sürmüştü ama Vale'ye tüm gereken de buydu.

Vale, başka tek bir söz daha etmeden sahneye döndü ve gösteriden eğlenmiş gibi gülümsedi. Ama Tella onun asıl keyif kaynağının Tella'nın yaşadığı huzursuzluk olduğunu tahmin ediyordu.

Tıpkı tiyatro oyununda kartlara tıktığı çocuklarla oynamaktan keyif alan Kupa Prensi gibi o da Tella'ya eziyet etmekten keyif alıyordu.

Legend bu oyunla ip cambazlığı yapmıyor, ipin ucunu kaçırıyordu.

Tella belki fazla anlam yüklüyor olabilirdi ama bu oyunun aslında Elantine için değil, kendisi için oynandığını düşünüyordu; Mirelerin ne denli şeytani olduklarına onu ikna edip, Vale'nin güçlerini tekrar kazanmasına destek vermek yerine Legend'ın onları yok etmesine yardım etmesi için.

O zaman Tella'nın aklında yeni bir fikir belirdi. O günün başında Vale ona birini karttan kurtarmanın sadece iki yolu olduğunu söylemişti. *Bir insan kendi isteğiyle onların karttaki yerini almalı ya da büyük güç sahibi bir ölümsüz laneti kırıp kartlara mahkûm herkesi özgür bırakmalı.*

Vale, Tella'ya annesini özgür bırakacağını söylemişti ama Tella onun Paloma'nın yerini asla almayacağını biliyordu. Ya Vale, Legend'ı sadece gücünü tekrar kazanmak için istemiyorsa? Ya kartlardaki laneti kırıp Mirelerin hepsini serbest bırakmak için Legend'ın gücünü istiyor-

sa? Belki de tahtı istemesinin asıl nedeni, Mirelerin tıpkı önceden olduğu gibi hüküm sürebilmesiydi.

Sahnedeyse oyun devam ediyordu.

Bir pat sesi, Tella'ya biraz daha dumanın geldiğini duyurdu. Sahneye tekrar baktığında, hükümdarlarla maiyetindeki tüm soylular gitmiş ve yerlerini daha fazla kart almıştı.

Caspar'ın onları alıp Maktul Kral Armando ve Namevt Kraliçe Jovan için karıştırışını Tella dehşet içinde izledi.

"Bunlardan bıkacak olursanız, her zaman başkalarını da yapabilirim," dedi Caspar. "Veya kartlardan birine başka birinin adını yazarak kolayca değiştirebiliriz."

"Bizim böyle hüküm sürdüğümüzü hayal edebiliyor musun?" Elantine dizginleyemediği başıboş bir kahkaha atmaya başlamıştı ki yeşil perde ara için hızla kapanırken İmparatoriçe'nin gülüşü, hızla boğuk bir öksürüğe döndü.

İmparatoriçe su kadehine uzandı ama içinde kalan şaraplarla birlikte hem kendi kadehini hem de Vale'ninkini devirdi.

Tella, Elantine'a kendi kadehini uzatmaya çalıştıysa da İmparatoriçe, Tella'ya güvenmiyormuş gibi başını itiraz edercesine salladı. Boğuk bir sesle "Vale," diye seslendi.

Vale sandalyesinden fırlayıp daha fazla su getirmek için odadan çıktı.

Elantine son bir kez daha gürültüyle öksürdü. Sonra yüz ifadesi toparlandı. Tella'ya berrak, kurnaz gözlerle bakıyordu. Konuşmaya başladığında sesi de değişmişti; Vale'nin üzerine titreyen olan o cıvıl cıvıl İmparatoriçe değildi artık. Ses tonu bir aslanın dişleri misali keskinleşmişti.

"Bana yalan söylersen," dedi Elantine; "Vale dönmeden seni bu odadan atarım. Doğruyu söylersen, kendine güçlü bir dost kazanırsın. Şimdi, çabuk cevap ver: Tahtımı isteyen bu korkunç genç adamla ne işin var?"

Tella'nın boğazı aniden kuruyuverdi. İlk içgüdüsü, bunun Vale'nin yaptığı bir test olduğuydu ama sonra aklına Elantine'ın, Vale'nin kendisini öldürme planlarını soruşu geldi. Sadece şaka yaptığım söylemişti ama sorusu kulağa hiç de sadece eğlencelik bir sözden ibaretmiş gibi gelmemişti.

"Vaktin azalıyor," diye çıkıştı Elantine.

"Annemi esir tutuyor," diye itiraf etti Tella. Elantine'a güvendiği yoktu ama elli yıl boyunca bir imparatorluğu yönetebilen her kadının bir tilkiden bile daha kurnaz olması gerekirdi ki bu da onun Vale'nin özünü gerçekten anladığı anlamına geliyordu neyse ki. "Annem özgür kalmadıkça ben de Vale'den kurtulamayacağım."

Elantine'ın dudakları kaskatı kesilmişti.

Tella'nın nabzı hızlandı.

Ama daha İmparatoriçe karşılık veremeden, Vale odaya geri dönüp yaşlı kadına bir kadeh su uzattı.

"Sağ ol sevgili çocuğum." Elantine suyu dudaklarına götürdüyse de, Tella ondan bir yudum dahi almadığına yemin edebilirdi. "Ben de şimdi sevgili müstakbel gelinine Elantine Günü Arifesi'nde bu kulenin tepesinden havai fişekleri izlemek için bize katılmasını arzu ettiğimi söylüyordum," diyerek Vale'nin dikkatini dağıtmıştı.

Tella, bundan sonra olanların büyük kısmını hatırlamıyordu. Vale'yle Elantine sohbete devam etmişlerdi ama Tella sözlerinin neredeyse hiçbirini duymamıştı. Oyunu,

Yabanidil Şatosu'nun dışında karşılaştığı Mireleri ve oyunu kazanıp da Legend'ı Vale'ye teslim ettiği takdirde hem Legend'ı hem de imparatorluğu nasıl bir felakete sürükleyeceğini düşünmeden edemiyordu.

Süitine geri döndüğünde Tella, Kâhin'i çıkardı.

Oyunu kazanıp söz verdiği gibi Legend'ı Vale'ye teslim ettiğini düşününceye dek karttaki görüntü bulanık kalmıştı. Düşüncesiyle birlikte, görüntü de netleşmiş, Tella, ablası ve annesinin birlikte kucaklaştığı bir sahneye dönüşmüştü. Gerçek olamayacak kadar güzel bir resimdi. Belki de gerçekti.

Yıllar boyu Tella, Kâhin'e sorgusuz sualsiz güvenmişti. Ama ya gerçek Kâhin bu kartın içinde tutsaksa? O zaman, kaçmasına yardımcı olacak ne varsa onları Tella'ya gösteriyor olamaz mıydı?

CARAVAL'IN BEŞİNCİ GECESİ

31

Başta hiç yıldız yok gibi görünmüştü. Gökyüzü, aşağıdan bakıldığında parlayan kapkara bir aynayı andırıyordu. Ama yukarıdan, havafaytonun içinde kısacık bir an için Tella, göklerin tamamen karanlık olmadığını görebilmişti. Beyaz yıldızlardan ince bir ana hat, kalp şeklinde parıldıyordu. Kadim kentin kenarlarında peri tozu inceliğinde ışıldayıp büyü, sihir ve çocukluk düşlerini hissettirerek, Valenda'nın büyük kısmını sarmalıyordu.

Tella, daha da yaklaşarak faytonun penceresine dayandı. Göz kamaştırıcı yıldız ışığına rağmen öyle karanlıktı ki, aşağıdaki insanları net bir şekilde görmek mümkün değildi. Fakat Tella oyunu oynamaya devam edenlerin sokaklarda koşturduklarını gözünde canlandırabiliyordu. Kimse kendisine doğrudan bir şey dememişti ama Tella,

Elantine'ın Caraval'ın dördüncü gecesini iptal etmesi yüzünden herkesin ne kadar üzüldüğünden bahseden birkaç hizmetçiye kulak misafiri olmuştu.

Hayatı oyunun sonucuna bağlı olduğundan Tella, tek bir oyun gecesini dahi kaçırmak istememişti. Ama bedeni arsızca dinlenmişti. Elantine'ın akşam yemeğinin ardından uyumuş da uyumuştu. Uyandığında, kısmen de olsa, gözlerinden süzülen kanlarla kaplı bulmayı bekliyordu kendini. Ama ya Vale işkencesine ara vermiş ya da Dante'yle Julian'ın Tella'ya içirdikleri kan Vale'nin ölüm saçan öpücüğünün etkisini engellemeyi hâlâ sürdürüyordu.

Ne yazık ki laneti tümüyle kalkmış değildi. Kalbi, yine olması gerekenden daha yavaş çarpıyordu.

Küt... küt.

Sessizlik.

Küt... küt.

Sessizlik.

Küt... küt.

Sessizlik.

Sessizlik.

Tella göğsünü tutup Vale'ye lanetler yağdırdı. Azalan kalp atışları, Vale'nin Tella'yı çimdikleyip acele etmeye zorlama şekli gibi duruyordu.

Faytonu Mabet Bölgesi'ne doğru alçalırken, yanında daha kolay taşıyabilmek için annesinin posterinin arkasından kopyaladığı üçüncü ipucunu çıkardı.

Bulduysan bunu doğru iz üstündesin; ama henüz geç değil geri dönmek için.

Rehberlik etmezler artık, ipuçlarından umma medet; Legend'a lazım nesneleri bulmak için yüreğini takip et.

Tella, kazanması için ona gereken nesnenin annesinin lanetli Kader Destesi olduğuna artık büsbütün emindi. Ayrıca bunun yalnızca bir oyun olmadığına ve Legend'ın bu desteği gerçekten istediğine de inanıyordu. Fakat Legend'ın kartların yerini bilmediğini tahmin ediyordu. Bu nedenle, ipucu aracılığıyla, annesinin kartları nereye sakladığını bilmesini umarak, Tella'ya yüreğini takip etmesini söylemişti.

Mabet Bölgesi'ne indiğinde Tella'nın faytonunun çevresini keskin kokulu bir tütsü bulutu sardı. Sokaklar hâlâ dualar ve ilahilerle dolup taşıyordu ama kesinlikle birkaç gece önceki kadar kalabalık değildi. Tella'nın kulaklarına hiçbir Legend fısıltısı gelmiyordu.

Görünen o ki yüreğinin buraya getirdiği tek oyuncu kendisiydi. Gerçi yüreği onu, Elantine'ın Yıldızlar Tapınağı'yla bağlantılı bir tür anahtar olduğuna inandığı, annesinin kırmızı opal yüzüğü kadar yönlendirmiş değildi.

Tella, İmparatoriçe'nin haklı, yüzüğün de annesinin Kader Destesi'ni Tella'nın bulabilmesi için gereken sırları çözecek bir anahtar olduğunu umuyordu. Fakat Tella her şeyin bu denli basit olduğundan şüpheliydi ve yüzüğün tapınakla bağlantısı da onu tetiğe geçirmişti.

Valenda'da süregelen dinler, inanç ibadethanelerinden ziyade eğlencelik türbeleri andırıyordu. Fakat Tella, Yıldızlar Tapınağı'ndaki tapınanların gençliklerini, güzelliklerini ya da yıldızlar onlardan ne isterse her şeyi feda etmeye hazır, hakiki inananlar olduğunu duymuştu. Tella yıldızlara dair fazla şey bilmese de, kadim varlıkların ruhsuz, hatta Mirelerden bile daha az insansı olduklarını işitmişti. Bu da onların cemaatine katılmaya istekli herkese şüpheyle bakmasına neden oluyordu.

Bir saray hizmetkârından bulup getirmesini istediği gevşek cübbeyi yerinde tutan, belindeki ipi sıktı. Yıldızlar Tapınağı'na giriş hakkı kazanmak için uysal ve itaatkâr bir rahip yardımcısı gibi görünmesi ve çirkin bir rahip cübbesi giymesi gerekiyordu.

Bacaklarının arasından süzülen rüzgâr karşısında ürperdi. Tella asla edep abidesi olmamıştı ama kendini yalnızca omuzlarından bağlı bir düğüm ve belini saran örgülü bir urganla tutturulmuş yırtmaçlı bir örtü giyiyor gibi hissediyordu. Attığı her adımla urgan yerde sürükleniyordu. Gözü hiçbir şekilde okşamıyordu ve üstünde bu varken koşmak zordu.

Yıldızlar Tapınağı'na dair her şey yolunu değiştirip kaçması yönünde onu teşvik ediyordu.

Tapınağın kubbeli çatısının üstüne henüz tutuşmuş alevler kadar parlak ışıldayan devasa kanatlar tünemişti ve tüm ihtişamına rağmen tapmağın görkemli büyük girişinin dışında kimse durmuyordu. Geniş aytaşı basamaklarına bu kadar çok heykelin saçılmasının sebebi belki de etrafta ziyaretçi ve yaşam izlenimi yaratmaktı. Ancak, bu heykellere yakından bakan herkes onları insanlarla karıştıramazdı.

Tapınak sütunları kadar uzun ve kalın cüsseli adamların ağaç gövdeleri kadar geniş, kaslı kolları vardı, kadınlaraysa taşkın göğüsler ve gök zümrüt taşından gözler yapılmıştı. Tella bunların yıldızlar olduğunu tahmin ediyordu. Güzel sayılabilirlerdi aslında; şayet Tella öteki heykelleri de fark etmeseydi. Daha küçük ve ince olan bu heykeller, yıldızların önünde diz çökmüştü. Rahatsız edici şekilde gerçekçi ve canlı gibilerdi. Alev alev yanan meşalelerden insan heykellerine, alınlarındaki terlere ve elle-

rindeki nasırlara kızıl-kahve bir ışık vuruyordu. Ayakları tümüyle çıplaktı ve bazıları itaatkâr bir şekilde çökmüşken bazıları da kollarını uzatmış, kundaklı bebekler ya da yürümeye yeni başlamış çağda çocuklar sunuyorlardı.

Parmağındaki opal yüzük karşılığında annesinin ne takas ettiğini merak edince, Tella ağzında tiksintiyi andıran bir tatla kusacak gibi oldu.

"Bundan hoşlanmadıysan, içeride bulacağın şeyi hiç onaylamazsın." Dante, tapınağın koca kapısını yanlardan destekleyen kolonlardan birine dayanmıştı; bronz teni ve olağanüstü dövmeleriyle...

Ve gövdesinin üst yarısı çıplaktı.

Çırılçıplaktı.

Tella gözlerini dikip bakmamak, onu görmezden gelip yoluna devam edip geçip gitmek istiyordu ama ne gözlerini Dante'den alabilmiş ne de göğsünden boynuna doğru ateş basmasına mani olabilmişti. Genç erkekleri daha önce de kıyafetsiz görmüştü –zaten *Dante'yi* de daha önce üstsüz gördüğüne son derece emindi– ama her nedense şimdi o merdivenlerin tepesinde farklı görünüyordu. Daha uzun ve daha genişti. Daha etkileyiciydi. Altına sardığı ve bacaklarıyla göğsünün bronz kusursuzluğunu vurgulayan, geniş beyaz bir kumaştan ibaret kıyafetiyle, heykellerden biriymiş gibi giyinmişti.

Tella hemen ağzını kapattıysa da artık çok geçti. Dante onun ağzının açık kaldığını görmüştü ve şimdi, o aşırı kibirli alçak herif gülümsüyordu. Bembeyaz dişleri ve kusursuz dudaklarıyla, tapınağın içinde tapınılan yıldızlardan biri gibi duruyordu. Ve Tella itiraf etmeliydi ki, o an Dante onu ikna edebilirdi. Tıpkı onu gerçekten önem-

sediğine inanması için Tella'yı kandırmayı başardığı gibi.

Harap bedenini Yabanıdil Şatosu'ndan taşıdığından bu yana Tella onu ilk kez görmüştü. O gece kendisini kurtardığı için bir teşekkür beklediğini tahmin ediyordu. Ama Julian'a söylediklerinden, sırf onları kartlara götürebileceği için Tella'yı önemsediğine dair sözlerinden sonra Tella, Dante'ye hiçbir şey için teşekkür edecek değildi. Zekice ve iğneleyici bir şeyler söylemek istiyordu ama onu dehşete düşürecek şekilde, ağzından çıkan tek şey şu olmuştu: "Üstüne asla bir şey giymesen de olur."

Dante'nin sırıtışı kahrediciydi. Bu sözler üzerine kolondan çekildi ve Tella'nın yakınındaki heykellerden birine dirseğini dayadı. Ay ışığı, köprücük kemiğindeki kalın siyah boynuz dövmelerinin üzerinde boylu boyunca dolanırken, kara gözleri de aynısını Tella'ya yapıyordu. Gözleri kızın elbisesindeki tek yırtmaca kaydı, derken...

Dante'nin yüzü asıldı.

Tella'nın midesine bir şey oturdu. "Bana niye öyle bakıyorsun?"

Dante uzandı ve Tella'nın üzerindeki kumaş parçasını bir arada tutan urganın ucunu tuttuğu gibi çekti.

Tella'nın bedeninin her yanı alevleniverdi. "Ne yapıyorsun?"

"Sana yardım ediyorum." Başını, Tella'yla benzer kılıktaki kadın heykellerinden birine doğru çevirdi; heykelin belindeki ip göğsünün hemen altından başlıyor ve belinde düğümlenene dek karo deseni oluşturarak birkaç kez kadını sarmalıyor, kıvrımlı kalçalarının yanından sarkan iki tanecik kısa püsküle son buluyordu.

"Her şeyi yanlış yapmışsın." Dante urganın diğer ucu-

nu kaptı. "İpi çıkarıp tekrar bağlamamız gerekecek."

Tella ipin iki ucunu da geri kapıp sarsak bir adımla geriledi. "Elbisemi bu merdivenlerin ortasında çıkaramazsın."

"Başka yerde çıkarabilir miyim yani?" Kalın sesi karanlık vaatler yayıyordu.

Tella iple ona vurdu.

"Sadece şaka yapıyorum." Dante şaşırtıcı şekilde samimi bir sırıtışla iki elini birden kaldırmıştı. "Seni burada ya da başka bir yerde soymayı planlamıyordum. Ama içeri girmek istiyorsan, şu örtü bezini düzeltmemiz gerek."

"O bir cübbe; örtü bezi filan değil," diye itiraz etti Tella. "Ve nasıl bağlandığı kimsenin umurunda değil."

"Öyle düşünüyorsan, o zaman bu tapınak hakkında yeteri kadar bilgili olmadığın kesin. Bu mermer kapıların ardında farklı bir dünya var. Ama içeriye bu şekilde girmek istiyorsan, buyur, devam et." Urganın bir ucuyla Tella'nın ellerine hafif bir fiske vurdu.

Tella ona dik dik baktı. "Bence bana zulmetmekten keyif alıyorsun."

"Bundan bu kadar nefret ediyorsan madem, neden geçip gitmedin ki?"

"Çünkü yolumu kapatıyorsun."

Bu çok berbat bir bahaneydi ve ikisi de bunun farkındaydı.

Tella'nın Dante'yi kafasında hor görmesi, yüz yüze olduğundan çok daha kolaydı. Onu Yabanidil Şatosu'ndan taşırken kendisine bakışı gözünün önünden gitmiyordu. Dante'nin sakıncalı şekilde genç ve savunmasız denebilecek bir anı olmuştu. Ama acaba bunun nedeni Tella'yı kaybetmekten gerçekten endişe etmesi miydi? Yoksa Tella'yı

kaybetmek annesinin Kader Destesi'ni bulma şansını da kaybetmek anlamına geldiği için mi korkmuştu sadece?

Tella'nın içinden bunları sormak, kulak misafiri olduğu sözleri onun yüzüne vurmak ve kaçamak cevap mı verecek, yoksa yumuşayacak mı görmek geliyordu.

Sözler Tella'mn dilinin ucuna kadar gelmişti.

Ama hiçbiri çıkmadı.

Tella aslında onun cevabını duymak istemiyordu çünkü ne cevap verirse versin öykülerinin iyi sona ermesinin yolu yoktu. Tella hâlâ Legend'ın Dante mi, yoksa Julian mı olduğundan emin değildi. Scarlett'le yaptığı sohbet içine şüphe tohumları ekmişti. Fakat Dante'nin Legend çıkması ihtimaline karşı ona duyduğu hislerden kesin olarak arınması gerekiyordu.

Geçen geceki tiyatro oyununu izledikten ve Vale'nin Mirelerin hepsini özgür bırakmaya niyetli olduğu sonucuna vardıktan sonra Tella planlarını enine boyuna düşünmüştü. Mirelerin İmparatorluk'ta zalim tanrılar misali hüküm sürebilmesi için tekrar dünyaya salıverilmesinden sorumlu olmak istemiyordu. Ama tekrar ölmek de istemiyordu; ayrıca annesini kurtarmaya –ve Trisda'dan kaybolup gittiği günden bu yana biriken tüm sorularını nihayet ona sormaya– sırf bunu başaramamak için bu denli yaklaşmış olamazdı.

Tella ödleklik etmeyecek ve sırf seçenekler hoşuna gitmedi diye çaresizmiş gibi davranmayacaktı. Seçeneği vardı ve seçimini yapmıştı. Oyunun sonunda Legend'ı Vale'ye teslim edecekti.

Bu da Legend'ın Dante olmadığını ummasına neden oluyordu. Ama Legend o olmasa bile, Dante'yle Tella'nın yine de bir geleceği olmayacaktı.

Tella ne bu seçim yüzünden ne de aralarında kelimelere dökülmemiş şeyleri görmezden geldiği için gurur duyuyordu. Ne ölümün eşiğinden döndüğünü ne de Dante'nin onu nasıl kurtardığını azıcık bile ima etmeyerek kolay yolu seçtiğini biliyordu. Ama Dante de bu konudan hiç bahsetmemişti. Yani muhtemelen onun da istediği böyle olmasıydı.

"Pekâlâ." Tella ipin iki ucunu da ona uzattı. Bu son şeyi de yapmasına izin verecek ve ardından onu kendi yoluna gönderecekti. "Çabuk ol ama."

Tella örtüsünün üst yarısını tutarak ellerini gövdesine sardı. Edepli biri olmadığını hatırlattı kendine. Yine de, sadece örtüsünü yerinde tutmaktan ziyade kendini dizginler gibi hissediyordu. Dante yaklaştıkça teninin her zerresi hassaslaşmıştı ve onun varlığının farkındalığıyla karıncalanıyordu. Genç adam mürekkep ve baştan çıkarıcı başka şeyler kokuyordu.

Dante, Tella'nın belindeki düğümü bulup yavaşça çözmeye başlarken Tella kumaşını daha da sıkı kavradı. Tella dibine gelinceye dek onu kendine çekti; öyle ki Tella'nın görebildiği tek şey artık onun dövmeli göğsü olmuştu. Dante'nin kolları sembollerle kaplıydı ama göğsü bir öykü anlatıyordu sanki. Karnında sahile vurmuş, yelkenleri parçalanmış bir gemi enkazı vardı, üstündeyse parçalanmış yıldızlar duruyordu. Bir orman yangını göğüs kafesinin yan tarafını kaplıyordu. Köprücük kemiğinin altında, kolundakiyle aynı siyah bir kalp, öyle gerçekçi kan ağlıyordu ki Tella kalbin atışlarını duyduğunu sanmıştı. Dante hafifçe döndüğünde, sırtı boyunca uzanan güzeller güzeli kanatların mavi-siyah tüylerini göz ucuyla gördü.

Tella kendi kendine gözlerini çekmesini söyledi. Ama gözlerini kapadığında her şey yoğunlaşıverdi. Dante'nin parmak eklemlerinin kalça kıvrımlarına sürtünmesi Tella'nın kalbini hızlandırmıştı. Dante urganla uğraşmaya devam ederken, geniş başparmağı da Tella'mn beline nazikçe sokularák kızın soluğunun kesilmesine neden oluyordu. Nihayet ip Tella'nın belinden Dante'nin ellerine kaydı ve Tella'nın üzerinde bir tek örtüyü bıraktı.

Tella'nın gözleri hızla açılıverdi.

Dante tıpkı bir kedi yavrusu karşısında galip gelmiş bir kaplan gibi yalıyordu dudaklarını.

Tella kumaşı daha da sıkı kavradı. "Sakın o iple gitmeye kalkayım deme!"

Dante bir kaşını kaldırdı. "Güvenini kazanmak için o kadar çaba harcadıktan sonra seni bu basamaklarda bu halde bırakacağımı düşünüyor musun gerçekten?"

"Senin *Legend* için çalıştığını sanıyordum."

Dante yavaşça daha da yaklaştı. "Ne istersen onu düşün ama şimdi ellerimi her yanına sarmış halde burada olmamın tek nedeninin bu olduğuna inanıyorsan sahiden, hiç de sandığım kadar zeki değilsin demektir."

Sonra urgan beline dolanmaya başladı.

Dante'nin kolları arkasından dolanmış ipi çekiştirerek kızın göğsünün altında bağlayıp sıkarken Tella'nın yüreği yerinden oynadı.

"Çok mu sıkı?"

"Hayır."

"Emin misin? Bir an için soluğun kesildi de. Yoksa senin üzerinde öyle bir etkim mi var?" Kısık sesle kıkırdarken dudakları Tella'nın çenesinin kenarındaki o hassas

noktayı gıdıklayarak kulağına sürtündü.

Giysisi yere düşmeyecek olsa Tella onu tokatlayabilirdi. "Bundan keyif alıyorsun, değil mi?"

"Kollarımı sana dolamaktan nefret etmemi mi tercih ederdin?" Dante'nin elleri yine Tella'ya sarıldı ve bu kez elbisesini yalnızca sıyırıp geçmekten biraz fazlasını yaptı. Dante urganı göbek deliğinin hemen altında çapraz oluşturuncaya dek sararken, Tella göğüs kafesinde dolanan parmaklarının baskısını hissediyordu.

Aslında boydan boya kızarmaması gerekirdi. Bu, onların öyküsünün sonuydu, tekrar ilginçleşmeye başladığı nokta değil.

Dante urganı bir kez daha Tella'nın arkasından çekti; elleri şimdi kızın belinde oyalanıyordu. "Nasıl hissettiriyor?"

"İyi."

"İpi kastetmiştim."

"Ben de onu kastettim zaten," dedi Tella. Ama soluksuz çıkan sözlerinin yalanını açık ettiğine son derece emindi. Dante işini bitirirken dikkati kendi üzerinden çekmeyi umarak, "Bana dövmelerinden bahset," dedi. "Herhangi bir anlamları var mı, yoksa sadece cici resimlerden mi ibaretler?"

"Sen onlara *cici* mi dedin?"

"Bu kelimeyle bir sorunun mu var?"

"Benden bahsederken kullanmıyorsan, hayır," diye cevap verdi Dante. Ama sözlerine devam ederken, Tella sırtından bağladığı ipi gerektiğinden daha fazla sıktığına emindi. "O kadar fazla role bürünüyorum ki, dövmeler kim olduğumu hatırlamama yardımcı oluyor. Her biri geçmişimden gerçek bir hikâye anlatıyor."

"Kan ağlayan kara kalp," dedi Tella. "Bir zamanlar sevdiğin bir kız mı?"

"Onun hakkında konuşmam. Ama yırtık yelkenli gemiden bahsedebilirim sana." Kısa bir süre için parmakları, gemi dövmesinin bedeninde tam olarak nerede olduğunu ona hatırlatarak, Tella'nın karnında dolandı. "Ben küçükken babam benden kurtulmaya çalışmıştı. Beni farklı bir kıtadan soylu bir aileye sattı. Ama talih ya benden yanaydı ya da sonumu getirmeye kararlıydı. Soyluların gemisi esir tutmayan korsanların saldırısına uğradı. Ben de diğerleri gibi öldürülebilirdim ama onlara kaçak bir prens olduğumu söyledim."

"Ve sana inandılar mı?"

"Hayır. Ama beni öldürmeyecek kadar eğlenmişlerdi."

Tella, bir gemi dolusu korsanı kandırmayı deneyen küçük Dante'yi düşünüp gülümserken buldu kendini. "Yani bu, korsan numaralarını bildiğin anlamına mı geliyor?"

"Ben her türden numarayı bilirim." Dante urganı bağlamayı tamamlamıştı. Ama elleri Tella'nın bel çukurunda kalmış, ince kumaştan sıcaklığını hissettiriyordu. "Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışmayı bırakırsan, sana da bazılarını öğretirim."

"Seni kendimden uzaklaştırıyor gibi mi duruyorum?"

"Hayır. Ama istediğin bu." Dante iki parmağıyla Tella'nın çenesini tutup kızın yüzünü kendine doğru kaldırdı. Ellerinden biri Tella'nın belindeki ipte kalmış, diğeriyse Tella'nın çenesinden kalkıp yavaşça çenesini okşamıştı. Tella genelde onun gözlerinin neredeyse kapkara olduğunu düşünürdü ama meşalelerin parlak ışıltısı altında Dante'nin gözleri altın sürmeli ve özlemi andıran

bir şeyle dolu gibi duruyordu. Tella'ya öyle bir bakıyordu ki kız, gözlerinin içinde kaybolsun da böylece kendisi onu bulacak kişi olabilsin ister gibiydi.

Ama Tella bunun kendisini bulmakla alakalı olmadığını biliyordu. Bu, kart destesinin yerini belirlemekle ilgiliydi. Bu; Mirelerle, güçle, yaşam ve ölümle ilgiliydi. Tella kendini Dante gibi birine bırakıp kaybolmanın ve onun kendisini bulacağına güvenmenin nasıl bir his olacağını öğrenmeyi ne de isterdi. Ancak, güvenebileceği tek kişi yine kendisiydi.

"Yardımın için teşekkürler ama bundan sonrasını kendim halledebilirim bence." Bir adım gerileyip çenesini Dante'nin elinden kurtardı ve yanından geçip gitti.

Kalbi bir sonraki vuruşu atladığında, Tella'ya Vale'nin baskısından ziyade hüzün gibi hissettirmişti. Ama yine de kendini yürümeye devam etmeye zorladı. Geri dönmemeye.

Karanlık hava neredeyse bayıltıcı bir hal alıp şerbet gibi bir atmosfere bürünürken Tella yaklaşıp kapıyı çaldı.

Dante'nin yanına yaklaştığını duymuş ama dönüp ona bakmamıştı. "Beni neden rahat bırakamıyorsun?"

"Bırakabilirim. Ama bunu istemiyorum ve seni rahat bırakmamı istediğini de hiç sanmıyorum."

Tella ondan yine gitmesini isteyemeden, karşılarındaki sedef kakmalı kapı açıldı.

Kapının öteki tarafındaki her şey, beyaz güvercinlerin kırık kanatları kadar soluk ya da akanyıldızlar kadar altındı. Legend Kilisesi'nin aksine burası gerçek bir tapınağa benziyordu. Kapıyı açan delikanlı, tıpatıp merdivendeki ilahları andıran heykellerden birine benziyordu.

32

Tella karşısında Caspar'ı, Nigel'ı ya da Legend'ın oyuncularından bir başkasını göreceğini sanmıştı ama bu delikanlı ona yabancı biriydi. Bu, oyunun son derece gerçek bir hal aldığını daha da teyit ediyordu sanki; ya da Tella'nın yanlış yolda olduğunu. Caraval'ı kazanmak için tek yapması gerekenin annesinin Kader Destesi'ni bulmak olduğuna inanmıştı ama inanmak bir şeyi gerçek kılmazdı.

Yıldızlar Tapınağı'na girerken aklına şüphe düştü.

Kapıyı açan adam heykellerdeki oymalardan birinin hayat bulmuş hali olabilirdi gerçekten. Kolları ve bacakları, ayrıca göğsüyle uyluklarını saran tüm o deri kumaşın arasından Tella'nın görebildiği bölümleri, kastan ziyade taşa benziyordu. Boyu tapınağın dışındaki heykeller kadar görkemli olmayabilirdi ama Dante'den daha uzun-

du. O kadar uzundu ki yüzünü tam olarak görebilmek için Tella'nın başını kaldırması gerekmişti.

Gözü, adamın yanaklarına ilişince Tella hayretini bastırmak zorunda kaldı.

Yüzünün sağ yanı, kare hatlı çenesinden kemerli burnuna ve kıvrık kirpiklerinin dibindeki kara sürmeye kadar her şeyiyle neredeyse kusursuzdu. Fakat yüzünün sol yanına baktığında Tella'nın tek görebildiği, yanağına dağlanmış damgaydı: Ortasında Tella'mn tanımadığı çapraşık düğümlerden yapılmış bir sembol duran, sekiz uçlu kaba bir yıldız.

Tella gözlerini kaçırmaya çalıştıysa da adamın onun bakışlarını yakaladığına emindi. Kızla alay etmek istercesine, bir parmağının ucuyla yıldızın amansız çizgilerinin üzerinden geçti.

Yüzü dağlanmış olsa da adamın kaşının üstüne gümüş bir taç yerleşmiş ve sağ omzundan sarkan kobalt mavisi bir pelerin, yanağına sürdüğü parmağındaki mühür yüzüğüyle uyumlu gümüş bir iğneyle tutturulmuştu. Güçlü bir pozisyonda olmalıydı ki, Tella bu yüzden daha da gerilmişti. Eğer tapınak herkesin dediği kadar tehlikeliyse, bu haşin genç adam üst mevkilere çıkmak için ağza alınmayacak şeyler yapmış olmalıydı.

"Ben Theron." Talimatlarını başkalarının takip etmesine alışmışçasına, basit bir bilek hareketiyle Tella'yla Dante'yi antreye davet etti.

Tavan, takımyıldızlar misali kümelenen altın noktacıklar haricinde kapkara ve iç içe geçmiş bir dizi kanat gibi üstlerinde kavisleniyordu. Aşağıda, sekizgen mekân ise büyük ölçüde, mum ışığının süzüldüğü üç katlı bir

çeşmeyle doluydu. Zemin beyaz sabuntaşındandı; arka duvardaki çift kanatlı kapıyı kaplayan ışıltılı geçidi yansıtacak kadar parlaktı.

İnsanda fısıldama hissi uyandıran türden bir yeri andırıyordu. Tella lekesiz zemini kirletebilir belki diye ayakkabılarım çıkarması gerektiği hissine kapıldı aniden. Ancak tüm bu ışıltı ve parıltısına rağmen, ortamda sinsi bir hava vardı. Duvarlara sıralı başka heykeller vardı; bunlar da ön taraftakiler kadar canlı gibilerdi ama bunların tümü şok, dehşet ve acı ifadeleriyle donakalmıştı.

"Tapınağımız gücünü yıldızlardan gelen kadim sihirden alır," dedi Theron. "Aşağıdaki kasalar yeryüzündeki herhangi bir kasadan daha güvenlidir ama zaman zaman kimi akılsızlar içeri girip onları çalabileceklerini zannederler."

"Neyse ki biz herhangi bir şey çalmayı planlamıyoruz," dedi Tella.

Theron yalnızca hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. "Buradan tam olarak ne istiyorsunuz?"

"Benim şöyle bir sorum var..."

"Şayet oyun için buradaysanız, bizde hiçbir ipucu yok," diye araya girdi Theron. "Diğer birçok bazilika gibi turistik mekânlardan biri de değiliz. Bu salonun ötesine geçip sorularınıza yanıt bulma amacınızın art niyetli olmadığını ve aradığınız şeyin gerçekten yıldızlar olduğunu kanıtlamanız gerekiyor." Tella'yla Dante'yi bir başına duran fildişi renkli bir kaideye doğru yönlendirerek ilerletti; kaidenin üstünde dövme bakırdan ve diğer her şeye kıyasla çok daha eski ve yıpranmış görünen bir kâse duruyordu. "İncelenmek üzere bir damla kanınızı istiyoruz."

Dante yan gözle Tella'ya baktı.

Ama Tella bir damla kanın ne denli güçlü olabildiğini Dante'nin hatırlatmasına ihtiyaç duymuyordu. Dante'yle Julian, Namevt Kraliçe'yle Cariyelerinin saldırısından sonra Tella'yı iyileştirmek için kan kullanmışlardı ama kan aynı zamanda ömrün günleri gibi şeyleri çalmakta da kullanılabiliyordu.

"Sadece parmağını delmem gerek." Theron sağ elini uzatmasıyla siyah şeritli, çok uçlu bir yıldız şeklinde, insanın derisini delmeye yetecek kadar keskin ve dokunaklı şekilde tanıdık gelen opal bir yüzük ortaya çıktı.

Tıpkı Tella'nın annesinin yüzüğüne benziyordu.

Elantine haklıydı.

Tella'nın gözleri hemen kendi eline döndü. İki yüzüğün de taşları işlenmemiş ve çok uçlu bir yıldız şeklindeydi. Ama Theron'ınkinin rengi farklıydı. Titreşen mavi korlar ve ince yeşil parçacıklar taşıyan, siyah bir taştı. Tella'nınkiyse, ortasında alev almaya hazır bir kıvılcımı andıran ince altın bir çizgiye sahip, ışıldayan kiraz kırmızısı bir merkezle çevrelenmiş ateşli, parlak lavanta renginde bir yüzüktü. Ama annesinin gidişinin ardından renk değiştirmesinden önce bile Theron'ınkinden çok daha parlaktı.

"Yüzüğünüz," dedi Tella; "sadece parmakları delmek için mi, yoksa başka bir şeyi mi temsil ediyor?"

"Bu sorunun cevabını almaya hak kazanmadın henüz."

"Ya benim de buna benzer bir yüzüğüm varsa?" Tella elini uzattı.

Dante'nin gözleri kısılıp Tella'nın parmağına takıldı.

Theron'ın sürmeli gözlerinin arasında bir kırışıklık belirdi. "Bu senin eline nasıl geçti?"

"Annemindi."

"Annen öldü mü?"

"Hayır."

"Onu sana vermemeliydi."

"Niye? Yüzük ne anlama geliyor ki?"

"Bize ödemediği bir borcu olduğu anlamına geliyor."

Tella'nın yanındaki Dante geriliverdi.

Bu iyi haber değildi ama tümüyle habersiz olmaktan iyiydi.

"Parmağındaki yüzük bir anahtar," dedi Theron. "Eğer gerçekten annene aitse, kasalarımıza yalnızca bu yüzüğün çıkarabileceği bir şey bırakmış olmalı. Bununla birlikte, yüzüğün rengi onun lanetlendiğini gösteriyor."

"Laneti nasıl kaldırırım peki?"

Theron tekdüze bir ses tonuyla, "Bunun tek yolu onun borcunu ödemek," diye cevap verdi. "Ödeme yapılıncaya dek, parmağındaki anahtar annenin kasasını açmaya yaramaz."

"Tella..." Dante'nin ses tonunda ikaz vardı.

Ama her ne olursa olsun Tella o ikazı duymak istemiyordu. Annesi yalnızca oraya gelmekle kalmamıştı, o kasalarda ona ait bir şey de vardı. Belki de Tella'nın bulması gereken Kader Destesi'ydi sakladığı. Veya Tella'ya, annesinin kim olduğuna dair daha fazla şey söyleyecek başka bir şey olabilirdi.

"Size ne borcu var?" diye sordu Tella. "Kasanıza ne koydu?"

Theron, "Bu sorulara ben cevap veremem," dedi. "Ama yüzük cevaplayabilir. Kanla etkinleşen bir hafızası vardı. Eğer gerçekten anneninse, senin kanın onu bize vadettiği

şeye dair bir imge oluşturur. Yapman gereken tek şey, yüzüğün ucunu parmağına batırıp kanı kâseye damlatmak."

"Tella..." diye gürledi Dante. "Bence kesinlikle yapm..."

Ama Tella parmağının ucunu annesinin eski yüzüğüne bastırmıştı bile. Gül yaprağı kadar parlak kırmızı renkteki kan parmağının ucunda toplandı, sonra da bakır çanağa düşerek beyaza döndü.

Sütü andıran kan damlası, bir kâsenin önünde tıpkı Tella gibi dikilen bir kadının görselini yansıtan bir sise dönüşürken Tella soluğunu tutmuştu. Ama bu kadın herhangi bir kadın değildi. Tella'nın annesi Paloma'ydı. Tella'nın Elantine'ın En Aranan'nda gördüğü resminden daha yaşlıydı; Trisda'dan kaybolduğu dönemki yaşlarda görünüyordu. Ancak, Tella'nın hatırladığından daha haşin gibiydi. Ne gizemli gülümsemesinden bir iz ne de kara gözlerinde bir parıltı vardı. Bu, annesinin, aşina olmadığı katı yürekli haliydi.

İmgede, Paloma'nın üstünde Tella'nınki gibi bir örtü yoktu ya da varsa bile, giydiği koyu mavi pelerinin altında kalmıştı. Biriyle konuşuyor gibiydi ama konuştuğu her kimse bir gölgeden ibaretti.

"Kayıp Cennet," dedi gölge. Sesi hayat bulmuş bir dumanı andırıyordu. Yoğun, ağır ve boğucuydu. "Bizimle başka hiçbir anlaşma yapmamaya yemin ettin sanıyordum."

"Yeminler bozulmak içindir," dedi Paloma. "Belli ki büyüler de öyle, çünkü kartlarımı gizlemek için yaptığınız büyü zayıflamaya başladı."

"Onları tapınak kasalarımızda, sana ait diğer şeylerle birlikte saklamayı bu yüzden önermiştik."

Paloma alaycı bir tavırla "Önermiş miydiniz?" diye çı-

kıştı. "Onları kendi kasama koyamayacağımı söylediniz sanıyordum."

"Hayır, onun için ek bir bedel ödemen gerekeceğini söyledik."

Paloma kaskatı kesiliverdi.

"Hatırladın demek," dedi ses. "Ve cömert olduğumuzdan, teklifimiz hâlâ geçerli."

"Aynı bedel karşılığında mı?"

"Evet. Öylesine korkunç bir şeyi korumak için daha fazlasını istememize minnettar olmalısın."

"Bir anneden ilk çocuğundan vazgeçmesinden daha fazla ne isteyebilirdiniz ki?"

"İkinci çocuğunu da isteyebilirdik."

"Size ikisini birden asla vermezdim," dedi Paloma. "Ama ikinci çocuğumu alabilirsiniz."

"İkinci çocuğun ne işimize yarayacak ki?" diye sordu gölge. "Hoş bir süs olmaktan başka ne işe yarar?"

"Geleceği gördüm. O, büyük güç sahibi olacak. Bana inanmıyorsanız, kanıtlamak için elimde kartlar da var. Gerçi onları bir daha asla kullanmasam çok daha iyi olur bence." Paloma inatçı bir tavırla çenesini kaldırdı. "Mireleri hapseden lanet gücünü yitiriyor. Kartlar her kullanıldığında daha da zayıflıyor."

"Bu bizim sorunumuz değil."

"Olmalı. Daha çok Mire kaçacak. Ben onları yok etmenin bir yolunu ararken, bırakın da bu kartları kasalarınızda saklayayım. Bu ibadet yerinin Akanyıldız Tapınağı'na dönüşmesini istiyorsanız, başka. Çünkü Mireler dönecek olursa, insanların yalnızca onlara tapınmasına müsaade edeceklerini size garanti ederim."

Gölgemsi figür fümeden neredeyse tümüyle siyaha dönüşerek kararmış gibi göründü.

"Pekâlâ," dedi nihayet. "Sen bize ikinci doğan kızını ver, biz de o lanetli kartlarını saklaman için kasalarımızı kullanmana izin verelim."

"Anlaştık." Paloma bir bıçakla avucunu kesti. "Kızım..."

"Hayır!" Tella bakır kâseyi kaideden devirip, daha korkunç şeyler göstermeden imgeyi yok etti. "Annemin bunu yapmaya hiç hakkı yoktu!" Tella gerilerken parmaklarını buklelerinin arasından hızla geçirerek başını iki yana salladı. "Bu imge gerçek olsa bile beni vermeye hakkı yoktu."

"Ve yine de," dedi Theron; "verdi bile. Adak kanla yapıldı. Ne zaman ki sen..."

Theron sözünü bitiremeden Tella kaçmaya koyuldu. Öyle bir *ne zaman ki sen* demişti ki, sanki onu alıkoymadan önce Tella'nın onlar için yapması gereken bir şey varmış gibi gelmişti kulağa. Ve Tella bunun olmasına izin vermeyi planlamıyordu. Tella hiçbir zaman kimseye ait olmayacaktı.

Theron onu takip etmedi. Bu da belki bu yaşadıklarının bir test, gördüklerinin de gerçek olmadığı anlamına geliyordu. Veya belki Theron'ın kovalamasına gerek bile yoktu çünkü insanlar yalnızca sahip olmadıkları şeyin peşinden koşarlardı.

Gelen seslerden Dante'nin de onu takip etmediği anlaşılıyordu ama Tella, Yıldızlar Tapınağı'nın basamaklarından koşarcasına inerken dönüp arkasına pek de bakmamıştı. Koşturmacası yüzünden adi örtüsü neredeyse lime lime parçalansa da, yine de koşmaya devam etti.

Scarlett haklı çıkmıştı. Annesi babasından da kötüydü. En azından babası, Scarlett'i bir keçi gibi satmadan önce yaşının gelmesini beklemişti. Tella daha önce içinde hiç böylesine büyük bir boşluk hissetmemişti. Annesinin onu hâlâ sevdiğine ve ona hâlâ ihtiyaç duyduğuna inanarak, her şeyi annesi için feda etmiş, özgürlüğünü ve yaşamını tehlikeye sokmuştu. Fakat gerçek şuydu ki annesi hiçbir zaman önemsememişti. Tella'yı yalnızca terk etmekle kalmamış, onu bir de kullanılmış elbise gibi kolayca vermişti.

Tella koşmaya devam edebilirdi aslında ama ayakkabıları parçalanmaya başlıyordu ve yollar da ona tanıdık gelmemeye başlamıştı artık.

Gecenin içinde karanlığa gömülen biçimsiz otlar ayakkabılarına sürtünüyordu. Hava, tütsü ve aromatik yağlardan ziyade kesif bira ve mayhoş kırmızı meyve meşrubatları kokuyordu. Çarçabuk bir bakışla Tella, geçici olarak kurulmuş sahneleri ve ağaçlara asılmış tiyatro perdelerini gördü.

Bir park yerine rast gelmişti. Fakat buranın şehrin hangi bölümüne ait olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Çeşni Yöre değildi. Buradaki her şey fazlasıyla güzeldi; sokak satıcılarının sattığı üzerine ezilmiş menekşe ve toz şeker serpilmiş, kızartılmış, şerbetli tatlılarından kadınların giydiği parlak elbiselere ve erkeklerin kuşandığı parlak silah kayışlarına dek her şey. Ancak, o kayışlardaki kılıçlar hakiki gibi durmuyordu; kadınların mücevherleri de öyle.

Görünüşe göre ya panayır oyunlarından oluşan küçük bir festivalin ya da İmparatoriçe'nin yaklaşan doğum

gününü kutlamak üzere düzenlenen bir tür karnavalın ortasına dalmıştı. Belki de Valendalılardan, Caraval'a katılmayanlar da vardı. Meraklı gözler ona doğru dönüyordu. Ama Tella insanların kendisini sanatkârlardan biri zannedeceğinden şüpheliydi. Bu oyunlardan herhangi birinde kadın kurban rolü yoksa, Tella tümüyle yanlış giyinmiş demekti. Buradaki kadınların hepsi dökümlü etekleri olan çan kollu elbiselerle örtünmüşken Tella'nın kol ve bacakları çırılçıplak ortadaydı. Ansızın üşümeye başladı. Artık koşmayı bırakıp durduğu için yorgunluk bir buz dalgası gibi çarpmış, onu titrer ve soluksuz halde, ısınmasına yardımcı olacak düzgün işleyen bir kalpten yoksun öylece bırakmıştı.

Pelerin satan bir satıcıyı fark eden Tella, kendi bedenine uygun görünen koyu renkli bir pelerini kapıverdi.

"Hırsız!" diye haykırdı satıcı.

Tella hızla koşmaya başladı.

"Ver onu geri!" Bir çift güçlü kol onu yere devirdi ve ağır bir gövde onu yabani çimlerin üstüne mıhladı.

"Çekgitbırakbeni!" Tella sıyrılıp kurtulmaya çalıştı. "Kahrolasıcabezinialacaksanal!"

Satıcı onu yerde yuvarlayıp pelerini onun omuzlarından çekti. Ama tek eli Tella'nın boğazındaydı. Sert ve sıkıca. Ta ki Tella ses tellerinin birbirine sürttüğünü hissedinceye dek. "Pis hırsız." Adam Tella'yı yüzüstü yere mıhlamış, bırakmıyordu. "Bu sana dersini v..."

"Bırak onu çabuk!" diye kükredi bir ses.

Adamın eli, Tella'nın boynundan çekilip alındı. Ardından birinin kolları, Tella'yı sıkıca kavrayıp ayağa kaldırdı; mürekkep, ter ve öfke kokulu göğsüne yasladı.

Dante, satıcıya "Birini pelerin ödünç aldı diye öldürmek kanuna aykırı sanırım," diye çıkıştı.

Adamın sakallı suratı öfkeden köpüren kırmızı lekelerle renklendi. "Ödünç aldığı filan yok. Çaldı onu!"

"Bana öyle görünmedi ama," dedi Dante. "Pelerin şimdi senin elinde. Kızın elindeyse hiç görmedim. Ama senin onu öldürmeye çalıştığına şahit oldum."

Satıcı bir dizi küfür saydırdı.

"Şu giysiyi bize ver, ben de seni tutuklatmayayım," dedi Dante.

Tella durduğu açıdan yalnızca Dante'nin göğsünü görebiliyordu ama onun bir savaşçı gibi göründüğünü hayal edebiliyordu... Gökten henüz kayıp düşmüş hınç dolu bir yıldız gibi giyinmiş ve bir ilahı andıran bütün o görkemiyle üstsüz halde dikiliyordu.

"İyi," diye homurdandı adam. "Leş gibi olan o şeyi de istemiyorum artık."

"Ben de kendim için siyah bir tane alacağım." Dante'nin sesi acımasızdı; Tella'nın daha önce onun dudaklarından döküldüğünü hiç duymadığı bir tondaydı ama Tella'ya karşı yine de çok kibardı. Pelerini Tella'nın çıplak omuzlarına ve titreyen bacaklarına nazikçe sardı.

"İyi misin?" diye sordu.

Tella başını aşağı yukarı sallayabilmeyi ya da gülüp bu kadar endişelendiği için onunla alay edebilmeyi dilerdi. Ama gülmeye çalıştığında sesi boğulur gibi çıkmış, kafasını sallamaya çalıştığındaysa başı dokunaklı bir şekilde Dante'nin göğsüne düşmüştü.

Tella ağlamak istememişti aslında. Ne o lanet satıcı ne de annesi tek bir damla gözyaşına değerdi. Ama satıcının

haşin ellerinin acısından kolayca kurtulabilse de aynısını annesinin sözleri için yapamıyordu. Annesi onu terk etmekle kalmamış bir de satmıştı. Scarlett'i satmamıştı; bunu aklından dahi geçirmemişti. Görünen o ki annesi tümüyle kalpsiz değildi. Yalnızca Tella'yı sevmemişti.

Gözlerinden daha da fazla yaş döküldü.

"Umarım ölür!" Tella bu sözleri kendi kendine mırıldandı mı, yoksa hırsla veryansın mı etti, emin değildi. "Yıllarca kulak veren her azize, onu buluncaya dek hayatta kalması için dua ettim. Tüm dualarımı ona harcadım ve o, beni lekeli bir hah gibi öylece verip atmış. Ama tüm dualarımı geri alıyorum!" Bundan sonra Tella haykırmaya başladı. "Hepsini geri alıyorum! Onun ölmesine de kâğıttan bir zindanda çürümesine de izin verebilirsiniz. Artık umurumda değil. Artık umurumda değil..."

Tella bu son üç kelimeyi kim bilir daha kaç kere mırıldandı durdu.

Dante ise onu taşımaya devam ederken, saçlarını ve sırtını da güçlü, rahatlatıcı parmaklarıyla durmaksızın okşuyordu. Zaman zaman da Tella'nın başına öpücüğü andıran hafif dokunuşlarda bulunuyordu. Ancak Tella tümüyle sessizliğe gömülünce Dante, "Seni nereye götürmemi istersin?" diye sordu.

"Olan biteni unutacağım bir yere."

Tella başını Dante'nin sıcak göğsüne gömmüştü. Öyle yorgundu ki. Oyunlardan, yalanlardan ve kırık kalplerden yorulmuştu, kendini ve annesini kurtarmaya çalışmaktan yorulmuştu. Hepsini unutmak istiyordu. Ya gözlerini kapatıp uykuya dalmış ya da Dante'nin onu parktan götürmesi yalnızca bir saniye sürmüştü. Dante'nin kalın sesini tekrar duyuncaya dek azıcık zaman geçmiş gibi gelmişti ona.

"Yürüyebilecek kadar iyi misin?"

Tella evet dercesine başını sallamayı becerdi, Dante de parçalanmaya yüz tutmuş, yosun kaplı ve öylece kalmış örümcek ağlarının sardığı bir dizi dar basamağın önüne onu nazikçe yere indirdi. Harabeler öyle terk edilmişti ki ortada böcek bile kalmamıştı. Ama yıldızların ışığı harabeleri aydınlatıyor gibi görünüyordu. Tella başını kaldırıp

baktı ve Legend'ın göğe yerleştirdiği ışıltılı beyaz kalbin hemen ucunda olduklarını gördü.

"Burası da ne böyle?" diye sordu Tella.

"Valenda'nın en eski efsaneleri, Meridyen İmparatorluğu hüküm sürmeye başlamadan çok önceleri, Mireler yeryüzünde hüküm sürdüğü zamanlarda burasının bir valiye ait olduğunu söyler." Dante onu yapı iskeletinden ibaret kalmış eski bir konuta uzanan basamaklardan içeri yönlendirdi. Tella'nın büyükannesi Anna bir insanın güzelliğinin kemiklerine bağlı olduğunu söylerdi hep. Şayet bu doğruysa, Tella'ya göre bu malikânenin kemikleri onun bir zamanlar muhteşem olduğunu gösteriyordu.

Yıkılmaya yüz tutmuş kolonlar ve bakımsızlıktan her yanı sarmış bitkilerle dolu iç bahçeler eskide kalmış büyük bir zenginliği duyururken, kırık dökük heykeller ve resimli tavanların gölgeleri bir zamanlar mevcut olsa da artık yitip gitmiş sanat eserlerinin ipuçlarını veriyordu. Malikâneden yadigâr kalanlardan yalnızca bir tanesi zamanın ölümcül kucaklamasından sakınabilmiş gibi duruyordu. Merkezî avludaki bir süs havuzundaki çeşme, Tella gibi giyinmiş bir kadın şeklindeydi; bileklerini çevreleyen havuza elinde tuttuğu testiden frenk üzümü kırmızısı sonu gelmez sular dökülüyordu.

"Buranın lanetli olduğunu söylüyorlar," diye devam etti Dante. "Valinin verdiği partilerden birinde, karısı onun genç metresiyle evlenebilmek için kendisini zehirlemeyi planladığını öğrenmiş. Kadın o zehri içmek yerine içine kendi kanından üç damla ekleyip Mirelerden birine, Zehirbaz'a sunarak dökmüş. Biricik dileğini yerine getirdiği takdirde, ömrünün geri kalanım kendi

hizmetkârlarından biri gibi hizmet ederek geçirmeye ant içmiş."

"Ne istemiş?"

"Valinin karısı kocasının metresinin kim olduğunu bilmiyormuş ama o kadının da partide olduğunun farkındaymış. Bu yüzden de kocasının hatırlayacağı tek kişinin kendisi olmasını dilemiş.

"Sonra ne olmuş?"

"Zehirbaz onun dileğini yerine getirmiş. Vali zehirli şarap kadehinden içtikten sonra, karısı haricinde tanıştığı herkesi unutmuş." Dante sonu gelmez testisini döken heykele alaycı bir bakış attı.

"Bu da onun karısı mı yani?" diye sordu Tella.

"Hikâyeye inanırsan, öyle." Dante havuzun kenarına oturup, hafif melodilerle dökülen suyu arkasında bırakarak öyküye devam etti. "Valinin karısı memnun kalmamış. Zehirbaz kocasının hafızasından herkesi silip atmış. Ama tek kişiyi tanıyan bir vali işe yaramaz olmuş. Ne halde olduğunun haberi yayıldığı anda vali konumundan alınmış ve kısa sürede evlerinden de atılmışlar. Bunun üzerine, yaptığı ilk anlaşma iyi sonuçlanmamış olsa da, valinin karısı biraz daha kan akıtıp tekrar Zehirbaz'a seslenmiş ve ondan kocasının hafızasını geri getirmesini istemiş. Zehirbaz bunu yaptığı takdirde kocasının onu yine öldürmeye çalışacağı konusunda uyarmış. Böylece kadın, Zehirbaz'a ahirette de hizmet edeceğine dair söz vererek ondan bir iyilik daha istemiş. İstediği şey, kocasına yalnızca tek bir kişiyi unutturacak bir güçmüş. Zehirbaz kabul etmiş ama bunun sonuçları olacağı ikazında da bulunmuş tekrar. Kadınınsa, evini ve unvanını koruduğu sürece, hiçbir şey umurunda değilmiş."

"Sanırım bu işin nereye varacağını biliyorum," dedi Tella.

Dante, "Öyküyü tamamlamayı kendin denemek ister misin?" diye teklif etti.

"Hayır." Tella havuzun kenarında Dante'nin yanına oturdu. "Sende tam anlatıcı sesi var."

"Elbette var."

"Sen de kendini amma beğeniyorsun." Dante'yi dirseğiyle kaburgasından dürtecek kadar uzanmıştı ama Dante bu fırsatı değerlendirip güçlü kolunu onun beline dolayıp Tella'yı kendi yanına çekti.

Öyle sıcaktı ki, Tella'yı dünyanın geri kalanından koruyan bir insan kalkanı gibiydi. Tella onun kendisini daha sıkı sarmasına müsaade ederken, Dante sözlerine devam etti: "Zehirbaz, kocasının hafızasını yerine koymuş. Ardından Mire, valinin karısına, bir testi su alıp avlunun ortasındaki havuza dökerse, suyun kocasının sevdiği diğer kadını unutmasını sağlayacak güçte bir şaraba dönüşeceğini söylemiş. Kadın onun dediklerini yapmış ama suyu döküp de su şaraba dönüşünce, kocası üst kattaki balkondan onu izlerken kadının kendisi de taşa dönüşmeye başlamış. Adamın hafızası yalnızca birkaç saatliğine geri gelmiş olsa da bu süre, adamın da bir Mire'ye seslenmesine yetmiş."

"Yani, karısını taşa mı dönüştürtmüş?" diye sordu Tella.

"Karısının ölmesini dilemiş ama Zehirbaz kadına evini ve unvanını koruyacağına dair söz vermiş ve Mireler anlaşmalarını daima yerine getirirler."

Tella da Dante de bakışlarını bir kez daha donmuş kadına doğru çevirdiler. Kadın, Tella'nın görmeyi umduğu

gibi öfkeli ya da büyüye direnmeye çalışır gibi görünmüyordu. Aksine, kafa tutma ya da meydan okuma sözlerinin başka birinin dudaklarından dökülmesi gibi, lanetli şarabını dökmekten adeta keyif alıyordu.

"Bu çeşmeden içen herkesin neyi tercih ederlerse onu unutabileceklerine inanılır," dedi Dante.

"Ben de bu hikâyeyi, unutmama yardım etmek için anlatıyorsun sanıyordum."

Dante, "İşe yaradı mı bari?" diye sordu.

"Bir dakikalığına," diyerek kabul etti Tella. Ama ne acı ki o an çoktan geçip gitmişti. Tella parmağını havuza daldırıp bordo rengi sarmallara buladı. Parmağını ağzına götürüp gözlerini kapamak ve annesinin yapıp söylediklerini zihninden silip atmak ne de kolay olurdu.

Ancak, Dante'nin trajik efsanesine inanmış olsaydı bile, unutmayı gerçekten istediğine emin değildi. Elini indirip lanetli şarabı cübbesinin beyazına sildi.

"En üzücü kısmı ne, biliyor musun? Başından beri bilmem gerekirdi. Beni uyarmışlardı," dedi Tella. "Daha bir çocukken, geleceğimi gördüm. İçinde Kupa Prensi vardı. Yani, ömrümün büyük bir kısmı kaderimde karşılıksız sevgi olduğunu bilerek geçti. Kalbimi kıracakları korkusuyla, ablam hariç kimseyle yakınlaşmadım. Kendimi asıl korumam gereken kişinin kendi annem olduğu ise hiç aklıma gelmedi."

Tella, ağlama hıçkırıklarını andıran bir ses çıkardı; sesi kulağa incinmiş bir kahkaha gibi gelmişti. "Anlaşılan, kaderini değiştiremezsin diyenler haklıymış."

"Ben buna inanmıyorum," dedi Dante.

"O halde, neye inanıyorsun?"

"Mire yalnızca bir fikir ama bence ona inanmak onu daha fazlasına dönüştürüyor. Geleceğinde olmadığına inandığın için sevgiden sakındığını, bu yüzden de hayatında sevgi olmadığını söyledin şimdi."

"Çektiğim tek kart o değildi. Ayrıca Ölüm Bakiresi'ni de çekmiştim ve kısa süre sonra annem ortadan kayboldu."

"Sadece bir tesadüf. Annenle ilgili duyduklarıma bakarsak, sen o kartı çeksen de çekmesen de gidecekmiş gibi geldi bana."

"Ama..." Tella az daha ona Kâhin'den ve kendisine gösterdiği tüm kehanetlerden bahsedecekti. Fakat Kâhin gerçekten geleceği mi göstermişti, yoksa önceki gece de şüphelendiği gibi, onu kandırarak yönlendiriyor muydu? Olası geleceklere dair görüntüleri ona yardım etmek için değil de, Vale'nin Mireleri özgür bırakabilmesi için Tella'yı ona yönlendirmek amacıyla mı kullanmıştı?

Önceden Tella, annesiyle kız kardeşinin kaderini değiştirmeye çalıştığı için kendini son derece cesur ve cüretkâr buluyordu. Ama belki de Scarlett'in nişanlısı aslında düzgün bir insandı. Ve belki de Kâhin ona annesi hakkında da yalan söylemişti. Onu zindanda ve ölü göstermişti ama Tella Caraval'ı kazanmayacak olursa, kartları yıldızların kasasında kilitli bırakacak olursa annesi ne ölecek ne de kahrolasıca bir zindanda son bulacaktı. Sadece olduğu gibi, bir karta hapis kalacaktı.

Tam da hak ettiği gibi.

Dante adeta onun düşüncelerini okumuşçasına, "Bugün gördüklerinin annenin seni sevmediğini kanıtladığına inanmıyorum," diye ekledi. "Yaptığı şey korkunç görünebilir ama öyle bir ana dayanarak onu yargılamak, bir

kitabın yalnızca tek bir sayfasını okuyarak tüm hikâyeyi bildiğini varsaymakla aynı."

"Yaptığı şey için geçerli bir nedeni olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki. Veya sadece kendi annemden daha iyi biri olduğunu ummak istiyorum." Bunları, dövmeleriyle ilgili öyküyü anlatırken takındığı aynı umursamaz tavırla söylemişti; sanki çok uzun zaman önce olduğundan artık gerçekten de hiç önemi yokmuş gibi. Ama insanlar, vücutlarına artık umursamadıkları öykülerin dövmelerini yaptırmazlardı ve Tella, Dante'nin de kendi annesi için aynı hisleri paylaştığını hissediyordu. Annesi artık hayatında olmayabilirdi ama Dante onun yüzünden kendini hâlâ yaralı hissediyordu.

Tella'nın eli karanlıkta Dante'nin parmaklarını buldu. Yıldızlar Tapınağı'yla bu lanetli yer arasında bir noktada, aralarında da bir şey değişmişti. Önceden, ilişkileri de tıpkı Caraval gibiydi. Bir oyun gibi geliyordu. Ama Dante onu bu harabelerin basamaklarına oturttuğu anda, gerçekliğe geçiş yapmışlar gibi hissettirmişti. Tella sonraki sorusunu sorduğunda, amacı Dante'nin Legend olup olmadığını anlamak değildi; bilakis, onun Legend olmamasını umuyordu çaresizce. "Annen sana ne yaptı?"

"Sanırım beni sirkin ortasına bırakıp gittiğini söyleyebilirsin."

"Caraval'dan mı bahsediyorsun?"

"O zamanlar Caraval değil, çadırlarda yaşayan ve kıtayı dolaşan yeteneksiz bir grup sanatkârdan ibaretti yalnızca. İnsanlar annemin benim için en iyisi olduğuna inandığı şeyi yaptığını söylemekten hoşlanır ama babam

çok daha dürüsttü. İçmeyi severdi ve bir gece annemin aslında ne tür bir kadın olduğunu anlattı bana."

"Yoksa o..."

"Ne düşündüğünü biliyorum ama hayır. Gerçi bir fahişe olsa ona çok daha fazla saygı duyardım. Babam onun yalnızca kendisiyle yattığını, çünkü bu sayede babamın seyahatleri sırasında edindiği bir şeyi çalabildiğini anlattı. Bir geceyi birlikte geçirmişler ve annem ben doğduktan kısa bir süre sonra beni bırakmak için döndüğünde, babamın karısına tüm olan biteni anlatan ve benim aileye asla tam anlamıyla kabul edilmememi garantileyen bir mektup yazmış."

Tella kol ve bacakları ince, uzun olan, kara saçları gözlerindeki bakışları örten küçük Dante'yi canlandırdı gözünde.

"Benim için üzülme." Dante, Tella'nın belini saran elini sıktı ve dudaklarını kızın kulaklarının yakınında kafasına dayayıp, "Annem daha nazik ya da daha iyi biri olsaydı, ben de iyi biri olabilirdim ama iyi olmanın ne kadar sıkıcı olduğunu herkes bilir," dedi.

"İyi biri olsaydın kesinlikle burada olmazdım." Tella, Dante'nin yanında *iyi* sözcüğünün sönük kaldığını düşünüyordu. İnsanlar *iyi* kelimesini gece nasıl uyuduklarını ve fırından yeni çıkmış ekmeği anlatmak için kullanırlardı. Dante daha ziyade ateş gibiydi. Kimse ateşi iyi diye tanımlamazdı. Çocukların oynamamaları için uyarıldıkları, sıcak ve yakıcı şeylerdi ateşler.

Yine de Tella bir an bile ondan sakınmayı aklının ucundan geçirmemişti. Eskiden bir kızın, beraberinde kendisini yok etme gücünü de verdiğini bilmesine rağmen, kalbi-

ni bir oğlana kaptırması fikrini saçma bulurdu. Tella'nın başka delikanlılarla takas ettiği şeyler olmuştu ama kalbi bunlardan biri değildi; ne var ki, şu anda kalbini Dante'ye bırakmak gibi planları olmamasına rağmen bir insanın farkına bile varmadan yüreğini yavaş yavaş başka birine nasıl verebildiğini anlamaya başlıyordu. Yalnızca bir bakışın ya da Dante'nin az önce onunla paylaştığı gibi nadir rastlanan savunmasız bir anın, kalbin küçük bir bölümünü çalmaya nasıl yettiğini fark ediyordu.

Tella ona bakmak için boynunu eğdi. Dante'nin tepesinde gök değişmiş, ezilmiş gibi duran bulut şeritleriyle kaplanmıştı; öyle bir görüntüsü vardı ki sanki gece ilerlemek yerine geri sarmaya başlamış, gökyüzü gün batımına –hiçbir casus yıldızın olmadığı, onları gözlerden uzak tutan ve lanetli bahçede bir başlarına bırakan bir zamana– döner gibiydi.

Tella, "Yani," dedi dikkatle; "tüm bunlar senin bana kötü adam olduğunu söyleme şeklin mi?"

Dante'nin kıkırdaması karanlıktı. "Kahraman olmadığım kesin."

"Bunu zaten biliyordum," dedi Tella. "Bu benim hikâyem, bu yüzden de belli ki kahraman benim."

Dante'nin dudakları iki yandan kıvrıldı ve gözleri parladı; Tella'nın çenesini okşamak için uzanan parmağı gibi gözlerindeki bakış da giderek ısınıyordu. "Kahraman sensen, bu durumda ben ne oluyorum?"

Dante'nin parmağı Tella'nın köprücük kemiğine indi.

Tella'nın göğsüne ateş basmıştı. Bu, geri çekileceği an olabilirdi ama bunun yerine Tella ses tonuna bir parça meydan okuma katmıştı. "Ben de hâlâ bunu çözmeye çalışıyorum."

"Yardımımı ister misin?" Dante elini Tella'nın kalçasına indirdi.

Tella'nın soluğu kesilmişti. "Hayır. Yardımını istemem... Sadece seni istiyorum."

Dante'nin bakışları alev alıverdi ve kızın dudaklarına yapıştı.

Bunun orman zemininde paylaştıkları, gelip geçici bir eğlence için duyulan şehvet ve arzunun kaba bir karışımı olan o sarhoşluk öpücüğüyle alakası yoktu. Bu öpücük bir itiraf gibiydi; öpücüklerin nadiren olduğu şekilde vahşi, toy ve samimiydi. Dante onu baştan çıkarmaya çalışmıyordu; elleriyle yaptığı hiçbir şey edepli kabul edilemeyeceğinden, edepliliğin ne kadar önemsiz olduğuna onu ikna ediyordu sadece. Yine de dudaklarının her dokunuşu tatlıydı. Başkaları ısrarla talep ederken Dante Rica ediyordu. Tella ağzını aralayıncaya kadar dudaklarını yavaşça onun dudaklarının üstünde gezdirdi, ardından genç kadını kucağına alırken dilini dudaklarının arasından içeri soktu.

Belki de havuzun büyüsü iş başındaydı çünkü Tella, Dante'yi öpmesinin ardından, o güne dek dudaklarına dokunmuş diğer oğlanların hepsini unutmuştu.

Dante'nin dudakları nazikçe ısırıp yalayarak onun çenesine doğru ilerlerken, bir yandan da elleri Tella'nın beline bağlı ipe uzanmıştı. Parmaklarını ipe dolayıp Tella'yı kendine çekerek yaklaştırdı; ta ki her şey yalnızca ikisinden ibaret kalana dek. Her şey yalnızca onların ellerinden, dudaklarından ve tenlerinin buluştuğu noktalardan ibaret kalana dek.

Daha birbirlerinden ayrılmamışken bile Tella onu tekrar öpmeyi düşünmeye başlamıştı; ve tekrar... ve tekrar.

Yalnızca dudaklarının değil, tüm dövmelerinin ve yaralarının da tadına bakmayı düşlüyordu; ta ki dünyanın sonu gelip de gölgelerden ve dumanlardan başka bir şey kalmayıncaya, pelerininin omuzlarından kayıp gidişini ve ellerini Dante'nin sırtında gezdirişini artık hatırlayamayıncaya dek. Veya adamın dudaklarından tutmasını umduğu sözler gibi dökülen kelimelerin tadını unutuncaya dek.

Ve Tella hayatında ilk kez *daha da fazlasını* istedi. Gecenin sonsuzluğa uzamasını ve Dante'nin ona Mirelerle, geçmişiyle ve dilediği herhangi bir şeyle ilgili daha fazla hikâye anlatmasını istiyordu. O anda, o öpücüğün ortasında, Dante'ye dair her şeyi öğrenmek istiyordu. Onu istiyordu ve bu duygu onu artık korkutmuyordu.

Dante haklıydı. Tella talihsizliği yüzünden Mireleri suçlamak istiyordu ama sevgi ihtimalinden kaçan hep kendisi olmuştu. Aslında bunun Mirelerle ilgisi olmadığını da biliyordu. Her şey, annesiyle ve onun ardına dahi bakmadan çekip gitmesiyle ilgiliydi.

Tella hayatında aşk istemediğini iddia etmişti; aşkın tuzağa düşürdüğünü, kontrolü altına aldığını ve insanın yüreğini paramparça ettiğini söylemeyi sevmişti. Ama gerçek şuydu ki aşkın iyileştirdiğini ve insanları bir arada tuttuğunu da biliyordu, için için onu her şeyden çok istiyordu. Öpüşmekten hoşlansa da bir yanı, ne zaman bir oğlandan kaçıp uzaklaşsa, onun kendisinin peşinden gelmesini dilemişti hep; kalması için Tella'ya yalvarmasını, sonra da onu asla terk etmeyeceğine söz vermesini istemişti.

Kendisine verilen kartları kabul etmiş ve annesinin gidişinin ardından kendisini korumanın tek yolunun bu

olduğunu zannettiğinden, onları kendi kaderi haline getirmişti. Ancak, Tella kartlarda gördüğü şeyleri reddetmeyi tercih etse belki de kendine yeni bir kader çizebilirdi. Sevgiden korkmak zorunda olmadığı bir kader.

Öpüşmeleri nihayet sona erdiğinde, ikisinin de pelerini yere yığılmış, kolları birbirlerine dolanmıştı ve gökyüzü olması gereken yere, gün doğumundan hemen önceki karanlık saatlere geri dönmüştü. Geride yalnızca Ay kalmıştı; Tella'yla Dante'nin az önce yaptıklarına şahit olduktan sonra kuşkusuz o da dudakları olmasını diliyordu.

Dante, dudaklarını Tella'mnkilere dayamış halde, bu kez sözlerini Tella'nın duyabileceği kadar yüksek sesle söylemişti. "Kötü karakter olsaydın bile, senden yine de hoşlanırdım bence."

Tella, dudaklarını Dante'ninkilere dayamış halde gülümsedi. "Belki ben de sen bir kahraman olsaydın bile, senden hoşlanırdım."

"Ama kahraman olan ben değilim," diye hatırlattı Dante.

"O zaman belki de ben seni kurtarmaya gelmişimdir." Bu kez önce Tella onu öptü. Ama önceki kadar tatlı bir öpüşme değildi bu. Buruk bir tadı vardı. Metalikti. Yanlıştı.

Tella hızla geri çekildi ve o anda, yıldızların geri dönüp sırf zalimlik etmek için biraz daha parlak ışıldadığına yemin edebilirdi. Işık, dudağının köşesinden damlayan kanı aydınlatarak Dante'ye vurmuştu. Kan yavaş, kırmızı ve lanetliydi.

34

Tella havuzdan kalkıp arkasını döndü. Elleriyle dudaklarını silerken nereye gittiğine dikkat bile etmedi. Kan ağzının kenarından akmaya devam ediyor, acımasızca Tella'yı içinde bulunduğu durumun gerçekliğine ve Dante'yle ikisinin farklı taraflarda durduğu o oyuna geri döndürüyordu. Annesi artık kurtarılmayı hak etmiyor olabilirdi ama Tella'nın yine de oyuna ihtiyacı vardı.

Küt...

Sessizlik.

Küt...

Sessizlik.

Küt...

Sessizlik.

Adeta Vale onu izliyor, Tella'nın mutlu olduğu tek anı mahvetmek için bekliyordu.

Yavaş yavaş ölen kalp atışlarının arasında, Dante'nin

ayak seslerini duydu. Genç adam havuzdan kalkmış, Tella'nın tam arkasında duruyordu.

"Tella, lütfen kaçma." Sesi Tella'nın sırtına dayadığı eli kadar nazikti. Ansızın, Tella'nın bedeni, Dante'nin avucunun dokunduğu yer haricinde buz kesmişti. Vale'nin daimi soğuk dokunuşu ve durmuş kalbiyle ne büyük bir tezattı bu. Yine de en sonunda zafer kazanan Vale olacaktı.

Annesinin Kader Destesi'ni yıldızların kasasından alıp Caraval'ı kazanabilecek tek kişi Tella'ydı belki ama Vale'yle özgür bırakmayı planladığı Mireler zaferin gerçek sahipleri olacaklardı. Legend'ı Vale'ye teslim ettiği anda Tella'nın laneti kalkacaktı ama bu sefer de, annesinin yüzüğünü kullandığı için yıldızların kölesi olacaktı. Uğruna deli gibi mücadele verdiği özgürlüğü yok olup gidecekti. Ayrıca büyük ihtimalle Legend ve Caraval da aynı şekilde ortadan kalkacaktı.

En nihayetinde Tella gerçekten de kötü karakterdi.

Annesinin kurtarılmaya değer olduğuna inansa, Legend'ı Vale'ye vermenin doğru seçim olduğunu hissedebilirdi hâlâ. Ancak o sırada Tella, Paloma'nın bir kartın içinde tutsak kalması fikrini tercih ediyordu.

"Tella, konuş benimle lütfen," dedi Dante.

"Kaçmayacağım. Ama biraz zamana ihtiyacım var."

Dante'ye yüzünü göstermeden, havuza geri döndü. Avuçlarına şarap alıp, şarabı yutmamaya dikkat ederek ağzındaki kanı temizledi. İşini bitirdiğinde, ağzındaki şarabı çalılara tükürdü ve dudaklarını silmek için yerden aldığı pelerinini tekrar omuzlarına attı. Zaman kazanmaya çalışıyordu. Dante onu ağlarken görmüştü, kanının aktığını görmüştü, onun ölümün eşiğine geldiğini görmüştü.

Ağzındaki azıcık kan onu korkutup kaçıracak değildi.

"Bana hâlâ güvenmiyorsun, değil mi?" diye sordu Dante.

Tella nihayet ona döndü.

Gece giderek kararmış olsa da Tella, Dante'nin alnının kırışıklıklarla kaplandığını ve sanki Tella'ya dokunmamak için direniyormuşçasına ellerinin iki yanında kaskatı durduğunu görebiliyordu.

"Ben kendime güvenmiyorum," diye itiraf etti Tella.

Dante ona bir adım yaklaştı. "Bunun artık bir oyun olmadığına inandığın için mi?"

"Ne dediğim fark eder mi ki? Her şeyin gerçek olup olmadığını sorsaydım bana gerçeği söyler miydin ki?"

"Sorman gerekiyorsa, sanırım bana inanmazdın."

"Bir dene," dedi Tella.

"Evet." Dante bir adım daha attı. "Her şeyiyle."

"Biz bile mi?"

Dante'nin başı biraz eğildi. "Az önce olan onca şeyin ardından bunun zaten bariz olduğunu düşünüyordum."

"Yine de duymak istiyorumdur belki." Daha önemlisi, bunu duymaya ihtiyacı vardı. Tella oyunun gerçek olduğuna inanmıştı. Kendisiyle Dante arasında her ne geçtiyse, onun da gerçek olduğuna inanmak istiyordu. Ama onunla daha fazla şey yaşamak istediğini kendine nihayet itiraf etti diye Dante'nin de aynı şekilde hissetmesi gerekmediğini biliyordu. Oyun gerçek olabilirdi ama bu, ilişkileriyle ilgili her şeyin de gerçek olduğu anlamına gelmiyordu. "Dante, lütfen, sadece Legend yüzünden mi buradasın, yoksa bu gerçek mi, bilmeliyim."

"Bir şeyi gerçek yapan nedir Tella?" Dante parmağını Tella'nın belindeki ipe taktı. "Bir şeyi görmek onu gerçek

yapar mı?" İpe asılıp Tella'yı görebileceği tek şey yüzü oluncaya dek kendine çekti. "Yoksa bir şeyi duymak mı onu gerçek yapar?" Sesi biraz sertleşmişti. "Peki ya bir şeyi hissetmek? Onu gerçek yapmaya bu yeter mi?" Boştaki eli Tella'nın pelerininin altına girip kalbinin üstüne yerleşinceye dek kayarak ilerledi. Tella'nın kalbi düzgün çalışıyor olsaydı, Dante başını onunkine doğru eğerken, kaba sesinin ve kara, dipsiz kuyuyu andıran gözlerinin şiddetinden doğruca onun avucuna fırlayabilirdi.

"Sana yemin ederim ki bu -*biz*- asla Legend'ın planının bir parçası olmadık. Seni ilk öptüğümde, henüz ölüp dirildiğim için yapmıştım bunu ama kendimi hayatta gibi hissetmiyordum. Gerçek bir şeylere ihtiyacım vardı. Fakat bu gece seni istediğim için öptüm. Sırf beni kızdırmak istediğin için hayatını riske atmayı göze aldığın Yazgı Balosu gecesinden bu yana seni istemeyi hiç bırakmadım. O günden sonra, senden uzak duramadım."

Eli yavaşça Tella'nın kalbinden ensesine doğru kaydı, ona daha da yaklaşırken kızın nazik tenini kucaklıyordu. "Sana dönüp durdum ama bunun nedeni ne Legend ne de oyundu. Asıl neden, senin böylesine gerçek, canlı, gözü pek ve güzel olmandı. Eğer aramızdaki şey gerçek değilse, ne gerçektir bilemiyorum."

Tella'nın boynunu saran parmakları gerginleşti ve Dante, sözlerini tamamlamak için bildiği tek yol buymuşçasına, onu tekrar öptü.

Yeterince uzun sürmemiş olsa da bu öpücük Tella'yı tesiri altına almıştı. Öyle ki, güvenli kutularda saklanan mücevherlerin zaman zaman hırsızlar tarafından çalınma özlemi çekip çekmediklerini merak etmesine neden

olmuştu. Çünkü Dante şimdi kesinlikle onun kalbini çalıyordu ve Tella onun daha da fazlasını almasını istiyordu.

Dante onu öpmeyi bıraktığında ellerini nazikçe Tella'nın beline doladı. Ellerinin temasıyla hafif bir kontrast oluşturan dokunaklı bir ses tonuyla, "Şimdi, neden kanaman olduğunu söyle," dedi.

Tella aksak bir soluk aldı.

Gerçeği itiraf etme vakti gelmişti.

"Vale'nin beni öptüğü balo gecesi oldu," dedi Tella. Açıklamayı kısa ve basit tutmaya niyetlenmişti ama ağzını açtığı anda her şey, kırık bir testiden sızan su misali hızla ve sırılsıklam dökülmeye başlamıştı. Vale'yle ilişkilerinin tüm geçmişi, onunla anlaşma yapmasının başlıca nedeni, onu yüzüstü bırakışı, Vale'nin ona annesinin hapsolduğu bir kart vermesi ve Tella onu bir kez daha yüzüstü bırakacak olursa Vale'nin onu nelerle tehdit ettiği.

Bu sırada Dante, arkalarındaki sonu gelmez su akıntısını sürdüren heykel gibi hareketsiz ve anlaşılmaz kalmıştı. Tek istisna, Tella'nın Vale'nin adını andığı an olmuş, Dante'nin dişleri işte o zaman birbirine sürtüp gıcırdamıştı. Bunun haricinde ızdırap verici şekilde sakin kalmıştı.

"Doğru anlamış mıyım bir bakayım," dedi Dante. "Bu oyunu kazanamaz ve Legend'ı Vale'ye teslim edemezsen öleceksin."

Tella başıyla onayladı.

Dante bir tur daha lanet okumaya hazırlanıyormuş gibi çenesini oynattı. "Vale, Legend'ı neden istediğini söyledi mi?"

"Vale güçlerinin tamamını geri istediğini söyledi ama bence bundan fazlası var. Vale'nin, Mirelerin hepsini tut-

sak oldukları kartlardan kurtarmak için Legend'ın gücünü kontrolü altına almak istediğine inanıyorum."

Dante'nin Tella'yı saran elleri gerilmişti. "Bu benim suçum. Adının listede olmamasının bir hata olduğunu itiraf etmem gerekirdi. Senin nişanlı olduğun yalanını söylememiş olsam..."

"Muhtemelen yine de onunla öpüşürdüm," diye tamamladı cümleyi Tella. Artık kadere daha fazla inanmak istemiyordu ama o gece yaşananlar ona kaçınılmaz geliyordu. Dante'nin yalanı olmasa bile Vale onu baloda yine de bulacaktı. Tella ona istediğini veremeyecek ve olaylar aynı şekilde gelişecekti. "Bu senin kabahatin değil. Beni lanetleyen Vale'ydi. Bunu o yaptı."

"Onu öldürebilirdim." Dante'nin elleri Tella'dan uzaklaşırken yüzüne yayılan bir parça ay ışığı, bitkin yüz ifadesini ikiye bölüyordu. Bir kavganın ortasında ne demesi gerektiğiyle söylemek istediklerini karşılaştırarak değerlendiren biri gibi görünüyordu.

Sonra, aniden bir karara varmışçasına, elleri bir kez daha Tella'ya dolandı. "Bana güveniyor musun?"

Tella bitap bir soluk aldı. Dante gittiğinde Tella onu yanında istiyordu. Dante yanındayken ise Tella onu daha yakınında istiyordu. Ellerinin verdiği histen ve ses tonunun tınısından hoşlanıyordu. Dediklerinden hoşlanıyor ve sözlerine inanmak istiyordu. Ona güvenmek istiyordu. Sadece ona güvendiğine emin değildi. Söylediğinde gerçek olacağını umarak "Evet," dedi. "Sana güveniyorum."

Belli belirsiz bir tebessüm. "İyi. Tüm bunları düzeltmenin bir yolu var ama bana güvenmen gerekiyor. Caraval sırasında Legend en güçlü haline ulaşıyor ve sihri de

Vale'ninkiyle aynı kökenden geliyor. Eğer oyunu kazanırsan, Legend seni iyileştirir. Vale'ye ihtiyacın kalmaz."

"Ama kazanmak için kendimi yıldızlara teslim etmem gerekiyor ve bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapmayacaksın," diye söz verdi Dante. "Onların kasalarına sızmanın başka bir yolunu bulacağım."

"Nasıl? Theron'ı duydun. Yalnızca yüzüğümün kasayı açabileceğini ama onun da annemin borcu ödeninceye dek lanetli olduğunu söyledi."

"O halde o borcu ödemenin başka bir yolunu bulurum."

"Hayır!"

Dante'nin sırıtışı büyümüştü. "Senin yerine kendimi yıldızlara teslim etmeyi planladığımdan korkuyorsan korkma, o kadar da özverili biri değilim."

"O zaman, ne yapacaksın?"

"Her laneti kırmanın bir yolu, her lanette bir açık vardır. Yıldızlar yüzüğündeki laneti kırmak için başka bir ödeme kabul etmezlerse, ben de lanetteki açığı bulurum."

Tella bu sözlerin hiç bu şekilde kullanıldığını duymamıştı ama ona öyle geliyordu ki her söz yerinde kullanılmıştı. Vale'nin birini karttan kurtarmanın iki yolu olduğuna dair sözleriyle de uyumluydu: Ya laneti kırmak ya da yerine başka birini koymak gerekiyordu. İkinci yol, işte o açık olmalıydı. Ama bu fikir, laneti kırma düşüncesinden bile çok korkutuyordu Tella'yı.

"Endişelenme." Dante dudaklarını onun alnına bastırdı. Öpücüğü Tella'nın tenini ısıtırken, "Güven bana, Tella. Başına hiçbir şey gelmesine izin vermeyeceğim," diye fısıldadı.

Derken, Tella'yı endişelendiren Dante oluverdi. Tella, hayatı bir yana, sırları konusunda bile kimseye güvenmeye

alışık değildi. Dante'nin de çelişkili duygular içinde olduğunu seziyordu. Gözden kaybolan Ay bir bulutun ardında kaldı ve suratının tamamı karanlığın ortasında gölgelenirken Dante, Tella'yı kendine çekti ama Tella onun hâlâ için için bir şeylerin mücadelesini verir gibi göründüğünü düşünüyordu. "Saraya güvenle dönebilir misin sence?"

"Niye?" diye sordu Tella. "Sen nereye gidiyorsun?"

"Bu gece hâlâ yapmam gereken bir iş var. Ama merak etme, yarın geceki havai fişek gösterisinden sonra seninle Yıldızlar Tapınağı'nın merdivenlerinde buluşacağım."

Sonraki gece, Caraval'ın son gecesiydi. Gece yarısı patlayacak olan havai fişekler, Elantine Günü Arifesi'nin sonuyla Elantine Günü'nün başlangıcını duyuracaktı. Havai fişek gösterisiyle oyunun şafakta sona erişi peş peşe geliyor, arada neredeyse hiç vakit kalmıyordu.

Tella karşı çıkmak istediyse de Dante çoktan uzaklaşmaya başlamış, bahçenin ucuna varmıştı. Arkasından seslenebileceği kadar yakındaydı hâlâ. Ama Tella bunu yapmak yerine kendini sessizce onun izinden giderken buldu.

Kendine ona güvendiğini söyledi; onun dediklerini sırf Dante'nin kendisini kurtarmak için yapabileceklerinden endişelendiği için yapıyordu. Ama asıl gerçek şuydu ki, Dante'ye ona gerçekte güvendiğinden çok daha fazla güvenmek istiyordu. Bir yanı hâlâ onun Legend olması ihtimalini silip atmamıştı. Ancak, şayet o Legend'sa ve Tella'ya gerçekten değer veriyorsa, onu önce oyunu kazanıp annesinin kartlarını almaya itmek yerine, bahçedeyken kendi kanıyla onu lanetten kurtarabilirdi.

Dante ya Tella'ya gerçekten önem veriyordu ya da Caraval Ustası'ydı ve Tella hiç de umurunda değildi.

Belki de onun sürekli nereye kaybolup durduğunu bulsa, Tella bu soruların cevabına da ulaşabilirdi. Ama Tella fazla yavaştı. Belki de Dante onun kendisini takip ettiğinin farkındaydı. Tella bahçe çıkışma ulaştığında, Dante gitmişti bile.

Tella bir süre çevredeki harabeleri aradı. Pelerini çaldığı parka dönmeye bile yeltendi. Ama ortalıkta Dante'den eser yoktu ve Tella'mn bacakları da yorgunluktan sarsaklaşmaya başlamıştı.

Tella'nın havafaytonu saraya yanaştığında güneş doğmak üzereydi. Legend'ın kalp şekilli takımyıldızları gitmişti. Meşaleler zemini ışıkla nokta nokta sarıyordu ama hava yine de güneşten yoksun geçen bir gecenin ardından serindi. Tella kule odasında gözlerini kapatıp yığılmak istiyordu ama faytonu duraklamıştı. Önündeki faytonda her kim varsa inmesi asırlar sürüyordu sanki.

Tella pencereyi açıp başını dışarı çıkararak, öndeki kabin yolcusunun adımlarını hızlandıracakmışçasına hışımla baktı. Ve şaşırtıcı bir şekilde, işe yaradı.

Faytonun kapısı açıldı ve peşinden, Tella'nın gözüne kiraz kırmızısı tanıdık bir kumaş çarptı. Tella emin olamıyordu –elbise haricinde tüm görebildiği yoğun koyu saçlardan bir örtüden ibaretti– ama arkadan bakıldığında, genç kadın tıpkı Scarlett'e benziyordu.

Tella izlemeye devam ettiyse de ablası dönüp bakmadı. Daha Tella'nın faytonu hareket bile edemeden, genç kadın fayton garajından dışarı fırladığı gibi hızla uzaklaştı. Ardından, Tella'nın önündeki faytonun kapısı tekrar açıldı. Bu kez inen kişinin de sadece sırtını görebilmişti Tella. Ancak onun kayıtsız yürüyüşünü, kırışık giysilerini ve altın saçlı kafasını hemen tanımıştı. *Vale.*

Tella bir an önce güneşin doğmasını umuyordu çünkü bu tuhaf gecenin artık bitmesi gerekiyordu. Tella'nın dünyası bir kez daha alt üst olursa artık sinir krizi geçirecekti.

Ablası Vale'yle ne yapıyordu ki?

Elbette, Tella faytondan inen o genç kadının Scarlett olduğundan hâlâ emin değildi. Kadının yüzünü açık seçik görememişti. Ancak, Scarlett'i ve ablasını bu pisliğe karıştıracak kadar alçak olan Vale'yi tanıyordu.

Faytonu yere değer değmez dışarı atlayan Tella az daha bileğini burkacaktı. Yine de bu, hızla fayton garajının dışına koşmasına engel olmamış ama ablasını kaybetmesine yetecek kadar geciktirmişti.

"Birinden mi kaçıyorsun, yoksa birini mi takip ediyorsun?" Kupa Prensi, ışıldayan mor bir elmayı hünerli par-

mak uçlarında evirip çevirerek taş bahçenin kenarından ortaya çıkıp Tella'nın yolunu kesti. Üzerinde yine ceket yoktu ve gömleği de yarı ütülenmişti; sabırsızlanmış da hizmetçi işini tamamlayamadan gömleği çekip almış gibi görünüyordu. Pantolonu kırışık değildi ama doğan güneş şahane deri kumaşa vurduğunda, Tella pantolonun üzerinde gördüğü lekenin kan olduğunu düşündü.

Tella, hızlanan kalbini sakinleştirmeye çalışarak birkaç derin nefes aldı. "Ablamla ne yapıyordun?"

"Acaba biraz kıskançlık mı seziyorum?"

"Kendini kandırıyorsun."

"Öyle mi?" Vale, Tella'yı takip etmeye zorlayarak, sonsuza dek donup kalmış hizmetkârların arasından taş bahçenin derinliklerine doğru başıboş adımlarla ilerledi.

"Bu ilişki gerçek değil," diye homurdandı Tella. "Nasıl kıskanabilirim ki?"

"Belki de gerçek olmasını diliyorsundur."

"Kendini bir şey sanıyorsun, hem de fazlasıyla."

"E, sırf nişanlım beni yeterince bir şey sanmadığı için." Vale'nin ses tonu ciddiyetten uzak olsa da gözlerini Tella'dan ayırmamıştı, bu sırada çizmeli ayaklarından birini Tella'nın yanındaki dehşet ifadeli taş heykele dayadı. Ardından, çizmesinden bir hançer çıkardı ve aniden sohbetlerine ilgisini yitirmişçesine elmasının kabuğunu soymaya başladı.

"Ablamla ne işin olduğunu hâlâ söylemedin," diye diretti Tella. "Ondan uzak durmanı istiyorum."

Vale başını kaldırıp baktı. "Beni aramaya gelen o oldu."

"Bunu niye yapsın ki?"

"Söylemeyeceğime söz verdim."

Tella burnundan alaycı bir homurtu çıkardı. "Ahlaklı biriymişsin gibi davranma."

Vale elmasında kalan son kabuğu da soyup kocaman bir ısırık aldı. "Ahlaki bakış açımın seninkinden farklı olması ahlaktan büsbütün yoksun olduğum anlamına gelmiyor."

"Belki de bakış açını tekrar gözden geçirmelisin," dedi Tella. "Çoğu kişinin standartlarına göre, birini öldürmek bir insanın güvenini kaybetmekten çok daha kötüdür."

"Beni tanıdığından bu yana birini öldürdüm mü?" Vale diliyle keskin beyaz dişlerini yalayıp dişlerini bir kez daha elmaya geçirdi. Elmanın kan kadar kırmızı, parıldayan suyu ağzının kenarlarından damhyordu. Elmasını yerken Tella'yla alay ediyordu.

Kayıtsız ve umursamaz davransa da herkesten daha hesapçıydı ve kendine güveni tamdı. Muhtemelen elmayı nasıl görüyorsa Tella'yı da öyle görüyordu; bir ısırık alınacak kadar tatlı ve sonrasında çöpe atılacak bir şey gibi.

Dudaklarından kırmızı bir damla daha döküldü ve Tella ona doğru hareketlendi. Soluk ellerinden elmayı alıp attı. Ardından onun boğazına uzandı.

Vale'nin elleri bir anda kızın bileklerine yapışıverdi. "Beni öldüremezsin."

"Ama şansımı deneyebilirim." Tella onu tekmeledi.

Vale kolayca tekmeyi savuşturdu.

"Sadece kendini paralayacaksın, o kadar," dedi sakince. "Zaten bitkin görünüyorsun. Gücünü bu gece oyunu kazanmaya sakla."

Tella tekme atmaya devam etti.

Vale onu yine kolayca savuşturdu. Acımasız suratı bıkkın görünüyordu.

Bununla birlikte Tella, kanın Vale'nin damarlarına akın ettiğine, hâlâ bileklerine dolanmış halde duran ellerini ısıttığına emindi. Vale umursamaz görünüyor olabilirdi ama kalbi en az Tella'nınki kadar hızlı çarpıyordu.

Tella'nın tekmesi yarıda kaldı. Vale'nin kalbi çarpıyordu.

Tella geriye sendeleyince Vale onu bıraktı.

"Senin nabzın var."

"Hayır. Kalbim uzun zamandır çarpmıyor. Şimdi kendini kandıran sensin." Ses tonu Tella'nın o güne dek duyduğundan daha soğuktu ama ses tonunun getirdiği ürperti yine de Tella'nın bileklerini saran sıcak ellerinin yakıcı hatırasını silememişti.

"Birçok şey olabilirim ama ne hissettiğimi biliyorum," dedi Tella.

Onun kalbinin tekrar atmasını ancak bir kişi başarabilirdi: Gerçek aşkı. Öpücüğünün onun –tek zaafı– dışında herkes için ölümcül olduğu söyleniyordu...

"Kalbinin çarpmasını sağladım," diye neşeyle cıyakladı Tella. Çılgın ve saçma, gerçekten vahşi bir düşünceydi bu. Ancak, Tella gerçeği, artık yavaşlamaktan ziyade hızlanan kendi nabzında da hissediyordu. Küt. Küt. Küt. Küt. Küt. Küt. Hiç böylesine güçlü çarpmamıştı. Böylesine özgür. "Ben senin tek gerçek aşkınım. Öpücüğün beni öldüremez."

Vale kaşlarını daha da çattı. "Duyduğun her hikâyeye inanmamalısın. Sana âşık gibi mi görünüyorum?"

"Bana hep bir canavar gibi görünüyorsun ama bu, efsanenin doğru olmadığı anlamına gelmez." Ve Tella, onun gerçek aşkı olabilmesi için onu sevmek zorunda olmadığını düşünüyordu. O bir Mire ve halis muhlis bir iblis

olduğundan, Tella aşkın onun açısından bir insanın hissettiğiyle aynı olmayacağını düşünüyordu. Ama işin bu kısmı mühim değildi. Önemli olan şuydu ki, Vale'nin gerçek aşkı olması Tella'mn onun öpücüğüne karşı bağışık olduğu anlamına geliyordu. Hayatta kalmak için oyunu kazanması gerekmiyordu artık.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Vale'nin yüz ifadesi öyle sertleşti ki bir avuç dolusu bıçak olsa daha yumuşak görünürdü.

Fakat Tella onun dengesiz bakışlarına alışkındı. Ne bu bakışlar ne de onun zehirli dudakları incitebilirdi onu.

"Hayır," dedi Tella. "Bu her şeyi değiştirir."

"Annen açısından değil." Vale, Tella'nın yere fırlattığı elmayı çizmesinin topuğuyla ezdi, ta ki meyveden geriye sadece cıvıyan iç kısmı ve suyu kalıncaya dek. "Onu özgür bırakmak istiyorsan hâlâ bana ihtiyacın var."

"Belki de artık onu kurtarmak umurumda değildir." Tella bunu gerçekten kastedermiş gibi söylemiş olsa da sözleri ağzında acı bir tat bırakmıştı. Ne tam bir yalan ne de tümüyle gerçek sayılırdı.

Vale, Tella'nın inanç eksikliğini sezmişe benziyordu. Sinsice yaklaşırken yüzünde bir gamze belirdi. "Benim canavar olduğumu söyledin ama bu kadarı benim için bile taş kalplilik, Donatella."

Gamzesi kayboldu ve bir an için Tella, onun yüzünün dehşetle çöktüğünü gördü; tıpkı bir kartın içine hapsolmaktan ilk bahsettiğinde olduğu gibi. "İçinde anneni tekrar canlı görmek isteyen bir yan kaldıysa, bana yardım etmeyi tekrar düşünürsün. Legend, Mirelerin özgür kalmasından ve gücünü çalmalarından korkuyor; bizim güçlerimizi her

şeyden çok istiyor. Mirelerin olduğu Kader Destesi'ne elini sürecek olursa, annen de dâhil hepimizi yok eder. Onu kurtarmanın tek yolu, oyunu kazanıp onları kurtarmama yardımcı olmaktan geçiyor. Tabii, onun yerini alacak kadar aptal değilsen. Az önce dediklerine dayanarak, bunu yapmaya hevesli olduğundan şüpheliyim."

Vale, yaptıkları konuşma sanki hiçbir şeyi değiştirmemişçesine bahçeden aylak aylak çıkmadan önce cılız parmağıyla biriyle Tella'nın çenesini okşadı.

Tella şafaktan hemen sonra saraya zar zor geri döndüğünde, altın kule Elantine Günü Arifesi için değiştirilmişti. Tırabzanlar, Bekâr Gelin'in gözyaşı duvağını anımsatan parlak kumaştan dallarla kaplanmıştı. Gördüğü her hizmetçi, Tella'yı rahatsız edecek şekilde, dudaklarına kırmızı iplikler çizerek kendilerini Kraliçe'nin Cariyelerine dönüştürmüşlerdi.

Scarlett'in kaldığı safir kanat da aynı durumdaydı. Tella, ablasının neden Vale'yle birlikte olduğunu öğrenmek için ilk önce oraya uğramıştı. Elbette Scarlett kapıya cevap vermedi.

Tella ablasının kapısını biraz daha sert çalabilir ya da orada biraz daha uzun süre bekleyebilirdi ama bedeni uyumak için yakarıyordu. Belki de Vale gerçeği söylemişti. Belki de Scarlett, kız kardeşini incitmemesi yönünde onu uyarmak için Vale'nin peşine düşmüştü. Bu tam da Scarlett'in yapacağı türden bir şey gibi geliyordu kulağa.

Tella kuledeki odasına giderken yolda dikilmiş dudaklı daha birçok hizmetçinin yanından geçti. Çalışmaya gün doğumundan önceden başlamış olmalılardı. Tella önceki

gece çıktığında, her kapı sade ve süssüzken şimdi, lanet yerine kutsama getirmeleri ümidiyle Mireleri onurlandırmayı amaçlayan eski bir gelenek uyarınca, her kemerli geçidin ve girişin üstüne farklı maskeler asılmıştı.

Tella'nın kapısına Ölüm Bakiresi'nin incili kafesi asılmıştı. Tella bunun yalnızca bir diğer Elantine Günü Arifesi geleneği olduğunu biliyordu ama yine de, oyunda pes etmeye karar verdiği takdirde neler kaybedeceğinin bir hatırlatıcısı, bir ikaz gibi gelmişti ona. Hayatta kalmak için artık Caraval'ı kazanması gerekmiyordu ama annesini bir kartın içinde tutsak bırakabilir miydi?

Tella ondan nefret etmek istiyordu. Gökyüzüne annesinin kâğıttan bir zindanda çürüyebileceğini haykırdığında bunu yürekten kastetmişti. Yine de Tella'nın bir yarısı onu öncekinden de çok özgürleştirmek istiyordu. Paloma'ya kendisinin öylece verilecek işe yaramaz bir süs eşyası olmadığını ve korkusuz, zeki, cesur, sevilmeye değer olduğunu kanıtlamak istiyordu.

Annesinin lanetli yüzüğü Tella'nın parmağında ağırlaşmıştı. Belki Dante lanetle ilgili şu bahsettiği açığı bulurdu ama bulamadığı takdirde Tella, onu asla sevmeyebilecek bir kadını kurtarma uğruna yıldızlara köle olamayacağını biliyordu.

Peki ya Dante, Tella'nın kendini feda etmeksizin yıldızların kasasına girmesi için yüzüğünü kullanmanın bir yolunu bulmayı başarırsa ne olacaktı?

Peki ya Dante gerçekten Legend'sa, o zaman Tella, Vale'nin neler planladığını bilmesine rağmen sırt çevirip de onu Vale'ye teslim edebilir miydi?

Her şey öyle çarpık bir hal almıştı ki.

Dante eğer Legend çıkacak olursa, Tella bunun Dante'nin ona değer vermediği anlamına geleceğini söylüyordu kendine. Belki de önceki gece Tella'yı iyileştirmeyi önermemesinin nedeni, Tella'nın artık lanetli olmadığına inanmasıydı. Önceden kanını ona verdiğinde Tella'nın kurtulduğunu düşünmüş olabilirdi. Ama şayet bu gerçekse, Tella'nın kanaması niye tekrar başlamıştı?

Tella, Dante'nin masum olduğunu düşünmek istiyordu; Dante'nin Tella'ya değer verip vermediği ise konuyla alakasızdı. Dante eğer Legend'sa, Mireleri yok etmekte tereddüt etmeyecekti.

Tella genelde temkinli seçimler yapan biri değildi. Deneyimlerine göre, temkinli bir seçim çoğunlukla insana hiç seçim yapmadığını hissettirirdi; nazikçe geri çekilip daha fazla güç sahibi olanların uygun gördüklerini yapmasına müsaade etmeye benziyordu. Legend ve Vale, Tella'dan çok daha güçlülerdi. Fakat ikisi de istedikleri şeyi Tella'nın ele geçirmesine ihtiyaç duyuyorlardı. O da Tella'nın annesinin Kader Destesi'ydi. Tella olmasa ikisi de o lanetli desteye ellerini bile süremezlerdi. Tella olmasa Legend, Mireleri ve Tella'nın annesini yok edemezdi. Ve Tella olmasa Vale de ne Mireleri serbest bırakabilir ne de Legend'ın sihrini çalabilir, bu sayede tüm gücüne tekrar kavuşup kalpleri, duyguları ve hisleri kontrol etme yetisini kazanabilirdi.

Görünen o ki ikisi de Tella'nın oyunu onlar için kazanmasını bekliyorlardı. Ama belki de Tella'nın gerçekten kazanmasının tek yolu, onların oyununu oynamaya devam etmemeyi seçmesinden, annesini bulunduğu yerde, kartları da ne Vale'nin ne de Legend'ın onlara dokunabileceği

yerde, yıldızların kasasında güvende bırakmasından geçiyordu.

Annesini bir kartın içinde tutsak bırakma düşüncesi karşısında Tella'nın içine suçluluğu andıran bir his çöktü. Ama Paloma, Tella'nın yaşamı sanki bir ipotek parçasıymış gibi davranmıştı. Annesi ne Vale'den ne de Legend'dan daha iyiydi ve Tella içlerinden herhangi birinin ona oyun masasındaki bir piyonmuş gibi davranmasına bir daha izin vermemeye ant içmişti.

Tella yatağında aniden doğruldu. Kalbi çarpıyor, nabzı hızlı atıyordu; üzerindeki lanetin kalktığının başka iki kanıtıydı bunlar da. Aslında bu, Tella'ya kendini dünyayı fethetmeye hazır hissettirmeliydi ama aksine, dünyanın onu ele geçirmeye hazırlandığı hissini üzerinden atamıyordu.

İlk içgüdüsü, geleceğinin değişip değişmediğini görmek için Kâhin'i kontrol etmek olmuştu ama artık o karta güvenemezdi ve yapacağı seçimleri Mirelerin dikte etmesinden de bıkmıştı.

Yere yayılan gölgeler ve kollarında izi kalan uyku çizgileri, saatlerdir uykuda olduğunu belli ediyordu. Oyunu tamamlamayı artık planlamamasına rağmen bu kadar uzun süre uyumak istememişti.

Neredeyse alacakaranlık basmıştı. Pencereden süzülen ışık, Tella'nın süitindeki her şeyi tekinsiz bir kızıla

boyuyordu; yatağının kenarına sessizce kurulmuş, bunca zamandır onu bekler gibi duran inci beyazı mektup hariç.

Tella zarfı yırtarak açtı, mektubu okumaya başladığında gözleri biraz bulanıklaşmıştı. Ama ilk iki satırı okuduktan sonra görüşü keskinleşti ve zihni tümüyle ayıldı.

Benim sevgili Donatellam,

Önceki gece akşam yemeğinde bana arkadaşlık etme inceliğini gösterdiğin için teşekkür ederim. Seninle tanışmak beklenmedik bir lütuftu. Sen gidinceye dek senin bana önceden tanıdığım özel birini hatırlattığını fark edemedim. Tam olarak onun gibi görünmesen de Kayıp Cennet'le aynı yılmaz ruha ve dinçliğe sahipsin. Bu da onun kayıp annen olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Olduğu kişi dolayısıyla muhtemelen bunu söylememem gerekir ama Valenda, Cennet'in ortadan kaybolduğu gün sönükleşti. O bir hazineydi. Eğer o senin annense ve onu bulma arayışında benim herhangi bir yardımım olabilirse, haberim olsun.

Tekrar görüşünceye dek,
Elantine

Tella mektubu okumayı tamamladığında kendini tastamam uyanmış hissediyordu. Mektubu birden fazla kereler okumuş olabilirdi. Kafasını kaldırıp tekrar pencereden dışarı baktığında, güneş neredeyse batmıştı. Legend her an gökte yeni bir takımyıldız oluşturarak şehre Caraval'ın tekrar başladığını gösterebilirdi.

Elantine'ın mektubunu okumadan önce Tella oyunu bırakmaya, sadakatsiz annesini ve onun lanetli kart destesini tam olarak bulundukları yere terk etmeye kararlıydı. Tella o kasayı açmadığı sürece Mireler özgür kalmayacak, Legend da annesini yok edemeyecekti. Bu, mantıklı bir tavize benziyordu. Fakat şimdi, Elantine'ın mektubunu okuduktan sonra, bu seçim Tella'ya pes etmek gibi gelmeye başlamıştı. Armando'nun bahsettiği yaklaşık sona razı olmak gibi geliyordu.

Tella annesinin Yıldızlar Tapınağı'nda gördüğünden daha iyi bir halini düşlemenin aptalca olduğunu biliyordu. Buna karşın Elantine'ın mektubu Tella'nın, tıpkı Dante'nin de belirttiği gibi, annesinin öyküsünde eksik yanlar olabileceğini umut etmesine neden olmuştu.

Kapının öteki tarafından cılız bir ses, "Teslimat," diye seslendi.

Aşırı hevesli bir hizmetkâr pat diye süite dalarken Tella, Elantine'ın notunu hemen yatağına sakladı.

İçeri giren kişi, üstünde kavun boyunda mor bir kurdele duran, mürdüm rengi kocaman bir kutu taşıyordu. Bu, Tella'nın Minerva mağazasından gelen Elantine Günü Arifesi kostümü olmalıydı.

"Zannediyorum bu gece için giyinirken yardıma ihtiyacınız olacaktır." Hizmetçi, kutunun kapağını kaldırdı. "Ah, bu gördüklerim arasında en güzeli! Herkesin gözü size dönecek."

Hizmetçi kutudan füme tonlarında gümüş mavisi bir elbise çıkarırken, odanın her yanına gümüş ışıltılar saçıldı. Terzi, Tella'nın Kayıp Veliaht kostümünü seçmesine itiraz etmiş olabilirdi ama elbise üstünde olağanüstü bir

iş çıkarmıştı, hem de elbisenin Tella'ya Vale'nin gözlerini çokça hatırlatmasına rağmen.

Elbisenin sırtı açıktı ve yalnızca sıvı gümüş renginde incecik bir pelerinle örtülüyordu. Hizmetçi, Tella'nın elbiseyi giymesine yardım ettikten sonra ince pelerini Tella'nın omuzlarındaki, puslu mavi renkte tülden korseden çıkan zarif boncuklu kayışlara tutturdu. Sanki sihirli bir fırtınanın rüzgârlarıyla havaya saçılmışçasına göğsünden başlayıp gövdesi boyunca uzanan gümüş boyalı yapraklar olmasa edepsiz bir kılıkta olduğu söylenebilirdi. Dökümlü eteği gece yarısı mavisiyle sıvı metal renginin bir karışımıydı ve her hareketinde uhrevi dalgalarla ışıldıyor, tek bir hızlı dönüşle ortadan kaybolabilirmiş gibi görünüyordu.

"Fevkalade," dedi kız. "Acaba hazır mıs..." Kutunun dibinden siyah peçeli ve mumlu haşin tacı çıkarırken sözü yarıda kaldı. "Elantine'ın Kayıp Veliaht'ı olarak mı gidiyorsunuz? Bunun akıllıca olduğuna emin misiniz?"

"Bunun seni hiç ilgilendirmediğine eminim." Tella tacı hışımla kaptı.

Kız hızlı bir selamlamayla, "Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyordum," diye özür diledi. "Beni bağışlayın ama nişanlınızla ilgili söylentiler duydum ve önceden olanların ardından bir uyarıdan memnun olacağınızı sanmıştım."

Tella ona daha fazlasını sormamak için kendini dizginlemeye çalıştı. Laubali bir hizmetçiyle son konuştuğunda işler hiç de iyi sonuçlanmamıştı ve bu hizmetçi gerçekten gergin görünüyordu. Tella onun sesini saraydaki ilk gecesinden de anımsar gibiydi. Tella'nın kendisine bir tavşanı

anımsattığını ve onun için üzüldüğünü söyleyen hizmetçinin sesini andırıyordu. "Önceden ne olmuş?" diye sordu Tella.

"Gerçekten duymadınız mı? Tüm saray bununla çalkalanıyor. Gerçek Kayıp Veliaht'ın, Elantine'ın kayıp çocuğunun tekrar ortaya çıktığı söyleniyor. Elbette bunu kimse doğrulamadı daha." Hizmetçi sesini kıstı. "İmparatoriçe bu söylentiler çıktıktan hemen sonra hasta düştü."

Tella, "Nesi var?" diye sordu.

"Bu türden bir bilgiye benim erişimim yok," diye karşılık verdi hizmetçi. "Ama ciddi bir şeye benziyor."

"Muhtemelen o da Caraval'ın bir parçasıdır," dedi Tella. Eğer İmparatoriçe'nin gerçekten de kayıp bir çocuğu olsa, tam Caraval sırasında ortaya çıkması çok büyük bir tesadüf gibi duruyordu.

Ama ya İmparatoriçe gerçekten de hastaysa? Bu düşünce beklediğinden daha fazla rahatsız etmişti Tella'yı. Elantine mektubunda Tella'nın annesinden sanki onu tanırmış gibi bahsetmişti. Onun bir hazine olduğunu söylemişti. Tella bunun nedenini öğrenmek istiyordu ama eğer İmparatoriçe'ye bir şey olursa öğrenemezdi.

Hizmetçiye "Yardımın için teşekkürler," dedi. "Artık gidebilirsin."

Tella giyinmişti. Tek yapması gereken tacı başına takmaktı.

Ne yazık ki, Kayıp Veliaht'ın tacını oluşturan yanan mum çemberi ağır ve kaba sabaydı, taca iliştirilmiş kalın peçeden de etrafı görmek imkânsızdı.

Tacı başına takmadan önce Tella peçenin kumaşını çekiştirdi. Ancak, inatçı şeyin kımıldamaya niyeti yoktu.

Kumaşa tekrar asıldı.

Peçenin kopmasıyla tacın üstündeki mumlar da yerinden çıktı. Yoğun, erimiş mum damlacıklarına bölünen parçalar, geriye yalnızca siyah opallerle süslü beş keskin uç kalıncaya dek ufalanıp parçalandı.

Kırık Taç'ın kırık olmayan haline benziyordu. Armando onun geleceğine bakarken Tella'nın gördüğü tacın aynısıydı.

Kırık Taç birbiriyle eş güçlükte iki yol arasında yapılması imkânsız bir seçimi öngörüyordu. Tella ellerindeki çemberin aynı taç olmadığının farkındaydı. O taç bir kart destesine hapsedilmiş, bu taç ise henüz kırılmamıştı. Ama parmaklarının nereye dokunsalar uyuşmasından hoşlanmamıştı.

Tacı kutuya koymak istiyordu. Bu tacı başına takmak ona kötü bir fikir gibi geliyordu. Ama ondan da, onunla birlikte zihninde beliren fikirlerden de korkmayı reddediyordu.

Tacı başına takarken aynada kendine baktı. Taç, mumlar üzerindeyken olduğu kadar ağır değildi ama buklelerine temas ettiği andan itibaren Tella, tacı takmak sanki henüz hazır olmadığı imkânsız bir seçime uzanan ilk adımmış gibi, içinde bir kıpırtı hissetmişti.

Tella bu histen kurtulmaya çalıştı. Sırf İmparatoriçe'yle annesi hakkında konuşacak diye, oyunu kazanıp Paloma'yı kurtarabilmesi için kendini yıldızlara kurban edecek değildi. Yine de Vale'nin bahtsız sikkesini kostümünün cebine iliştirirken yakaladı kendini; sikkeyle birlikte Kâhin'i ve annesini hapseden kartı da almıştı.

ELANTİNE GÜNÜ ARİFESİ CARAVAL'IN SON GECESİ

Yıldızlar o gece göz alıyor, Valenda'nın her yanını tüm görkemleri ve ışıltılarıyla aydınlatıyorlardı. Legend onları devasa bir kum saati şekline sokmuştu. Altın sarısı ve kavurucu kızıl renklerinde ışıldıyor, kum tanelerini andıran al yıldızlar dökerek, muhtemelen Caraval'ın bitişini duyuran şafağa doğru geri sayım yapıyorlardı.

Kum saati, oyunun son gecesinin gerçekleştiği yer olan sarayın üstünde asılı duruyordu. Tella pencereden dışarı baktığında ona şöyle bir göz attı. Aşağıda altın kuleyle sarayın diğer kanatları arasında yer alan cam avlu, lanetlenen Mirelerin kılığına girmiş insanlarla dolmaya başlamıştı.

Neyse ki oyunculardan hiçbiri kuleye alınmıyordu. Kadim yapı ürkütücü denebilecek bir sessizliğe gömülmüş-

tü. Tella giderek daha da yukarıya tırmanırken çürük çarık ahşap basamaklara çarpan ayaklarının tıpırtısını duyabiliyordu sadece.

Önceki akşam yedikleri yemek sırasında Elantine, Elantine Günü Arifesi havai fişeklerini en üst katta izlemekten bahsetmişti. Hatta Vale'ye Tella'nın da gösteri için onlara katılacağını umduğunu söylemişti. Bu tam bir davet sayılmazdı, Vale bundan bir daha hiç bahsetmemişti ama Tella, İmparatoriçe'nin sözlerinde samimi olduğunu umuyordu.

Kulenin tepesine vardığında muhafızlar onu durdurdu. Bir düzine kadar muhafız olsa gerekti; yolu kapatırlarken zırhları gürültüyle ve sertçe tangırdadı.

Tella'nın bacakları merdivenleri çıkmaktan sızlıyordu ama dik durup soluğu kesilmeden konuşmayı yine de becermişti. "Ben veliaht prensin nişanlısıyım ve Majesteleri beni bu akşam kendisiyle havai fişekleri izlemeye davet etti." Tella Elantine'ın mektubunu, üzerindeki kraliyet mührünü göstererek, sanki bir davetiyeymiş gibi çıkardı. Ama buna gerek yoktu.

Muhafızlar, sanki onun gelişini bekliyorlarmış gibi çekilip yol verdiler. Bunun nedeni İmparatoriçe'nin onu havai fişekleri izlemeye gerçekten davet etmesi mi, yoksa mektubunun Tella'yı oraya çekeceğini bilmesi miydi, Tella merak ediyordu. Geleceğini Mirelerin ya da kaderin ellerine bırakmaktan bıkmıştı ama Elantine'la yapacağı bu görüşme ona kaçınılmaz bir şeymiş gibi geliyordu.

Kulenin tepesi alt kısmından çok daha dardı; pek de geniş olmayan tek bir odadan ibaretti ama sonradan Tella'nın aklında uçsuz bucaksız kalacaktı yine de. Du-

varlar ve tavan yekpare camlardan oluşuyordu; izlemek, düşlemek ve dilek dilemek için yapılmış bir gözlemeviydi burası. Legend'ın karışıp bulanan kum saati öyle yakındaydı ki, Tella onun içindeki yıldızların dökülüşünü duyabildiğine yemin edebilirdi; Tella odada ilerlerken bir ıslık sesiyle tehlikeli bir şarkıya koyulmuşlardı.

Süitin kendisi sade bir zarafet taşıyordu. Kül beyazı bir ağaç odanın ortasında büyümüş, dökülmek üzereymiş gibi duran gümüş yapraklarla doluydu. Onu, hepsi de tertemiz cama bakan, tıpkı ağaç gibi gümüş ve beyaz renkli kapitone sedirlerden oluşan bir daire çevreliyordu. Odadaki tek gerçek renk zerresi, Elantine'ın yanındaki vazoda bulunan kırmızı gül buketiydi.

İmparatoriçe neredeyse cama değecek kadar pencerelere yakın duran bir koltuğa oturmuştu. Kostüm giymiş görünmüyordu ama üzerinde ruhani bir hava vardı ve bunun tek nedeni giydiği beyaz elbise değildi.

İki gece önce Tella onunla tanıştığında İmparatoriçe Elantine canlılığın, gülücük ve kucaklamalarla dolup taşmanın tanımı olmuştu. Belki de bu konuda fazla müsrif davranmıştı. Şimdi sandalyesine, tıpkı aşırı hevesli hizmetçinin anlattığı gibi beti benzi atmış ve solgun bir halde yığılıp kalmıştı.

Elantine'ın sesi bile konuştuğunda kulağa hastalıklı geliyordu. "Bunca yolu tırmanmışsın canım; dilinin ucuna kadar gelen soruyu da sorabilirsin."

"Size ne oldu?" deyiverdi Tella.

Elantine başını kaldırıp baktı. Kara gözleri Tella'nın hatırladığından daha büyüktü ya da belki yüzü incelmişti. Elantine iki günde yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyor-

du. Kadının oturduğu yerde bile giderek yaşlandığına yemin edebilirdi. Solgun yanaklarında yepyeni kırışıklıklar oluşurken, "Buna ölmek deniyor canım. Yetmiş beşinci doğum günüm için neden böylesine görkemli bir kutlama istedim sanıyorsun?"

"Ama... ama önceki gece çok iyi görünüyordunuz."

"Legend'dan bir tonik." Elantine'ın gözleri yanındaki masada duran beyaz güllere kaydı. "Zayıflayan sağlığımı Vale'den gizlememe yardım ediyordu."

"Yani, Legend'la tanıştınız mı?"

İmparatoriçe'nin dudakları yamuk bir sırıtışla kıvrıldı. "Onun tüm yardımlarından sonra, Legend'ın kim olduğunu bilsem bile, onun sırrına ihanet etmem. Ve bunca yolu onun hakkında sorular sormak için tırmandığını da sanmıyorum."

Elantine'ın bakışları Tella'nın elindeki mektuba döndü.

Tella hâlâ İmparatoriçe'ye, aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerde gibi duran Legend hakkında daha fazlasını sormak istiyordu.

Ama Elantine ölmekte olmasına rağmen, tekrar konuşmaya başladığında, ses tonu herhangi bir itirazın önünü alacak sertlikteydi. "Kayıp Cennet senin annen, değil mi?"

"Ben onu Paloma adıyla tanıyordum," diye itiraf etti Tella. "Gerçi babam ona anne yerine bu isimle seslenmemden hiç hoşlanmazdı."

Elantine dilini damağında şaklatarak cık cık etti. "Cennet'in erkekler konusunda böyle talihsiz bir zevki vardı."

Tella ona katılacak olsa da babasından daha fazla bahsetmek istemiyordu.

"Onu nasıl tanırdınız?" diye sordu Tella bir koltuğa otururken. Bir imparatoriçe karşısında nasıl davranılması gerektiğine dair uygun görgü kurallarını hâlâ tam olarak bilmiyordu ama Meridyen İmparatorluğu'nun tamamına hükmeden kadına tepeden bakmak da ona tuhaf gelmişti.

Elantine, harcadığı efora karşılık gerekenden daha fazla bedenini titreterek derin bir soluk aldı. "Cennet'i son gördüğümde geçen gece bahsettiğim Kader Destesi'ni çalıyordu. Onu, kartların yalnızca başına bela olacağı yönünde uyardım ama bunun yerine farklı bir sözcük seçmeliydim. Izdırap ya da keder gibi. Cennet sadece belayı sevdiğini söylemekle yetindi. Ama inanıyorum ki onun asıl sevdiği hayattı."

Elantine pencereden dışarıya, Legend'ın aşağıdaki oyunun üstünde parıldamaya devam eden kırmızı yıldızlarının olduğu yere göz gezdirdi. "Cennet, aranan suçlular dükkânındaki bir resimden çok daha fazlası olabilirdi. Zeki ve kıvrak zekâlıydı, kolayca güler ve severdi. Gerçi insanlara duygularının ne kadar derin olduğunu belli etmemeye çalışırdı. 'Suçlular sevmez,' demişti bir keresinde bana. Ama bence Cennet sevdiğinde tıpkı hayatı nasıl yaşıyorsa, aynı şevkle sevdiği için korkuyordu sevgiden."

Tella tüm bunların kendisini daha iyi hissettirmesi gerektiğini düşünse de, annesinin böylesine yoğun sevebildiğini öğrenmek onu daha da incitmişti çünkü buna rağmen kendi kızına değer bile vermemişti.

Tella'nın oradan gidip kendine işkence etmeyi kesmesi gerekirdi. Fakat İmparatoriçe'nin bildiklerinde neredeyse kişisel denebilecek bir şeyler vardı. Yalnızca iki cümlesi bile Aiko'nun paylaştığı hemen her şeyden çok daha

derindi. Tella, Elantine'ın gençliğinde delişmen olduğunu duymuştu ama gençliği Tella'nın annesiyle aynı yaşlara denk gelmiyordu.

"Onunla nasıl tanışmıştınız?" diye sordu Tella.

İmparatoriçe yavaşça Tella'ya döndü. "Bu, Cennet'e sorman gereken bir hikâye."

"Bunun gerçekleşeceğini pek sanmıyorum." Tella yavaşça koltuğundan kalktı. "Onu arayışım burada son buluyor."

"Yazık," dedi Elantine. "Senin öyle kolay pes eden biri olduğunu sanmıyordum."

"Önce o benden vazgeçti."

"Buna inanabileceğimi sanmıyorum." Elantine'ın ses tonu yumuşamıştı. Tella bunun yorgunluktan kaynaklandığını düşünebilirdi ama ses tonunda zayıf hiçbir yan yoktu. "Benim tanıdığım Cennet vazgeçmeye inanmazdı. Ve sen gerçekten de onun kızıysan, o zaman onun senden vazgeçmeyeceğine eminim. Aslına bakarsan, eğer o senin annense seni çok derinden sevdiğini tahmin ediyorum."

Tella alaycı bir homurtu çıkardı.

"Bunu duymadım varsayacağım," dedi Elantine. "Eminim İmparatoriçe'nin yüzüne karşı onunla alay edemeyeceğine dair bir yasa vardır. Ama senin bu yaptığının benden ziyade annenle ilgili olduğunu tahmin ediyorum. Şunu itiraf etmeliyim ki zannımca, sen annene karşı nasıl hissediyorsan benim çocuğum da bana karşı öyle hissediyor olmalı. Ben de bir ebeveyn olarak başarısızlık örneğiydim. Kendi çocuğumdan uzunca bir süre ayrı kalmama neden olan hatalar yaptım. Ama bu, çocuğumu sevmediğim anlamına gelmiyordu. En iyisi olduğuna ina-

narak yaptığım seçimlerin birçoğu yalnızca bizi ayırmaya yaradı."

"Ama kayıp çocuğunuzun geri döndüğünü duydum."

"Bu sarayda haberlerin ne çabuk yayıldığını unutmuşum." Elantine gülümsedi ama her nasılsa, bu ifade gözlerini mutludan ziyade üzgün kılmıştı. Kırışık dudakları yukarıya kıvrılırken gözkapakları düştü. Bu, çocuğuyla tekrar bir araya henüz gelmiş bir annenin ifadesi değildi.

Ancak, İmparatoriçe dedikoduları reddetmiyordu da. Bu da Tella'yı meraklandırmıştı: Ortaya çıkan bu kişi gerçekten Elantine'ın çocuğu muydu, yoksa Elantine artık ölmekte olduğundan Vale'nin tahtı ele geçirmesini engellemek için bir çözüm yolundan mı ibaretti?

"Ömrümün büyük kısmında Meridyen İmparatorluğu'nu her şeyin, hatta çocuğumun bile üstünde tuttum. Şimdi bu seçimlerin birçoğundan pişmanım ama yaptıklarımı değiştirmek için artık çok geç. Sanırım bu sabah seni bu yüzden düşünüyordum." Elantine'ın gözlerindeki hüzün artmıştı. "Seni terk ettikten sonra annene neler olduğunu bilmiyorum ama umarım onu bulursun Donatella. Gerçek sonunu yaşayabilecekken sakın bana benzeyip bir yaklaşık sonun rahatını kabullenme."

"Bunun ne anlama geldiğini anladığımı sanmıyorum," dedi Tella.

"Hikâyede her şeyin en kötü gittiği, durumun umutsuz hissedildiği kısımda çoğu insanın pes ettiği anlamına geliyor. Ama umuda en çok o zaman ihtiyaç duyulur zaten."

Elantine gözlerini Tella'nın eline dikmiş dururken, bu kez üzgünden ziyade daha mutlu bir ifadeyle gülümsedi. "Bak. Bence annenin yüzüğü bile aynı fikirde."

Parmağındaki opal titreşince Tella aniden geriye sıçradı. Yüzüğün içindeki renkler kıpırdıyordu. Ortadaki altın çizgi, bir alevmişçesine ansızın çakıp taşın çevresini mor ve kiraz kırmızısı renklerde dolanmış, böylece kıymetli taş parıltılı bir kehribar renginde ışımaya başlamıştı.

Kule, Tella'nın bacaklarını titreterek sarsıldı. Yalnızca bir saniye sürmüştü. Ama Tella o anda dışarıdaki yıldızların bile kırpıştığına yemin edebilirdi. Yüzük hep güzel olmuştu ama şimdi Tella'nın tüm elini aydınlatacak kadar parlak ışıldıyor, uhrevi bir hal alıyordu.

Dante ne yapmıştı?

Tella'nın damarlarını kor bir panik kapladı. Yüzüğün lanetindeki açığı bulmuş olmalıydı. Bunu niye Tella için yapması gerekmişti ki? Tella'ya merak etmemesini, kendisinin o kadar da özverili olmadığını söylemişti ama taşın lanetten arınması için bir bedel ödemesi gerekiyordu.

Tella ürperdi ve başındaki taç sarsıldı. Onu durdurmak için uzandı. Fakat eli de bacakları kadar dengesizdi. Tacı düzeltmek yerine yere düşürüverdi. Taç devrilip lirik bir gümbürtüyle zemine çarptı.

"Ay aman." Elantine bir elini ağzına götürmüştü.

Tella bir lanet okudu. Parıltılı siyah opallerle süslü beş keskin opsidiyen parça düştükleri yerden ona bakıyordu. Kırık Taç'ın tıpatıp aynısı gibiydi .

Tella sesi titreyerek, "Çok özür dilerim," dedi.

"Üzülme çocuğum. Bunu benim için temizleyebilecek adamlarım var ve senin yaptığın hiçbir hata yok."

Ancak, Tella bir hata yapacaktı.

Titremeye devam ederek yerdeki kırık taca bakarken, imkânsız seçimi fazlasıyla netleşmişti. Dante, Tella'nın

annesinin kasasına girmesinin Tella açısından hiçbir fedakârlık gerektirmeyen bir yolunu bulmuştu. Elbette Dante'nin bunu Tella'yı kurtarmak için mi, yoksa kızın kartları ele geçirmesini kesinleştirmek için mi yaptığını bilmiyordu. Tella hangisinin doğru olduğunu istediğinden bile emin değildi. Dante eğer Tella'yı kurtarmak için bir şeyi feda ettiyse, Vale için ona ihanet etmek Tella'yı nasıl bir insan yapacaktı? Tabii bununla, Dante'nin Legend olduğunu varsayıyordu. Ama Tella, Legend'ın kim olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Ve oyunu kazanmadığı takdirde öğrenemeyecekti de.

Belki de oyunu *kazanmamak* daha iyi olurdu.

Oyunu kazanmanın sonradan seni pişman edecek bir bedeli var. Nigel, Tella'yı bu konuda uyarmıştı ama uyarmamış olsaydı bile, Tella gelecekte onu pişmanlıkların beklediğini biliyordu. Vale karşısında Legend'a ihanet etmeyi seçerse Vale Legend'ın gücünü alabilecek, Mireleri özgür bırakacak ve bu sırada büyük ihtimalle Legend'ı yok edecekti. Fakat eğer Tella Legend'a ihanet etmezse, Mirelerin olduğu desteyi ona verirse de Legend onları yok edecekti. Bunu yaparak Legend, tüm kartlar bağlantılı olduğundan, Tella'nın annesini de yok edecekti.

Tella'nın gözleri pencerenin dışına kaydı. Bu kadar yüksekten bakıldığında aşağıdaki insanlar, dönüp duran yıldızlarla parlak fenerlerin ışığı altında ve Caraval'ın son gecesiyle Elantine Günü Arifesi'nin hararetli heyecanı içindeki renkli noktacıklar gibi görünüyorlardı.

Başka bir hikâyede Tella aşağıya inip onlara katılabilirdi. Hoş kokulu şarapla sarhoş olabilir, yabancılarla dans edebilirdi. Hatta yıldızların altında biriyle öpüşe-

bilirdi bile. İstediği şeyin bu olması gerekirdi. Kendine bunu istemesini söylemişti. İçine çekildiği ve farklı yönlere kayan bu oyunu da, kendisini terk edip giden kadını da geride bırakıp gidebilirdi. Annesinin onu umursadığını düşünerek hareket etmeyi bırakmasını söylemişti kendine. Ama Elantine'ın gerçek sonlar ve yaklaşık sonlar hakkındaki sözleri Tella'ya acı vermeye devam ediyordu.

Annesine sırt çevirmek istiyordu ama bu ona boş vermekten ziyade pes etmek, daha fazlasına sahip olma şansı varken daha azıyla yetinmek gibi geliyordu. Annesinin onu yine incitmesine izin vermek istemiyordu. Fakat ya Elantine haklıysa ve annesi onu gerçekten sevdiyse?

Tella'nın annesi, kimse onları ele geçiremesin diye kartları yıldızların kasalarına yerleştirmişti. Belki de annesi onlara bir daha dokunmayı asla planlamamıştı. Ya Tella'yı yıldızlara sunduysa ama Tella'yı vermeye asla niyeti olmamışsa? Belki de kartları yalnızca lanetli bir anahtarla açılabilen bir kasaya kapatmak Paloma'nın onları güvende tutmak için seçtiği yoldu. Ancak sonrasında annesi bir şekilde kendini bir kartın içinde tutsak bulmuştu.

Tella kuleden ne zaman ayrıldığının farkında değildi. Ancak ansızın kendini merdivenlerden aşağıya koşup, Caraval'ın gerçekleştiği avluya doğru telaşla ilerlerken bulmuştu; aklında yalnızca annesi vardı.

38

Havadaki sihir öylesine yoğundu ki Tella'nın dilinde pudra şekeri gibi bir tad bırakmıştı; insanı gizem dolu büyüsü olan bir dünyaya karşılıyordu adeta.

Görkemli avlu sanki bir efsaneden çekip çıkarılmış gibi duran bir pazara dönüştürülmüştü. Üstlerinde şu türden isimler taşıyan tenteler vardı:

Majestelerinin Sihirli Elbiseleri

Azize, Azize'nin Efsun Dükkânı

Suikastçının Bıçakları ve Ölümcül Boyunluklar

Kâhin'in Sihirli Kadehleri

Ayrıca daha bir dolu Mire'nin onuruna asılmış tabelalar ve devasa posterler de vardı.

Verirsen bir öpücük Talih Hanım'a, gerçekleştirir yüreğinin en büyük dileğini anında.

İstersen genç ölmeyi ama hızlı yaşamayı, bulmalısın Zırdeli Soytarı'yı!

Kim görürse Gebe Bakire'yi, değişmek üzeredir geleceği...

Tella dikkatinin dağılmasına izin vermedi; Yıldızlar Tapınağı'na gitmesi gerekiyordu ama insanlar *üstüne üstüne gelirken* avluda ilerlemek biraz daha zor oluyordu. Zehirbaz gibi giyinmiş hayal meyal bir figür onu zehrini tatmaya davet etmişti. Bir dizi Kayan Yıldız ise ona yıldızlar kadar ateşli duygulardan bir parça önermişti.

Tella karşılık verme zahmetine bile girmeden kalabalığın arasında olabildiğince hızlı ilerledi. Scarlett'i, süzülen elmaslar misali yüzüne dökülen bir gözyaşı duvağı takmış Bekâr Gelin kılığında görür gibi olduğu an duraksadı sadece. Scarlett şayet Tella'nın ne yapmak üzere olduğunu bilseydi, onu kesinlikle durdurmaya yeltenirdi.

Ancak Tella durdurulmak istemiyordu. Bu, annesini kurtarmak için elindeki tek şanstı ve eğer bu şansı değerlendirmezse yaşadığı süre boyunca buna pişman olacaktı.

Mabet Bölgesi'ne doğru yaptığı fayton yolculuğu sırasında, Legend'ı Vale'ye teslim etme fikri yüzünden vicdan azabı çekmeye devam etmişti. Fakat Tella bunun tek sebebi olarak Dante'ye delicesine âşık olmasını görüyordu. Legend'a ihanet etmek ona Dante'ye ihanet etmek gibi geliyordu. Ama belki de ikisi aynı kişi değillerdi. Ama eğer Dante gerçekten de Legend'sa, o zaman başından beri Tella'ya ihanet eden de o çıkacaktı.

On çan sesinin ardından Yıldızlar Tapınağı'na ulaştı.

Tapınağın tehditkâr kapılarına vardığında kapıyı çalmasına gerek kalmamıştı. Sanki tapmak onu sessiz bir şekilde karşılıyormuşçasına, kapılar ses çıkarmadan açılmışlardı.

Kapının diğer tarafında kule gibi bir adam olan Theron duruyor, acımasız suratına dağlanmış sekiz uçlu gaddar yıldızla daha da heybetli görünüyordu. Tella'nın önceki gün onunla ilk karşılaştığındaki gibi giyinmişti: Kalın deriden giysiler ve kobalt mavisi bir pelerin.

Hakkını vermek gerek ki Theron, Tella'nın önceki gece aniden oradan ayrılmasından hiç bahsetmedi. Tella'nın ortadan kaybolmasına ve tekrar ortaya çıkmasına neyin neden olduğunu düşünüyorsa bile bu, kayıtsız tutumunun ardında gizliydi.

Kasvetli girişin içine doğru Theron'ı takip ederken Tella'nın cilalı zemine vuran ayakkabılarım çıkardığı tıkırtılar haricinde başka ses yoktu. Ortadaki parlayan havuz henüz aydınlatılmadığı için etrafa yoğun bir soğuk katmanı çökmüştü.

Tella kraliyet avlusunun bir yerinde pelerinini kaybetmiş, bu da sırtıyla kollarını açıkta bırakmıştı. Bu yüzden üşümesi gerekirdi aslında ama, "Annemin kasasını açmaya geldim," derken ensesinden terler damlıyordu.

Theron'ın gözleri Tella'nın yüzüğüne döndü. "Bu kadar iyi bir dostun olduğu için şanslısın."

Aklına Dante gelince, Tella'nın ensesinden damlayan terlere, içine henüz çöken bir huzursuzluk eşlik etmeye başladı. "Yüzükteki laneti kırmak için size ne verdi?"

"Laneti kırmanın tek bir yolu var. Ama her laneti alt etmenin başka bir yolu daha vardır daima. Şu anki durumda, laneti geçici bir süre yüzükten kaldıracak bir takas yaptık. Şimdi, soru sormaya devam etmek mi istersin, yoksa kasanı görmek mi?"

"Önce, Dante'nin karşılığında ne verdiğini söyleyin."

"Bize bir söz verdi. Ne olduğunu sana söyleyemem ama ona değer veriyorsan, sözünü mutlaka tutmasını istersin."

"Tutmazsa ne olur?"

Theron ellerini yüzündeki yıldız şekilli damganın üzerinden geçirdi. "Eğer Dante bizi yüzüstü bırakırsa, ölür."

Tella'nın ağzı kuruyuverdi.

Theron tek kelime daha etmeden Tella'yı girişin arka kısmındaki, acıklı taştan heykellerin bekçilik ettiği kapıya yönlendirdi ve kapıyı açmak için kendi yüzüğünü kullandı.

Kapının ardındaki sekizgen ek yapıyı gömülü gizemlerin ve kadim sihrin kokusunu taşıyan ılık hava sarmıştı. Girişin aksine bu bölge ışıldayan altınlardan ve inci beyazlarından ibaret değildi. Ahşaptan ve eskiydi, Elantine'ın altın kulesinin ilk katındaki gibi sakin bir ağırbaşlılıkla doluydu. Kadim ışık pürüzlü zeminde dolanırken, Legend'ın ya da Vale'ninkinden çok daha eski bir sihir, görünmez dillerle Tella'nın ellerinin üstünü yalayıp tadıyordu.

Theron bu tapınağın turistik bir yer olmadığını söylerken doğruyu söylemişti.

Kasalar yerin derinliklerine gömülmüştü. Theron, Tella'yı ek yapıdan alıp bir kapıdan geçirdi ve sarmal inen topraktan bir merdivene çıkardı. Tella basamakları saymamıştı ama ışıldayan elbisesinin altındaki bacaklarını terletmeye yetecek kadar fazlaydı. Nihayet en alt basamağa vardıklarında, karşılarına çıkan geçitler dar ve loştu, yerde kendiliğinden bitivermiş gibi duran bir dizi mumla aydınlatılmışlardı. Theron ve Tella'nın onların çevresinden dikkatle geçmesi gerekmişti.

Tella, önündeki adamın yalnızca siluetini seçebildiği çok loş bir koridorun yarısında Theron kulpu olmayan taştan bir kapının önünde durdu. "Bu kapı yalnızca senin için açılacak. Giriş hakkı kazanmak için tüm yapman gereken, yüzüğünü kapıya değdirmek. Ama dikkatli ol, senin şu Dante'nin bizimle yaptığı anlaşma bu kasayı yalnızca bir kez açmana müsaade ediyor. İçerideki bir objeyi yerinden oynatmayı ya da olduğu yerde bırakmayı seçeceksen, seçimini dikkatli yap. Bu kapıyı kapattığın anda onu tekrar açmanın tek yolu annenin borcunu ödemek olacak."

"Ya kapıyı hiç açmazsam?" diye sordu Tella. "Benim adıma yapılan o anlaşmayı geçersiz kılar mı bu?"

"Hayır. O söz verildi bir kere. Kasayı kilitli bırakmak, sadece Dante'nin yaptığı fedakârlığı boşa harcamak olur."

Tella'nın avuçlarını ter basmıştı. Dante'nin onun yardımına koşmaması gerekirdi. Bu, Tella'ya onun Legend olmadığı yönünde daha fazla umut verdi. Legend yaptığı fedakârlıklarla ünlenmiş biri değildi ve Tella için değişmesi ne kadar gurur okşayıcı olsa da, Tella durumun böyle olmamasını diliyordu için için. Çünkü Tella aynısını onun için yapamazdı. Buraya annesini kurtarmaya gelmişti, hem de bedeli ne olursa olsun.

Tella kasa kapısını açmadan önce Theron'ın gitmesini bekledi. Dar koridorun aksine, kapının ardındaki odanın içi genişti ve belirsiz bir kaynaktan yayılan ışıkla aydınlanıyordu. Odanın ortası boş olsa da süt beyazı rafların sıralandığı duvarlar fantastik hazinelerle doluydu: Canlı gibi duran resimler, altın araç gereçler, karmaşık silahlar, dans eden figürler, antik kalıntılar, mücevherli taçlar,

ağır kitaplar ve içinde muhtemelen sihirli şeylerin çalkalandığı etiketsiz şişeler.

Trisda'ya gelmeden önce Paloma'nın hayatı işte böyleydi.

Tella bu eski yaşama ait her bir zerreyi hazmetmek için bir an durdu. Merakla ve diğerlerine nazaran daha güzel duran objelerin bazıları için tutkuyla tutuşuyordu ama zaman harcamak ya da annesinin kartları gibi lanetli olabilecek herhangi bir şeye dokunma riskine girmek de istemiyordu.

Ellerini önünde kenetli halde tutarken gözleriyle etrafı taramaya devam etti, ta ki gözüne bir kutu çarpıncaya dek. Sıra dışı bir ürperti Tella'nın omuzlarını yalayıp geçti. Kutu, odadaki ışığın geri kalanı sanki ona dokunamazmışçasına titreşen karanlık halesi haricinde önemsiz, ahşaptan basit bir eşyaydı.

Ona doğru ilerlerken Tella'nın gözü başka hiçbir şeyi görmüyordu; yanına gidip kapağını kaldırdı. Kartlar tam da Tella'nın hatırladığı gibi görünüyordu. Öyle koyu bir patlıcan tonundalardı ki neredeyse siyah sayılırlardı; altın tozu ve koyu kızıl mordan helezon dönen kabartmalı işlemeleriyle bir zaman olduğu gibi yine Tella'ya çiğ düşmüş çiçekleri, cadıların kanını ve *sihri* hatırlatıyordu.

Tella geleceğini şimdi öğrenmeye kalksa kartların neler göstereceğini merak ediyordu ama bir tanesini bile çekip açmaya cesareti yoktu.

Desteye parmağının ucunu bile değdirmeden, Kâhin'i kartların üstüne koydu. Ardından annesini esir tutan kartı, elbisesinin içinde güvenle sakladığı yerden çıkardı.

Kartların çevresindeki hale, ilave bir kart eklemek

desteyi bir şekilde daha güçlü kılmış gibi, daha da karanlık bir hal almıştı.

Tella bunun beraberinde getirdiği nefreti duymazdan geldi. Derin bir nefes verip göğsünde sıkışan ve ona durmasını tembihleyen o ağır baskıyı dışarı saldı. Neredeyse başarmıştı. Şimdi tek yapması gereken desteyi alıp oyunu kazanmaktı. Ardından annesini geri getirebilecekti.

Eli, ufak yığının üstünde havada durdu, Legend'ın onu bulmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu. Dante Legend'a kartların tapınakta bulunduğunu söylemiş olmalıydı. Bir ihtimal, Legend onu tapınak merdivenlerinde bekliyor olabilirdi. Ve Nigel ona, *Caraval'ı kazanırsan, göreceğin ilk yüz Legend'ınki olacak*, diye söz vermişti.

Tella derin bir soluk aldı. Eğer tüm bunlar işe yarayacaksa, oyunu resmen kazanmadan ya da yıldızlar tapınağından dışarı çıkmadan önce Vale'yi çağırması gerekiyordu. Elini gümüş elbisesinin içine sokup parmaklarıyla bahtsız sikkeyi yokladı.

Theron'ın sesi aniden kasaya doluverdi. "O habis sihri burada kullanma, yoksa bu kapıyı kapatırım ve asla dışarı çıkamazsın."

Tella elini hemen elbisesinden çekip çıkardı. Parmakları titredi.

Daha içeri girmeden Vale'yi çağırması gerekirdi. Şimdi onu çağıramayacak olmak, ona fikrini değiştirmesi için verilen ikinci bir şans gibi geliyordu. Ama Tella'nın kararı kesindi. Kartları alıp kasadan çıktığı anda geri dönüşü olmayacaktı. Sadece bahtsız sikkeyi eline almakta hızlı davranması gerekiyordu.

Yine de risk alıyordu. Bu tapınağın dışına çıkar çık-

maz, kartlara hapsedilmiş her Mire ve insan ya tüm gücünü Legend'dan geri aldığı anda Vale tarafından serbest bırakılacak ya da Vale yeterince hızlı gelemezse, Tella'nın annesiyle birlikte Mirelerin hepsi birden Legend tarafından yok edileceklerdi.

Dünya değişmek üzereydi. Ya Mirelerin hepsi ve Tella'nın annesi özgür kalacak ya da Legend onları yok edip dünyanın en güçlü insanına dönüşecekti.

O gece erken saatlerde yıldızların kırpışmasına şaşmamalıydı. Tella ahşap kutuya ulaşıp da lanetli Kader Destesi'ni cesurca eline alıp Caraval'ı tekrar kazandığında onların yine öyle yapacaklarını tahmin ediyordu.

Tapınaktan çıkarken Tella'nın kalbi gümbür gümbür atıyordu. O gece olan her şeyin ardından kalbinin atacak gücü kalmaması gerekirdi aslında ama serin akşam havası suratına vurarak elbisesinin gümüşü andıran yapraklarını dalgalandırırken daha da hızlı çarpmayı becermişti. Tella, serinliği umursamaksızın elini bir kez daha Vale'nin bahtsız sikkesi için cebine daldırdı.

"Tella..." Kalın ve içini sızlatacak denli tanıdık bir ses basamaklardan ona seslenmiş, peşinden de Dante'nin ağır adımlarının yankısı gelmişti.

Tella donakaldı.

Caraval'ı kazanırsan, göreceğin ilk yüz Legend'ınki olacak.

Hayır. Hayır. Hayır.

Tella onu göremeden gözlerini çabucak kapattı. Belki gözlerini açmazsa Dante yürüyüp gider, Tella başka bir yüz görür, Dante de Legend olmazdı.

Dante'nin merdivenleri çıkarak yaklaştığını duyuyordu. Basamaklara vuran çizmeleri ağır ve coşkuluydu.

"Benimle gece yarısından sonra buluşacağını sanıyordum," diye seslendi Tella.

"Buraya erkenden geleceğine dair bir his doğdu içime." Ses tonu biraz daha yakından geliyordu.

"Gelmemeliydin."

"Tella, bana bak." Bir adım daha. Sonra Tella, Dante'yi sürekli sarmalar gibi duran o çarpıcı sıcaklığı hissetti. Dante tam önünde dikiliyormuşçasına, sıcaklığı Tella'nın omuzlarına ve göğsüne yansıyordu. "Seninle bu şekilde konuşamam."

Tella gözlerini sımsıkı kapalı tutmayı sürdürdü. Böyle olmaması gerekiyordu. Dante'nin Legend olduğundan şüphelenmişti ama haklı çıkmayı beklememişti.

"Seninle konuşmak istemiyorum," dedi Tella. "Legend'la konuşmak istiyorum."

"O halde gözlerini aç ve konuş benimle."

Tella'nın bacaklarının bağı çözülüverdi.

Tella'nın bildiği dünya paramparça olurken, Dante'nin kolları ona dolanıp bedenini sabit tuttu.

Dante, Legend'dı.

Legend, Dante'ydi.

Yine de Tella'yı hâlâ bırakmıyordu. Bir eli Tella'nın belinden kalktı ve parmakları Tella'nın yanaklarını nazikçe okşayıncaya dek ilerleyip çenesinin altında durarak kızın yüzünü kendisine doğru kaldırdı. Dante konuşurken, da-

yadığı dudaklarından dökülen sözcükleri Tella hissedebiliyordu. "Tella, bir şey söyle."

Cevap vermek için ağzını açtıysa da Dante öyle yakınındaydı ki Tella'nın tek hissedebildiği, kendi dudaklarına değen dudaklarıydı. Dudakları yumuşak ve aralanmıştı; derken Dante onları Tella'nın dudaklarına daha da sıkı yapıştırıverdi.

Tella ona direnmeye çalışmak dahi istemiyordu. Hissettikleri bundan çok daha fazlasıydı.

Dünya sona erercesine öpüştüler; gök yarılıyor da yeryüzü dağılıyormuş, sanki dört bir yanlarında bir savaş patlak vermiş de bunu durdurabilecek kadar yüce tek şey bu öpücükmüş gibi yapışmıştı dudakları birbirine. Öpüştükleri süre boyunca yeryüzünde sadece ikisi vardı sanki.

Tella gözlerini açmayı hiç istemiyordu; gözlerini açtığı anda dünya değişebilirdi. Dante gidebilir ve geriye yalnızca Legend kalabilirdi.

Bu acımasızca adaletsizdi, hiç mi hiç adil değildi. Dante'yi ne kadar çok istediğine ancak karar vermişti ama Dante geceyi atlatabilse bile Legend Tella'nın asla sahip olamayacağı biriydi. Zamanda bir an gibiydi: Yaşanabilir ama asla ele avuca sığmaz.

Dante'nin dudakları ona daha da sıkı yapışırken, bir eli Tella'nın saçlarının arasına dalmış, diğeriyse aşağı doğru hareketlenip, kızı kendine yaklaştırarak kalçalarına doğru inmişti; öpüşmeye o da son vermek istemiyor gibiydi.

Fakat öpücüğün son bulması gerekiyordu. Ne denli dikkat dağıtsa da fark etmiyordu. Ne kadar uzun sürerse, Tella daha da tehlikeye düşüyordu.

Tella tek kalp atışlık muhteşem bir an için ona uzanıp dudaklarını son bir kez tattı. Ardından kendini bırakmaya zorladı. Kendini daha fazla bırakacak olursa yapması gereken şeyi asla yapamayabilirdi.

İstemeye istemeye gözlerini açtı.

Dante'nin farklı görünmesini istiyordu. Bakışlarının soğuk ve mesafeli olmasını istiyordu. Tella'ya oyunun asıl kazanam kendisiymiş gibi bakmasını istiyordu. Kart destesini Tella'nın elinden kapmaya çalışırken dudaklarının zalimane bir ifadeyle kıvrılmasını istiyordu. Ama Dante kartlara bakmıyordu bile. Gözlerini yalmzca Tella'ya dikmişti. Bir eli hâlâ kızın belindeydi. Böylesine soğuk bir gecede olması gerekenden çok daha sıcaktı elleri.

"Oyunu kazandın," dedi. Diğer elini Tella'nın yüzüne uzanırmış gibi kaldırmıştı.

Tenindeki siyah gül dövmesi Tella'nın gözüne takılıverdi. Bu resmin onun kimliğini başından beri nasıl da bariz şekilde açık ettiğine gülse yeriydi. Ama sonra, kolu döndü ve Tella, bileğinin alt kısmım, son Caraval'da aldığı yaranın izinin hemen altını gördü.

Dante'nin kolunu yakalayıverdi. Dante irkildiyse de Tella onun gömleğindeki manşeti sıyırırken ona direnmedi.

Tella'nın soluğu öyle sert kesiliverdi ki canı yandı. "Tanrı aşkına."

Bileğinin alt kısmında, o güzel dövmelerinden birini bozan, tıpkı Theron'ın suratındaki gibi yıldız şekilli korkunç bir damga vardı.

Tella, Dante'nin bunu onun için değil, yalnızca kartlar için yaptığını söyledi kendine. Bu, Mirelerin güçleriyle ilgili diye hatırlattı kendine. Ama yine de onun kendini

böylesine kalıcı şekilde damgalatması Tella'ya yanlış geliyordu.

"Onlara ne söz verdin?" diye sordu Tella.

"Önemi yok. Bunu senin için yaptım ve yine olsa yine yaparım." Dante bir şekilde Tella'nın elini tutuncaya dek bileğini çevirdi. Hâlâ kartlara bakmamıştı bile. Kara gözleri, sanki onun ödülü Tella'ymış gibi, kıza kilitlenmişti.

Ve kahretsin ki Tella ona inanmıştı.

Bu öyle yanlıştı ki.

Eğer Dante Legend'sa, umursamaması gerekirdi. Tella'ya sanki dünyasını bir öpücükle kırıp geçmiş gibi bakmaya devam etmemesi gerekirdi. Kendisine âşık olacak kadar aptal olduğu için Tella'ya gülmesi gerekirdi. Kendisi de Tella'ya âşıkmışçasına ona doğru yaklaşmaması gerekirdi. Kartları Tella'nın elinden alıp onu aytaşı basamaklarda bir başına bırakması gerekirdi. Tella'nın kalbini kırması gerekirdi.

Tella'nın onun kalbini kırmaması gerekirdi.

Nihayet Tella'nın kalbi gümbür gümbür atmayı kesti. Bunu yapamazdı. Zaten aldığından daha fazlasını ondan alıp götüremezdi. Vale'nin Mireleri ve Tella'nın annesini özgür bırakacak bir başka güç kaynağı bulması gerekecekti.

"Gitmen lazım. Hemen." Tella elini hızla onun elinden çekti. "Sen gelmeden hemen önce Vale'nin bahtsız sikkesini kullandım. Buraya doğru yoldadır şimdi. Geldiğinde senin güçlerini çalıp Mirelerin hepsini serbest bırakacak."

Dante'nin gözleri nihayet Tella'nın ellerinde sımsıkı tuttuğu kartlara dönmüştü. Tella onu Legend olarak görmeye hâlâ tam olarak hazır değildi. Onun gibi efsanelerin gerçekten çok daha iyi olması gerekirdi. Gerçeklikte mev-

cut olamayacak kadar kusursuz düşler ve temiz umutlar. Ve Tella onu tam o sırada böyle tarif edebilirdi; tabii, yüzünü saran o açık ifade düş kırıklığından daha incitici olmasaydı. "Kartları Vale'ye mi vermek istiyorsun?"

"Üzgünüm," dedi Tella. Desteyi daha da sıkı kavradı ama Dante onları almak için hiçbir hamle yapmamıştı, gerçi tüm benliği bu dürtüyle mücadele ediyormuşçasına çenesindeki bir kas seğirmiş, parmak eklemleri de bembeyaz kesilmişti.

"Konu annen değil, değil mi?" diye sordu.

"Onu aklımdan çıkarabileceğimi sanmıştım ama o benim annem. Ona soracağım o kadar çok sorum var ki. Ve yaptığı her şeye rağmen onu sevmekten vazgeçemiyorum." Tella'nın sesi çatallandı. "Mirelerle birlikte onu da yok etmene izin veremem."

Yüz ifadesi ortadan ikiye yarılmışçasına bölünüvermiş, bir yanı pişmanlık diğer yanı kararlılıktan ibaret iki taraflı bir maskeye dönmüştü sanki. "Anneni serbest bırakabilseydim yapardım. Ama birini, laneti kaldırmadan bir karttan kurtarmanın tek yolu onun yerini almaktan geçer."

"Senden onu kurtarmanı istemiyorum," dedi Tella. "Senden Vale buraya gelmeden gitmeni istiyorum." Onun göğsünden itti ama Dante inatçıydı. Kımıldamayacaktı. Tella'nın paniği arttı ve onu tekrar itti. Fakat Dante ne ona karşılık verecek ne de kaçacaktı. Korkmuyordu. Çok daha kötü bir duyguya kapılmıştı. Tella'nın onu seçeceğinden ümitliydi. Gitmeyecekti ve kartları da almayacaktı çünkü onları Tella'nın kendisine vermesini istiyordu.

Ayrıca, Vale gelecek olursa kapıştıklarında onu yenebileceğini zannediyordu. Her koşulda Tella annesini ya da Dante'yi kaybediyordu.

Elbette ikisini birden kurtarmadığı takdirde.

Bu düşünce başta ona temelsiz gelmişti ama tıpkı tüm düşünceler gibi bu da, üzerine daha fazla kafa yordukça giderek daha da güçlendi. Bunca zamandır annesini serbest bırakabilecek tek kişinin Vale olduğunu sanıp durmuştu. Ama Tella annesinin yerini alabilirdi. Caspar tiyatro oyunu sırasında bunun nasıl yapıldığından bahsetmişti. İhtiyacı olan tek şey adını kanla o kartın üzerine yazmaktı. Damarlarında hâlâ Dante'yle Julian'ın onu iyileştirmek için kullandıkları kan vardı; ölümlü kanı kâfi gelmezse, o kan iş görürdü.

Bu ona daha önce bir seçenek gibi görünmemişti. Tella her şeyden çok tutsak kalmaktan korkardı. Ama belki sevgi de tıpkı Ölüm gibi uhrevi bir unsurdu. Ve Tella kendini artık Sevgi olasılığına açtığından, Sevgi onun peşinden gelmeyi bırakmazdı belki; hem, Sevgi Ölüm'den çok daha güçlü hissettiriyordu.

Geçmişte Sevgi'yi hafife almıştı. Tella bu romantik şeyin şehvetin nispeten daha güçlü bir türü olduğunu düşünmüştü. Ama içinde bulunduğu anın şehvetle hiçbir alakası yoktu, tümüyle Dante'yi ve annesini kurtarmayı kendisini kurtarmaktan çok daha fazla umursamasıyla ilgiliydi. Bu da onu daha önce hiç olmadığı kadar korkusuz kılmıştı.

Tella, annesinin keskin opal yüzüğünü kullanarak, parmağını kan çıkaracak kadar deldi.

"Tella, ne yapıyorsun?" dedi Dante.

"Kartları alabilirsin ama bana Vale gelmeden gideceğine söz ver." Kanayan parmağını annesini esir tutan karta bastırdı.

"Tella," diye tekrarladı Dante. "Ne yapıyorsun?"

"Kahraman oluyorum."

"Hayır!" Dante onun ne kastettiğini anladığı anda böyle haykırmıştı. "Tella, bunu yapma. Annen bunu istemezdi."

Dante, Tella'nın annesinin kartına doğru uzandıysa da artık çok geçti. Tella'nın adı kartın üzerine kanla yazılmıştı.

"Çoktan bitti bile," dedi Tella.

O zaman gülümsemeye çalıştı. Tella nihayet kahraman olmuştu. Bedeliyse her şeyini feda etmekti.

Tella'nın dudakları titredi, gözlerinden ılık yaşlar süzüldü.

"Tella." Dante onun adını sanki kendisi de ağlamak üzereymiş gibi kulak tırmalayıcı bir sesle söylemişti. "Bana inanmak istemediğini biliyorum ama senin başına bunların gelmesini asla istememiştim. Oyunu kurduğumda annenin kartları sakladığını biliyordum ama onun kartlardan birinin içine hapis olduğundan habersizdim." Başparmaklarını Tella'nın yanaklarına dayadı. Ama Tella'nın ne kadar yaşını silse, daha fazlası dökülüyordu. "Seni yüzüstü bıraktığım için öyle üzgünüm ki."

Tella onun ellerine yaslandı. Özür dileyecek kişinin Legend olacağını tahmin etmemişti ama bu, Legend'ın kabahati de değildi. Bu, Tella'nın seçimiydi. İsteseydi farklı bir seçim de yapabilirdi. Büyünün etkisini göstermesinin ne kadar süreceğini bilmiyordu ama etki etmesine ramak kaldığını tahmin ediyordu. Ve hikâyesi mutlu bir gerçek

sona sahip olmayacağından, en azından yaklaşık sonu sırasında son bir iyi an yakalamaya çalışabilirdi.

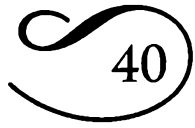
"Öpüşmemiz konusunda ablama yalan söyledim," dedi Tella.

Dante dudaklarını onun alnına dayadı. "Biliyorum."

Tella, "Bitirmedim," diye terslendi. "Niye yalan söylediğimi bilmeni istiyorum. Utanmamıştım. Ablam endişelenmesin diye öyle söyledim, çünkü bence o zaman bile biliyordum ki ben..."

Gece. Dünya. Yukarından izleyen yıldızların hepsi yok oluverdi.

Sonra Tella da onlarla birlikte ortadan kayboldu.

Oyun az önce kazanılmış olmasına rağmen hâlâ ipucu arayarak gökyüzüne bakmakta olanlar, daha fazla yıldızın belirdiğini fark etmiş olabilirdi; o yıldızlar ki asırlardır görülmemişti. Zira böylesine büyük çapta fedakârlıkların son yapılışından bu yana da neredeyse o kadar zaman geçmişti.

İnsanlar bencil yaratıklardı. Yıldızlar buna tekrar tekrar şahit olmuşlardı.

Ama bu gece, yıldızlar yeryüzünü gözlerlerken bencillikten tümüyle yoksun davranışları andıran şeylere şahit olmuşlardı.

Önce, genç kadından.

Budala genç kadın.

Umut vadeder gibi görünmüştü. Şimdiyse işe yaramazdı. Kâğıt parçasıydı.

Ama onun genç adamının verdiği karşılık ilginçti.

Yıldızlar iyice yaklaştı. Genç adamın dikkati dağılmıştı, bu da yıldızların son birkaç gecedir olduğundan daha özgürce hareket edebilmesine imkân tanıyordu. Onu acı içinde görmek tam bir keyifti. Kendinden başka kimseyi asla umursamaz gibi görünen bu oğlan tutkuyla titriyordu. Neyse ki o fazlasıyla aptalca bir şey yapmamıştı. Yıldızlarla, yerine getirmesini delicesine arzuladıkları bir anlaşma yapmıştı. O genç adamın bir kartın içinde tutsak kalması ya da ölmesi yıldızların işine hiç yaramazdı.

Gerçi onun kendisini kız için feda edeceğine de inanmıyorlardı. İnsanlar o kadar özverili değildi. Ama elbette bu adam da tam bir insan değildi.

Genç adam, karta dönüştüğü sırada kızın elinden düşen yüzüğü aldı. Yüzüğün taşı kırmızı ve mor ışıklar saçıyordu; bir kez daha lanetlenmişti ama hâlâ insanın derisini kesebilecek kadar keskindi. Oğlan yüzükle avucunu kesti. Avucundan, kalp kırıklığı ve dehşet kadar kırmızı, güç dolu kanlar döküldü.

Kart destesini damarlarından gelen sihirle, hem de bir insanın sahip olması gerekenden çok daha güçlü sihirle kaplayışını yıldızlar asık suratlı bir ilgiyle izlediler. Sonra oğlan dile getirmek istemesi bir yana, bilmemesi bile gereken o kadim, korkunç sözleri mırıldandı.

Desteyi kaplayan kan siyaha döndü ve dünya bir kez daha değişti.

41

Tella'nın gözkapaklarını açacak yetiye sahip olmaması gerekirdi aslında. Az önce ne nefes alabiliyor ne kıpırdayabiliyor ne de hapsolmaktan başka bir şey hissedebiliyordu. Güçsüz düşmüş, hareketsiz kalmıştı.

Ama şimdi buklelerini oynatan gece yarısı esintisini ve sırtındaki sıcak el ile o elin onu dayadığı, elden çok daha sıcak bedeni –Legend'ın bedenini– hissedebiliyordu.

O artık Dante değil, Legend'dı. Tella bunu onun ısınmış ellerinden –dünyaları ortadan ikiye bölecek güçteki ellerinden– yayılan sihrin titreşiminde hissedebiliyordu. Ancak, o eller sırtında tüm nezaketiyle duruyor, Tella'yı dik tutuyor ve toparlanmaya çalışan bedenini yere yığılmaması için dizginliyordu. Tella kartın içinde ne kadar süre kaldığını bilmiyordu ama kartın insanın ömründen ömür çalan etkileri hâlâ sürüyordu. Kalp atışları yerinde

olsa da bacakları erimiş, kolları kemiksiz kalmış gibiydi. Zor bela hareket edebiliyordu.

Görüşü yavaş yavaş geri dönüp odağını bulurken göz kapaklarını oynatmaya, gözlerini kırpıştırıp durmaya konsantre oldu. Hâlâ Yıldızlar Tapınağı'nın aytaşı basamaklarında duruyorlardı. Akşam, sanki hiç zaman geçmemişçesine değişmemişti, sadece gökyüzü öncekinden biraz daha parlak görünüyordu belki. Yeni eklenen yıldızlarla parıldıyordu. Ama Tella yıldızlara bakmak istemiyordu. Onu görmek istiyordu.

Legend'ın yüz ifadesi öyle karanlıktı ki adeta gecenin karanlığından bir parça çalmış gibiydi. Uzanıp onun gözlerinin arasındaki derin kırışıklığı düzeltmek istedi Tella; yüzündeki acı ifadesini silmek istedi. Ama hareket edecek gücü yoktu.

"Ne oldu?" dedi soluk soluğa. "Neden işe yaramadı?"

"İşe yaradı." Legend, Tella'yı hâlâ bedeninde olduğuna temin etmek istercesine onun sırtını okşarken, göğsüne daha da bastırarak Tella'yı daha sıkı kavradı. "Senin ortadan kaybolup kartta annenin yerini alarak belirişini izledim."

"Ama o halde nasıl buradayım ki? Ve annem nerede?" Tella'nın bakışları ışıldayan basamaklara, ikisini birden dikkatle izlediklerine neredeyse emin olduğu hareketsiz heykellere kaydı.

"Merak etme. Güvende," dedi Legend. Kalın sesi zorlanıyordu, acı içindeydi; sanki söylediği her söze karşılık dile getiremediği başka bir söz daha var gibiydi. "Bir karta dönüşmeden hemen önce neredeyse şimdi de orada olduğunu tahmin ediyorum; yoksa burada bizimle birlikte olurdu."

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Tella.

Tella'nın sırtındaki eller duruverdi. "Kendini onun için feda etmek istediğini biliyorum ama ben seni feda etmek istemiyordum."

Legend ellerinden birini Tella'nın arkasından çekti ve bronz avucuna bir ay ışığı huzmesi vurup avucunun ortasındaki çentikli kesiği aydınlattı. "Kartlardaki laneti kaldırdım."

"Ama..." Tella'nın sözü yarım kaldı; tüm bunların hangi kısmına itiraz edeceğine emin değildi. Her şeyi feda etmeye; annesiyle Legend'ı kurtarmak ve Mirelerin özgür kalıp bir kez daha İmparatorluk'ta hüküm sürmesini engellemek için bir karta hapsolmaya hazırdı. Ancak, son derece bencil bir yanı şimdi öyle rahatlamıştı ki. Anlaşılan, her şeye rağmen hikâyesi günün birinde mutlu bir gerçek sona kavuşabilirdi.

Tella merdivenlere yığılıp, rahatlama ve yaşadıklarına inanamama duygusuyla gözyaşlarına boğulabilirdi. Legend kartları yok edip tüm Mirelerin gücünü alabilirdi aslında. İstediği her şeye sahip olabilirdi. Mireleri yok ederse, sihri yalnızca Caraval sırasında doruğa çıkmakla sınırlı kalmayacaktı. Mirelerin gücüne sahip olabilirdi: Kâhin'in geleceği görme yetisine, Talih Hanım'ın şansına, Suikastçı'nın zaman ve mekânda dolaşabilme becerisine, Mahkûm Kadın'ın bilgeliğine, Maktul Kral'ın tehlikeyi savuşturma gücüne; hem de sadece oyun süresince değil, daima. Yine de o, bunlar yerine Tella'yı kurtarmayı seçmişti.

"Bunu benim için yaptığına inanamıyorum." Tella bakışlarını Legend'ın yaralı avucundan güzel suratına çevirdi. "Bence bunun anlamı şu ki, her şeye rağmen kahraman sensin."

Kahraman sözü karşısında Legend'ın yüz ifadesi kararıverdi; sanki bu, birlikte anılmayı istemediği bir sözcükmüş gibiydi. Fakat Tella'nın umurunda değildi. O, Tella'nın kahramanıydı.

Tella kol ve bacaklarını hâlâ zar zor hareket ettirebiliyordu ama bir dolu havai fişeğin ilki gökte patladığında bir elini Legend'ın ensesine dolamayı başarmıştı. Havai fişeklerin ışıldayıp patlamalarını duyarken ona iyice uzanıp Legend'ın dudaklarını kendi dudaklarına yaklaştırdı. Başta Legend'ın dudakları kıpırdamadı. Bir şeylerin yanlış olduğuna, onun belki de yaptığından pişmanlık duyduğuna dair panik Tella'nın içini sarıvermişti. Dudakları daha belli belirsiz hareket etmeye başlamış, çekilmek üzereydi ki Legend onu dudağının köşesinden hafifçe öptü.

Belki de önceden Tella'yı incitmekten korkmuştu.

Onu tekrar öperken Legend inanılmaz derecede nazikti; elleri Tella'nın belini hafifçe okşarken dudakları yavaşça onun çenesine, oradan da boynuna kaymıştı. Öyle hafif hareket ediyordu ki neredeyse acı vericiydi. Yumuşak müzik sesi, okyanus dalgalarının kıyıya ani vuruşu gibiydi; orada olmasına karşın çok uzaklarda. Tella aradaki mesafeyi kapatmak istiyordu. Bir şeylerin başlangıcı gibi hissettirmesi gerekirken, her nedense ona son gibi geliyordu. Legend'ın dudaklarının tüy hafifliğindeki her teması dile getirilmemiş bir vedaydı adeta.

Gökte altın ve mor renklerde, öncekinden de parlak daha fazla havai fişek patladı.

Tella hem ona hem de bu ana tutunmaya çalışarak Legend'ın boynunu daha sıkı sardı ama o, Tella'yı basamaklara doğru bırakırken çoktan geri çekilmeye başlamıştı.

"Sorun ne?" diye sordu Tella.

"Gitmem gerek." Bakışları örtülü, dudakları dümdüz bir hal aldı ve ardından Tella'yı tamamen bıraktı. Kızın yorgun bedenini yere indirip, soğuk aytaşı basamakların üstüne bıraktı. "Hoşça kal Tella."

Tella'nın içi parçalandı. Ayakta dikiliyor olsaydı bacakları yıkılıp un ufak olabilirdi.

Legend almış başını gidiyordu. Tella'yı terk ediyordu.

"Bekle... Nereye gidiyorsun?"

Legend merdivenden inmeye devam etti.

Bir an için Tella onun dönüp ardına bakmayacağından korktu. Ama dönüp bakması bundan çok daha kötü olmuştu neredeyse. Önceden çok ateşli, duygu dolu olan gözleri artık ne parlıyor ne ışıldıyor ne de kıvılcımlar saçıyordu. Donuk, siyah ve gökten dökülen havai fişekler misali her kalp atışında giderek daha da soğuklaşıyor gibi görünüyordu. "Bulunmam gereken başka bir yer var. Ve durum nasıl görünürse görünsün, hikâyendeki kahraman yine de ben değilim."

Tella'nın içinde bir şeyler parçalandı. O şey belki de Tella'nın kalbiydi; Legend az önce onun uğruna Mireleri özgür bırakmamış ve tüm dünyayı cehennem azabına mahkûm etmemişçesine uzaklaşırken kırılan kalbi.

42

Tella'nın altındaki basamaklar soğuk olsa da onu orada bırakıp giden oğlan kadar buz gibi ve kalpsiz değildiler. Önceden de oğlanlar tarafından terk edilmişti ama hiçbiri onu bu kadar incitmemişti. Tella onun için belli ki ne kadar önemsizse, o da Tella için o kadar önemsizmiş gibi ayağa kalkmak, başı dik yürüyüp gitmek istiyordu. Ama uzuvları hâlâ kâğıt gibi zayıf, ince ve acınası durumdaydı.

Hâlâ gökte patlamakta olan havai fişeklerin ahenkli seslerini dramatik bir iç çekiş böldü. Vale basamakları telaşsızca çıkıyor, yürürken bir yandan da başını iki yana sallıyordu. Süslenip giyinmiş, sonra da bir arbedeye karışmış gibi görünüyordu. Üzerine oturan ceketi aşınmış altın rengi sarmal işlemelerle kaplıydı. Ceketinin altındaki krem rengi gömlek, üzerindeki danteli şayet yaka ve kollarından yırtılmamış olsa hoş görünebilirdi belki.

Yakasındaki düğmelerden ikisi de eksikti. "Kendini bir karta tıkmanın kötü bir fikir olduğunu söylemiştim."

"Öyle olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Tella.

"Ben bir Mire'yim. Bildiğim şeyler var."

Tella daha oturaklı bir pozisyon almaya çalıştıysa da kol ve bacakları soğuk taşa sımsıkı yapışıp kalmıştı. "Başından beri bunun olacağını biliyor muydun?"

"Bir olasılıktı." Vale ağır aksak tırmanışını sürdürdü. Legend'ı kaçırdığı için hayal kırıklığına uğradıysa da ses tonundan bu hiç anlaşılmıyordu. Yakışıklı suratındaki ifade anlaşılmaz görünüyordu. Kaşlarının arasındaki ufacık kırışıklık haricinde tamamen umursamaz görünüyordu. "Kara sevdaya kapılmak sana hiç yakışmıyor."

"Kara sevdaya kapıldığım filan yok. Öfkeliyim," dedi Tella. Vale, içini dökmek isteyeceği son kişi olsa da, orada bulunan tek kişi o olduğu ve yüreğindekiler çoktan ortaya döküldüğü için, sözcükleri içinde tutmasına imkân yoktu. "Kısmen, senin onun güçlerini alamaman ve onu öldüremen için tıktım kendimi o kartın içine. Sonra da o beni burada, bu merdivenlerde bırakıp gitti."

"Legend'dan daha fazlasını mı bekliyordun gerçekten?"

Belki Legend'dan daha fazlasını beklememişti ama Dante'den daha fazlasını görmek istemişti. Uğruna çalışıp didindiği her şeyden vazgeçen biri Tella'yı nasıl terk edebilmişti? Hem, Tella'nın öpücüğüne karşılık verme zahmetine niye girmişti ki? Tella dudaklarını onunkine değdirdiği anda onu bırakması gerekirdi.

"Kesinlikle aşk acısı çekiyorsun." Vale'nin dudakları tiksintiyle çarpıldı.

"Beni yargılamayı kes. Sırf hareket edemediğim için

öyle görünüyor. Hareket edebilseydim, burada yatıyor olmazdım. Annemle birlikte olurdum."

"Onun nerede olduğunu biliyorsun yani, öyle mi?" dedi Vale ağır ağır.

Tella somurttu. "Senin yapacak daha iyi bir işin yok mu? Diğer tüm Mirelerle birlikte Legend'ın sizi özgür bırakışını kutlamaya gitmen gerekmiyor mu?"

"Sadece birkaç dakikalığına bir karta mahkûm olduktan sonra ne kadar zayıf olduğunu görüyor musun? Diğer mireler asırlardır tutsaktı. Kartlardan çıkmış olabilirler ama herhangi birinin ya da annenin gözlerini açabilecek kadar güçlenmesi en azından haftalar sürecek. Uyandıklarındaysa, Legend yüzünden tüm güçlerine sahip olmayacaklar yine de."

"O halde niye sihrinin geri kalanını ondan nasıl alacağını planlamaya gitmiyorsun?"

"Bunu yapmadığımı kim demiş?" Vale'nin gülümsemesi gamzelerle doluydu, tıpkı ilk karşılaşmalarında Tella'nın gördüğü o haşin gamzelerle. Onlardan şimdi de en az o zamanki kadar nefret etmişti. Gamzelerin büyüleyici ve hoş olması gerekirdi ama Vale'ninkiler hep bir saldırganlık hissi veriyordu insana.

Tella'nın kol ve bacakları hâlâ çalışmıyordu ama Vale'ye ters bakışlarla karşılık vermeyi başarmıştı. "Git."

"İyi. Ama seni de yanımda götürüyorum." Tek bir kıvrak hareketle Vale onu kucakladı, cılız kolları göründüğünden çok daha güçlüydü.

"Ne yapıyorsun?" diye cırladı Tella.

"Seni ablana götürüyorum. Azıcık enerjini de mücadeleye harcama."

Tella keşke mücadele edebilecek halde olsaydı. Fakat gücü yerinde değildi ve mücadele etmekten çok yorulmuştu. Legend'ın çekip gittiği anda Tella'nın da savaşı o basamaklarda son bulmuştu. Şimdi tek isteği gecenin bitmesi ve güneşin geri dönmesiydi, böylece gökyüzüne baktığında o kahrolasıca yıldızları görmeyecek ve Legend'ı düşünmeyecekti. Tek zaferi şuydu ki annesi artık özgürdü ama Tella onu karşısında kanlı canlı görünceye dek ona hâlâ kayıpmış gibi gelecekti.

"Ağlıyor musun?" diye sordu Vale.

"Sakın beni bu yüzden eleştirmeye kalkayım deme."

Vale'nin elleri gerildi. Tella, kalbi yeniden çarpmaya başlamadan önceki Vale'yi hatırlatan ani bir ürperti hissetti. "Legend yüzünden ağlıyorsan, ağlama. O bunu hak etmiyor. Ama bu kartlarla ilgiliyse..." Vale başını eğip ona baktı ve yıldırım hızında bir an için yüzünden tüm o miskinlik ve kayıtsızlık siliniverdi. "Ben de aynı şeyi yapmıştım. Ağlamasaydın insan olmazdın."

"Senin insan olmadığını sanıyordum."

"Değilim. Ama bir zamanlar insandım. Neyse ki fazla uzun sürmedi," diye ekledi fakat Tella onun sözlerinde bir parça pişmanlık sezmişti.

Ona bakmak için boynunu eğdi. Gözleri buluştu; Tella onun endişeyi andıran bir şeyle yumuşadığına yemin edebilirdi. Gümüş mavisi gözleri yere döndü, yaşlar boşanmak üzereydi.

"Niye bu kadar iyi davranıyorsun?" diye sordu Tella.

"İyi olduğumu düşünüyorsan, daha iyi insanlarla vakit geçirmen gerekir gerçekten."

"Hayır, nazik davranıyorsun. Beni kendine yakın tutu-

yor, özel şeyler anlatıyorsun. Şimdi beni seviyor musun?"

Vale alaycı bir kahkahayla karşılık verdi. "O konuya takılıp kaldın, değil mi?"

Tella ona küstah bir tavırla sırıttı. "Kalbinin atmasını sağladım. Bu da beni kısmen bir Mire yapar."

Vale, yüzünden tüm neşe izleri silinirken gergince, "Hayır," diye yanıt verdi. "Sen hâlâ son derece insansın ve ben de seni sevmiyorum."

Vale'nin elleri öyle soğumuştu ki Tella onun da tıpkı Legend gibi kendisini bırakıp gideceğini sanmıştı. Ancak, her nedense Vale onu kendine daha da yaklaştırdı. Tella'yı havafaytona taşırken kolları ona dolanmış halde kaldı. Faytonun, oval pencerelerine asılı duran perdelerle uyumlu koyu kobalt mavisi süslemelerle bezenmiş şahane yastıkları vardı. Tella bunun tanıştıkları fayton olup olmadığını merak ediyordu; acaba sırf ne olacağını görmek için Vale'nin Tella'yı atmakla tehdit ettiği aynı ufak kabin miydi bu? Bu düşünce karşısında Tella onun kollarında az da olsa gerildi. Tella'ya nazik davranıyor olsa da kibar ve güvenli olmaktan çok uzaktı.

"Benden ne kadar hoşlanmadığını mı hatırladın yoksa?" diye sordu Vale.

"Hiç unutmadım ki. Karşılaştığımız ilk anı düşünüyordum. Kim olduğumu biliyor muydun?"

"Hayır."

"Yani, tanıştığın herkese öyle büyüleyici mi davranırsın?"

Vale'nin eli Tella'nın kolunu yavaşça okşadı; parmakları kalbi çarpmaya başlamadan önce olduğu gibi soğuk değildi ama yine de onlara dokunmak insanın içini ür-

pertiyordu. "Tüm gücüme sahipken, en alçakça şeyleri yapabilirdim. Sana o faytonda söylediklerimden çok daha kötü sözler söyleyebilirdim ve insanlar yine de kendi annelerine ya da sevgililerine sırf beni memnun etmek için ihanet ederlerdi. O güçler artık olmasa da tahtın veliahttı olmanın da benzer bir etkisi var." Tella'nınkilerle buluşan gözler buz rengiydi ve pişmanlıktan yoksun oldukları kadar da hissizlerdi. "Kimse benden hoşlanmaz, Donatella. Ama insanlar ne dersem yaparlar. Bazen benim için eğlenmenin tek yolu, insanları kaçırmadan onlardan ne kadarını koparabileceğimi görmektir."

"Gerçekten de içinde hiç duygu yok, değil mi?"

"Hislerim var."

"Ama insanlarınki gibi değil mi?"

"Hayır. Benim bir şeyler hissetmem çok daha zor ama hissettiğimde de sınır tanımaz şekilde daha güçlü olur." Vale elini Tella'nın kolundan çektiyse de küçücük bir an için Tella onun parmaklarının metal gibi katılaştığını hissetti.

Fayton saraya indiğinde hava şenlik dumanıyla yoğunlaşmıştı. Vale, Tella'nın uzuvlarının tekrar işlemeye başlayıp başlamadığını sormadı bile. Onun bitkin bedenini bir kez daha kucaklayıp fayton garajından taşımaya koyuldu; bir yandan da üstlerinde son bir muazzam mavi havai fişek patlaması gerçekleşmiş, safir parıltıları Elantine'ın parlak sarayının her noktasına dökülüyordu.

Vale'nin gözleri bu ışığın altında değişken bir ifadeyle ışıldadı; gözlerindeki parıltı, hüzün denemeyecek kadar fazlaca insan dışıydı ama Tella'nın onu tarif etmek için kullanabileceği başka bir söz de yoktu.

"Neden İmparatoriçe'yle birlikte havai fişekleri izlemiyorsun?" diye sordu Tella.

"Duymadın mı? Kayıp çocuğu geri dönmüş ve Elantine onu resmen tanıdı ki bu da benim artık veliaht prens olmadığım anlamına geliyor."

Tella onun için üzülmedi. Vale'nin hükümdarlığı tüm Meridyen İmparatorluğu açısından bir felaket olurdu. Yine de bu durum bir huzursuzluk hissini tetiklemişti. Elantine o gecenin başında kayıp çocuğundan bahsederken bir anneyle çocuğunun kavuşmasından bahseder gibi konuşmamıştı. Bu da Tella'ya Elantine'ın yeni veliahdının bir sahtekâr, Vale'yi tahttan uzak tutmak için ortaya çıkan bir numaracı olduğunu düşündürüyordu.

İmparatoriçe'nin İmparatorluk'u Vale'den korumak için gereken şeyi yapmasından Tella'nın aslında etkilenmesi gerekirdi. Ama bu konuda ona doğru gelmeyen bir şeyler vardı.

"Sakın yanımda bayılıp düşeyim deme," dedi Vale. "Ablanın gazabına uğramasam daha iyi."

Tella, "Bayılacak filan değilim," diye yalan söyledi. "Ve hazır ablamdan bahsetmişken; geçen gece seninle faytonda ne işi olduğunu hâlâ söylemedin."

"Beni tutkuyla öpüyordu."

Tella ansızın soluksuz kalıverdi.

Vale'nin dudağının kenarı seğirdi. "Aman ölüp de üstüme kalma sakın. Şakaydı. Ablana anneni bulduğumu söylemişsin, bu yüzden de benden birinin daha bulunması için yardım etmemi istedi."

Bu çok daha iyiydi ama yine de endişe vericiydi. "Kimi arıyormuş?"

"Şu an yanında oturduğu oğlanı değil." Vale yavaşça taş bahçe yönüne döndü.

Saray arazisinin bu köşesinde hava, sanki buraya hiçbir fenalık uğramamışçasına daha ılıktı. Yine de, heykeller Tella'nın onları gördüğü son seferden daha kederli görünüyorlardı. Hepsi de öncekinden çok daha fazla irkilmiş ve ürkek duruyordu. Adeta Legend'ın az önce Mireleri dünyaya saldığından haberdar gibi duruyorlardı. Hani şu, uzun zaman önce sırf canlı gibi duran dekorlar istediklerinden, insan hizmetkârlarla dolu bu bahçeyi hareketsiz taşlara dönüştüren Mireleri.

Tella, Vale'nin kollarında titredi.

Scarlett etrafında olup bitenlerin farkında değil gibi duruyordu. Julian'la birlikte heykellerin ortasında duran bir bankta birbirlerine sokularak oturmuş, yine fevkalade âşık görünüyorlardı. Tella başlarının etrafında gece kelebeklerinin oynaştığına yemin edebilirdi.

O gece en azından ablası mutluluğu bulmuştu.

"Siz ikiniz nihayet barıştınız mı?" diye mırıldandı Tella.

Scarlett'le Julian birdenbire doğruldular. Sonra Scarlett banktan kalkıp Vale'ye ve Tella'nın gevşek suretine doğru atıldı.

"Kız kardeşime ne yaptın?" Scarlett'in dantelli beyaz eldivenleri, parmağını Mire'ye diktiğinde dişli bir tavır sergileyen siyah deriye dönüşmüştü.

Şayet Julian bir koluyla onu belinden tutup zapt etmese, parmağını Vale'ye doğrultmaktan çok daha fazlasını yapabilirdi. Julian, onu savaşa dalmaya hazır gibi gösteren ağır bir zırh ve bir çift dikenli zırh eldiveniyle Kaos kostümü giyinmişti. Ama Tella, onun sert yüz hatlarının

altında gerçek korkunun yattığını görmüştü. Scarlett'in aksine Julian, Vale'nin aslında Kupa Prensi olduğunu biliyor olmalıydı. Ve eğer Julian gerçekten Legend'ın kardeşiyse, bu Mire'nin neden hâlâ hayatta olduğunu da merak ediyor olmalıydı.

Vale yalnızca iç geçirmekle yetindi. "Bu ailede kimse teşekkür etmez mi?"

"Seni her gördüğümde kız kardeşim yaralanmış oluyor," dedi Scarlett.

"Her seferinde değil." Vale, Julian'a hızlı bir bakış atıp tekrar Scarlett'e dönerken, tüm dişlerini göstererek sırıttı. Tella Vale'nin ne demeye çalıştığını bilmiyordu ama konuşmadan anlattığı her neyse Scarlett'in çenesini kapatıvermişti.

"Ve bu gerçekten de benim suçum değildi," diye devam etti Vale. "Kız kardeşin oyunu kazandı. Ama bu onu epey yıprattı. Mabet Bölgesi'nde kendinden geçmişti, ve Legend centilmen biri olmadığından onu öylece bırakıp gitmiş."

"Legend'la mı tanıştın?" diye sordu Scarlett; ses tonu hem meraklı hem de kuşkuluydu. Onun hali Julian'ın yüzündeki bozuk ifadeyle de uyumluydu; sanki Julian da onun kadar şaşırıp gerilmiş gibiydi. Ne zaman Scarlett ortalıkta olsa Julian'ın gözleri ondan ayrılmazdı ama şimdi, onun söyleyebileceklerinden korkuyormuşçasına Tella'yı izliyordu.

"Ben..." Tella'nın dili ansızın boğuklaştı, Vale'nin kolları da hemen gerginleşmişti. Bu kadar ilgili gibi davranmasının nedeni bu olmalıydı; tüm gücünü geri kazanabilmek için hâlâ Legend'ın kimliğini öğrenmek istiyordu ki

böylece bir öpücükle öldürmekten çok daha fazlasını yapabilecekti. Ama Tella Legend'ın sırrını ortaya dökmeye istekli olsaydı bile, dilinin ağırlığı ve boğazında hissettiği sihir baskısı, ne denli çabalarsa çabalasın o sırrı açık edemez gibi hissettiriyordu ona.

"Büyük kısmını hatırlamıyorum," diye geveledi Tella. Sonra Julian'a kaçamak bir bakış attı. "Oyunu kazandığım anda Legend çekip gitti."

Julian'ın gözleri bir rahatlama ışıltısıyla parladı.

Scarlett'in yüz ifadesi ise daha da temkinli bir hal almıştı.

Vale derin bir soluk aldı, Tella'nın sırtına değen göğsü ağır ağır yükselip iniyordu. "Sanırım gitme vaktim geldi. Annenin hâlâ bulunması gerekiyor."

"Hayır!" dedi Tella.

Scarlett kaskatı kesildi.

Vale'nin ise kaşları havaya kalktı. "Tüm bunların ardından onu görmek istemiyor musun?"

"Elbette onu görmek istiyorum. Senin ona dokunmanı istemiyorum."

"Eldiven giyerim," dedi Vale. Sonra, Tella'nın kulağına daha da yumuşak bir sesle, "İnsanlar bir Mire'yle anlaşma yapmanın hiçbir zaman iyi bir fikir olmadığını bilir. Ama yine de anlaşma yaparlar, çünkü biz daima sözümüzü tutarız. Oyunu kazanırsan seni annenle tekrar bir araya getireceğimi söylemiştim ve şimdi de bunu yapacağım."

Vale Tella'yı uzanmış duran bir heykelin soğuk kollarına dikkatle bıraktı.

Bir an için Tella ona teşekkür etmek gibi yanlış bir

arzuya kapıldı. Ama o, Tella'mn minnettar kalacağı son varlıktı. "Yine de senden nefret ediyorum," dedi Tella.

"Muhtemelen en iyisi de bu."

Bahçeden çıkarken Vale'nin ayakları çıt bile çıkarmadı. O gider gitmez Scarlett, Tella'mn heykelin kaskatı kucağından inmesine yardım etti.

Tella'nın bacakları hâlâ sarsaktı ama Scarlett bir kolunu ona doladığı sürece ayakta dikilebiliyordu. Ablasının yumuşaklığına bıraktı kendini. Bahçedeki hava hâlâ ılıktı ama etrafa ağır ağır soğuk yayılmaya başlıyordu. Kasvetli heykeller buzlanmaya başlamış, gece kelebekleriyse çoktan gitmişti.

"Saraya geri dönebilir miyiz?" diye mırıldandı Tella.

Scarlett, "Elbette," dedi.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu Julian.

Scarlett başını hızlıca iki yana salladı ve ikisi bakışlarıyla anlaştılar. Julian onun yanağına hızlı bir öpücük kondurup Tella'ya döndü. Kehribar rengi gözleri acımayı andıran bir ifadeyle doluydu.

"Üzgünüm," dedi. Julian adını ağzına almamış olsa da Tella onun Legend'dan bahsettiğini biliyordu. "Bu oyunun parçası olduğunda birini dünyasının merkezine koyabilir. Ama oyun sona erdiğinde *daima* çekip gider ve asla arkasına bakmaz."

Tella Julian'ın yardımcı olmaya çalıştığını hissediyordu ama her nasılsa Julian durumu biraz daha kötüleştiriyordu.

"Önemi yok," dedi Tella. "Oyunun bittiğine memnunum."

Julian ensesini sıvazladı. Tella onun bir şey daha söyleyeceğinden korktu; duygularını belli etmeksizin reddet-

mekte zorlanacağı bir şey. Ama Julian, onunla sohbete devam etmektense kardeşini bulmaya daha hevesliydi; Tella böyle düşünüyordu. Tella Vale'nin kollarında ortaya çıktığı anda Julian işlerin planlandığı gibi gitmediğini anlamış olmalıydı.

Julian, başka bir şey söylemeden bahçeden çıkıp gecenin içinde kayboldu.

Julian gider gitmez Scarlett kendi sorularıyla dolu gözlerini Tella'ya çevirdi. Ablası annelerini mi, oyunu mu, yoksa Tella'nın kendisini bu denli zayıf düşürecek ne yaptığını mı sormak istiyordu, Tella bilmiyordu.

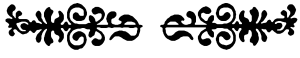
Tella'nın tek bildiği, tartışmak veya itiraz etmek ya da ablasının suratında herhangi bir düş kırıklığı görmek istemediğiydi. Scarlett cevap almayı hak ediyordu ama Tella hikâyesinin tamamını derinlemesine ele almaya hazır değildi. Sadece birinin onu rahatlatmasını ve şafağa kadar onunla ilgilenmesi istiyordu.

Scarlett ona şevkle sarıldı. "Ne zaman konuşmak istersen ben dinlemeye hazırım."

"Unutmayı yeğlerim." Tella ablasına dayandı. Aslında hiçbir şey söylemek istememişti ama konuşmaya başladığı anda geri kalanı da ağzından dökülüverdi. "Bir hata yaptım Scar. Asla kimseye tutulmak istemezdim ama sanırım Legend'a âşık oldum."

ELANTINE GÜNÜ

43

Bu, Meridyen İmparatorluğu'nun şahit olduğu en sessiz Elantine Günü'ydü. Alev alev yanan takımyıldızlar ve hazırlıklarla dolu bir haftanın ardından, İmparatoriçe'nin doğum günü kutlamalarının tamamı Elantine'ın kötüleşen sağlık durumundan ötürü iptal edilmişti. Halk o sabah İmparatoriçe'nin sağlığı konusunda bilgilendirilmişti ve Valenda'nın tamamı kasvetli bir hava içindeydi. Güneş bile pek parlak ışıldamıyor, bulutların arkasına gizlenmeye kararlı gibi duruyordu. Güneşin yalnızca bir ucu bulutların arkasından çıkmış, Donatella'nın ablası Scarlett'le birlikte oturduğu odaya bir ışık huzmesi düşmüştü.

Dragna kardeşlerin küçüğü, kendi payına, düşleriyle kâbuslarının çarpıştığı bir dünyaya adım atmış gibi hissediyordu.

Annesini çok kereler rüyasında görmüştü. Bunlar genelde annesinin onu tekrar terk edip gittiği kâbuslar olurdu. Ama zaman zaman Tella annesinin geri döndüğünü de görmüştü rüyalarında. Hep aynı şekilde oluyordu. Tella rüyasında da uykuda oluyor ve annesi Tella'yı alnına kondurduğu sevecen bir öpücükle uyandırıyordu. Tella'nın gözleri kırpışarak açılıyor, sonra da kolları annesinin boynuna dolanıveriyor ve tarifsiz bir neşe her yanını sarıyordu.

Ona hep ağlama dürtüsüyle karışık gülme ihtiyacı yaşatıyordu; neredeyse acı verici türden bir mutluluktu. Tella'nın göğsünü eziyor, soluk almasını güçleştirip cümle kurmasını zorlaştırıyordu. Ve annesi artık geri döndüğünden, tüm bunların daha da tesirli olması gerekirdi.

Annesi, kurtarılmayı bekleyen masum bir kadın gibi huzurlu bir halde Scarlett'in yatağında yatıyordu; tamamen soluk yanakları, kara saçları ve anormal şekilde kırmızı dudaklarıyla. Tella, annesinin dudaklarının ve teninin abartılı renkleri yüzünden kaygılanmamaya, onun yıllardır kanlı canlı bir kadın değil, bir kart üzerindeki resimden ibaret olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu kendine.

Annesi artık özgürdü ve bu, Tella sayesinde olmuştu. Tek başına bu zaferin bile Tella'nın önce odada, sonra pencereden dışarı çıkıp aşağıdaki cam avlunun üstünde süzülmesini sağlayacak kanatlarla havalara uçurması gerekirdi. Ama kanatlanma düşüncesi Tella'nın aklına güzeller güzeli bir sırttaki bir çift kanat dövmesini getiriyordu. Bu da düşünmemesi gereken tek kişiye dair fikirlerin yolunu bulup aklına düşmesine neden oluyordu. *Legend.*

Adının aklına gelmesiyle Tella'nın damarlarındaki kan kaynadı.

Yıldızlar Tapınağı'nın dışındaki basamaklarda onu bıraktıktan sonra Legend'ın nereye gittiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Ve bunu merak etmek de istemiyordu. Onunla her karşılaşmasını, onun kendisine söylediği her sözü, kendisine her bakışını ya da paylaştıkları her öpücüğü kafasında tekrar tekrar oynatmak istemiyordu. Her anı canını yakıyor, birlikte son anlarını ne zaman hatırlasa gözlerinin ardı, ciğerleri ve boğazı giderek daha da rahatsız edici şekilde geriliyordu.

Onu durmaksızın düşünmek Tella'ya zayıflık gibi geliyordu. Biliyordu ki yaşadıkları onca şeyden sonra onu aklından çıkarıp atabilmesi için tamamen duygusuz davranması gerekirdi. Ve Tella asla duygusuz olmak istemiyordu. Ancak, aklını Legend'la bozmak niyetinde de değildi.

Ona dair düşünceleri durdurmanın tek yolu, orada bulunan ve eninde sonunda uyanacak olan annesine odaklanmayı sürdürmekti.

Tella, Vale'nin sözünü tutup Paloma'yı geri getirmesi karşısında hâlâ şaşkındı. Belki gerçekten de Tella'ya âşıktı. Belki Tella *gerçekten* de onun tek gerçek aşkıydı. Gerçi Tella, bir Mire'nin aşkının odak noktası olmanın tehlikeli bir şey olduğunu da düşünüyordu. Ama şu anda Mirelerden yana endişelenmiyordu. Vale, Mirelerin uyanmasının annesinin uyanmasından çok daha uzun süreceğini açıkça belirtmişti.

Tella, Paloma'nın başını soğuk bir bezle sildiyse de bunun durumu değiştirdiği yoktu. Annesinin ateşi yoktu ki. Fakat Tella bir şeyler yaparsa kendini daha iyi hissediyordu.

"Gittiğinden bu yana hiç yaşlanmış gibi durmuyor," dedi Scarlett. "Bu hiç doğal değil."

Tella, "Bir karta hapsolma konusunda hiçbir şeyin doğal olmadığına son derece eminim," diye karşılık verdi.

Buna karşılık Scarlett daha da somurttu.

Kız kardeşler önceki gece saraya varır varmaz, Tella ablasının yatağında uyuyakalmıştı. Vale tümüyle kendinden geçmiş haldeki annesiyle birlikte geri döndüğünde uyanmıştı ancak. Vale onu nerede bulduğundan bahsetmemişti ama annesinin bir kartın içine nasıl hapsolduğuna ve Tella'nın onu kurtarmak için ne büyük bir fedakârlık yaptığına dair bir şeyler kaçmıştı ağzından.

Tella bunun da ablasının annelerinin bahsini duymazdan gelmeyi seçtiği o zamanlardan biri olmasını ummuştu. Ancak, odada lanetli bir halde yatmaktayken birini görmezden gelmek epey zordu anlaşılan. Scarlett, ta ki her şeyi itiraf edinceye dek Tella'yı inatla sorgulamıştı.

Scarlett olan biteni hiç de iyi karşılamamıştı, özellikle de Tella'nın bir kartın içinde annesinin yerini aldığı kısmı. Tella'ya bir daha asla böyle bir riske girmemesi için yalvardıktan sonra Scarlett öfkesini annelerine yöneltmiş, somurtmadan Paloma'ya bakamaz olmuştu.

Tella ablasını suçlayamazdı. Tella tüm o öfkenin altında Scarlett'in Caraval sırasında olup biten onca şeyin ve oyunun bu kez son derece gerçek olduğunun farkına varmamasından dolayı epey suçluluk hissettiğini sezmişti. Gerçi bunların hiçbiri Scarlett'in kabahati değildi. Ve şaşırtıcı şekilde Tella, yaptığı hiçbir şeyden pişmanlık duyamıyordu. Tabii, Legend'a hiç âşık olmamayı dilerdi ki ablası onun adını neyse ki ağzına bile almıyordu.

Tella, Julian'ın Scarlett'e Dante'nin Legend olduğunu söyleyip söylemediğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu, zira onun kimliği Tella'nın fiziksel olarak bahsedemediği tek şey gibi duruyordu. Scarlett, Julian'a bir şans daha verdiğini söylemişti Tella'ya. An itibariyle Tella'nın Legend ve Caraval konusundaki hislerine duyarlı davranarak, bu konunun detaylarına fazla girmemişti. Fakat Tella, ablasının Julian'dan için için yanan birkaç bakış ve öpücükten fazlasını almadan onu tamamen affetmediğini tahmin ediyordu. Bu da Tella'yı ablasının Legend'ın asıl kimliğinin önceki gece açık ettiğinden çok daha fazla farkında olduğu yönünde şüphelendiriyordu.

"Bir oyun oynasak," diye önerdi Tella. "Elinde normal bir kart destesi var mı?" Scarlett'in yatağının yanındaki komodinin çekmecesini açtı.

"Yapma!" diyerek atıldı Scarlett.

Bu kadar güçlü tepki vermemiş olsa Tella etraflıca bakmadan çekmeceyi hemen kapatabilirdi. Ama Scarlett bağırdığı anda Tella'nın ilgisi artmıştı.

Çekmecenin içinde şık görünümlü kırmızı deriden bir kitap ve onun altından çıkmış, onun kadar hoş görünümlü bir mektup vardı.

"Bu da ne?" Tella kitabın altındaki mektubu çekip aldı. Scarlett'e gönderilmişti. Tella zarfın üzerindeki gönderici adresini tanımamış olsa da gönderen kişiye aşinaydı: Kont Nicolas d'Arcy.

Tella olduğu yerde dili tutulmuş halde oturup kaldı, çünkü bağırıp çağırmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyordu.

Scarlett'in tüm suratı kızarmıştı. "Açıklayabilirim."

"Julian'a bir şans daha verdiğini zannediyordum."

"Verdim. Ama Nicolas'a da bir şans daha veriyorum."

"Nicolas mı? Eski nişanlına ilk adıyla hitap ettiğin bir aşamaya mı geçtin yani şimdi?" Tella çaresizce ablasının şaka yaptığını, ondan saklayıp durduğu onca sırrın acısını çıkardığını umuyordu. Gerçi, bu tamamen doğruysa, Scarlett'le Vale'nin bahçedeki gergin bakışmaları da anlam kazanıyordu artık. "Vale'den bulmana yardım etmesini istediğin kişi bu muydu?"

"Vale sana ondan yardım istediğimi mi söyledi?" Scarlett şaşırmış gibiydi; aslında Kupa Prensi'ne güvenmişe benziyordu.

"Geçen gece onunla aynı faytondan indiğini gördüm," dedi Tella.

Scarlett iki elini birden yanaklarına yapıştırıp, artan kızarmasını gizledi. "Sen onun annemizi bulabildiğini söyledikten sonra buldum onu. Nicolas'ı kendi başıma arıyordum ama şansım yaver gitmemişti. Ve yardım için Vale'ye gitmek, seninle ilgili niyetini soruşturmam için de bahane oldu. Sanki herhangi bir konuda dürüst davranacağı vardı da."

"Bence ikimiz de kimseyi dürüst davranmadığı için eleştirecek durumda değiliz," diye çıkıştı Tella.

"Sana Nicolas'tan bahsetmeyi planlıyordum ama doğru zamanı bekliyordum." Scarlett, sır saklayan tek kişinin kendisi olmadığını sessizce hatırlatırcasına, annelerine bir bakış attı. "Aslında bunu senden saklamazdım ama ondan hiç hoşlanmadığını da biliyorum."

"Hâlâ hoşlanmıyorum. Onunla mektuplaşmak bir hata."

"Meraklanma," dedi Scarlett. "Onunla evlenmeyi plan-

lıyor değilim. Ama bundan Julian'a bahsetmezsen memnun olurum. Biraz rekabet onun için iyi olabilir bence."

"Yani, konu bu mu?" Tella epey şaşırmıştı. "Kont'la Julian arasında bir yarış mı olsun istiyorsun?"

"Ben buna bir yarış demezdim," diye karşılık verdi Scarlett. "İkisine de tamamlanacak görevler vermeyi planlamıyorum. Ama onunla karşılaştıracağım kimse olmadan Julian'ın benim için doğru kişi olduğunu gerçekten nasıl anlayabilirim ki? Benimle gurur duyacağını sanmıştım. Kendi kararlarımı kendi başıma almamı hep isteyen sendin." Scarlett, evden kaçıp evin ötesindeki dünyayı keşfetmeyi henüz öğrenmiş bir kedi gibi sinsice sırıttı.

Tella ablasının hep onu hafife aldığını düşünmüştü. Ama belki de Scarlett'i hafife alan kendisi olmuştu.

Kont fikri Tella'nın hâlâ hoşuna gitmiyordu. Kâhin'in ona gösterdiklerine artık güvenmiyor olsa bile, söz konusu Kont Nicolas d'Arcy olunca içini korkunç bir his kaplıyordu. Kont'un mektupları her zaman biraz fazla kusursuz gelmişti ona. O, centilmenin sözlük karşılığıydı ki gerçek hayatta hiç kimse bu kadar nazik olmazdı. Kont ya korkunç şekilde ahmak ya da bir düzenbazdı. Ve yine de, tüm tereddütlerine rağmen, Tella böylesine cesur bir seçim yaptığı için ablasıyla gurur duyuyordu. "Scarlett, ben..."

Çanlar. Saray boyunca uzun, kısık sesli ve hüzün dolu çanlar çaldı.

Tella bu trajik ses karşısında ürperdi, çanlar ortalığı inletmeye devam ederken, söyleyeceği şeyi anında unutuvermişti. Bunlar saati duyuran çan sesleri değildi. Bunlar bir kayıp uğruna ağıt yakan yas çanlarıydı.

Yatakta, Tella'nın annesi kımıldadı. Lanetli uykusun-

dan uyanmamıştı ama belli ki çanlar onu rahatsız etmişti. Kasvetli melodinin arasında Tella, koridorda bir kargaşanın patlak verdiğini duydu. Aceleci ayak sesleri. Telaşlı konuşmalar. Birkaç taneden fazla başıboş hıçkırıklı ağlayış. Ve Tella anlamıştı.

İmparatoriçe Elantine ölmüştü.

Tella, İmparatoriçe'yle sadece iki kez karşılaşmıştı ama onun yaşamının sona erdiğini, bedeninin gevşediğini ve gözlerinin sonsuza dek kapandığını düşününce şaşırtıcı bir duygu taşkını hissetti.

Scarlett olanlardan ya onun kadar emin değildi ya da tümüyle habersiz olmalıydı. Oturduğu yeden kalkıp kapıyı açtı; tam bu sırada bir hizmetkâr da koridordan koşturarak geçiyordu. "Tüm bu gürültü patırtı da neyin nesi?"

Hizmetkâr, "Majesteleri vefat etti," diyerek doğruladı. "Yeni veliahdın –İmparatoriçe'nin kayıp çocuğunun– şimdi altın kuleden halkın karşısına ilk kez çıkacağı söyleniyor. Herkes görmek için cam avluya gidiyor. Kuleyi muhtemelen pencerenizden görebilirsiniz."

Hizmetçi hızla yoluna devam etti ve Tella en büyük pencerenin perdelerini daha fazla açmak için odanın diğer ucuna gitti. Bal kıvamındaki parlak ışık içeri doldu. Güneş sonunda bulutların ardından çıkmış ve o öğleden sonraki tembelliğini telafi etmeye çalışır gibi görünüyordu. Yas çanları çalmaya devam ederken, güneşin böyle parlak ışıldaması, insanlarla dolup taşmaya başlayan tüm avluyu aydınlatması insana çok yanlış geliyordu.

"İmparatoriçe'nin öldüğüne inanamıyorum," dedi Scarlett.

"Onu severdin," diye mırıldandı Tella. "Büyükannemiz

Anna'nın hep yapmasını istediğim gibi kucaklardı insanı."

"Büyükanne seni gerçekten de kucakladı mı ki?"

"Bir kere," dedi Tella. "İnan bana, hiçbir şey kaçırmadın."

Büyükanne Anna öldüğünde Tella ağlamamıştı. Kadın onu yetiştirmek için az da olsa çaba harcamışsa da, Tella ona karşı hiçbir sevgi hissetmemişti. Fakat Tella İmparatoriçe'den hoşlanmıştı. Tanışıklıkları kısa sürmüştü ama Elantine, Tella'nın rotasını değiştirmişti; yolları hiç kesişmemiş olsaydı Tella'nın annesi hâlâ bir kartın içinde tutsak kalabilirdi.

Tella boynunu eğip, altın kuleye uzanan cam avluya baktı. Her pencere ve balkon açılmış, hepsinden hizmetçiler ve kâhyalar aşağıda toplanan kalabalığın üstüne siyah çiçek yaprakları saçıyorlardı. Bu acıklı hürmet gösterisi, çanlardan bile daha hüzünlüydü.

Tek bir balkondan çiçekler yağmıyordu sadece. O balkondan çiçek yerine Meridyen İmparatorluğu'nun gösterişli beyaz armasını taşıyan kobalt mavisi bayraklar dalgalanıyordu. Bayrakların ortasındaysa bir figür dikiliyordu.

Onu gördüğü anda Tella'nın bedenindeki tüylerin hepsi ayaklandı.

Dikilen adamın suratını net bir şekilde seçemiyordu ama onun silindir şapkasını görebiliyordu. Düpedüz, bariz ve şüphe götürmez şekilde Legend'dı.

Ah şu hergele.

Tella, Legend'ın sırlarla dolu olduğunu biliyordu ama bu kadarı aklının ucundan bile geçmemişti. Orada Elantine'ın kayıp çocuğu olarak dikiliyordu. Havai fişekler başladığında Tella'yı bu yüzden merdivenlerde bırak-

mıştı, havai fişekleri İmparatoriçe'yle birlikte izlemeye gitmişti. Gerçi Tella, onun her koşulda kendisini bırakıp gideceğini tahmin ediyordu.

Ne kadar uygunsuz kaçsa da Tella içinde kabaran kahkahayı bastıramıyordu. Kendisinin Legend'ın kurduğu oyunun tamamı için kilit unsur olduğunu sanmıştı. Ama, elbette, Legend tek bir oyundan fazlasını oynuyordu. Valenda'ya sadece Mireleri yok etmek ve onların tüm gücünü üstüne almaya gelmemişti. Bu şehri, tahtta hak iddia edebilmek için oyun alanı olarak seçmişti.

SON SÖZ

Masallarda genç kızlar hep on altı yaşlarında ya sihirli güçlere sahip olduklarını ya da kılık değiştirmiş prensesler olduklarını veya lanetlendiklerini ve o karanlık büyüyü bozmak için yakışıklı bir prensin yardımına ihtiyaçları olduğunu öğrenirlerdi. Tella on yedinci yılında onu neyin beklediğini bilmiyordu ama o her neyse, tüm bunlardan çok daha muhteşem olacaktı.

Elantine Günü'nün tüm hüznüyle, kendi doğum gününü neredeyse tamamen aklından çıkmıştı. Buna rağmen gece yarısı, günün ilk saniyesinde sihirli bir şekilde uyanıvermişti.

Yüreği hâlâ biraz kederliydi ama Tella o kederi içinde taşımanın kendisini ancak daha güçlü kılacağına karar vermişti.

İki gece önce o kartta annesinin yerini aldığında Tella bunun gerçek sonu olduğundan korkmuştu. Ama sonlar

için henüz çok gençti. Maceraları daha yeni başlıyordu. Vaatlerden çok daha büyük, takımyıldızlardan daha parlak olacaklardı. Maceraların sonunda, Legend gibi efsaneye dönüşen Tella olacaktı.

Legend onu veda bile etmeden o merdivenlerde bırakıp gittiği için pişman olacaktı.

Belki de buna çoktan pişman olmuştu...

Tella yatağında sessizce doğruldu. Oda karanlıktı, gece ve gölgelerle doluydu. Yine de Tella hediye paketini gün ışığı kadar açık seçik görebiliyordu. Yatağının yanındaki masada kusursuz beyaz saplı tek bir kırmızı gül duruyordu. Gülün altında gümüş bir zarf ışıldadı; ne de olsa Legend'la ilgili ne varsa mutlaka karanlıkta parlardı.

Tella kartı alıp yatağından pencereye doğru sessizce sokuldu.

Ona hâlâ çok öfkeliydi. Onu terk edip gittiği için onu pişman edecekti. Ama kalbi bunu çoktan unutmuş gibiydi. Tella'ya bıraktığı notu açarken yüreği ağzındaydı; kalbi teklemiş, hantal bir ritim tutturmuştu.

Mektup tıpkı onun gibi kokuyordu; mürekkep, sırlar ve kötücül sihir. Yazısı kalın, kara çizgilerden ibaretti. Tella mektubu okurken gülmemeye çalışsa da yüreğinde umudu andırır bir şeyler filizlenmeye başlamıştı.

Donatella,

Sanırım bugün senin doğum günün. Ayrıca seninle tamamlanmamış bir işimiz olduğunu da zannediyorum. Sana Caraval'ı kazandığın için hâlâ bir ödül borçluyum. Ödülünü ne zaman almak istersen, gel beni bul.

Seni bekleyeceğim.

-Legend

MİRELER VE TERİMLER SÖZLÜĞÜ

KADER DESTESİ: Bir fal yöntemi. Kader Destesi on altı ölümsüz, sekiz mekân ve sekiz objeden ibaret otuz iki karttan oluşur.

MİRELER: Efsanelere göre, Kader Destesi'nde resmedilen Mireler bir zamanlar sihirli, cismani varlıklarmış. Asırlar önce Maktul Kral ile Namevt Kraliçe önderliğinde dünyaya hükmetmişler, ta ki gizemli bir şekilde ortadan kayboluncaya dek.

YÜCE MİRELER
Maktul Kral
Namevt Kraliçe
Kupa Prensi
Ölüm Bakiresi
Kayan Yıldız
Talih Hanım
Suikastçı
Zehirbaz

KÜÇÜK MİRELER
Zırdeli Soytarı
Mahkûm Kadın
Azize, Azize
Majestelerinin Cariyeleri
Bekâr Gelin
Kaos
Gebe Bakire
Şifacı

YAZGI OBJELERİ
Kırık Taç
Majestelerinin Elbisesi
Boş Kart
Kan Ağlayan Hükümdar
Kâhin
Her Şeyin Haritası
Tadılmamış Meyve
Hülya Anahtarı

YAZGI MEKÂNLARI
Yitik Kule
Düş Bahçesi
Yabanbağı
Ölümsüz Kütüphane
Gece Yarısı Şatosu
Düşyeri
Zayi Panayır
Sönmeyen Ateş

BAHTSIZ SİKKELER: Bir kişinin nerede olduğunu saptamaya yarayan sihirli sikkeler. Mireler yeryüzünde hüküm sürerlerken, şayet bir insana tutulacak olurlarsa onun cüzdanına ya da cebine bir bahtsız sikke atar, böylece onu nereye giderse takip edebilirlerdi. Sikkeler uğursuzluk simgeleri olarak görülürdü.

ALCARA: Mirelerin hüküm sürdüğü antik şehir. Şimdilerde Meridyen İmparatorluğu'nun başkenti Valenda olarak biliniyor.

TEŞEKKÜR

İkinci bir kitap yazmanın zor olacağı yönünde uyarılmıştım ama *Legend*'ı yazmak bana neredeyse imkânsız geldi. Bunu kendi başıma başaramazdım. Mucizeler, cevaplanan dualar ve bu öyküde bana yardımcı olan olağanüstü insanlar için tanrıya şükürler olsun.

Aileme, anne ve babama, kız kardeşim ve eşine çok minnettarım. Yazmaya başladığımda bunun hepimiz için nasıl bir yolculuk olacağını fark etmemiştim. Bu kitap o yolculuğun bilhassa zor kısmını oluşturdu ve sizin sevginiz, sonu gelmez teşvikiniz olmasaydı, her ağlayıp sızlanmamda bana kulak vermeseydiniz, eminim bu işin altından kalkamazdım. Muhteşem bir ailem var ve hepinizi çok seviyorum.

Sarah Barley, sen kesinlikle kitapların iyilik perisisin. Sihrini bu öykünün her yanına saçtığın için teşekkür ederim; *Legend*'ı kendi başıma yazabileceğimden çok daha iyi bir kitaba dönüştürmeme yardım ettin. Ben sana taslak

üstüne taslak gönderirken gösterdiğin sabır, coşku, bu kız kardeşlere ve bu seriye duyduğu sevgi ve Caraval'ın özünü böyle iyi anladığından ötürü teşekkürler. Gerçekten rotadan saptığım zamanlar oldu ama geri dönmeme yardım etmek için yanımda olduğundan dolayı çok mutluyum.

Jenny Bent, sen harikasın. Sen temsilcim olduğun için duyduğum minnettarlığın tüm nedenlerini sıralayacak olsam bu sayfaların hepsini doldurabilirdim. Özellikle de kendimden umudu kestiğim zamanlarda benden asla vazgeçmediğin için teşekkürler.

Ida Olson, sana ve bu kitabı kurtarmama yardım etmek için bir süper kahraman misali olaya el koymana minnettarlığım asla bitmeyecek.

Flatiron Books'taki şahane ekibe; bu seri için daha iyi bir yuva isteyemezdim. Bu kitap üzerinde çalışmış herkese çok teşekkür ederim. Amy Einhorn ve Bob Miller'a özel olarak teşekkür ediyorum. Yayıncım siz olduğunuz için müteşekkirim.

Özel bir teşekkür de Patricia Cave için. Olur da bir gün tanıtım ve reklam işini bırakacak olursan, ağlarım. Vale'yi ilk seven sen olduğun ve tüm bilge sözlerin için teşekkürler.

Erin Fitzsimmons, bu kapakla kendini aştı. Sihrini bu kitaba kattığın için çok teşekkür ederim.

Sihirden bahsetmişken, Kate Howard'a ve Hodder and Stoughton'daki tüm güzel insanlara bu seriye Birleşik Krallık'ta gerçekten fantastik bir yuva kazandırdıkları için teşekkürler. Bu yuvayı bulduğu ve olağanüstü bir destekçi olduğu için Molly Ker Hawn'a da çok teşekkür ederim.

Tüm muhteşem yabancı yayıncılarım yüzünden kendi-

mi inanılmaz derecede kutsanmış hissediyorum; *Legend*'ı ve *Caraval*'ı dünya çapında okurlara ulaştırdığınız için hepinize teşekkür ederim.

Muhteşem arkadaşlarımın hepsine kocaman bir teşekkür! Stacey Lee, benimkisi kuruyup kaldığında yaratıcılığını benimle paylaştığın, sonu gelmez beyin fırtınaları, parlak fikirler ve ihtiyacım olan o dost olduğun için teşekkürler. Âmânda Roelofs, her daim benim ilk okurum olduğun ve önüne attığım tüm darmaduman şeylere rağmen yine de arkadaşım kaldığın için teşekkürler; bu hikâye senin sayende çok daha mutlu. Linz Brisa ile Abigail'e ilk taslakları okudukları ve tüm cömertlikleriyle bana yardımcı oldukları için teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. (Okurlar, siz de Liz'e teşekkür etmek isteyebilirsiniz. Onun sayesinde hikâyede daha çok öpüşme var.) Katie Nelson ile Roshani Chokshi, bu hikâyeyi doğru yönde ele alıp almadığıma emin olmadığım zamanlarda pek gerekli telefon görüşmeleri ve bu kitabın ilk parçalarını okumak için elinizdeki tüm işleri bir kenara bıraktığınız için size teşekkür ederim. Kerri Maniscalco, Julie Dao ve Julie Eshbaugh; gevezelik dolu telefon maratonları, cesaretlendirmeniz ve kıymetli arkadaşlığınız için teşekkürler. Tüm sevgili ve destekçi yerel yazarlara –Jessica, Kristin, Adrienne, Rose ve Joanna– akşam yemeklerimiz ve hepinize dostum diyebildiğim için minnettarım.

Ayrıca, bu serinin tüm muhteşem okurlarına da teşekkür etmek istiyorum! Kalbim sizin sevginiz ve desteğinizle dolup taşıyor. Coşkunuz, heyecanınız, yorumlarınız, resimleriniz ve bu kitabı seçtiğiniz için teşekkürler. Tüm bunları böylesine eğlenceli hale getiren sizsiniz!